

Susan Elizabeth Phillips

SZÜLETETT CSÁBÍTÓ

A mű eredeti címe: Natural Born Charmer
Copyright © 2007 by Susan Elizabeth Phillips

Fordította
Molnár Gabriella

Szerkesztette

Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!

©2007, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva!/All rights reserved!

Felelős kiadó

A Victoria Kiadó ügyvezető igazgatója

ISBN 978-963-9803-00-8

Kiadja a Victoria Kiadó

1067 Budapest, Eötvös u. 42.

Telefon: (1) 269-4002, (1) 269-4003

Fax: (1) 269-4043

E-mail: info@victoriakiado.hu

Terjeszti a Pécsi Direkt Kft.

Könyveink megrendelhetők postai úton

vagy www.victoriakiado.hu honlapon

Liamnek, egy született csábítónak,

ha létezik ilyen egyáltalán...

Első fejezet

Az ember, még a nagyformátumú DeanRobillard sem látott mindennap egy fej nélküli hódott flangálni az út szélén. - A rohadt... - taposott bele a fékbe és állt meg vadonatúj Aston Martin Vanquishával.

A hód elmasírozott mellette, hatalmas farka a kavicsokat verdeste, kicsi, hegyes orra égnek meredt. Piszokul dühösnek látszott.

Határozottan nőstény volt, hódfeje helyén ugyanis izzadt, fekete haját hátrafogva, rövid, szálkás lófarok lobogott. Dean már unta saját nyomasztó társaságát, kilökte az ajtót, s kilépett a coloradói útpadkára. Először legújabb Dolce&Gabbana csizmája bukkant elő, majd ő maga teljes valójában, százkilencven centi acélos izom, borotvaéles reflex, felülmúlhatatlan káprázat... legalábbis ahogy a sajtóügynöke szerette emlegetni. Pedig ez volt az igazság, jóllehet Dean közel sem volt olyan hiú, mint elhitette magáról. Mindössze a külsejét használta fegyverül, hogy három lépés távolságra tartsa magától az embereket.

- Ühm... asszonyom... segíthetek?

A lány mancsai nem estek ki a ritmusból. - Van fegyvere?

- Itt nincs.

- Akkor nem.

Azzal továbbmenetelt.

Dean elmosolyodott, majd utánairamodott. Hosszú lépteivel pár méter múlva beérte a rövid szőröslábút. - Szép napunk van. Májushoz képest kissé meleg, de nem panaszkodom.

A lány szőlőszemének gyilkos pillantásával sújtotta. Ez volt egyike azon kevés testrészeinek, melyek ívelt vonalakkal dicsekedhettek többnyire szögletes és csúcsos vonásai mellett, törékeny élű pofacsontjaitól, nyílveesszőhegyes orrán át, metsző álláig.

- Egy színész - mondta megvetően. - Ilyen az én szerencsém.

- Miből gondolja, hogy színész vagyok?

- Szebb, mint a barátnőim.

- Átok.

- Még csak nem is jön zavarba?
- Fogadd el önmagad.
- Barátom... - mordult fel a lány undorral.
- A nevem Heath. Heath Champion.
- Álnévnek hangzik.

Az is volt, csak nem abban az értelemben, ahogy a lány gondolta.

- Minek magának a pisztoly?
- Meggyilkolni a volt szeretőmet.
- Ő válogatta a ruhatárát?

Ahogy a lány megfordult, hatalmas evezőlapát farkával lábon vágta Deant. - Kopjon le, rendben?

- Most, amikor ilyen remekül szórakozom?

A lány visszanézett Dean sportkocsijára, az éjfékete V-

12-es Aston Martin Vanquishre. Több százezerbe került, de meg se kottyant Deannek. A Chicago Stars első számú hátvédjének lenni olyan volt, mintha az embernek saját bankja lenne.

A lány majdnem kiszúrta a szemét a karmával, amikor hátrasimított az arcából egy izzadt hajtincset. - Akkor vigyen el.

- Nem fogja megrágni a kárpitomat?
- Ne szemtelenkedjen.
- Elnézést. - Dean ma először örült annak, hogy letért az autópályáról. A kocsi felé intett. - Ugorjon be.

Bár a lány vetette fel az ötletet, most mégis tétozódott. Aztán végül a férfi után kullogott. Deannek segítenie kellett volna - ki is nyitotta az ajtót -, de aztán csak állt és kárörvendett.

A farkon. Gyakorlatilag rugós volt, s miközben a lány igyekezte bepréselni magát a bőrülésre, az folyamatosan ütögette a fejét. A Hód annyira beidegesedett, hogy megpróbálta letépni, amikor pedig nem sikerült, megtaposta.

Dean megvakarta az állát. - Nem bánik kicsit durván szegénnyel?

- Na most már elég! - A lány újra elindult lefelé az úton.

A férfi elvigyorodott, és utánakiáltott. - Bocs, bocs. Pontosan az ilyen megjegyzések miatt nem tisztelik a nők a férfiakat. Szégyellem magam. Jöjjen, hadd segítsek.

Nézte, ahogy a lányban viaskodik a büszkeség és a kényszer, s nem csodálkozott, hogy a kényszer győzött. A Hód visszament, hagyta, hogy Dean összetekerje a farkat, aztán magához fogta, s a férfi kalauzolásával beszállt. Kénytelen volt félfenéken ülni, s a fark mögöl

kukucsálni előre. Dean beült a kormány mögé. A hód-jelmez olyan pézsmaszagot árasztott, hogy a férfinak egyből a középiskolás tornaöltöző jutott az eszébe. Miközben visszahajtott az útra, leengedte pár centire az ablakot. - Szóval, hova megyünk?

- Másfél kilométer egyenesen. Az Örökélet Bibliája Templomnál jobbra.

A lányról patakokban fojt a veríték a bűdös bundában, Dean pedig teljes fokozatra kapcsolta a légkondicionálót. - Sokra viheti az ember a hódszakmában?

A lány gúnyos pillantása pontos fokmérője volt a férfi mulatságának. - Ben Nagy Hód Fatelepét reklámoztam, oké?

- Reklámozta.

- Bennek mostanában nem megy az üzlet... legalábbis nekem ezt mondta. Csak kilenc nappal ezelőtt érkeztem a városba. - A lány intett a fejével. - Ez az út visz Rawlins Creekbe és Ben fatelepére. A négysávos, ahol álltam, az OBI-ba.

- Kezd összeállni a kép.

- Óriási. Ben minden hétvégén kiállít valakit az út mellé egy táblával, hogy megpróbálja magához csalogatni a vevőket. Most éppen engem vett palira.

- Maga a messziről jött ember.

- Nem könnyű olyan embert találni, aki annyira kétségbeesett, hogy egymás után két hétvégén is elvállalja ezt a munkát.

- Hol a tábla? Várjon, hadd találjam ki. Elhagyta a fejével együtt.

- Hódfejben aligha gyalogolhattam volna vissza a városba.

A lány úgy beszélt, mintha Dean nehéz felfogású lett volna. A férfi gyanította, hogy hódjelmezben sem sétált volna vissza a városba, csak ha nincs alatta semmi. -Nem láttam kocsit a közelben. Mivel jött ki ide?

- A tulaj felesége hozott el, miután a Camaróm ma reggel úgy döntött, végképp kileheli a lelkét. Egy órája értem kellett volna jönnie, de még nem érkezett meg. Éppen azon tanakodtam, mit csináljak, amikor a személtáda elhúzott mellettem azzal a Ford Focusszal, amit én segítettem neki megvenni.

- A barátja?

- A volt barátom.

- Akit meg akar ölni.

- Tegyen csak úgy, mintha nem venne komolyan. - A lány kinézett oldalra a farok mellett.

- Ott a templom. Forduljon jobbra.

- Ha elviszem a tetthelyre, bűnsegéddé válok?

- Akar?

- Persze. Miért ne? - Dean letért egy hepehupás útra., ahol gazos telkeken szedett-vedett, tanyasiszerű házak álltak. Bár Rawlins Creek városa csak harminc kilométerre volt Denvertől, nem fenyegette az a veszély, hogy népszerű lakóövezetté váljon.

- Az a zöld ház az, udvarán a táblával - mondta a lány. A férfi megállt egy díszvakolatos apartmanház előtt, melynek oldalában acélszarvas őrködött egy sor szélforgó és egy tábla felett, amin eredetileg az állt volna: SZOBA KIADÓ, ha valaki tréfás kedvében ki nem javította volna a kiadó szóban az AD-t GY-re. Poros ezüstsínű Focus parkolt a beállón, járó motorral. Az utasoldal felőli ajtót hosszú lábú barna nő támasztotta, cigarettázott. Mikor meglátta Dean kocsiját, kiegyenesedett.

- Ez biztosan Sally - sziszegte a Hód. - Monty legújabb áldozata. Az utódom.

Sally fiatal volt, vékony, kisminkelt, mely tekintetben az izzadt hajú Hód labdába sem rúghatott mellette, bár az a tény, hogy ő egy Aston Martinnal érkezett Deannel a kormány mögött, kiegyenlítette az esélyeit. A szélvédőn át Dean egy hosszú hajú, elvont fickót pillantott meg kilépni a házból, drótkeretes szemüvegben. Csak Monty lehetett. Halásznadrágot és egy olyan inget viselt, amit mintha dél-amerikai forradalmárok szőttek volna kézzel. Idősebb volt a Hódnál - talán a harmincas évei közepén járt -, s jóval öregebb Sallynél, aki nem lehetett több tizenkilencnél.

Monty lába földbe gyökerezett, mikor észrevette a Vanquisht. Sally elnyomta a cigarettáját rikító rózsaszín szandáljának orrával. Dean ráérősen kiszállt, megkerülte a kocsit és kinyitotta az ajtót: kezdődjék a tánc. A Hód kitette a lábát, de sajnos a farok útban volt. Megpróbálta átrakni máshová, de az kitekeredett és állon vágta. Ettől olyan dühbe gurult, hogy jól megrántotta, amivel viszont kihúzta maga alól a talajt, s pofára esett Dean lába előtt, hatalmas barna evezőlapátja pedig ott himbálódzott a szélben a feneke fölött.

Monty lenézett rá. - Blue?

- Ő Blue? - kérdezte Sally. - Bohóc, vagy mi?

- Amikor utoljára láttam, még nem volt az. - Monty a Hódról, aki megpróbált négykézlábra állni, Dean felé fordult. - Maga kicsoda?

- A rejtélyes ember. Kevesektől szeretett, sokaktól rettegett.

Monty zavart képet vágott, de ahogy a Hód végre talpra állt, az arckifejezése ellenségesé vált. - Hol van, Blue? Mit csináltál vele?

- Te hazug, képmutató, versköpő gazember! - Blue a kavicsos kocsibeállón csoszogott, szögletes kis arcán verejték gyöngyözött, ölni tudott volna a tekintetével.

- Nem hazudtam. - Monty olyan leereszkedő stílusban beszélt, hogy még Deannek is kinyílt a bicska a zsebében, el tudta képzelni, mit érezhetett a Hód. - Soha nem hazudtam

neked - folytatta a férfi. - Mindent elmagyaráztam a levelemben.

- Amit csak azután kaptam meg, hogy lemondtam három ügyfelet és kétezer-ötszáz kilométert utaztam ke-resztbe-kasul az országon. S mit találtam, amikor ideértem? Azt a férfit, aki az elmúlt két hónapban könyörögve kért, hogy hagyjam ott Seattle-t és jöjjen ide? Azt a férfit, aki úgy sírt a telefonban, mint egy gyerek, aki azzal fenyegetőzött, hogy öngyilkos lesz, aki azzal hízelgett, hogy még soha nem volt ilyen jó barátja, és én vagyok az egyetlen nő, akiben megbízik? Nem. Csak egy levelet találtam, amelyben a férfi, aki esküdözött, hogy csak én tartom benne a lelket, közli, már nincs szüksége rám, mert szerelmes lett egy tizenkilencévesbe. Egy levelet, amelyben az áll, hogy ezt ne úgy fogjam fel, mintha elhagytak volna. Annyi vér sem volt a pucádban, hogy a szemembe mond!

Sally megfontolt arckifejezéssel előrelépett. - Mert sérvet lehet tőled kapni, Blue.

- Nem is ismeresz!

- Monty mindent elmesélt. Nem azért mondom, de jobb lenne, ha elmennél egy terápiás kezelésre. Ott kigyógyítanának abból, hogy féltékeny légy mások sikereire. Különösen a Montyéra.

A Hód arca vörösen lángolt. - Monty abból él, hogy félévi dolgozatokat ír lusta egyetemisták helyett.

A Sally arcán átfutó büntudatból Dean gyanította, hogy ő is így ismerkedett meg vele. De a lány nem hagyta elterelni a szót. - Igazad van, Monty. Blue tényleg hervasztó.

A Hód a fogát csikorgatta, és ismét Montyra támadt. - Azt mondtad neki, hogy hervasztó vagyok?

- Nem általánosságban - felelte pökhendien Monty. - Csak a kreativitásomra. - Feljebb tolt a orrán a szemüveget. - Most pedig áruld el, hol van a Dylan CD. Tudom, hogy megtaláltad.

- Ha olyan hervasztó vagyok, miért nem írtál egyetlen verset sem, mióta eljöttél Seattle-ből? Miért mondtad, hogy én vagyok a múzsád?

- Mert akkor még nem ismert engem - vetette közbe Sally. - Még nem szeretett belém. Most én vagyok a múzsája.

- Két hete!

Sally a melltartója pántját rángatta. - A szív tudja, mikor talál rá a lelki társára.

- Inkább a bajtársára - torkolta le a Hód.

- Ez kegyetlen és sértő, Blue - mondta Sally. - Nagyon jól tudod, hogy Montyt a sebezhetősége tette kiváló költővé. Te pedig pont emiatt támadod. Mert féltékeny vagy a kreativitására.

Sally már kezdett Deannek is az idegeire menni, így a férfi nem csodálkozott, amikor Blue

a lányra támadt.

- Ha még egy szót szólsz, kinyúvasztalak. Világos? Ez csak rám és Montyra tartozik.

Sally kinyitotta a száját, de a Hód arckifejezése meggondolásra készíthette, mert becsukta. Kár. Dean szí vesén megnézte volna, ahogy Blue lebirkózza. Bár úgy tűnt, hogy Sally sem hagyta volna magát.

- Tudom, hogy most ideges vagy - mondta Monty -, de egy napon hálás leszel nekem.

Ez a fickó a sor végén állt, mikor az észt osztották. Dean nézte, ahogy a Hód a mancsai hegyére áll. - Hálás?

- Nem harcolok veled. Te mindig mindenben harcolni akarsz.

Sally bólintott. - Bizony, Blue.

- Igazad van! - Azzal a Hód minden további figyelmeztetés nélkül a levegőbe emelkedett, Monty pedig nagyot puffant a földön.

- Mit művelsz? Hagyd abba! Szállj le rólam!

Úgy visítozott, mint egy lány, Sally pedig odasietett, hogy segítsen neki. - Mássz le róla!

Dean a Vanquishnek dőlt, és élvezte az előadást.

- A szemüvegem! - üvöltötte Monty. - Vigyázz a szemüvegemre! - Labdává gömbölyödött, miközben a Hód egy ütést mért a fejére. - Fizettem érte!

- Hagyd abba! Szállj le róla! - Sally megragadta a Hód farkát, s teljes erőből megrántotta.

Monty vívódott, hogy a koronaékszert vagy a drága szemüvegét védje-e. - Neked teljesen elment az eszed!

- A te hatásod. - A Hód megpróbálta agyba-főbe verni Montyt, de túl sok mancsa volt.

Sallynek egész izmos karjai voltak, s jól haladt a ráncigálással, de a Hód is formában volt, s nem állt szándékában feladni addig, amíg vér nem folyik. Dean a Giant meccs utolsó harminc másodpercében kitört tömegverekedés óta nem látott ilyet.

- Eltörted a szemüvegem! - vinnyogta Monty, kezét az arcára szorítva.

- Előbb a szemüveged, most az orrod! - A Hód ismét meglendítette a karját.

Dean arca megrándult, de Montynak végre eszébe jutott, hogy neki van eggyel több Y kromoszómája, és Sally segítségével sikerült lesöpörnie magáról a Hódot, majd feltápáskodnia. - Lecsukatlak! - nyávogta, mint egy macska. - Vádat emeltetek!

Deannek elég volt ennyi, s előreballagott. Az évek során elégszer látta magát a tévében ahhoz, hogy tudja, milyen benyomást tesz, amikor ballag - a legelőnyösebb oldaláról mutatkozott be. Azt is gyanította, hogy a délutáni nap spontán tűzijátékot játszhat sötétszöke haján. Huszonnyolc éves koráig csavaros gyémántfülbevalót viselt, de ez az ifjúkori hivalkodást mára levetkőzte egy órára.

Monty még törött szemüvegben is látta, ahogy közeledik, s elsápadt. - Maga látta. Maga a tanú.

- Csak annyit láttam, hogy eggyel több okunk, miért ne hívjuk meg az esküvőnkre. - Dean a Hód mellé állt, átkarolta a vállát, s kedvesen elkerekedett szemébe nézett. - Bocsáss meg, drágám. El kellett volna hinnem neked, hogy ez a William Shakespeare nem érdemli meg, hogy lezárd vele a kapcsolatodat. Én, ostoba, arra biztattalak, hogy jöjjünk el és beszélj a gazemberrel. Legközelebb juttasd eszembe, hogy bízzak az ítélőképességében. De ismerd el, abban nekem volt igazam, hogy előbb át kellett volna öltöznöd. A szexuális életünk nem tartozik senkire.

A Hód nem olyan fajta nőnek látszott, akit könnyű meglepni, de úgy tűnt, Deannek most sikerült, s Monty szókinccse, noha ezzel kereste a kenyerét, kiapadt. Szegény Sally alig tudott kinyögni egy krákogást. - Elveszi Blue-t?

- Magam is meg vagyok lepve. - Dean megvonta a vállát. - Ki gondolta volna, hogy el tudja csavarni a fejem?

Erre nem volt felelet.

Amikor Monty végre felocsúdott, megint azt nyöszörögte, mit tett Blue „azzal” a valamivel, mint kiderült, Bob Dylan Blood on the Tracks eredeti CD-jének egy nyilvánvalóan értékes kalózkiadványával, amit Monty véletlenül bent felejtett az apartmanházban.

- Csak ezer példány létezik belőle.

- Kilencszázkilencvenkilenc - javította ki a Hód. - A tiéd a szemétben végezte abban a pillanatban, ahogy elolvastam a leveledet.

Monty ezek után teljesen összetört, ám Dean mégsem tudta megállni, hogy meg ne forgassa benne a kést. Miközben a Költő és Sally beültek a kocsijukba, visszafordult a Hódhoz, és olyan hangosan beszélt, hogy ők is hallják. - Gyere, tökmag. Menjünk vissza a városba, és vegyük meg azt a kétkarátos gyémántgyűrűt, amibe úgy beleszerettél.

Esküdni mert volna, hogy Monty pityeregni kezdett.

A Hód nem sokáig élvezhette a diadalát. Alig hajtott ki a Focus az útra, amikor kivágódott az apartmanház ajtaja, s egy festett fekete hajú, megrajzolt szemöldökű, fakó arcú, nehézsúlyú nőszemély cammogott ki a tornácra. - Mi folyik itt?

A Hód a porfelhőt bámulta az úton, ha csak egy kicsit is, de görnyedt vállal. - Családi perpatvar.

Az asszony karba tette kezét dús keblén. - Abban a percben tudtam, hogy bajkeverő, ahogy megláttam. Sosem lett volna szabad szállást adnom magának. -Szitokáradatából Dean elég információt gyűjtött ahhoz, hogy összerakja a képet. Monty az apartmanházban lakott tíz nappal ezelőttig, amikor is elment Sallyvel. A Hód egy nappal később érkezett, megtalálta a férfi búcsúlevelét, s úgy döntött, marad, amíg el nem dönti, mitévő legyen.

A házinéni homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. -Nem akarom a házamban látni.

A Hód harci kedve elpárolgott. - Holnap kora reggel eltűnők.

- Remélem, meg tudja adni a nyolevankét dolláros tartozását.

- Persze hogy... - A Hód felkapta a fejét. Halkan káromkodott, elviharzott a háztulajdonosnő mellett és berohant.

Az asszony Dean, majd a kocsí felé fordult. Általában egész Észak-Amerika a férfi lába előtt hevert, a háztulajdonos azonban nem úgy festett, mint aki túl sok focit néz. - Maga drogkereskedő? Ha kábítószer van a kocsijában, hívom a serifet.

- Extra erős Tylenol. - Meg néhány doboz fájdalomcsillapító, amit, úgy döntött, nem köt az asszony orrára.

- Nagyon okosnak hiszi magát. - A háztulajdonosnő sötét pillantást vetett rá, s visszament a házba. Dean sajnálta. Az előadás véget ért.

Nem akaródzott folytatnia az útját, noha épp azért vállalkozott rá, hogy letisztázzon magában néhány dolgot. Elsősorban azt, hogy leáldozott-e a szerencsecsillaga. Futballozás közben elszenvedte a maga sebesüléseit, de semmi komolyat. Nyolc év alatt az NFL-ben egyszer sem ficamodott ki a bokája, egyszer sem szakadt el a szalagja. Még ujjja sem tört.

Ez a sorozat azonban három hónappal ezelőtt megszakadt a Steelers elleni meccsen. Kifordult a válla. A műtét sikerült. A válla még ki fogja szolgálni néhány szezonban, de már soha nem lesz olyan, mint régen. Megszokta, hogy legyőzhetetlennek higgye magát. Más játékosok sérülnek, nem ő, mostanáig.

Más szempontból is véget ért az aranyélet. Kezdtől túl sok időt tölteni a klubokban. Hamarosan azt vette észre, hogy alig ismert fickók kvártélyozzák be magukat a vendégszobájába, és meztelen nők mulatják az időt a jakuzzi-jában. Végül rászánta magát egy szólóutazásra, de Vegas határaitól ötven mérföldre rádöbrent, hogy a Bűnös Város nem a legmegfelelőbb hely kiszellőztetni a fejét, s ennek folytán most keletre tartott a Colorado államot átszelő sztrádán.

Sajnos nem jól bírta a magányt. Ahelyett, hogy visszanyerte volna az önbizalmát, még sötétebben látta a jövőt. A Hód kalandja bármennyire is elterelte a figyelmét, fájdalom, véget ért.

Miközben visszaülni készült a kocsijába, vitatkozó női hangok foszlányai ütötték meg a fülét. A következő pillanatban az ajtó kivágódott, s kirepült egy bőrönd. Az udvaron landolt, ahol kinyílt, a tartalma pedig szétszóródott: farmerok, topok, egy lila melltartó és narancssárga bugyik. Azt követte egy katonai vászonzsák. Majd a Hód.

- Koldus! - kiáltotta a háztulajdonosnő, mielőtt becsapta az ajtót.

A Hód belekapaszkodott egy vaspóznába, hogy le ne essen a tornácról. Miután visszanyerte az egyensúlyát, nem tudta, mihez fogjon, ezért leült a legfelső lépcsőfokra, és a mancsaiba temette az arcát.

Deannek kapóra jött, hogy a lánynak lerobbant a kocsija, így megmenekült attól, hogy ismét saját pocskék társaságát kelljen élveznie. - Elvigyem? - kiáltott oda.

Mikor a Hód felemelte a fejét, meglepettnek látszott, hogy még mindig ott látja. Dean nem volt hozzászokva, hogy egy nő megfélemezzen a létezéséről, s ez még inkább felkeltette az érdeklődését. A lány tétovázott, majd esetlenül felállt. - Menjünk.

Segített neki összeszedni a holmijait, főként a finom dolgokat adogatta, ami kézügyességet igényelt. Bugyikat például. Mint ingyenc, úgy ítélte meg, hogy több Wal Mart van köztük, mint Agent Provocateur, de azért akadt pár szép bikini és rikító színű, merész mintás fehérnemű is. Igaz, tanga egy sem. S ami a legmeghökkenőbb, semmi csipke. Mivel a Hód szögletes arcát - az izzadtságtól és a testét borító szőrtől eltekintve is - mintha a rút kiskacsaéről mintázták volna, feltétlenül szüksége lett volna csipkés fehérneműre.

- A háztulajdonosnő viselkedéséből ítélve - jegyezte meg Dean, miközben betette a csomagtartóba a bőröndöt és a vászonzsákot - feltételezem, hogy nem volt magánál nyolcvankét dollár, amennyibe az albérlet került.

- Több volt. Kétszáz dollárt dugtam el a szobában.

- Pechszéria.

- Már hozzászoktam. De ez nem csupán pech. Egyszerű ostobaság. - Blue a házra pillantott. - Mikor megtaláltam az ágy alatt a Dylan CD-t, tudtam, hogy Monty vissza fog jönni. De ahelyett, hogy a kocsiban rejtettem volna el a pénzemet, beraktam a People legújabb számába. Monty gyűlöli a People-t. Azt mondogatta, hogy csak kretének olvassák, így biztos voltam benne, hogy a pénz jó helyen van.

Dean nem volt rendszeres olvasója a People-nek, de volt benne lojalitás. A stáb kedvesebb nem is lehetett volna vele a fotózás során.

- Gondolom, Ben Nagy Hód Fatelepére akar most menni - mondta, miután besegítette a lányt. - Ha csak nem szeretne új divatot teremteni.

- Abbahagyná? - A Hód erőteljes ellenszenvet táplált iránta, ami több mint zavaró volt,

tekintve, hogy a Hód egy lány volt, ő pedig... nos... Dean Robillard. Blue észrevett egy félredobva heverő térképet. - Tennessee?

- Van egy nyaralóm nem messze Nashville-től. - Dean a múlt héten még élvezte a szavak csengését. Most már nem volt benne biztos. Chicagóban élt, de ízig-vérig kaliforniai volt, miért kellett Tennessee-ben birtokot vásárolnia?

- Countryénekes?

Dean gondolkodott. - Nem. Az első közelebb talált. Filmszínész vagyok.

- Sose hallottam magáról.

- Láta az új Reese Witherspoon-filmet?

- Igen.

- Én az eggyel korábbiban szerepeltem.

- Persze. - Blue nagyot sóhajtott és hátradőlt. - Döglesztő kocsija van, drága ruhái. Az életem kisiklott. Egy kábítószer-kereskedővel hozott össze a sors.

- Nem vagyok kábítószer-kereskedő! - tiltakozott Dean hevesen.

- Nem is filmszínész.

- Ne emlékeztessen rá. Az igazság az, hogy félig ismert férfimodell vagyok színészi ambíciókkal.

- Maga meleg. - Kijelentés volt, nem kérdés, és sok férfi felháborodott volna rajta, de Deannek hatalmas meleg szurkolótábora volt, ezért nem állt szándékában beleharapni abba a kézbe, amely etette.

- Igen, de nem tudják rólam.

Dean úgy döntött, van némi előnye annak, ha az ember meleg. Az, hogy valóban az legyen, meg sem fordult a fejében, de ha elhiteti magáról, érdekes nőkkel mulathat anélkül, hogy áltatnia kellene őket. Az elmúlt tizenöt évben túl sok energiát vett ki belőle, hogy egyik lányt a másik után győzködjön, nem ő lesz gyermekei anyja, a melegeknek viszont emiatt nem kellett, hogy fájjon a fejük. Lazíthattak és ismerkedhettek. Blue-ra sandított. -Ha kitudódik a szexuális hovatartozásom, vége a karrieremnek, ezért nagyra értékelném, ha megtartaná az információt magának.

A lány felvonta egyik verítékes szemöldökét. - Mintha olyan nagy titok lenne. Öt másodperc alatt tudtam, amint megláttam. - Rágcsálni kezdte az alsó ajkát. -Nem bánja, ha magával tartok egy ideig?

- Itt hagyja a kocsiját?

- Nem érdemes megjavítani. Ben majd elvontatja. Lefogadom, hogy nem kapnék fizetést az elvesztett hód-fej meg a többi miatt, úgyhogy tartozik nekem.

Dean elgondolkodott. Sallynek igaza volt. A Hódtól sérvet lehetett kapni, s ő nem kedvelte ezt a típust. Ugyanakkor remekül szórakozott. - Kipróbáljuk pár óráig, de ennél többet nem ígérhetek.

Megálltak egy nem túl szerencsés, kékre festett hullámlemez-épület előtt. Vasárnap délután volt, Ben Nagy Hód Fatelepén a kavicsos parkolóban csak két autó árválkodott, egy rozsdás kék Camaro és egy régi típusú platós terepjáró. A résnyire nyitott ajtón ZÁRVA tábla himbálódzott. Dean, az örök úriember kiszállt, hogy segítsen. - Vigyázzon a farkára.

Blue-nak, miközben megsemmisítő pillantást vetett rá, sikerült valamivel kecsesebben kiszállnia, mint az előbb, s az ajtóhoz csoszogott. Amikor benyitott, Dean egy hordóhasú fickót pillantott meg, aki éppen polcot pakolt. A lány belépett.

Dean pont befejezte a nem éppen lebilincselő környék szemrevételezését, amikor Blue felbukkant, karján egy kupac ruhával. - Ben felesége elvágta a kezét, be kellett vinni a kórházba. Ezért nem jöttek értem. Sajnos egyedül nem tudok átöltözni. - Mogorván visszanézett a fickóra a boltban. - Nem fogom hagyni, hogy egy frankón szexuálisan abberrált hozzám nyúljon.

Dean elmosolyodott. Ki gondolta volna, hogy ennyi előnye van az alternatív életstílusnak? - Örömmel segíték.

Követte Blue-t az épület oldalához, ahol a lepattogo-zott fémajtón egy hajcsatot viselő hód megfakult körvonalai látszódtak. A nem túl tiszta, de alapvetően elfogadható, fehér salaktéglás mellékhelyiségben egy vécé és egy mosdó állt, fölötte légypiszoktól pettyes tükörrel. Miközben a lány tiszta helyet keresett, ahová lerakhatja a ruháit, Dean lehajtotta a vécéülöke fedelét és - meleg hittestvérei iránti tiszteletből - letakarta papírtörölővel.

Blue letette a ruháit, és hátat fordított neki. - Cip-zárás.

A szellőzetlen helyiségben a hódjelmez jobban bűzlött, mint egy öltöző, de mint veterán sportolónak, aki megszámlálhatatlanul sokszor vett részt napi két edzésen, Deannek volt már rosszabb szaga is. Sokkal rosszabb. Néhány izzadt fekete hajtincs kiszabadult a lófarkat csak hírből ismerő valamiből, a férfi pedig félresimította Blue nyakából, mely egy halványkék értől eltekintve tejfehér volt. Addig keresgélt a koszos bundában, míg meg nem találta a cipzárt. Jártas volt a nők vetkőztetésében, de most alig húzta le a cipzárt egy centit, az becsípte a szőrt. Kiszabadította, de pár centi után ismét beakadt.

Így ment a dolog, a szétnyíló szörme egyre nagyobb szeletét tárta fel a tejfehér bőrnek, s minél tovább tartott a cipzár lehúzása, Dean annál kevésbé érezte magát melegnek. Próbálta elterelni a gondolatait csevegéssel. -Szóval mivel árultam el magam? Honnan tudta, hogy nem vagyok normális?

- Biztos benne, hogy nem fog megbántódni? - kérdezte Blue hamis törődéssel a hangjában.
- Az igazság szabaddá tesz.
- Nos, maga tiszta izom, de mesterséges. Ilyen mellkasa nem tetőfedéstől lesz az embernek.

- Sokan járnak konditerembe. - Dean ellenállt a kísértésnek, hogy ráfújjon a lány nedves bőrére.

- Igen, de melyik normális férfinak nincs egy heg az állán vagy dudor az orrcsontján? A maga arca cizelláltabb, mint a Rushmore-hegy.

Ez igaz volt. Dean arca sértetlen maradt. A válla azonban már más lapra tartozott.

- Aztán ott van a haja. Sűrű, fényes, szőke. Mi mindent kent rá ma reggel? Nem érdekes. Csak elszégyellném magam.

Az egyetlen, amit a férfi ma reggel a hajára tett, sampon volt. Igaz, jó sampont, de akkor is csak sampont. - Minden a vágáson múlik - felelte, Oprah hajszobrászának kezemunkáját dicsérve.

- A farmerja sem Gap.

- Talált.

- A lábán olyan csizma van, mint amelyet a melegek viselnek.

- Ez nem meleg csizma! Ezerkétszáz dollárt fizettem érte.

- Pontosan ez az - felelte Blue diadalmasan. - Melyik normális férfi fizetne ezerkétszáz dollárt egy csizmáért?

Deant a lány csacsiságai, amiket a lábbelijéről hordott össze, sem tudták lehűteni, elérte ugyanis a Hód derekát, s ahogy sejtette, nem volt rajta melltartó. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne nyúljon be a jelmezbe, ne csúsztassa azt le és ne fedezze fel, mivel áldotta meg a sors a Hódot.

- Mi tart ilyen sokáig?

- Állandóan beakad a cipzár. - Dean mogorvának tűnt, pedig alig fért a farmerjába. - Ha azt hiszi, hogy maga gyorsabban tudja csinálni, rajta.

- Melegem van.

- Nekem is. - Azzal a férfi egy utolsó rántással teljesen lehúzta a cipzárt, jó tizenöt centire a lány dereka alá. Nézte Blue kerek csípőjét és a rikító piros, elasztikus bugyi pántját. Blue elhúzódott, majd keresztbefont karral, hogy a jelmez le ne essen, szembefordult. - Innen egyedül is boldogulok.

- Csak tessék. Mintha lenne olyasmije, ami engem érdekel.

A lány szája sarka megremegett, de hogy jókedvében vagy a bosszúságtól, azt Dean nem

tudta megállapítani.

- Kifelé!

Mielőtt azonban engedelmeskedett volna, Blue odadobta neki a kulcsait, és nem túl udvariasan megkérte, hogy vegye ki a holmijait a kocsijából. A horpadt csomagtartóban Dean néhány festőfelszereléssel teli tejesládát, festékes szerszámosládát és egy hatalmas tekercs festővásznat talált. Éppen átpakolta a kocsijába, mikor a fickó az üzletből kijött, hogy megcsodálja a Vanquisht. Sörhasa és zsíros haja volt. Valami azt súgta Deannek, hogy ez az az állítólagos szexuálisan aberrált, aki kiérdemelte a Hód haragját.

- Ember, micsoda kocsi! Az egyik James Bond-filmben láttam ilyet. - Aztán mikor jobban megnézte Deant: - Jézus Mária! Maga Dean Robillard. Mit keres itt?

- Csak átutazóban vagyok.

A fickó hadarni kezdett. - A szentség! Ben mit nem adna érte, ha Sheryl egyedül ment volna be a kórházba. Alig várom, hogy elmondhassam neki, itt járt Boo.

Egyetemi csoporttársai ragasztották Deandre a becenevet, olyan sok időt töltött a helyiek által „Boo”-nak nevezett malibui tengerparton.

- Láttam, amikor megsérült a Steelers meccsen. Hogy van a válla?

- Gyógyul - felelte Dean. Sokkal jobban is gyógyult volna, ha nem az országban kocsikázott volna keresztbe-kasul önsajnálkozva, hanem elkezdte volna a fizioterápiát.

A fickó bemutatkozott, majd ömleni kezdett belőle a szó a Stars szezonjáról. Dean gépiesen bólogatott, s közben azt kívánta, siessen már a Hód. De jó tíz perc is eltelt, mire megjelent. Dean végignézett rajta.

Fodros ruha és rózsaszín kalap helyett Blue kopott fekete izompólóban, buggyos farmerban és abban a munkásbakancsban parádézott, amit Dean látott ugyan a mosdóban, de kegyesen elfelejtett. Megszabadulva a szőröcsomótól, talán ha százhatvanöt centi lehetett, pont olyan csontos, mint amilyennek Dean képzelte, még a mellkasa is, melyről kétségtelenül megállapítható volt, hogy női, de felejtethető. Nyilvánvalóvá vált, hogy a mosdóban töltött idő nagy részét a Hód mosakodással töltötte, mert ahogy közelebb ért, szappanillatot árasztott a bunda bűdös szaga helyett. Mintha kiömlött volna a fejére a tinta, úgy tapadt rá nedves fekete haja. Sminket nem viselt, nem mintha hamvas arcának szüksége lett volna rá. Azért egy kis rúzs meg szempillaspirál nem ártott volna.

Hozzávágta Glennhez a hódjelmezt. - A fej és a tábla ott van az útkereszteződésnél.

- Mit csináljak vele?

- Biztos vagyok benne, hogy kitalálsz valamit.

Dean gyorsan kinyitotta az ajtót, mielőtt a lány úgy döntött volna, hogy továbbfolytatja a szekálást. Miközben Blue beszállt, Glenn kezét nyújtott Deannek. - Jó volt magával beszélni. Ha Ben megtudja, hogy Dean Robillard volt itt...

- Adja át neki üdvözetemet.
- Azt mondta, Heath-nek hívják - szólalt meg a Hód, miközben Dean kihajtott a parkolóból.
- Heath Champion a művésznevem. Az igazi nevem Dean.
- Honnan tudta Glenn, hogy így hívják?
- Tavaly találkoztunk egy melegbárban. - A férfi feltett egy zöldlencsés, kéesszürke keretes Pradát.
- Glenn meleg?
- Ne csináljon úgy, mintha nem tudta volna.

A Hód rekedtes nevetésében volt valami zavaróan gonosz él, mintha jól mulatott volna magában. De aztán, amikor kinézett az ablakon, a mosoly lefagyott az ajkáról, s tekintete zaklatottá vált. Dean nem csodálkozott volna, ha a Hód is titkokat rejtegetett volna külön megjelenésével.

Második fejezet

Blue a lélegzetvételt számolta, hátha ettől lecsillapodik, de újra és újra elfogta a pánik. A szépfiúra sandított, lopva. Tényleg azt hitte, hogy beveszi, hogy meleg? Szó, mi szó, ilyen csizmát a melegek hordtak, és Dean döbbenetesen jóképű volt. De annyi heteroszexuális megawattot árasztott magából, hogy az egész női társadalmat felvillanyozhatta volna. Amit kétségtelenül meg is tett azóta, hogy kicsúszott a szülőcsatornából, és meglátta magát a szülész szemüvegében.

Már azt hitte, hogy Monty árulása lesz az utolsó csapás a katasztrófasorozatban, amivé az élete vált, de nem, Dean Robillard kiszolgáltatottjává vált. Soha nem szállt volna be a profi futballjátékos kocsjába, ha nem ismeri fel azonnal. Félmeztelen és hihetetlenül kidolgozott teste ott virított az országban mindenfelé az óriásplakátokról, reklámozva az End Zone férfi fehéreneműt azzal a felejthetetlen szlogennel: „Lőjj be a célba!” Blue nemrégiben ott látta a fényképét a *People* „Ötven legcsábosabb férfi” kiadványában. Mezítláb sétált a tengerparton, felgyűrt szmokingban. Bár Blue arra nem emlékezett, hogy melyik csapatban játszott, azt tudta, Dean az a férfi, akit mindenáron el akar kerülni, nem mintha lépten-nyomon ilyen férfiakba botlott volna. S tessék, Dean volt az egyetlen, aki megakadályozta abban, hogy hontalan csavargóként KENYÉRREVALÓÉRT EGY KÉPET feliratú táblát akasszon a nyakába.

Három nappal ezelőtt fedezte fel, hogy mind a betétszámlája, amin a nyolcezer dolláros dugipénze volt, mind a folyószámlája üres. A kétszáz dolláros vésztartalékára is keresztet vethetett, hála Montynak. Annyija maradt, ami a pénztárcájában volt - tizennyolc dollár. Még hitelkártyája sem volt - óriási baklövés. Azzal a meggyőződéssel élt egész életében, hogy ő sose kerülhet kétségbeesett helyzetbe, s most mégis. - Mit keresett Rawlins Creek környékén? - Próbált úgy csinálni, mintha beszélgetést kezdeményezne és nem információkat gyűjtene a férfi kiismeréséhez.

- A Taco Bell táblát követtem, de attól tartok, hogy a kedvese elvette az étvágyamat.
- A volt kedvesem. Volt.

- Valamit nem értek. Első pillantásra látszik a fickón, hogy vesztés. Egy barátja sem figyelmeztette Seattle-ben?

- Sokat utazom.
- Egy idegenhez is odamehetett volna egy benzinkúton.
- Utólag könnyű okosnak lenni.

A férfi ránézett. - Ugye most bármelyik pillanatban el tudná sírni magát?

- Erős vagyok - felelte Blue, alig enyhe gúnnnyal a hangjában.
- Előttem nem kell tettetnie magát. Gyerünk, itassa az egereket. Az összetört szívek legjobb gyógymódja.

Monty nem törte össze a szívét. Felbosszantotta. Pedig nem ő nullázta le a bankszámláját, s Blue tudta, hogy túlreagálta a dolgot, amikor rátámadt. Alig két hete voltak együtt, mikor rájött, hogy Monty sokkal jobb barát, mint szerető, s végleg kirúgta az ágyából. Közös volt az érdeklődési körük, s Monty bármennyire is egoista volt, Blue élvezte a társaságát. Együtt jártak szórakozni, moziba, múzeumba, támogatták egymás munkásságát. Tudta, hogy a férfi hajlamos túldramatizálni a dolgokat, a denveri telefonhívása mégis megijesztette.

- Soha nem voltam szerelmes belé. Nem tudok szeretni. De törődtem vele, Monty pedig minden egyes hívással egyre zaklatottabbnak tűnt. Kezdtém aggódni, hogy a végén tényleg öngyilkos lesz. Nekem nagyon fontosak a barátok. Nem tudtam volna cserbenhagyni.

- Nekem is fontosak a barátok, de ha valamelyikük bajban van, én felülök egy gépre, ahelyett, hogy összepakolnék és odaköltöznék.

Blue kirántott egy hajgumit a zsebéből, s visszakötötte a haját a tusi lófárokba. - Egyébként is el akartam jönni Seattle-ből. Csak nem Rawlins Creekbe.

Gondolatban sorra vette a legjobb barátait, kitől kérhetne kölcsön, de két közös vonásuk volt mindannyiuknak. A jószívűség és a nyomorúságuk. Brinia kisbabájának ijesztő egészségügyi problémái voltak, Mr. Grey a társadalombiztosítását is alig tudta fizetni, Mai még mindig nem állt talpra a tűz után, amiben leégett a stúdiója, Tonya pedig visszaköltözött Nepálba. Egy idegen kénye-kedvének volt kitéve. Eszébe jutott a gyermekkor, s gyűlölte, hogy a félelem túl ismerős érzése egyre nő benne.

- Meséljen magáról, Hód.
- Blue vagyok.
- Drágám, ha ilyen rossz ízlésem lenne a férfiak terén, én sem lennék boldog.
- A nevem Blue. Blue Bailey.
- Álnévnek tűnik.
- Anyám aznap egy kicsit depis volt, amikor kitöltötte a születési anyakönyvi kivonatomat.

Harmonynak kellett volna keresztelnie, de Dél-Afrikában lázadás tört ki, Angolában zavargások voltak... - Blue vállat vont. - A Harmony nem illett ehhez a naphoz.

- Az anyjának igen erős a társadalomtudata.

Blue savanyúan felnevetett. - Így is mondhatjuk. - Az anyja erős társadalomtudata vezetett az üres bankszámlájához.

A férfi hátrabökött a fejével. Blue észrevette, hogy ki van fúrva a füle. - Ez a festőkészlet, amit a csomagtartóba tettem... hobbi vagy munka?

- Munka. Gyerekeket és háziállatokat festek. Néha falfestményt.

- Nem nehéz úgy ügyfélkört kialakítani, ha állandóan utazik?

- Nem. Keresek egy jómódú környéket, telerakom a postaládákat szórólapokkal, ízelítőt adva a munkáimból. Általában beválik, persze nem olyan városokban, mint Rawlins Creek, ahol egyetlen jómódú környék sincs.

- Ez megmagyarázza a hódjelmezt. Egyébként mennyi idős?

- Harminc. És nem, nem hazudok. Nem tehetek róla, hogy így nézek ki.

- Safe Net.

Blue összerezsent, mikor a kocsiban megszólalt egy női szellemhang.

- Bejelentkezem, hátha a segítségedre lehetek - dorombolta.

Dean megelőzött egy lassú traktort. - Elaine?

- Claire vagyok. Elaine ma nem dolgozik.

A kocszi hangszórójából jött a hang.

- Hello, Claire. Régóta nem beszéltünk.

- Meglátogattam az anyámat. Milyenek az utak?

- Nem panaszkodom.

- Miért nem ugrasz be St. Louisba Chicagóba menet? Van a fagyasztóban pár szelet szték félretéve neked.

Dean megigazította a napellenzőt. - Túl jó vagy hozzám, drágám.

- Semmi sem lehet elég jó az én kedvenc Safe Net ügyfelemnek.

Amikor a férfi végre szétkapcsolt, Blue a szemét forgatta. - Sorszámot húzat velük?

Dean nem vette fel a kesztyűt. - Soha nem érzett készletet, hogy letelepedjen? Vagy a tanúvédelmi program miatt van állandóan úton?

- Túl sok a látnivaló a világban ahhoz, hogy letelepedjek. Talán majd negyvenéves koromban elgondolkodom rajta. A barátja Chicagót említette. Azt hittem, Tennessee-be megy.

- Így is van. De Chicagóban lakom.

Blue-nak most már eszébe jutott. A férfi a Chicago Starsban játszott. Vágyakozva nézte a sportkocsi lenyűgöző műszerfalát és sebességváltóját. - Szívesen átveszem a kormányt.

- Csak összezavarná egy olyan kocsi, amiből nem ömlik a füst. - Dean bekapcsolta a rádiót, s keresett egy öreges rockot és mai slágereket vegyesen játszó állomást.

A következő húsz mérföldön át Blue hallgatta a zenét és próbálta élvezni a tájat, de túlságosan aggódott. Szerette volna elterelni valamivel a figyelmét, s fontolóra vette, hogy felborzolja Dean idegeit azzal, hogy megkérdezi, mit talál a legvonzóbbnak egy férfiban, de neki is érdekében állt fenntartani a látszatot, hogy hisz a férfi homoszexualitásában, s nem akarta túlfeszíteni a húrt. Annak viszont nem tudott ellenállni, hogy meg ne kérje, mit szólna, ha keresne egy Streisand-számokat játszó adót.

- Ne vegye udvariatlanságnak - felelte Dean kimért méltósággal -, de mi melegek egy kicsit már unjuk a régi sablonokat.

Blue mindent megtett, hogy bűnbánónak lássék. - Bocsánatot kérek.

- Elfogadom.

U2, majd Nirvána szólt. A férfi bársonyos, meglehetősen kellemes bariton hangon kísérte Nickelbacket, majd csatlakozott Coldplayhez a *Speed of Sound*-ban. Mikor azonban Jack Patriot zendített bele a *Why Not Smile?*-ba, Dean kikapcsolta a rádiót.

- Nyomja vissza. A *Why Not Smile?* segített át az első évemen a középiskolában. Imádom Jack Patriót.

- Én nem.

A könnyed báj eltűnt. A férfi zárkózottá és ijesztővé vált, nyoma sem maradt a boldogmázlista profi futballszármának, aki meleg fotómodellnek tette magát filmszínés babérokkal. Blue gyanította, hogy most először nyert betekintést a csillogó felszín alatti igazi emberbe, s nem tetszett, amit látott. Jobban szerette volna a férfit ostobának és hiúnak hinni, de csak az utóbbi volt igaz.

- Kezdek éhes lenni. - Dean megnyomott egy láthatatlan kapcsolót, mely visszaváltoztatta azzá az emberré, akinek látszani akart. - Remélem, nem bánja, ha ki sem szállva a kocsiból, veszünk valami gyorséttermi kaját. Egyébként keresnem kéne valakit, aki vigyáz rá.

- A kocsira?

- Az indítókulcs számítógépesen kódolt, nem lehet ellopní, de mivel feltűnő, vonzza a vandálokat.

- Nem gondolja, hogy az élet egy olyan kocsi nélkül is elég bonyolult, amelyik mellé bébicsősztt kell fogadni?

- Nagy lábon élni nem könnyű. - Dean megnyomott egy gombot a műszerfalán, s

útbaigazítást kapott egy Missyrről elnevezett piknikparkolóba.

- Minek nevezte magát? - kérdezte Blue, miután véget ért a beszélgetés.

- Boo-nak. Malibu beceneve. Dél-Kaliforniában nőttem fel, sok időt töltöttem a tengerparton. A barátaim ragasztották rám.

A „Boo” afféle futball-becenév volt. Tehát ezért készített vele képet a People a tengerparton. Blue hüvelykujjával a kocsí hangszórójára bökött. - Ezek a cicababák... nincs lelkiismeret-furdalása, amiért kacérkodik velük?

- Próbálok kárpótolni őket a barátságommal.

Dean nem esett ki a szerepéből. Blue elfordult és úgy tett, mintha a tájat nézné. A férfi ugyan még egy szóval sem mondta, hogy szálljon ki a kocsiból, de ami késik, nem múlik. Ha csak hasznossá nem teszi magát a számára.

A férfi két húszdollárost adott be az ablakon, s mondta a fiúnak, hogy a visszajárót tartsa meg. Blue alig tudta türtőztetni magát, nehogy áthajoljon az ülésen és kikapja a srác kezéből a pénzt. Maga is dolgozott többször vendéglátóiparban, tudta, milyen jó borra való van benne, de azt nem, hogy ennyire.

Néhány mérfölddel tovább a sztrádán találtak egy út menti, nyárfás pihenőhelyet, néhány asztallal. A levegő lehűlt, Blue kivett a táskájából egy pulóvert, míg Dean kipakolta az ételt. Blue tegnap este óta nem evett, a sültkrumpli illatára összefutott szájában a nyál.

- Egyen - mondta Dean.

Blue a legolcsóbb kaját rendelte, ami volt, s letett két dollár harmincöt centet a férfi elé. - A részem.

Dean őszinte undorral nézte a halom aprót. - A vendégem.

- Mindig kifizetem a részem - csökönyösködött Blue.

- Most nem. - A férfi visszacsúsztatta a kupacot. - Cserébe inkább rajzoljon le.

- A rajzaim többet érnek két dollár harmincöt centnél.

- Ne feledkezzen meg az útiköltségről.

Talán mégis sikerül. Miközben autók húztak el a sztrádán, Blue kiélvezett minden harapás hamburgert és olajos sült krumplit. Dean félretette félig rágott szendvicsét, és elővett egy BlackBerryt. Homlokráncolva bámulta a kis képernyőt, miközben megnézte az e-mailjeit.

- Zaklatja egy régi barátja?

A férfi egy pillanatra értetlenül állt, aztán megrázta a fejét. - Az új házvezetőnőm Tennessee-ben. Rendszeresen tájékoztat e-mailben, de bármikor hívom telefonon, csak a hangposta kapcsol be. Már két hónapja alkalmazom, de még nem beszéltem vele személyesen. Valami nem stimmel vele.

Blue el sem tudta képzelni, milyen, ha az embernek saját háza van, nemhogy házvezetőnője.

- Az ingatlanügynököm esküszik, hogy Mrs. O'Hara remekül végzi a munkáját, de belefáradtam, hogy mindent elektronikusan intézzek. Azt szeretném, ha az a nő legalább egyszer felvonná azt az átkozott telefont. - Szörfözni kezdett az üzeneti között.

Blue többet akart kideríteni a férfiről. - Ha chicagói, hogyhogy Tennessee-ben vett házat?

- Tavaly ott nyaraltam a barátaimmal. A nyugati parton kerestem házat, de megláttam ezt a farmot és megvettem. - Dean letette a BlackBerryt az asztalra. - A legszebb völgy közepén áll, amit valaha láttam. Van mellette egy tó. Nagyon elszigetelt. Lehet lovakat tartani, amire mindig is vágytam. A házon sok munka van, ezért az ingatlanügynököm keresett egy építetőt és felvette ezt a Mrs. O'Harát, hogy felügyeljen mindent.

- Ha lenne házam, én magam szeretném felújítani.

- Küldtem neki digitális fényképeket és színmintákat. Jó ízlése van, és remek saját ötletekkel állt elő. Működik.

- Akkor is... nem olyan, mintha ott lenne.

- Pontosan ezért döntöttem úgy, hogy meglepetésszerűen meglátogatom. - Dean megnyitott egy újabb e-mailt, összeráncolta a homlokát és tárcsázott. - Megkaptam az e-mailedet, Heathcliff, és nem vagyok oda ettől a parfümüzlettől. Az End Zone után azt reméltem, hogy kiléphetek ebből a dologból. - Felállt a padról, és pár lépésre elhúzódott az asztaltól. - Arra gondoltam, hogy talán egy sportital vagy... - Elhallgatott. Pár másodperc múlva ajka mosolyra húzódott. - Ilyen sokat? A fenébe. Az arcom akár egy nyitott pénztárcassza.

Bármit is mondott a telefonpartnere, a férfi nevetett rajta, harsány, férfias hangon. Csizmáját feltette egy farönkre. - Mennem kell. A fodrászom utálja, ha elkésem és ha szőkítették. Minden jót a kis patkányoknak. A feleségednek pedig mondd meg, hogy amint visszatérek a városba, nálam aludhat. Csak Annabelle és én. - Ravasz mosollyal az ajkán Dean becsukta a telefont és visszatette a zsebébe. - Az ügynököm.

- Bárcsak nekem is lenne ügynököm. Csak hogy elejthessem a nevét beszélgetés közben. De azt hiszem, nem vagyok az az ügynököt igénylő típus.

- Biztos vagyok benne, hogy vannak más jó tulajdonságai.

- Tonnaszám.

Dean a sztráda felé vette az irányt, s folytatták az utat. Blue rájött, hogy a hüvelykujja körmét rágja, és gyorsan ölbe tette a kezét. A férfi gyorsan hajtott, de biztos kézzel fogta a kormányt, Blue is így szeretett vezetni. - Szóval, hol akarja, hogy kitegyem?

A kérdés, amitől Blue rettegett. Úgy tett, mintha gondolkodott volna. - Sajnos nincs

egyetlen nagyváros sem Denver és Kansas City között. Azt hiszem, Kansas City jó lesz.

Dean mit-gondol-kivel-szórakozik pillantást vetett rá. - Én inkább a következő kamionos parkolóra gondoltam.

Blue nagyot nyelt. - Csakhogy maga társasági ember, és egyedül halálra unná magát. Én majd szórakozatom.

A férfi tekintete Blue mellére tévedt. - Pontosan hogyan tervezi?

- Fejtörő. Tucatnyit ismerek. - Dean felhorkant, s Blue gyorsan folytatta. - Kiváló beszélgetőtárs vagyok, és lehetnék én a villámhárító maga és a rajongói között. Megakadályozom, hogy azok a léha nők magára vessék magukat.

A férfi kékesszürke szeme megvillant, de hogy a bosszúságtól vagy a jókedvtől, Blue nem tudta. - Majd gondolkodom rajta.

Dean legnagyobb meglepetésére a Hód este még mindig a kocsijában ült, amikor lehajtott a sztrádáról valahol Nyugat-Kansasben, és követte a Merry Time Inn tábláját. Blue mocorogni kezdett, mikor megállt a parkolóban. Miközben aludt, Deannek bőven volt rá alkalma, hogy a lány emelkedő és süllyedő mellkasán jártassa a szemét az izompóló alatt. A legtöbb nő, akivel az idejét töltötte, az eredeti méretének négyszeresére duzzasztotta a mellét, de a Hód nem. Dean tudta, hogy vannak fickók, akik a felturbózott cicikre buknek - nos, ő sem vetette meg régen -, de Annabelle Granger Champion jóideje kiábrándította.

- Valahányszor egy magadfajta férfi kocsányon lógatja a szemét egy E-kosaras műmellre, egy tökéletes mellű ártatlan lányt bátorít arra, hogy kés alá feküdjön. A nőknek a látóköriüket kellene tágítaniuk, nem a keblüket.

Annabelle elérte, hogy személy szerint felelősséget érezzen a mellnagyobbítások kórságáért, de Annabelle már csak ilyen volt. Meggyőződéses, és nem rejtette véka alá a véleményét. Annabelle volt az egyetlen igazi női barátja, akinek a Heath Championnal, Dean vérszívó ügynökével kötött házassága és második gyermekének a megszületése után már nem sok ideje maradt rá.

Sokszor eszébe jutott ma Annabelle, talán mert a Hód is kiállt az elveiért, s mert ő sem törte magát, hogy imponáljon neki. Furcsa volt úgy együtt lenni egy nővel, hogy az nem akarta levenni a lábáról. Persze ő mondta neki, hogy meleg, de a Hód legalább száz mérfölddel ezelőtt rájött, hogy ez baromság. Mindazonáltal továbbra is ragaszkodott a szerepjátékhoz. A kis Boo-t azonban nem ejtették a feje lágyára.

Blue szája megállt ásítás közben, mikor megpillantotta a kivilágított, háromemeletes szállodát. Akárhányszor is bosszantotta fel ma a férfit, az nem volt hajlandó megdobni pár száz dolcsival és kirúgni a kocsiból. Dean egyrészt azt szerette volna, ha Blue könyörög a pénzért, másrészt a lány túl jó társaság volt. Nem utolsósorban pedig ott volt a merevedése, ami kétszáz mérföld óta gyötörte.

Befordult a parkolóba. - Az ilyen helyeken majdnem minden hitelkártyát elfogadnak. - Szégyellnie kellett volna magát a durvasága miatt, de a Hód olyan hengegő és csökönyös volt, hogy nem tette.

Blue összeszorította a száját. - Sajnos nincs hitelkártyám.

Nem meglepő.

- Pár évvel ezelőtt visszaéltem a lehetőséggel, és azóta nem bízom magamban. - Blue a Merry Time Inn tábláját nézte. - Mit fog csinálni a kocsival?

- Megkenem a biztonsági őrt, hogy nézzon rá.

- Mennyivel?

- Miért érdekli?

- Művész vagyok. Izgat az emberi viselkedés.

Dean megállt egy üres helyen. - Most kap ötven dollárt, aztán újabb ötvenet reggel.

- Remek. - Blue kinyújtotta a kezét. - Áll az alku.

- Maga nem fog a kocsimra vigyázni ma este.

Blue torkában dolgoztak az izmok, miközben nyelt. - Dehogynem. Ne aggódjon. Rossz alvó vagyok. Abban a pillanatban felébredek, ahogy közeledik valaki.

- Aludni sem fog a kocsiban.

- Csak nem maga is olyan szexista gazember, aki azt hiszi, hogy egy nő nem tud ugyanúgy elvégezni egy munkát, mint egy férfi?

- Én azt hiszem, hogy magának nem futja szobára. - Dean kiszállt a kocsiból. - Kisegítem.

Blue felemelte hegyes kis orrát, és követte a férfit. - Nincs szükségem rá, hogy kisegítsenek.

- Igazán?

- Csak annyit kérek, hogy vigyázhassak a kocsijára.

- Szó sem lehet róla.

Dean látta, hogy a lány keresi a módját, hogyan környékezhethé meg, s egyáltalán nem volt meglepve, amikor sorolni kezdte a rajzai árát. - Még ha levesszük a hotelszoba és pár étkezés költségét is - mondta, mikor végzett az árlistával -, el kell ismernie, hogy maga jön ki jól a buliból. Holnap elkezdem megrajzolni reggeli közben.

Deannek úgy hiányzott egy újabb önarckép, mint púp a hátára. Amire igazából szüksége volt... - Kezdje ma este. - Kinyitotta a csomagtartót.

- Ma este? Szörnyen... késő van.

- Alig kilenc. - Ebben a csapatban csak egy irányító lehetett, s az Dean volt.

Blue motyogott valamit az orra alatt, majd kotorászni kezdett a csomagtartóban. A férfi kivette az utazótáskáját és Blue vászonzsákját. A lány benyúlt mellette, hogy kikapja az egyik rajzeszközökkel teli szerszámosdobozt, és még mindig zsörtölődve követte Deant az előcsarnokba. A férfi megalkudott a szálloda egyetlen éjjeliőrével, hogy tartsa szemmel a kocsiját, majd a recepcióhoz ment. A Hóddal az oldalán. A bárból hallatszó élőzenéből és az előcsarnokba özőnlő helyiekből ítélve, a Merry Time Inn volt a kisváros szombat esti törzshelye. Dean észrevette a felé forduló arcokat. Néha napokig kihúzta anélkül, hogy felismerték volna, de ma nem ilyen nap volt. Néhányan a tömegben nyíltan bámulták. Azok az átkozott End Zone reklámok. Letette a csomagokat a pult előtt.

A recepciós, egy huszonéves, osztályelső kinézetű közel-keleti srác udvariasan üdvözölte, de nem ismerte fel. A Hód oldalba bökte Deant, és a bár felé intett. - A rajongói - közölte, mintha a férfi nem vette volna észre a két fickót, akik kiváltak a tömegből és feléjük tartottak. Mindkettő középkorú és túlsúlyos volt. Egyikük hawaiiimintás inget viselt, amely összeráncosodott a hasán. A másik kunkori bajuszt és westerncsizmát.

- Ideje megdolgoznom a pénzemért - mondta Blue gőgösen. - Majd én elintézem.

- Ne. Majd én...

- Hello - mondta a hawaii inges. - Remélem nem zavarom, de a barátom és én fogadtunk, hogy maga Dean Robillard. - Kezet nyújtott.

Mielőtt Dean válaszolhatott volna, a Hód apró termetével blokkolta a kézfogást, s a férfi már csak arra eszmélt, hogy Blue szerb és jiddis akcentus keverékével hablatyol. - Ez a Dean Ro-billárd nagyon híres embernek lenni itt Amerika. Szegény férjem - karolt bele Deanbe -, nadon-nadon rosszul beszél angol és nem érti ez. De én nadon-nadon jól beszél angol, igen? Menni valahová, jönni emberek, mint maguk és hinni, hogy az én férjem ez a Dean Ro-billárd. Én mondani nem, az én férjem nem híres itt Amerika, de nádon híres a mi hazánkban. Nádnon híres, hogy mondani, por-nog-ráfikus.

Dean majdnem megfulladt a saját nyálában.

Blue összeráncolta a homlokát. - Igen? Jól mondani? Férjem csinálni disznó film.

Deannek olyan gyorsan változott a személyazonossága, hogy maga is elvesztette a fonalat. De a Hód megérdemelte a támogatását, amiért olyan keményen dolgozott - mégha oly megfontolatlanul is -, ezért elvigyorodott és próbált úgy tenni, mintha nem beszélne angolul.

Az idegenek nem tudták, mitévők legyenek. - Mi... ööö... elnézést. Azt hittük...

- Semmi baj - mondta Blue. - Mindig ez történni.

Saját lábukban bukdácsolva oldalogtak el.

A Hód öntelten nézett Deanre. - Szörnyen fiatal vagyok még, hogy ilyen tehetséges legyek. Most aztán örülhet, hogy magára akaszkodtam.

Dean kreativitásból ötöst adott a lánynak, de mivel éppen ott tartott, hogy odaadja a recepciónak a Visa kártyáját, Blue erőfeszítése, hogy titokban tartsa a személyazonosságát, feleslegesek voltak. - A legjobb lakosztályukat kérem - mondta. - S egy kis szobát a lift mellett a buggyant kíséromnek. Ha gondot jelent, tegyék egy régi jégszekrény mellé.

A Merry Time Inn nem spórolt alkalmazottai kitrenírozásán, s a recepciónak szeme sem rebbent. - Sajnos tele vagyunk, uram, foglalt a lakosztályunk.

- Nincs lakosztály? - affektált a Hód. - Hát már soha nem ér véget a megpróbáltatásunk?

A recepció szomorúan tanulmányozta a számítógépét. - Attól tartok, hogy csak két szobánk maradt. Az egyik, azt hiszem, megfelelő lesz, de a másik éppen felújításra vár.

- Ó, a kisasszony nem bánja, ha ott kell megszállnia. Biztos vagyok benne, hogy kitisztították a vércseppeket a szőnyegből. A pornósztárok amúgy is szinte bárhol elalszanak. Bárhol.

Dean pokolian jól szórakozott, de a recepció túl jó képzést kapott ahhoz, hogy elmosolyodjon. - Természetesen kedvezményes árat számolunk.

Blue a pultra hajolt. - Duplán fizetessen vele. Különben megsértődik.

Mihelyt Dean háritotta ezt az ostobaságot, elindultak a lifthez. Amint az ajtó becsukódott, a Hód ártatlan szemmel felnézett rá. - Az a két idegen tudta a nevét. Fogalmam sem volt, hogy ennyi meleg van a világon.

A férfi megnyomta a lift gombját. - Az az igazság, hogy profi futballistaként ismernek az igazi nevemen. De csak másodállásban játszom, amíg el nem indul a színészi pályafutásom.

A Hód úgy tett, mintha le lenne nyugózva. - Nem is tudtam, hogy másodállásban is lehet futballozni.

- Ne vegye sértésnek, de nem sokat tudhat a sportról. - Azért... egy meleg futballista. Nehéz elképzelni.

- Ó, nagyon sokan vagyunk. Jó egyharmada az NFL-nek. - Dean várta, hogy a lány végre kifakadjon, hogy ez baromság, de a Hód nem sietett véget vetni a játéknak.

- Észrevettem, hogy ki van fűrva a füle.

- Fiatal voltam.

- Villogni akart?

- Kétkarátos gyémánt mindkettőben.

- Mondja, hogy már nem szokta viselni.

- Csak ha fel akarok vágni. - A liftajtó kinyílt. Elindultak a folyosón a szobájukhoz. A Hód törékeny termete ellenére hosszúakat lépett. Dean nem volt hozzászokva a harcias nőkhöz, de Blue nem is olyan volt, mint egy nő, bár egy kicsi melle volt, és neki makacsul bizsergett az ágyéka.

Egymásba nyílt a szobájuk. A férfi kinyitotta az elsőt. Tiszta volt, de dohányfüstös, határozottan méltatlan hozzá.

Blue befurakodott mellette. - Máskülönben azt javasolnám, dobjunk fel egy érmét, de mivel maga fizeti a számlát, ez nem lenne tisztességes.

- Ha ragaszkodik hozzá.

Blue fogta a vászonzsákját, és még egyszer megpróbálta eltántorítani a férfit. - Természetes fényben lehet a legjobban dolgozni. Várunk holnapig.

- Ha nem ismerném jobban, azt hinném, fél egyedül maradni velem.

- Rendben. Még kitörne magából az állat, ha véletlenül maga és a tükör közé állnék.

A férfi elvigyorodott. - Félóra múlva találkozunk.

A szobájában bekapcsolta a tévét, a Bulls játszott, levetette a csizmáját, és kipakolt a táskájából. Annyi rajza, festménye és fényképe volt már magáról, hogy azt sem tudta, mit kezdjen velük, de nem ez volt a lényeg. Kivett egy sört és egy doboz mogyorót a minibárból. Annabelle egyszer azt tanácsolta neki, küldjön pár képet magáról az anyjának, de ő azt felelte, törődjön a maga dolgával. Senkinek nem hagyta, hogy beleüsse az orrát ebbe az eltorzult kapcsolatba.

Elnyúlt az ágyon farmerban és abban a Marc Jacobs ingben, amit a tervező marketingesei küldtek neki pár hete. A Bulls időt kért. Újabb éjszaka, újabb hotelszoba. Két lakása is volt Chicagóban, egy nem messze a tótól, egy másik a nyugati külvárosban a Stars központja közelében arra az esetre, ha nem akarná átverekedni magát a városon a csúcsforgalomban. De mivel bentlakásos iskolák manzárdszobáiban nőtt fel, sehol sem érezte magát otthon. Kösz, anya.

A tennessee-i farmnak mélyre nyúló gyökerei és történelme volt, pont ami az ő életéből hiányzott. Ennek dacára mégsem volt rá jellemző, hogy a pillanat hevében cselekedjen, s kétszer is meggondolta, hogy olyan birtokot vegyen, aminek a közelében nincs óceán. Egy ház ötven hektárral maga körül olyan állandóságot sugárzott, amit ő soha nem érzett, s talán nem is volt rá felkészülve. Mindazonáltal csak egy nyaraló volt. Ha nem tetszik, majd eladja.

Hallotta, hogy csobogni kezd a víz a szomszédos szobában. A tévében egy countryénekes,

Marli Moffatt vízbefulladásáról szóló riportfilm bemutatója ment. Tizenkét évvel ezelőtti híradófelvételek villantak fel Marliról és Jack Patriotról, amint házasságkötésük után kilépnek egy renói kápolnából. Dean levette a hangot.

Már alig várta, hogy a Hód meztelenül álljon előtte. A tény, hogy még soha nem volt ilyen nővel, csak fokozta a várakozás izgalmát. Bevett a szájába egy marék mogyorót, és emlékeztette magát, hogy évekkal ezelőtt leszámolt az egyéjszakás kalandokkal. A gondolat, hogy olyan legyen, mint az anyja, aki kicsapongásában megfeledkezett a saját fia létezéséről is, olyan lehangoló volt, hogy megfogadta, csak rövid távú kapcsolatokat létesít, amik eltartanak pár hétig, de véget érnek néhány hónapon belül. Most mégis az alkalmi viszonyok elleni egy évtizedes elvet készült áthágni, és egyáltalán nem érezte magát rosszul miatta. Egy biztos, a Hód nem vihorászó futballdrukker volt. Bár még csak egy napja ismerték egymást - s annak ellenére, hogy a lány minden eszközt megragadott a bosszantására -, igazi kötelék alakult ki köztük, amit néhány érdekes beszélgetés, közös étkezés és a hasonló zenei ízlés táplált.

Éppen elkezdődött a Bulls meccsének utolsó negyede, amikor kopogtak az ajtón. Úgy kell indítania az estét, hogy a lánynak kétsége se legyen afelől, ki ül a nyeregben. - Meztelen vagyok - kiáltott ki.

- Remek. Évek óta nem volt aktmodellem. Legalább gyakorolhatok.

Blue nem kapta be a horgot. A férfi elmosolyodott magában, és kezébe vette a távirányítót.

- Ne vegye személyes sértésnek, de meztelenül mutatkozni egy nő előtt, számomra undorító.

- Hivatásos vagyok. Mint egy orvos. Ha kényelmetlenül érzi magát, takarja el a nemzőszervét.

Dean vigyorgott. A nemzőszervét?

- Vagy jobbat tudok, ha várunk holnapig, lesz ideje hozzászokni a gondolathoz.

A játéknak vége. A férfi ivott egy korty sört. - Rendben. Magamra kapok valamit. - Kigombolta az inge felső gombját, még megnézte, ahogy a Bulls új hátvédje kihagy egy szabadrúgást, aztán kikapcsolta a tévét és átvágott a szobán.

Harmadik fejezet

A Hód divat iránti megvetése tisztán látszott az esti öltözkében. Vörösszínű férfipólót és kifakult fekete futónadrágot viselt, mely harmónikaszerűen lógott vékony bokája körül. Egyik sem volt túlságosan szexis, legfeljebb titokzatos, hogy mi lehet alatta. Dean hátralépett, hogy beengedje. A Hód parfüm helyett szappanillatot árasztott.

A férfi a minibár felé indult. - Egy italt?

Blue-nak elakadt a lélegzete. - Jézusom, csak nem vette elő?

Dean nem tehetett róla. Lenézett az ágyékára.

A lány azonban a minibárt nézte. Ledobta a vázlatfüzetét, elrohant a férfi mellett és felkapta az árlistát. - Ezt nézze! Huszonöt dollár egy kisüveges ásványvíz. Három dollár egy Snickers. Egy Snickers!

- Nem csak a csokoládét kell megfizetni - magyarázta Dean. - Hanem a kényelmet is, hogy csak ki kell nyújtania érte a kezét, amikor megkívánja.

A Hód azonban már kiszúrta az ágyon a mogyorósdobozt. - Hét dollár. Hét dollár! Hogy tehetett ilyet?

- Adjak egy papírzacskót, hogy behányjon?

- Inkább a pénztárcáját.

- Máskülönben nem dicsekednék vele, de gazdag vagyok. - S megmentve az amerikai gazdaságot a teljes összeomlástól, az is maradok. Kölyökként gyermeknevelési támogatásból dőlt a pénz, most sokkal jobb helyről. Keményen megdolgoztam érte.

- Nem érdekel, hogy milyen gazdag. Hét dollár egy doboz mogyoróért: rablás.

Dean rájött, hogy a Hódnak komoly anyagi gondjai vannak, de ez nem jelentette azt, hogy neki is szolidaritást kellett volna vállalnia vele. - Sört vagy bort, válasszon. Vagy választok én maga helyett, mert az egyiket mindenképpen felbontom.

Blue még mindig az árlistát bújta. - Nem adná ide a hat dollárt, és tehetnénk úgy, mintha megittam volna a sört?

A férfi megfogta a vállánál fogva, félreállította és a minibárhoz lépett. - Forduljon el, ha nem bírja nézni.

Blue felkapta a vázlatfüzetét, és visszavonult a szoba másik felében álló székhez. - Emberek éheznek a földön.

- Ne legyen demagóg.

A Hód vonakodva elfogadta a sört. Szerencsére a helyiségben csak egy szék volt, így Dean nyugodtan leheveredhetett az ágyra. - Állítson be, ahogy akar.

Remélte, hogy a lány ismét előhozakodik az aktképpel, de nem tette.

- Ahogy magának kényelmes. - Blue letette a sört a szőnyegre, keményfiús stílusban a térdére támasztotta a bokáját, s a kopott fekete futónadrágon egyensúlyozott a vázlatfüzetével. Támadó testtartása ellenére idegesnek látszott. Eddig sima az ügy.

Dean felkönyökölt, és kigombolta az ingét végig. Elég End Zone fotózáson pózolt már ahhoz, hogy tudja, mire buknak a nők, noha nem értette, hogy tetszhet nekik jobban a mozdulatlanság egy tökéletes csavardobásnál. Ennyit a nőkről.

Egy koromfekete hajtincs elszabadult a Hód örökösen zilált lófarkából, s az arcába hullott, amikor a rajzlap fölé hajolt. Dean hagyta addig szétnyílni az ingét, hogy láthatóvá váljanak több mint egy évtized alatt kemény munkával kidolgozott izmai, de friss sebe a vállán rejtve maradjon. - Igazából... - szólalt meg - nem vagyok meleg.

- Ó, barátom, előttem nem kell szabadkoznia.

- Az igazság az... - A férfi bebújtatta hüvelykujját a farmerja derékpántjába, és lejjebb rángatta. - Néha, amikor nyilvános helyre megyek, annyira terhes híresnek lenni, hogy kénytelen vagyok szélsőséges lépéseket tenni az inkognitóm megőrzése érdekében. De mindig marad annyi önbecsülésem, hogy a méltóságomat ne áldozzam fel. Soha nem mennék például olyan messzire, hogy állatjelmezbe bújjak. Van ott elég fény?

Blue ceruzája a papírt szántotta. - Biztos vagyok benne, hogy ha megtalálja az igazit, nem fog tovább titkolózni. A szerelem mindent legyőz.

Szóval a lány még mindig szerepet akart játszani. Dean remekül mulatott, de taktikát váltott. - Maguk között az volt, Montyval?

- Igaz szerelem? Nem. Nekem hiányzik az ezért felelős kromoszómám. De igaz barátság, az volt. Nem fordulna a másik oldalára?

A fal felé? Semmi esetre sem. - Fáj a csípőm. - Dean behajlította a térdét. - Mindaz, amit Monty a bizalomról és a megcsalásról mondott... badarság?

- Nézze, doktor filozófia, nekem koncentrálnom kell.

- Szóval nem badarság. - Blue nem nézett rá. - Én fél-tucatszor voltam már szerelmes.

Igaz, tizenhat éves korom óta egyszer sem, de akkor is.

- Biztos volt valakije azóta.

- Most megfogott. - Annabelle megőrlt attól, hogy Dean nem volt képes beleszeretni senkibe. Rámutatott, hogy még a férje, Heath, a téma legvaskalaposabbja is szerelmes volt egyszer, mielőtt vele megismerkedett.

A Hód keze összevissza cikázott a papíron. - Miért állapodna meg, mikor az egész világ a lábai előtt hever, nem igaz?

- Kezdek begöröcsölni. Nem bánja, ha kinyújtózkodom? - Dean nem várta meg a választ, letette a lábát az ágyról. Ráérősen felállt, s kicsit nyújtózkodott, amitől beesett a hasa és a farmerja lecsúszott annyira, hogy láthatóvá váljon szürke End Zone boxeralsójának széle.

A Hód a rajzlapra szegezte a tekintetét.

Lehet, hogy Dean taktikai hibát követett el azzal, hogy szóba hozta Montyt, de nem tudott napirendre térni a tény felett, hogy egy olyan erős jellem, mint a Hód, egy ilyen gazemberhez vonzódjon. Miközben csípőre tette a kezét, szándékosan félrehúzta az útból az ingét, hogy megmutassa az ágyékát. Kezdte úgy érezni magát, mint egy chippendale fiú, s Blue végre felnézett. Mikor a farmerja pár centivel még lejjebb csúszott, a Hód kezéből kiesett a vázlatfüzet. Ahogy a lány lehajolt, hogy felvegye, beütötte az állát a szék karfájába.

- Gyorsan lezuhanyozom - mondta Dean. - Lemosom az út porát.

Blue egyik kezével visszahúzta az ölébe a rajztömböt, a másikkal elbocsátotta a férfit.

A fürdőszoba ajtaja becsukódott. Blue felnyögött és felállt. Fejfájást kellett volna színlelnie... vagy leprát - bármit, csak be ne tette volna a lábát ma este ebbe a szobába. Miért nem tudott egy kedves, nyugdíjas házaspár megállni és segíteni neki? Vagy valami művészlélek, akivel olyan jól kijönne?

A víz megindult a tusolóban. Elképzelte, ahogy lecsurog azon az óriásreklám testen. Dean fegyverként használta, s mivel nem volt más a közelben, rá célzott vele. Az ilyen férfiakra azonban legjobb, ha csak biztonságos távolból ácsingózik az ember.

Nagyot húzott a sörből. Emlékeztette magát, hogy Blue Bailey nem futamodik meg. Soha. Törékeny volt, mintha az első szellő elfújhatná, de erős, ahol a legjobban kellett. Belül. Így élte túl csavargó gyermekkorát.

Mit számít egy kislány boldogsága, bármilyen szeretetreméltó is, amikor több ezer kislány életét bombák, katonák és szárazföldi aknák fenyegetik? Szörnyű nap volt, s előtörték Blue-

ban a régi emlékek.

- Tommal beszélni szeretnénk veled, Blue.

Blue még most is emlékezett a süppedő kockás kanapéra Olivia és Tom zsúfolt San Franciscó-i lakásában, s arra, ahogy Olivia megpaskolta maga mellett a párnát. Blue nyolcéves korához képest alacsony termetű volt, de nem annyira kicsi, hogy még mindig az asszony ölében üljön, így elhelyezkedett mellette. Tom leült a másik oldalára, és megsimogatta a térdét. Blue mindenkinél jobban szerette őket, még az anyjánál is, akit közel egy éve nem látott. Hétéves kora óta Tommal és Olivával élt, s örökre velük is fog maradni.

Olivia összefonva hordta világosbarna haját. Curry-por- és kölniillatot árasztott, s mindig megengedte Blue-nak, hogy az agyaggal játszon, ha kerámiázott. Tom a Golden Gate Parkba hordta, a nyakába ültette. Ha Blue rosszat álmodott, bemászott hozzájuk az ágyba, s úgy aludt el, hogy arcát a férfi meleg vállgödrébe temette, miközben Olivia hosszú haját tekergette.

- Emlékszel, amikor arról beszéltünk, hogy egy kisbaba nő a méhemben? - kérdezte Olivia.

Blue emlékezett. Mutattak neki fényképeket a könyvekből.

- Hamarosan megszületik. Mostantól sok minden megváltozik.

Blue nem akarta, hogy megváltozzanak a dolgok. Azt akarta, hogy minden maradjon a régiben. - Az én szobámban fog aludni a baba? - Blue-nak végre külön szobája volt, és nem szerette volna megosztani senkivel.

Tom és Olivia összenéztek, mielőtt Olivia folytatta: - Nem, drágám. Sokkal jobb. Emlékszel Norrisra, aki a múlt hónapban meglátogatott, a szövőnőre, aki a Művészek a Bekért egyesületet alapította? Mesélt neked a házukról Albuquerque-ban, és a kisfiáról, Kyle-ről. Megmutattuk, hol van Új-Mexicó a térképen. Emlékszel, mennyire megkedveltél Norrist?

Blue boldog tudatlansággal bólintott.

- Tudod, mi történt? Anyád, Tom és én megszerveztük, hogy mostantól Norriséknál lakhass.

Blue nem értette. Széles, hamis mosolyukat nézte.

Tom a mellkasát markolászta a flanellingén keresztül és pislogott, mintha menten elsírná magát. - Nagyon fogsz nekünk hiányozni Olivával, de lesz udvar, ahol játszhatasz.

Blue ekkor megértette. Émelyegni kezdett. - Nem! Nem akarok udvart. Itt akarok maradni! Megígértétek. Azt mondtátok, örökre itt maradhatok.

Olivia kirohant vele a fürdőszobába és tartotta a fejét, miközben hányt. Tom lerogyott a régi, lepattogzott kád szélére. - Mi is ezt szeretnénk volna, de akkor még nem tudtunk a babáról. Pénzgondjaink vannak. Norrisnál lesz játszótársad. Nem örülsz?

- Itt is lesz játszótársam! - zokogta Blue. - Itt lesz a baba. Ne küldjétek el! Jó leszek. Olyan jó leszek, hogy észre sem veszitek, hogy itt vagyok.

Erre mindnyájan könnyekben törtek ki, de Olivia és Tom végül elvitték Albuquerque-be rozsdás kék kisbuszokkal, és elszöktek anélkül, hogy elbúcsúztak volna.

Norris kövér volt, és megmutatta neki, hogyan kell szőni. A kilencéves Kyle megtanította kártyázni és Csillagok Háborúját játszott vele. Teltek-múltak a hónapok. Blue egyre kevesebbet gondolt Tomra és Oliviára, s kezdte megszeretni Norrist és Kyle-t. Kyle volt az ő titkos testvére, Norris a titkos mamája, s örökre velük fog maradni.

Aztán Virginia Bailey, az igazi anyja visszatért Közép-Amerikából, és elvitte magával. Texasba mentek, ahol aktivistákból álló apácáknál laktak, és minden szabad percüket együtt töltötték. Olvastak, alkottak, spanyolul tanultak és beszélgettek mindenféléről. Már egy egész nap is eltelt úgy, hogy Blue-nak eszébe sem jutott Norris és Kyle. Visszatalált az ő gyengéd anyjához, s vigasztalhatatlan volt, amikor Virginia elutazott.

Norris ismét férjhez ment, így Albuquerque-be nem mehetett vissza. Az apácáknál maradt a tanév végéig, s minden szeretetét Carolyne nővére pazarolta. Virginia megszervezte, hogy Carolyne nővér Oregonba vigye, és egy Blossom nevű biokertészre hagyja. Amikor Carolyne nővér el akart jönni, Blue olyan kétségbeesetten kapaszkodott belé, hogy Blossomnak kellett lefognia.

Minden kezdődött előről, azzal a kivétellel, hogy Blue ezúttal nem engedte magához olyan közel Blossomot, s rájött, hogy kevésbé fáj az elválás, amikor el kellett mennie. Ettől fogva sokkal óvatosabb lett. Minden egyes költözéssel egyre nagyobb távolságot tartott azoktól az emberektől, akiknél lakott, míg végül egyáltalán nem fáj a búcsú.

A hotelszoba ágyára pillantott. Dean Robillard kanos volt, s azt várta tőle, hogy kielégítse, azt viszont nem tudta, mennyire iszonyodik Blue az alkalmi kapcsolatoktól. A főiskolán látta, hogyan fekszenek le a Szex és New Yorkon felpörgött barátnői bárkivel, akivel csak akarnak, és akkor, amikor csak akarnak. De ahelyett, hogy nőtt volna tőle az önbizalmuk, legtöbbjük depresszióba süllyedt. Blue elég rövid távú kapcsolattól szenvedett gyermekkorában ahhoz, hogy újabbal tetézzé a sort. Ha Montyt nem számolja, és nem számolta, csak két szerelme volt, mindkettő művész, elmélyült férfi, akik boldogan hagyták rá az irányítást. Azt jobban élvezte.

A fürdőszoba nyitógombja elfordult. Óvatosan kellett bánnia Deannel, nehogy a férfi reggel itt hagyja. Sajnos azonban nem volt erőssége a taktika.

Dean a csípőjén mélyen lecsúszott törölközővel, kilépett a fürdőből. Mint egy római isten, aki kifűjja magát egy orgia közepén, s azt várja, ki lesz a következő templomos szűz, aki a

lábai elé veti magát. De ahogy beért a fénybe, Blue ujjai a vázlattömbre fonódtak. Nem hibátlan, márványba faragott római istenség állt előtte. Hanem egy harcra kész katona izmos, kiválóan működő testtel.

Dean látta, hogy a lány észreveszi a halvány sebek trióját a vállán. - Egy feldühödött férj.

Blue egy pillanatig sem hitt neki. - A bűn kockázatos.

- Ha már a bűnnél tartunk... - A férfi lustán, csábítóan elmosolyodott. - Gondolkodtam... Késő éjszaka... két magányos idegen... egy kényelmes ágy... jobb szórakozást, minthogy kihasználjuk ezeket az adottságokat, el sem tudok képzelni.

Dean hagyta a köntörfalazást, és megiramodott a célvonal felé. Vonzó külseje és híres sportoló mivolta elhitette vele, hogy nőkkel kapcsolatban bármit megtehet. Blue megértette. De ő más volt. A férfi közelebb lépett. Blue-ból szappanillat és szexualitás áradt. Megfordult a fejében, hogy ismét szóba hozza a homoszexualitást, de ebben a helyzetben mi értelme lett volna. Hivatkozhatna fejfájásra és kirohanhatna a szobából... vagy tehetné azt, amit mindig, és szembenézhetne a kihívással. Felállt. - Megmondom a frankót, Boo. Ugye nem bánod, ha Boo-nak szólítalak?

- Tulajdonképpen...

- Te jóképű vagy és szexi. Vonzóbb, mint amennyire egy férfinak lennie kell. Kiváló a zenei ízlésed és gazdag vagy, ez plusz ponttal jár. Ráadásul van sütnivalód. Ne gondold, hogy nem vettem észre. De az igazság az, hogy nem izgatsz fel.

Dean szemöldöke összeszaladt. - Nem izgatlak fel?

Blue próbált bocsánatkérően nézni. - Nem te vagy az oka, hanem én.

A férfi meglehetősen döbbenten pislogott. Blue nem csodálta. Kétségtelenül Dean is ezerszer elmondta már ezt a „Nem te vagy az oka, hanem én” szöveget, de bosszantó lehetett, ha az embernek a saját arcába vágták.

- Ugye csak viccelsz?

- A kendőzetlen igazság az, hogy sokkal jobban érzem magam az olyan balekokkal, mint Monty, nem mintha még egyszer el kívánnám követni ugyanezt a hibát. Sokat gondolkodtam azon, hogy ha lefeküdnék veled...

- Még csak nyolc órája ismerjük egymást.

- Nincs cickóm és nem vagyok szép. Tudom, hogy csak azért kellek neked, mert én vagyok kéznél, s ha lefeküdnék veled, attól nagyon szarul érezném magam, megint padlóra kerülnék, és elegendem van már a pszichiátriai intézetekből.

A férfi szája szegletében számító mosoly bujkált. - Még valami?

Blue fogta a vázlattömbjét és a sörét. - Egy szó mint száz, te az a férfi vagy, aki elvárja,

hogy imádják, én pedig képtelen vagyok rá.

- Ki mondta, hogy nem vagy szép?

- Jaj, engem nem zavar. Annyi más jó tulajdonságom van, nem vagyok olyan mohó, hogy még a szépségre is vágyjak. Őszintén szólva, ma estig ez senkinek nem okozott gondot. Talán csak Jason Stanhope-nak, de az még hetedikben volt.

- Értem. - Dean még mindig remekül mulatott.

Amilyen hanyagul csak tudott, Blue az ajtóhoz lépett és kinyitotta. - Most biztosan úgy érzed, mintha kicseleztek volna.

- Azt érzem, hogy kanos vagyok.

- Ezért van a hotelszobákban pornó. - Blue gyorsan becsukta az ajtót, és végre nagy levegőt vett. A trükkje annak, hogy fél lépéssel Dean Robillard előtt járjon, az volt, hogy bizonytalanságban tartsa, de az, hogy ez Kansas Cityig sikerüljön neki, ugyanolyan kétes volt, mint az, hogy mit fog csinálni, ha odaér.

A Hód sokáig ébren maradhatott, mert a rajz másnap reggelre elkészült. Megvárta, amíg megállnak pihenni Kansas középső részén egy kamionparkolóban, s akkor tolta a férfi elé. Dean a kész műre meredt. Nem csoda, hogy Blue-nak egy vasa sincs.

A Hód elnyomott egy ásítást. - Ha lett volna rá több időm, megcsináltam volna pasztellszínnel.

Abból, amit a ceruzájával művelt, olyan mindegy volt. Blue eltorzította a vonásait: két szeme túl közel került egymáshoz, a haja töve jó öt centivel felcsúszott a homlokán, arca felpuffadt, tokája lett. A legnagyobb kár az orrát érte, mely olyan kicsire zsugorodott, mintha beverték volna a képébe. Deant ritkán hagyták cserben a szavak, de a kép, amit a lány rajzolt róla, megbénította a nyelvét.

Blue beleharapott csokireszeléssel megszórt fánkjába. - Nem elképesztő, milyen kevésen múltott, hogy rosszul járj?

A férfi ekkor döbbsen rá, hogy a Hód szándékosan csinálta. De Blue inkább elgondolkodónak látszott, mint önelégültnek. - Ritkán adódik alkalmam gyakorolni a karikatúrát. Te tökéletes alany voltál.

- Örülök, hogy a szolgálatodra lehettem - felelte Dean szárazon.

- Természetesen csináltam egy másikat is. - Blue előhúzott egy másik rajzot a mappából, s elutasítóan az asztalra dobta, ahol az a férfi érintetlen fánkja mellett landolt. Dean elnyúlva

feküdt rajta az ágyon, behajlított térdel, nyitott inge alól dagadó mellkassal, pontosan, ahogy Blue előtt pózolt. - Kétségtelenül vonzó, de kissé unott, nem gondolod?

Nem csak unott, hanem kicsinyes is - testtartása túl mesterkélt, arcvonása túl öntelt. Blue átlátott rajta, s Dean ennek egyáltalán nem örült. Még mindig nem hitte el, hogy a Hód tegnap este faképnél hagyta. Elvesztette a vonzerejét? Ami lehet, hogy sosem volt? Mivel a nők az ölébe hullottak, nem sok gyakorlata volt a szexuális kezdeményezés terén. Ez ellen sürgősen tennie kellett.

Még egyszer megvizsgálta az első rajzot, s miközben eltorzult vonásait nézte, arra gondolt, milyen másképp alakult volna az élete, ha olyan arccal születik, amilyennek a Hód elképzelte. Nem kapott volna jól jövedelmező reklámajánlatot az End Zone-tól, az biztos. Már gyerekkorában is számos előnye származott a külsejéből. Elméletben tudta, a gyakorlatban azonban csak most tudatosította benne a rajz.

Blue arca elkomorult. - Ugye nem tetszik? Tudnom kellett volna, hogy nem fogod megérteni, de azt hittem... Mindegy. - A rajzért nyúlt.

A férfi elrántotta, mielőtt elérhette volna. - Csak felkészületlenül ért, ez minden. Bizonyára nem fogom felakasztani a kandallóm fölé, de tetszik. Provokatív. Tetszik. Nagyon is tetszik. - Minél több időt töltött a lánnyal, annál kíváncsibb lett. - Még nem meséltél magadról. Hol nőttél fel?

- Itt is, ott is.
- Gyerünk, Hód. Úgysem találkozunk soha többet. Áruld el a titkaidat.
- A nevem Blue. Addig nem adom ki a titkaimat, amíg te sem.
- Dióhéjban. Túl sok a pénzem. Túl híres vagyok. Túl jóképű. Az életem nem könnyű.

Meg akarta nevetetni Blue-t. Ehelyett a lány olyan áthatóan fürkészte, hogy kezdte kínosan érezni magát. - Te jössz - mondta gyorsan.

Blue ráérősen elfogyasztotta a fánkját. A férfi sejtette, hogy azt mérlegeli, mennyit áruljon el. - Anyám Virginia Bailey. Valószínűleg sosem hallottál róla, de a békeharcosok körében nagyon ismert. Aktivista. Tüntetések vezet szerte a világon, többször letartóztatták, és két évet töltött egy szövetségi börtönben nukleáris rakétaállomásra való illetéktelen behatolásért.

- Húha!

- Még a felét sem tudod. A nyolcvanas években majdnem meghalt, amikor az USA nicaraguai politikája elleni tiltakozásul éhségsztrájkba kezdett. Később megszegte az ENSZ Irakba való gyógyszerszállítási tilalmát. - A Hód zárkózott arckifejezéssel egy cukormázdarabkát morzsolgatott a két ujj között. - Amikor az amerikai katonák 2003-ban bevonultak Bagdadba, ő már ott volt egy nemzetközi békecsoporthal. Az egyik kezében táblát tartott. A

másikkal ásványvizet osztogatott a katonáknak. Amióta az eszemet tudom, szándékosan nem vesz fel háromezer egyszáz dollárnál több fizetést, hogy ne kelljen adót fizetnie.

- Saját maga kárára neheztel az államra, mi? - Nem bírja elviselni a gondolatot, hogy bombákra költsék a pénzét. Sok mindenben nem értek vele egyet, de azt hiszem, a szövetségi államnak tényleg engedélyeznie kellene, hogy az adófizetők ellenőrizhessék, mire adnak pénzt. Te nem örülnél neki, ha tudnád, hogy abból a sok millióból, amit Állambácsinak adsz, iskolák és kórházak épülnek, nem pedig nukleáris robbanófejek?

Tulajdonképpen igen. Játsszóterek nagyobb gyerekeknek, iskola-előkészítő kicsiknek. Dean letette a kávéscsészéjét. - Erős jellemnek látszik.

- Úgy érted, rögeszmés.

A férfi túl udvarias volt ahhoz, hogy bólintson.

- Pedig nem az. Anya realista, történnék bármi. Kétszer is jelölték Béke Nobel-díjra.

- Oké, le vagyok nyűgözve. - A férfi hátradőlt a székében. - Mi a helyzet az apáddal?

Blue belemártotta az ásványvizes üvegbe a papírszalvétája csücskét, és letörölte ujjairól a cukormázát. - Egy hónappal azelőtt, hogy megszülettem, meghalt. Kutat fűrt El Salvadorban, beomlott. Nem voltak házások.

Még egy dolog, ami közös bennük.

Blue eddig tényeket sorolt anélkül, hogy bármi személyeset elárult volna. Dean kinyújtotta a lábát. - Ki vigyázott rád, amíg az anyád elment megváltani a világot?

- Egy csapat jószándékú ember.

- Nem lehetett valami boldog gyermekkorod.

- Nem volt rossz. Főleg hippik neveltek, művészek, egy egyetemi professzor, néhány szociális munkás. Nem ütöttek, nem gyaláztak meg. Tizenhárom éves koromban egy houstoni kábítószer-kereskedőnél laktam, de mentségére legyen mondva, anyának fogalma sem volt, hogy Luisa még mindig drogozik, s néhány alkalomtól eltekintve, amikor belötte magát, szerettem vele lenni.

A férfi remélte, hogy Blue tréfál.

- Minnesotában hat hónapig éltem egy luteránus lelkésszel, de anya megrögzött katolikus, így sok időt töltöttem különböző aktivista apácákkal.

Blue-nak még az övétől is hanyatottabb gyermekkorra volt. Hihetetlen.

- Szerencsére anyá baráta jószándékúak voltak. Sok mindent tanultam tőlük, amit mások nem tudnak.

- Például.

- Tudok olvasni latinul, egy kicsit görögül. Tudok habarcs nélkül falazni, biokertészkedni,

szerszámokkal bánni, és remekül főzők. Fogadni mernék, hogy a lábam nyomába sem érsz.

Dean jól beszélt spanyolul, és maga is szeretett barkácsolni, de nem akarta elrontani a lány örömét. - Négy gólpasszt adtam az Ohio State ellen a Rózsa Kupában.

- A csipkerózsikák szíve meg csak úgy repesett.

A Hód szeretett szúrkalódni, de soha nem keverte össze a jópofaságot a szemtelenséggel. Dean megitta a kávéját. - Nagy kihívást jelenthetett mindig más iskolába járni.

- Az ember meglehetősen kifinomulttá válik az emberi tulajdonságokat illetően, ha mindig neki kell beilleszkednie.

- El tudom képzelni. - A férfi kezdte érteni, honnan a Hód szembehelyezkedő magatartása. - Egyetem?

- Egy kis liberális művészeti iskola. Ösztöndíjas voltam, de harmadév elején otthagytam. Mégis ez volt a leghosszabb időszak, amit egy helyben töltöttem.

- Miért hagytad ott?

- Mehetnékem támadt. Arra születtem, hogy vándoroljak.

Dean ebben kételkedett. A Hód nem edzettnek született. Ha másképp nevelkedik, mostanra valószínűleg már férjhez ment volna és egy óvodában vigyázott volna gyerekekre, köztük a sajátjaira.

Egy húszdollárost dobott az asztalra, s amikor nem várt a visszajáróra, Blue ismét megbotránkozott. - Két csésze kávé, egy fánk és egy érintetlen muffin!

- Tedd már túl magad rajta.

Blue felkapta a muffint. Miközben átvágtak a parkolón, a férfi a róla készült rajzot bámulta, és rájött, hogy ő csak nyert az üzleten. Néhány étkezés és az éjszakai szállás árért gondolkodásra készítették, s vajon milyen gyakran történt ez vele...

Ahogy telt az idő, Dean észrevette, hogy Blue egyre kevésbé képes veszteg maradni. Amikor megállt tankolni, a Hód bement a mosdóba, és a kocsiban hagyta fekete vászontáskáját. A férfi levette a tanksapkát, csak egy fél másodpercig gondolkodott, aztán kutatómunkába kezdett. Ügyet sem vetve a mobiltelefonra és néhány vázlattömbre, kivette a lány pénztárcáját. Egy arizoniai jogosítvány - tényleg harmincéves volt -, seattle-i és San Franciscó-i könyvtárjegy, egy ATM kártya, tizennyolc dollár készpénz és egy törékeny, középkorú asszony fényképe volt benne, amint egy kiégett épület előtt áll utcagyerekekkel. Bár az asszony ősz volt, arca ugyanolyan szögletes, mint a Hódé. Csak Virginia Bailey

lehetett. Dean mélyebbre túrt a táskában, s kihalszott egy csekkfüzetet és egy megtakarítási betétkönyvet, melyet egyaránt egy dallasi bank bocsátott ki. Az előbbiben ezernégyszáz dollár, utóbbiban sokkal több volt. A férfi összeráncolta a homlokát. A Hódnak volt félretett pénze, de akkor miért csinált úgy, mintha egy vasa se lett volna?

Blue visszatért a kocsához. A férfi mindent visszatett a táskába, behúzta a cipzárt és odaadta a lánynak. - Szájsprayt kerestem.

- A pénztárcámban?

- Miért lett volna szájspray a pénztárcádban?

- Kutattál a retikülömben! - Blue arcifejezése arról árulkodott, hogy a kutakodás ellen alapvetően nincs kifogása, csak ha utána történik. Nyilvánvaló figyelmeztetés, hogy Dean tartsa magánál a saját tárcáját. - Prada retikült készít - mondta a férfi, miközben kihajtott a benzinkútról és visszakanyarodott a sztrádára. - Gucci retikült készít. Ez viszont itt olyan, mintha ajándékba adták volna egy csavarkulcskészlethez és egy lánynaplóhoz.

Blue felháborodásban tört ki. - Nem hiszem el, hogy kikutattad a táskámat.

- Nem hiszem el, hogy megvágta tegnap egy hotelszobára. Nem vagy éppen nincstelen.

Csend volt a válasz. Blue elfordult, és kifelé bámult az ablakon. Filigrán alkata, keskeny válla, nevetségesen túlméretezett fekete pólója ujjából kikandikáló apró könyöke - törékenysége minden megnyilvánulásának fel kellett volna ébresztenie a férfiban az ösztönt, hogy oltalmába vegye. Nem így történt.

- Valaki három napja kivette az összes pénzt a bankszámlámról. Pillanatnyilag le vagyok égvé.

- Hadd találgassak. Monty, a kígyó.

Blue a fülcimpáját rángatta öntudatlanul. - Igen. Monty, a kígyó.

Hazudott. Egy szóval sem említette tegnap Montynak a bankszámlát, amikor nekitámadt. Gyászos tekintete azonban arról árulkodott, hogy valaki valóban kirabolta. A Hódnak nem csak fuvarra volt szüksége. Hanem pénzre is.

Dean büszke volt rá, hogy ő a legnagyobbvonalúbb férfi a világon. Királynőként bánt azokkal, akikkel randevúzott, és nagy értékű ajándékot küldött nekik, amikor szakított velük. Soha nem csalt meg senkit, és önzetlen szerető volt. De az, ahogy Blue ellenállt neki, lehűtötte a kedvét, hogy kinyissa a pénztárcáját. Nézte a lány borzas frizuráját és szálnalmas öltözetét. Közel sem volt figyelemre méltó jelenség, s normális körülmények között észre sem vette volna. Tegnap este azonban, amikor Blue nagy piros stoptáblát mutatott neki, a gépezet beindult.

- Mit fogsz tenni? - kérdezte.

Blue az alsó ajkát harapdálta. - Tulajdonképpen senkit nem ismerek Kansas Cityben, de Nashville-ben lakik egy régi iskolatársam. Mivel keresztülmész...

- Nashville-be akarsz menni? - Dean úgy ejtette ki, mintha Blue a Holdat mondta volna.

- Ha nem bánod.

Egyáltalán nem bánta. - Nem is tudom. Nashville messze van, nekem kell fizetnem az összes kajádat és még egyszer a szállásodat. Ha csak nem...

- Nem fekszem le veled!

A férfi tunyán elmosolyodott. - Csak a szexre tudsz gondolni? Nem akarlak megsérteni, de őszintén szólva kissé kétségbeesettnek tűnsz.

Gyenge csali volt, Blue nem kapta be. Inkább feltett egy olcsó napszemüveget. - Te csak vezess és azzal törődj, hogy jól nézz ki. Ne terheld az agyad beszéddel.

Több magabiztosság volt Blue-ban, mint bárkiben, akivel eddig találkozott.

- Az a helyzet, Blue, hogy nemcsak jóképű vagyok, hanem üzletember is, ami azt jelenti, hogy csak olyanba fektetek, ami megtérül.

- Kapsz egy eredeti Blue Bailey portrét. Egy biztonsági őrt a kocsid mellé és egy testőrt, aki távol tartja a rajongóidat. Őszintén szólva neked kellene fizetned nekem. Fogsz is. Kétszáz dollárt Nashville-ig.

Mielőtt Dean megmondhatta volna, mi a véleménye az ötletéről, Safe Net félbeszakította őket.

- Szia, Boo, itt Steph.

Blue közelebb hajolt a hangszóróhoz. - Boo, te csődör. Mit csináltál a bugyimmal?

Hosszú csend következett. Dean mérgesen nézett a lányra. - Most nem tudok beszélni, Steph. Egy hangoskönyvet hallgatok, s épp most fognak felnyársalni benne valakit.

A Hód letolta az orrán a napszemüveget, és a kerete fölött bámult a férfira, miközben az bontotta a vonalat. - Bocs. Unatkoztam.

Dean felvonta a szemöldökét. Blue ki volt szolgáltatva neki, mégsem hunyászkodott meg előtte. Érdekes.

Bekapcsolta a rádiót, és fenejó dobszólóval segítette ki Gin Blossomst a kormányon. Blue bezárkózott a maga kis világába. Még arra sem tett megjegyzést, hogy a férfi állomást váltott, amikor megint Jack Patriot *Why Not Smile?*-ja következett.

Blue csak fél füllel hallotta a háttérben a rádiót. Olyan távolinak érezte magától Dean

Robillardot, mintha egy másik bolygóról érkezett volna. Csak rá ne jöjjön a férfi, hogy tudja. Azon gondolkodott, vajon Dean elhitte-e a hazugságot Montyról és a bankszámláról. A férfi zárkózott volt, nem tudta megállapítani, de nem bírta volna elviselni a gondolatot, hogy Dean megtudja, az anyja gonosztevő.

Virginia volt Blue egyetlen rokona, a világ legtermészetesebb dolgának tartotta, hogy minden bankszámlájának ő a meghatalmazottja. Az anyja volt az utolsó, aki ellopotott volna bárkitől bármit. Nem tartotta méltóságán alulinak, hogy az Üdvhadsereg használtruha boltjából öltözködjék és a barátai kanapéján aludjon, mikor az Államokban tartózkodott. Csak egy humanitárius válság készíthette arra, hogy elvegye Blue pénzét.

Blue pénteken, három nappal ezelőtt fedezte fel a rablást, amikor használni akarta az ATM kártyáját. Virginia üzenetet hagyott a telefonján.

- Csak pár percem van, drágám. Ma levettem a pénzt a bankszámládról. Amint tudok, írok, hogy megmagyarázzak mindent. - Az anyja ritkán vesztette el az önmérsékletét, de most elcsuklott lágy hangja. - Bocsáss meg. Kolumbiában vagyok. Fegyveres fosztogatók bandája elrabolta a lányokat, akikkel együtt dolgozom. Meg fogják őket erőszakolni, arra kényszerítik őket, hogy maguk is gyilkosokká váljanak. Nem hagyhatom. A pénzeden megvásárolhatom a szabadságukat. Tudom, hogy megbocsáthatatlan hitszegésnek fogod tartani, de te erős vagy, ők meg nem. Kérlek bocsáss meg és... és ne feledd, hogy mennyire szeretlek.

Blue üres tekintettel bámulta a kansasi sík tájat. Gyerekkora óta nem érezte magát ilyen tehetetlennek. A megtakarított pénzéből, mely az egyedüli biztonságot jelentette a számára, váltságdíj lett. Hogy kezdjen új életet tizenhét dollárból? Új szórólapokra sem futja belőle. Nagyságrendekkel jobban érezte volna magát, ha felhívhatta volna Virginiát és kiabálhatott volna vele, de az anyjának nem volt telefonja. Ha beszélni akart, kért egyet.

- Te erős vagy, ők meg nem. - Ezt hallotta egész életében. - Neked nem kell félelemben élned. A magad ura lehetsz. Nem kell amiatt aggódnod, hogy katonák törnek be a házába és börtönbe hurcolnak.

S amiatt, hogy a katonák valami sokkal rosszabbat tesznek.

Próbálta elfelejteni, mit kellett átélnie anyjának egy közép-amerikai börtönben. Az ő drága, aranyos anyja áldozatává vált a kimondhatatlannak, mégsem tudott gyűlölni. Minden este imádkozott azoknak a férfiaknak a lelki üdvéért, akik megerősítették.

Dean Robillardra nézett, aki természetesnek vette, hogy ellenállhatatlan. Pillanatnyilag szüksége volt rá, s talán az, hogy nem borult a lábai elé, fegyvert adott a kezébe, még ha kétségkívül gyengét is. Csak ébren kell tartania a férfi érdeklődését és le nem vetni a ruháit, amíg Nashville-be érnek.

St. Louistól nyugatra egy kora esti pihenőnél Dean Blue-t nézte, amint egy piknikasztalnál áll telefonnal a kezében. Azt mondta, felhívja a régi iskolatársát Nashville-ben, hogy megbeszélje vele, hol találkozzanak másnap, de Blue éppen most rúgott bele egy faszéndarabba, s vágta zsebre a telefonját. Dean felvillanyozódott. Mégsem ér véget a játék.

Pár órával ezelőtt elkövette azt a hibát, hogy fogadta Ronde Fraizer, egy régi csapattársa hívását St. Louisból. Ronde ragaszkodott hozzá, hogy este Dean összefusson vele és néhány más játékkal a környékről. Mivel öt szezonon át játszottak együtt, nem mondhatott nemet, mégha ezzel füstbe is mentek a Blue-val kapcsolatos tervei. Most azonban úgy tűnt, hogy a dolgok másképp alakulnak, mint ahogy Blue szerette volna. Nézte mogorva arckifejezését, ahogy visszaslattyogott hozzá. - Gond van?

- Nem. Nincs gond. - Blue a kocsiajtó felé nyúlt, aztán leengedte a karját. - Nos, talán egy ícipici. Semmi olyan, amivel ne tudnék megbirkózni.

- Mint ahogy eddig is kitűnően megbirkóztál a dolgokkal?

- Lehetnél egy kicsit segítőkészebb. - Blue kinyitotta az ajtót, és a férfit bámulta a tető fölött. - Kikapcsolták a telefonját. Nyilvánvalóan elköltözött anélkül, hogy értesített volna.

Az élet épp most nyújtott Deannek egy korsó jéghideg sört. Meglepő, mennyire élvezte, hogy egy olyan nő, mint Blue Bailey ki van neki szolgáltatva. - Szomorúan hallom. Most mihez fogsz kezdeni?

- Kitalálok valamit.

Miközben visszahajtott a sztrádára, Dean arra gondolt, milyen kár, hogy Mrs. O'Harának nem szokása felvenni a telefont, különben megmondná neki, hogy útban van a farm felé... az első szállóvendégével.

- Gondolkodtam a nehézségeiden, Blue. - A férfi megelőzött egy piros kabriót. - Az ajánlatom a következő.

Negyedik fejezet

April Robillard bezárta az e-mailjeit. Mit fog szólni Dean, ha megtudja, hogy ki a házvezetőnője? Gondolni sem bírt rá.

- Be akarja üzemelni a tűzhelyet, ugye, Susan?

Nem, te fafej. Ültessünk bele muskátlit, majd jó lesz virágcserepnek. - Igen, kösse be minél hamarabb.

Átlépett a táncoló rézkannákat ábrázoló tapétacsíkokon, amiket a festők téptek le a konyha faláról. Nem Cody volt az egyetlen munkás, pedig a fia lehetett volna, aki minden alkalmat megragadott, hogy beszédbe elegyedjen vele. Ötvenkét éves volt, de ők ezt nem tudták, s körülzsongták, mint a legyek. Mintha még mindig érezték volna rajta a szexuális kisugárzást. Zöldfülűek. Már nem osztogatta olyan könnyen a kegyeit.

Fogta az iPodját, hogy egy kis rockzenével elnyomja a zajt, de mielőtt bedugta volna a fülébe a hallgatót, Sam, az ácsok vezetője kukkantott be a konyhába. - Susan, nézze meg a fenti fürdőszobákat. Biztos akarok lenni abban, hogy elégedett a szellőztető ventilátorokkal.

Ma reggel már ellenőrizte a ventilátorokat a férfival, de azért követte a folyosón, egy kompresszort és egy kupac géprongyot kikerülve. A ház az ezerkilencszázas évek elején épült és a hetvenes években újítták fel, amikor kicserélték a víz- és villanyvezetékeket és beszerelték a légkondicionálót. Az átépítés sajnos együtt járt a fürdőszoba és a konyha avokádózöldre való átfestésével, olcsó falburolatok felhelyezésével és a használatból mára kirepedezett és ütött-kopottá vált aranyszínű PVC-padló lerakásával. Az elmúlt két hónapot annak szentelte, hogy kijavítsa ezeket a hibákat, és olyanná varázsolja a házat, amilyennek lennie kellett, luxusigényeket kielégítő, tradicionális tanyaházzá.

Az új oldalablakon beáramló kora délutáni napfényben porszemek táncoltak, de az átépítés legnagyobb kosszal járó része már befejeződött. Strasszokkal kirakott, T-alakú pántokkal ellátott szandálja kopogott a folyosó fapadlóján. Csuklóján karkötők csilingeltek. A kosz és a rendetlenség közepette is úgy öltözködött, hogy örömét lelje benne.

Jobbra nyílt a régi szalonból átalakított étkező, balra egy később az épülethez toldott szárny

megnagyobbításával létrehozott nappali. A fából és kőből készült ház föderalista stílusban épült, de a számos hozzátoldás során zegzugossá vált, ezért April több falat is kiüttetett, hogy élhetőbbé tegye a tereket.

- Ha szeret sokáig zuhanyozni, megfelelő szellőztető ventilátorok kellenek a keletkező gőz elvezetésére - magyarázta Sam.

Dean szeretett sokáig, forró vízben zuhanyozni. Tinédzserkorában legalábbis, erre April nagyon jól emlékezett, de amennyire ő tudta, mára lehet, hogy az a fajta férfi lett, aki öt perc alatt letusol és felöltözik. Fájt, hogy ennyire nem ismerte a saját fiát, jóllehet mostanra már hozzá kellett volna szoknia.

Csak pár órával később sikerült maga mögött hagynia a lármát. Ahogy kilépett az oldalajtón, beszívta a késő májusi délután levegőjét. A szomszédos farmról enyhe trágyaszagot hozott a szél, melybe a ház körül boldog kuszaságban növe long illata keveredett. Elburjánzott liliomok, csüngő bazsarózsák és hosszú száraikkal összevissza növe rózsacserjék között tusakodott, melyeket azok a gazdasszonyok ültettek, akiket túlságosan lefoglalt a téli eleséggként szolgáló kúszóbab és kukorica termesztése ahhoz, hogy idejük maradjon vesződni az igényes dísznövényekkel.

Egy pillanatra megállt, hogy végignézzon az évtizedekkel ezelőtti, a falusi háztartásokra jellemző, érthetetlen módon négyszög alakban elrendezett, gazfajtogatta kerten. Közvetlenül mögötte nyúlt ki a ház hátsó részéből az a frissen öntött betonlap, melyre az ácsok hamarosan megkezdik a veranda építését. A tulsó sarkába belevéste a monogramját - A. R. -, hogy hagyjon maga után valamit. A felső szinten dolgozó egyik festő lenézett rá az ablakból. April kisimított az arcából egy hosszú, szőke hajtincset, s elsietett a régi vaskút mellett, mielőtt valaki egy újabb ostoba kérdéssel feltartóztatja.

A hajdani Callaway-farm hömpölygő hegyekkel körülvett völgyben terült el. Valamikor jól jövedelmező lovardaként működött, mára a szarvason, mókuson, mosómedvén és prérikutyan kívül más állat nem kóborolt harmincöt hektárján. A legelőkkel és erdőkkel változatos birtokon állt egy istálló, egy roskadozó faház és egy zárt tó, amit egy patak táplált. Egy régi szőlőlugas, elburjánzott, mint minden más, nőtt a töredezett, kockaköves út végén. Mellette a megviselt fapad arról árulkodott, hogy Wilma Callaway, a birtok legutóbbi tulajdonosa itt üldögélhetett, ha befejezte a munkát. Tavaly halt meg kilencvenegy évesen. Dean egy távoli rokontól vásárolta meg a földet.

April bonyolult kapcsolatrendszeren át kísérté figyelemmel a fia sorsát. Így tudta meg, hogy Dean fel akar venni valakit, aki felügyeli a ház felújítását. Azonnal tudta, mit kell tennie. Végre annyi év után otthont ad a fiának. Otthagynia a munkáját Los Angelesben nem volt

egyszerű, itt viszont megkapnia meglepően könnyű. Ajánlóleveleket írt magának, vett egy szoknyát és egy pulóvert a Talbotsnál, keresett egy hajpántot, amivel hátrafogta arcából hosszú, erősszálú haját, s kitalált egy történetet arról, hogy került Kelet-Tennessee-be. Tíz perc sem telt el, Dean ingatlanügynöke már fel is vette.

April se veled, se nélküled kapcsolatot ápolt azzal a konzervatív asszonnyal, akinek a bőrbe bújtt, hogy titokban tartsa a kilétét. Susan O'Hara özvegy volt, aki a maga ura lett.

Susan öltözködésben való konzervatív ízlése azonban megreformálásra szorult. A Garrisonban töltött első napon átváltoztatta az özvegyet, és nekiadta a ruhatárát. April szerette keverni a régi és a legújabb divatot, a tervezők darabjaihoz felvenni a használsruha-kereskedésekből túrtat. A múlt héten például egy Gaultier blúzzal kombinált Banana Republic nadrágban ment be a városba. Ma lejjebb adta egy átalakított sötétbarna Janis Joplin pólóig, gyömbérszínű levágott szárú nadrágig és bizsuval kirakott szandálig.

Elindult az erdőbe vivő úton. Virágba borultak a fehér violák. A hegyibabérok és lángoló azáleák gyűrűjén át hamarosan megpillantotta a tó napfényfoltos felszínét. Elfoglalta a kedvenc helyét a parton, és lerúgta a szandálját. A tó másik oldalán állt eltakarva a dűledező faház, ahol felállította a rezidenciáját.

Felhúzta a térdét az álláig. Dean előbb vagy utóbb rájön a csalásra, és akkor vége mindennek. Nem fog kiabálni. Nem az ő stílusa volt. De ki nem mondott megvetése sokkal fájóbb volt a dühös kiáltásoknál és az indulatos szavaknál. Bárcsak be tudná fejezni a házat, mielőtt fény derül a titokra. Talán ha Dean beköltözik, legalább egy kicsit átérez majd abból, amit itt akart hagyni neki - szeretetet és megbánást.

A fia azonban sajnos nem hitt a megbocsátásban. April tíz évvel ezelőtt megmagyarázta neki, mit miért tett, de Dean sebei túl mélyek voltak ahhoz, hogy megbocsásson. A sebek, amiket April ejtett rajta. April Robillard, a kitartottak királynője... A lány, aki mindent tudott a szórakozásról, de semmit az anyaságról.

- Ne beszélj így magadról - mondta Charli barátnője, amikor a régi szép időkről beszélgettek. - Soha nem voltál kitartott, April. A múzsájuk voltál.

Mindnyájan ezt mondták maguknak. Talán néhányukra igaz is volt. Csodálatos asszonyok voltak: Anita Pallenberg, Marianne Faithfull, Angie Bowie, BeBe Buell, Lori Maddox... és April Robillard. Anita és Marianne Keith és Mick barátnői voltak; Angie egy ideig David Bowie felesége; BeBe Steven Tylerrel járt, Lori Jimmy Page-dzsel. April pedig több mint egy évig Jack Patriottal. Mindannyian szépek és okosak voltak, önállóan is megálltak volna a helyüket a világban. De túlságosan szerették a párjukat. A férfit és a zenét, amit csinált. Tanácsadók és társaság voltak. Legyezgették a hiúságukat, kisimították a ráncokat a

homlokukról, szemet hunytak a hűtlenségük felett és kielégítették a szexuális igényeiket.

- Te nem voltál kitartott, April. Hány férfit kikosaraztál?

April különbözött a többiektől abban, hogy visszautasította azokat a férfiakat, akik nem tetszettek neki, bárhol állt is a lemezük a slágerlistán. Akiket viszont szeretett, azokat üldözte a szerelmével, vállrándítással elintézve a drogokat, a szeszélyeket, más nőket.

- A múzsájuk voltál...

Csak hogy egy múzsa erős. Egy múzsa nem veszteget éveket az életéből alkoholra, marihuánára, meszkalinra és végül kokainra. S ami a legfontosabb, egy múzsa nem fél annyira attól, hogy megfertőzi a kisfiát, hogy elhagyja.

Túl késő volt jóvátenni, amit Deannel tett, de legalább ezt végigcsinálhatja. Otthont teremthet neki, s aztán ismét eltűnik az életéből.

A térdére hajtotta a fejét, és hagyta, hogy a zene magával ragadja.

*Emlékszel, hogy amikor fiatalok voltunk,
minden álmunk olyan volt, mintha az első lett volna?
Miért nem mosolyogsz, drágám?*

A farm a völgyben volt. Dean és Blue naplementekor érkeztek meg, amikor az alacsonyan szálló vörös, sárga és lila fellegek úgy borították be a környező hegyeket, mint kánkántáncos szoknyáját a fodrok. Kanyargós, hepehupás út vezetett a főútról a házhoz. Amint meglátta, Blue menten elfeledkezett saját nyomorúságáról.

A ház - nagy, zezugos és viharvert - Amerika gyökereiről mesélt: ültetvényekről és betakarításról, hálaadási pulykákról és július negyedikéi limonádékról, keményen dolgozó gazdasszonyokról, akik lepattogzott fehér zománcedényekbe tépdésik a babot, és keményen dolgozó gazdákról, akik a hátsó ajtónál verik le csizmájukról a sarat. A ház legnagyobb és legöregebb része kőből épült, széles elülső tornáccal és hosszú, kétszárnyú ablakokkal. A lapostetőn ereszek cikáztak, kémények és oromzatok nyúltak a magasba. Nem gürcölő birtok volt valaha, hanem gyümölcsöző vállalkozás.

Blue a matuzsálemi fákat, az elvadult kertet, az istállót, a mezőket és a legelőket bámulta. Egy olyan nagyvárosi híresség, mint Dean, egyáltalán nem illett ide. Nézte, ahogy a férfi az istálló felé tart egy olyan ember könnyedségével és kecsességével, aki jól érzi magát a bőrében, aztán visszafordult a ház felé.

Azt kívánta, bárcsak más körülmények között tévedt volna ide, akkor élvezte volna, a birtok elszigeteltsége azonban így csak rontott a helyzetén. Talán elhelyezkedhetne valamelyik brigádnál, amelyik a házon dolgozik. Vagy kereshetne munkát a közeli városban, noha az alig volt jelölve a térképen. Csak pár száz dollárra van szüksége. Ha megvan, elmegy Nashville-be, bérel egy olcsó szobát, új szórólapokat nyomtat és előlről kezd mindent. Már csak Deannek kell megengednie, hogy itt lakjon addig, amíg egyenesbe hozza az életét.

Nem voltak illúziói azzal kapcsolatban, miért hozta a férfi a farmra. Azzal, hogy nem tépte le magáról a ruhát azon az első estén, kihívássá vált - kihívássá, amelyről Dean abban a pillanatban meg fog feledkezni, ahogy az egyik helyi déli szépség rákacsint. Ez pedig azt jelenti, hogy Blue-nak másképp kell hasznossá tennie magát.

Ekkor kinyílt a bejárati ajtó, s kilépett a legelbűvölőbb teremtmény, akit Blue valaha látott. Az amazon magas és karcsú volt, arca határozott, szögletes, haja hosszú, szögegyenes, melírozott szőke. Blue-nak fotomodellek fényképei jutottak eszébe a múltból, a hatvanas, hetvenes évek olyan ideáljai, mint Verushka, Jean Shrimpton és Fleur Savagar. Ez a nő ugyanilyen jelenség volt. Füstöskék szempár nézett ki szögletes állú, szinte férfiasan erős arcából. Mikor a lépcsőhöz ért, Blue észrevette a széles, érzéki ajka körül húzódó halvány zárójeleket, s rájött, hogy egyáltalán nem olyan fiatal, mint amilyennek első látásra gondolta, talán negyvenegynéhány éves lehetett.

Csípőcsontján szűk farmer feszült. Combján és térdén a stratégiailag elhelyezett hasítékok nem a viseléstől, hanem egy divattervező avatott keze által keletkeztek. Horgolt, dinnyeszínű blúzának vállpántját fémszálak szegélyezték. Hajpántja fésűfogain rézvörös bőrvirágok pompáztak. Megjelenése egyszerre volt bohém és elegáns. Fotómodell? Színésznő? Biztosan Dean egyik barátnője. Annál, aki ilyen elbűvölően szép, néhány év korkülönbség nem számít. Bár Blue nem sokat törődött a divattal, hirtelen tudatára ébredt, milyen alaktalan a farmerja, mennyire bő a pólója és rendezetlen a haja, melyre ráfért volna egy drasztikus beavatkozás.

A nő a Vanquishre pillantott, és széles, vörösre rúzoszott szája mosolyra húzódott. - Eltévedtél?

Blue húzta az időt. - Földrajzilag tudom, hol vagyok, de őszintén szólva nem nagyon találom a helyem mostanában.

Az asszony felnevetett, mély, rekedt hangon. Volt benne valami ismerős. - Ismerem ezt az érzést. - Lejött a lépcsőn, s Blue-nak egyre inkább az a benyomása támadt, hogy valahol már látta. - Susan O'Hara vagyok.

Ez a szexis, egzotikus teremtmény lenne Dean titokzatos házvezetőnője? Kizárt dolog. - Én Blue vagyok.

- Remélem, csak átmenetileg.

Blue ebben a pillanatban rájött. Jézus Mária. Ugyanaz a szögletes áll, ugyanaz a kékesszürke szem, ugyanaz borotvaéles észjárás... Szent Habakukk.

- Blue Bailey - nyögte ki nagy nehezen. - Éppen... rossz idők jártak... Angolára.

A nő érdeklődve figyelte.

Blue céltalanul legyintett a kezével. - És Dél-Afrikára.

Csizmasarok csikorgott a kavicson.

Ahogy a nő megfordult, a halványuló fény szétválasztotta hosszú hajában a szőke és őzbarna tincseket. Piros ajka szétnyílt, és szeme sarkában összehúzódtak a szarkalábak a feszültségtől. A léptek zaja elhalt, s Dean alakja kirajzolódott az istálló előtt, ahogy szétvetett lábbal, ökölbe szorított kézzel állt. A nő lehetett volna a nővére is. De nem az volt. Sem a barátnője. A sebzett tekintetű nő az anyja volt, akit épp ma reggel vett semmibe nyersen, mikor Blue a családjáról kérdezte.

A férfi csak egy pillanatra állt meg, aztán nagy léptekkel szelte át az udvart. Ügyet sem vetve a törött fogakhoz hasonló, egyenetlen szélű kockakövekre, átvágott a fűvön. - Kurva Mrs. O'Hara.

Blue arca megrándult. El sem tudta képzelni, hogy k-be-tűs szóval illesse az anyját, akármilyen mérges is volt rá. Persze az ő anyjáról lepergett a verbális sértegetés.

Erről a nőről azonban nem. Karkötői felcsúsztak a csuklóján, s a napfény megcsillant ízléses ezüstgyűrűinek hármasan, mikor a torkához kapott. Hosszú másodpercek teltek el. April megfordult, és szó nélkül bement.

Dean káprázatos varázsa, amit oly ügyesen alkalmazott, eltűnt. Dermedten nézett maga elé. Blue látta rajta, hogy szeretne egyedül lenni, de nem ez volt a megfelelő pillanat. - Ha leszbikus lennék - mondta, hogy enyhítse a feszültséget -, teljesen odalennék érte.

A férfi zárkózott arckifejezése helyére felháborodás költözött. - Kösz a semmit.

- Csak őszinte próbálok lenni. És én meg még azt hittem, hogy az én anyám figyelemreméltó.

- Honnan tudod, hogy az anyám? Ő mondta?

- Nem, de összetéveszthetetlen a hasonlóság, bár tizenkét évesnek kellett lennie, amikor téged szült.

- Sekélyes a hasonlóság. - Dean felment a lépcsőn és a bejárati ajtóhoz sietett.

- Dean...

De a férfi már eltűnt.

Blue nem örökölte anyja erőszakellenességét - lásd Montyval való összecsapását -, de a

gondolat, hogy ez az űzött tekintetű egzotikus teremtmény essen áldozatául az agresszióknak, bántotta, s követte a házba a férfit.

Felújítás nyomai látszódtak mindenütt. Egy lépcső indult jobbról befejezetlen korlátozslappal egy széles, fóliával letakart átjáró mellett, ami a ház eredeti nappalijába vezethetett. Balra, két fűrészbak mögött nyílt az étkező. A friss festék- és fűrészpor illata áthatott mindent, de Dean csak az anyját akarta megtalálni, és észre sem vette a változásokat.

- Hidd el, én aztán tudom, milyen ha az ember nem jön ki az anyjával, de most nem vagy abban a lelkiállapotban, hogy gondolkodni tudj. Inkább beszéljünk róla előbb.

- Inkább ne. - Dean félrehúzta a fóliát, és épp bekukucskált a nappaliba, mikor meghallotta a lépteket a feje felett. Elindult felfelé a lépcsőn.

Blue-nak volt elég baja, de ahelyett, hogy otthagyt volna a férfit, a sarkában loholt. - Csak azt akarom mondani, hogy várd meg, míg lecsillapodsz, mielőtt az anyádra támadsz.

- Kopj le!

Dean már felért a lépcső tetejére, Blue alig pár fokkal maradt le. Itt fent sokkal áthatóbb volt a festékszag. A férfi széles válla felett végignézett a hatalmas, szabálytalan alakú folyosón. Az ajtók hiányoztak, de a földszinttel ellentétben itt már befejezték a festést, új elektromos foglalatok várták a falikarokat, s a régi, széles deszkapalló csak úgy ragyogott. Éppen belátott egy fürdőszobába, melyet fehér lépsejt csempével, antik gyógyszeres szekrénnel és ón felszerelési tárgyakkal állítottak helyre.

April a folyosóban lévő kanyar mögül jelent meg, kezében papírokkal teli táskával. - Nem kérek bocsánatot. - Dacosan állta Dean tekintetét. - Keményebben dolgoztam, mint bármelyik házvezetőnő.

- Azt akarom, hogy elmenj - mondta a férfi olyan acélosan rideg hangon, hogy Blue-t kirázta a hideg.

- Mihelyt mindent megszerveztem.

- Most. - Dean elindult a folyosón. - Ez örültség, még téled is.

- Kiváló munkát végeztem.

- Csomagolj!

- Most nem mehetek el. Holnap jönnek felszerelni a konyhapultot. Várnak a villanszerelők és a festők. Ha nem vagyok itt, mindent elrontanak.

- Vállalom a kockázatot.

- Ne légy ostoba, Dean. A faházban lakom. Észre sem fogod venni, hogy itt vagyok.

- Akkor sem tudnál láthatatlan lenni, ha akarnál. Most pedig szedd össze a cuccodat és takarodj! - A férfi elviharzott Blue mellett, és lerohant a lépcsőn.

April a hátát bámulta. Felemelte a fejét, kihúzta magát, de aztán mintha nem bírta volna tovább a súlyát. A táska kiesett a kezéből. Lehajolt, hogy felvegye, de inkább leült a földre, hátát a falnak támasztva. Nem rendezett olyan drámai jelenetet, hogy sírva fakadjon, de annyira szomorú arcot vágott, hogy Blue-nak megesett rajta a szíve.

April felhúzta a térdét, átkarolta, az ezüstgyűrűk hangsúlyozták vékony ujjait. - Szerettem volna... otthont adni neki. Csak egyszer.

Blue anyjának ez soha nem jutott eszébe. Virginia Bailey értett a nukleáris leszerelési egyezményekhez és a nemzetközi csere-megállapodásokhoz, de fogalma sem volt, hogy az otthonteremtést eszik-e vagy isszák. - Nem gondolod, hogy Dean már egy kicsit öreg hozzá?

- Igen. Túl öreg. - April hosszú hajának töredezett végei horgolt blúzára hullottak. - Nem vagyok szörnyeteg. Már nem.

- Nem látszol szörnyetegnek.

- Biztosan azt gondolod, hogy nem kellett volna ezt tennem, de mint látod, nem volt veszténivalóm.

- Eltitkolni a kilétedet talán mégsem a legjobb módszer a békülésre. Ha ezt akarod.

- Ahhoz már túl késő. Csak rendbe akartam hozni ezt a házat, aztán eltűnni, mielőtt rájön, hogy én vagyok Mrs. O'Hara. - April zavartan felnevetett, és felemelte a fejét. - April Robillard vagyok. Még be sem mutatkoztam. Biztosan kínosan érzed magadat.

- Nem annyira, mint kéne. Betegesen szeretem beleütni az orromat mások dolgaiba. - Blue észrevette, hogy kezd visszatérni a szín April sápadt arcába, ezért folytatta. - Pénzt nem adok ki pletykalapokra, de ha bemegyek egy mosodába és észreveszek egyet, az egész sort fellököm, hogy megkaparintsam.

April remegő hangon felnevetett. - Van valami elbűvölő mások nyomorúságáról olvasni, nem igaz?

Blue mosolygott. - Hozzak valamit? Egy csésze teát? Egy italt?

- Csak maradj itt... egy percig. Hiányzik a női társaság. Nagyszerű férfiak dolgoznak itt, de mégiscsak férfiak.

Blue-nak az az érzése támadt, hogy April nem szívesen kér segítséget. Megértette. Friss fűrészpor illata szállt felfelé a lépcsőn, miközben leült az asszonnyal szemben, és semleges téma után kutatott. - Tetszik, amit csináltál.

- Próbáltam úgy felújítani a házat, hogy passzoljon a tulajdonos életformájához. Dean olyan nyughatatlan. Azt szerettem volna, ha itt kipihenhetné magát. Azt hiszem, nem ma éjszaka fogja elkezdni.

- Úgy látom, vannak igényei.

- Tőlem örökölte.

Blue végigsimított a felcsiszolt fapadlón. A napfényben úgy csillogott, mint a méz. - Sokat dolgoztál.

- Szerettem csinálni. Látnod kellett volna, milyen volt, mikor megérkeztem.

- Mesélj.

April elmondta, mit talált, amikor idejött, és min változtatott. Sugárzott belőle, hogy szereti ezt a házat. - Itt jobban állunk, mint a földszinten. Az ágyak a helyükön vannak, de minden más hiányzik. Azt terveztem, hogy ellátogatok néhány eladó birtokra, hogy kiegészítsem azokat a bútorokat, amiket Dean már megrendelt.

- Hol vannak az ajtók?

- Lecsiszolták és most lakkozzák. Nem akartam újat.

A földszinten kinyílt a bejárati ajtó. April arca elkomorult, s gyorsan felállt. Blue is követte, hogy magukra hagyja őket.

- Fel kell hívnom az építési vállalkozót - mondta April, amikor Dean felért a lépcsőn.

- Ne fáradj. Majd én elintézem.

April összeszorította a száját. - Még soha nem újítottál fel házat.

- Azt hiszem, megbirkózom vele. Ha van valami kérdésem, majd küldök egy e-mailt.

- Legalább egy hétre van szükségem, hogy mindent elrendezzek, mielőtt elmegyek.

- Felejtsd el. Azt akarom, hogy már holnap eltűnj. - Dean feltette a lábát a legfelső fokra, elzárva Blue menekülési útvonalát. Hidegen nézett az anyjára. - Foglaltam neked szobát Nashville-ben a Hermitage-ban. Ha pár nappal tovább akarsz maradni, írasd a számlámra.

- Nem tudok elmenni ilyen hamar. Túl sok mindent kellene félbehagynom.

- Tiéd a ma éjszaka, hogy mindent megszervezz. - Dean szándékosan hátat fordított az anyjának, hogy megnézzze a fürdőszobát.

April hangjában megjelent az első könyörgő hang. - Nem hagyhatom itt ezt a munkát, Dean. Annyit gürcöltem.

- Van gyakorlatod a lelépésben. Nem emlékszel? Leléptél, amikor a Stones az Államokba érkezett. Van Halen a Madison Square Gardenben játszik? Üdv, Nagy Alma. Holnap estére tűnj el innen.

Blue nézte, ahogy April felveti az állát. Magas volt. De így is fel kellett néznie a fiára. - Nem szeretek éjjel vezetni.

- Te szoktad mondani, hogy éjjel a legjobb utazni.

- Igen, de akkor még kemény voltam.

A válasz olyan őszinte volt, hogy Blue nem tehetett róla, csodálta érte Aprilt.

- A régi szép napok. - Dean szája sarka visszatetsző mosolyra nyílt, miközben elindult lefelé a lépcsőn.

April követte, s egyre kisebb hévvel beszélt a fia hátának. - Egy hét, Dean. Olyan túl nagy kérdés?

- Nem kérünk egymástól semmit, nem emlékszel? Dehogynem emlékszel. Hisz te tanítottál rá.

- Csak... hadd fejezzem be.

Blue nézte a lépcső tetejéről, ahogy April kinyújtja a kezét Dean karja után, majd leereszti, mielőtt elérte volna. Blue nem talált rá szavakat, mennyire elkeserítő volt látni, hogy egy asszony nem érintheti meg a saját fiát.

- A faház nem látszik innét. - April a férfi elé állt, arra kényszerítve, hogy a szemébe nézzon. - Napközben a munkásokat kell irányítanom. Nem leszek az utadban. Kérlek. Nagyon sokat jelent nekem.

Deant nem hatotta meg a könyörgés. - Ha pénzre van szükséged, kiállítok egy csekket.

April orrllyukai kitágultak. - Tudod, hogy nincs szükségem a pénzedre.

- Akkor azt hiszem, mindent megbeszéltünk.

April végre rádöbbsent, hogy vesztett, s a farmerja zsebébe süllyesztette remegő kezét. - Igen. Jó szórakozást.

Blue nem bírta nézni April szívtépő kísérletét arra, hogy megőrizze a méltóságát. Hiába mondta magának, hogy nem az ő dolga, kibuktak belőle a meggondolatlan szavak.

- Az édesanyád haldoklik, Dean.

Ötödik fejezet

Aprilnek leesett az álla a döbbenettől. Dean megdermedt. - Miről beszélsz? - Blue képtelenül értette - úgy, hogy April belül haldoklik -, de Dean szemmel láthatóan nem volt a képtelen gondolkodás embere. Be kellett volna fognia a száját. De most őszintén, ki gondolta volna, hogy ennél rosszabb lehet?

Lassan lejtött a lépcsőn. - Az édesanyád... az orvosok - Próbálta megfogalmazni. - Egy lyuk van a szívében. Haldoklik, de nem akarta megmondani neked.

April szürkés-kék szeme elkerekedett.

Blue leért a lépcső aljára, és ujjait rákulcsolta a korlátoszlopra. Rendben, lehet, hogy egy kicsit túllőtt a célon, de beszámíthatatlanná vált, ha anya és gyermeke kapcsolatáról volt szó.

Dean arca elfehéredett. Az anyjára pillantott. - Ez igaz?

April ajka mozgott, de hang nem jött ki rajta. Blue szorítása megerősödött a korláton. Aztán April torkában az izmok végre működésbe léptek, és az asszony nyelt egyet. - Lehet, hogy nem... halálos.

- De az orvosok semmivel nem biztatnak - tette hozzá gyorsan Blue.

Dean zord pillantást vetett Blue-ra. - Te honnan tudod?

Tényleg honnan? - April nem akarta elmondani, de az előbb egy kis... üzemzavar állt be nála.

April felfortyant. - Nem állt be üzemzavar. Se kicsi, se nagy. Csak kiengedtem egy pillanatra.

Blue szomorúan végigmérte. - Olyan bátor.

April gyilkos pillantást vetett rá. - Nem akarok erről beszélni, s nagyon hálás lennék, ha ti sem beszélnétek róla.

- Bocsánat, hogy visszaéltem a bizalmaddal, de kegyetlenség lett volna nem elmondani Deannek.

- Nem az ő gondja - vágott vissza April.

Ha Blue táplált is némi reményt arra, hogy Dean azonnal az anyja karjába veti magát, s azt

mondja neki, eljött az ideje, hogy rendezzék a nézeteltéréseiket, a férfi gyorsan kiábrándította azzal, hogy kiviharzott a bejárati ajtón. Ahogy elhaltak a léptei, Blue vidám arckifejezést erőltetett magára. - Ez jól sikerült, ugye? Mindent egybevetve.

April épp csak nem ugrott Blue torkának. - Te megőrültél!

Blue gyorsan hátralépett. - Itt maradtál.

April a levegőbe emelte a kezét, karkötői csilingeltek, gyűrűi megcsillantak. - Csak rontottál a helyzeten.

- Őszintén szólva nem úgy tűnt, mintha még rontani lehetett volna a helyzeten. Lehet, hogy lemaradtam valamiről, de nem nekem van szobafoglalásom holnap estére Nashville-be.

A Vanquish motorja feldübörgött, a kerekek kipörögtek a kavicsoson. April valamelyest kiengedte a gőzt. - Elmegy megünnepelni. A bárban ma mindenki ingyen iszik.

- S én meg még azt hittem, hogy nekem van visszas kapcsolatom az anyámmal.

April szeme összeszűkül. - Ki vagy te egyébként?

Blue gyűlölte az efféle kérdéseket. Virginia azt felelte volna, hogy Isten gyermeke, de Blue kételkedett benne, hogy a Mindenható jelen pillanatban igényt tartott volna rá. Ha magyarázkodni kezd Montyról és a hódjelmezeiről, azzal nem a legjobb színben tünteti fel magát. Szerencsére April saját magyarázattal állt elő.

- Nem érdekes. A fiam legendás hatással van a nőkre.

- Festő vagyok.

April végigmérte Blue-t, rendezetlen lófarkától kopott fekete bakancsáig. - Te nem tartozol a zsanerei közé.

- Mert nekem háromszámjegyű az IQ-m.

April lerogyott az utolsó előtti lépcsőre. - Most mi a fenét csináljak?

- Talán próbáld meg rendezni a viszonyodat a fiaddal, amíg megérkeznek a legutolsó vizsgálati eredmények. Tekintve, hogy az orvostudomány milyen nagy léptekkel halad a szívbetegségek gyógyításában, teljesen biztos vagyok benne, hogy jó híreket fogsz kapni.

- Költői kérdés volt.

- Csak javasoltam valamit.

Nem sokkal ezután April elment a faházba, Blue pedig a néma, poros szobákat járta. Még a ház felújított konyhája sem vidította fel. Bármennyire is a jó szándék vezérelte, semmi köze nem volt mások családi gondjaihoz.

Dean éjféltre még mindig nem került elő. Ahogy sötétség borult a házra, Blue arra a kellemetlen felfedezésre jutott, hogy csak a konyhában és a fürdőszobákban működik a világítás. Őszintén remélte, hogy Dean hamarosan megjön, mert a ház, mely pár órával ezelőtt még oly barátságos volt, egyre kísértetiesebbé vált. Az ajtónyílásokba akasztott fóliák úgy zörögtek, mint a száraz csontok. A régi padló recsegett. Mivel nem voltak ajtók, nem zárkozhatott be a hálósobába, s mivel nem volt kocsija, a városba sem mehetett be, hogy valahol elüsse az időt. Csapdába esett. Nem volt mit tenni, mint lefeküdni.

Bárcsak megágyazott volna, amíg látott. A sötétben tapogatózva, az ebédlő falvédő szegőléce mentén igyekezett eljutni a szerelőlámpához, amit az ácsok a sarokban hagytak. Hatalmas árnyak jelentek meg az ebédlő falán, mikor felkapcsolta. Kihúzta a konnektorból, és belekapaszkodva a korlátoszlopba, maga után húzva a hosszú sárga vezetékét, fellopózott az emeletre.

A zegzugos folyosóról öt hálósoba nyílt, de csak egynek volt olyan fürdőszobája, amiben égett a villany. Mire odaért, annyira rettegett a falon osonó groteszk árnyaktól, hogy egy lépést sem bírt volna továbbmenni. Bár a fürdőből csak néhány halvány fénynyaláb szűrődött ki, több volt mint a semmi. Betámasztotta a sarokba a szerelőlámpát, és széthajtogatta a matracon feltornyozott ágyneműt. Az új franciaágynak íves cseresznyefa feje volt, de lábrésze nem. A helyiség berendezéseként csupán az ágy és a hozzáillő háromfiókos komód szolgált. Hat csupasz ablak bámult rá meredt szemként egy hatalmas, tátott száját formázó kőkandallóval.

A létrát, amit a festő a folyosón hagyott, betámasztotta az ajtónyílásba, hogy jelezze Deannek, ez a szoba ma estére már foglalt. Aligha bírt volna visszatartó erővel, ha a férfi úgy döntött volna, be akar menni, de miért akart volna? Kizárt dolog, hogy fickós kedvében legyen azok után az eget rengető hírek után, amiket az anyjáról kapott.

Bevitte a szerelőlámpát a kis fürdőszobába, és megmosta az arcát. Mivel Dean a táskájával együtt hajtott el, kénytelen volt az ujjával fogat mosni. A melltartóját kihúzta a pólója ujján át, és lerúgta a bakancsát, de minden mást magán hagyott arra az esetre, ha sikítva kellene menekülnie a házból. Nem volt ijedős fajta, ha egy városi mumussal kellett elbánni, de itt úgy érezte magát, mint a partra vetett hal, s magával vitte a szerelőlámpát az ágyba. Csak miután elhelyezkedett, kapcsolta le és dugta a takaró alá, hogy ha kell, a keze ügyében legyen.

Egy faág karistolta a ház oldalát. Valami susogott a kéményben. Elképzelte, ahogy felsorakoznak a denevérek éjszakai repülésükre. Hol van Dean? S miért nincsenek itt ajtók?

Bárcsak elment volna Aprillel a faházba, de az asszony nem hívta. Lehet, hogy egy kicsit meggondolatlanul viselkedett, de legalább időt nyert Aprilnek, amit ő képtelen volt kiharcolni

magának. A természetes szépségek gyámoltalansága.

Blue megpróbálta bemagyarázni magának, hogy igazságtalanul bántak vele, de nem tudott jól hazudni. Olyasmibe avatkozott, amibe nem kellett volna. Az előnye viszont az volt, hogy elterelte a figyelmét a saját bajairól.

A padló nyikorgott. A kémény susogott. Megmarkolta a szerelőlámpát és a tátogó ajtónyílást nézte meredten. Teltek-múltak a percek.

Ujjai fokozatosan elernyedtek és nyugtalan álomba merült.

Az egyik deszkapalló hatalmas nyikordulására riadt. Kipattant a szeme, s egy fenyegető árnyat látott maga fölé tornyosulni. Görcsösen megszorította a szerelőlámpát. Kirántotta a takaró alól és megsuhintotta.

- A francba! - Ismerős férfikiáltás hasított az éjszaka csendjébe.

Blue ujjai rátaláltak a kapcsolóra. Az égő csodával határos módon nem törött össze a műanyag keretben, s éles fény árasztotta el a helyiséget. Nagyon mérges multimilliomos hátvéd magasodott fölé. Félmeztelenül, dühösen, a karját dörzsölve a könyöke fölött. - Mit művelsz?

Blue felült, és magasra tartotta a lámpát. - Én? Te osontál be ide...

- Ez az én házam. Esküszöm, hogy ha valami baja lett a dobó karomnak...

- Eltorlaszoltam az ajtót! Hogy tudtál besurranni?

- Besurranni? Olyan díszkivilágítást csináltál, mint egy karácsonyfán.

Blue nem volt olyan ostoba, hogy említést tegyen a lopakodó árnyakról és a bámészkodó ablakokról. - Csak két nyamvadt égő ég a fürdőszobában.

- Meg a konyhában. - Dean kitepte a kezéből a szerelőlámpát. - Add ide ezt, és ne majrézz.

- Könnyű mondani. Nem téged támadtak meg álmodban.

- Nem támadtalak meg. - A férfi lekapcsolta a lámpát, a szoba sötétségbe borult. Az érzéketlen fajankó még a fürdőszobában is leoltotta a villanyt.

Blue vászonsusogást hallott, mikor Dean levetette a fardejét. Feltérdelt. - Nem aludhatsz itt.

- Ez az én szobám és csak itt van ágynemű.

- Már lefoglaltam az ágyat.

- Társaságot kapsz. - Dean bemászott.

Blue nagy levegőt vett, és emlékeztette magát, hogy a férfi túl önérzetes ahhoz, hogy

letámadja. Ha most elindul a sötétben másik szobát keresni, hisztérikusnak fog tűnni. Légy erős. - Maradj a saját feleden - figyelmeztette Deant -, különben megnézheted magad.

- Megsuhintasz a seprűddel, boszorkány? Fogkrém, férfitest- és egy nagyon drága autó ülésének bűrszaga szállt felé. Deannek piaszagot kellett volna árasztania. Egy hajnal kettőkor hazatérő, bánatsújtotta férfinak részegnek kellett volna lennie. Dean csupasz lába hozzáért a combjához. Blue megdermedt.

- Miért nem vetted le a farmeredet?

- Mert a kocsidban vannak a holmijaim.

- Azért nem vetted le, mert félsz. Be vagy rezelve.

- Lárifári.

- De legalább nem kell lámpafénynél aludnom.

- Másképp fogod gondolni, ha a denevérek kirepülnek a kéményből.

- Denevérek? - Dean megdermedt.

- Egy egész kolónia.

- Denevérszakértő vagy?

- Hallottam a motoszkálásukat. Denevérhangokat adtak.

- Nem hiszem el. - Dean forgolódós alvó volt, s a térde megbökte a lány vádliját. Blue megmagyarázhatatlan módon kezdett megnyugodni.

- Akár egy múmiával aludnék - zsörtölődött Dean.

- Nem vetem le a ruháimat.

- Ne hidd, hogy nem tudnák levetkőztetni, ha akarnák. Elég lenne harminc másodperc.

De legnagyobb sajnálatodra ma este már nincs kedvem játszodozni.

Deannek nem lett volna szabad a szexre gondolnia, miközben az anyja haldoklott. Nagyot ment össze Blue szemében. - Fogd be a szád és aludj.

- A te bajod.

Kint feltámadt a szél. Egy ág barátságosan kopogtatta az ablakot. Miközben a férfi lélegzése egyenletessé vált, holdfény vetült a régi deszkapadlóra, s a kémény elégedetten szuszogott. Dean a saját térfelén maradt. Blue is.

Egy ideig...

Egy olyan házban, ahol szinte nem is volt ajtó, bevágódott egy. Blue legédesebb erotikus álmában résnyire kinyitotta a szemét. Szürke fénycsóvák lopakodtak a helyiségbe, s Blue

igyekeztén felidézni az érzést, amit a mellére fonódó hosszú ujjak... a farmerjében matató kéz szított, visszahunyta a szemét.

Megint becsapódott egy ajtó. Valami kemény nyomódott a csípőjéhez. Kipattant a szeme. Egy ünnepélyes hang a füle mellett trágárságot suttogott, egy kéz, ami nem az övé volt, a mellére tapadt, egy másik a farmerjében csúszkált. Az álom kirepült a szeméből a rémülettől. Ez valóság.

- Az ácsok itt vannak - mondta egy nő a közelben. - Ha nem akartok társaságot kapni, jobb ha felkeltek.

Blue rácsapott Dean karjára, de a férfi nem sietett kikászálódni a ruhájából. - Hány óra van?

- Hét - felelte April.

Blue visszarángatta a pólóját, és a párnába temette az arcát. Nem erre gondolt, amikor azt tervezte, hogy egy lépéssel a férfi előtt járjon.

- Még hajnal van - tiltakozott Dean.

- Egy építőbrigádnak nem. Jó reggelt, Blue. Kávés és fánk lent van a földszinten. - Blue átfordult, és erőtlenül intett. April visszaintett, majd eltűnt.

- Szívás - morogta Dean, aztán ásított. Blue-nak nem tetszett. A legkevesebb, ami ilyen helyzetben egy férfitől elvárható volt, hogy szexuális frusztrációt mutasson.

Rádöbbsent, hogy még nem teljesen szabadult meg az álom utóhatásaitól. - Perverz. - Kiugrott az ágyból. Egyszerűen nem engedheti meg, hogy ez a férfi felizgassa, még álmában sem.

- Hazudós - szólalt meg mögötte Dean.

Blue visszanézett. - Miről beszélsz?

A takaró a férfi derekára csúszott, ahogy felült, a csupasz ablakokon beáramló napfény átugrott a bicepszén, hogy bearanyozza mellkasán a szőrszálakat. Dean a fájós vállát dörzsölte. - Azt mondtad, idézem, nincs „cickóm”. Mint kiderült, ebben nagyon tévedsz.

Blue még nem volt egészen ébren a visszavágáshoz, ezért csak végigmérte a férfit, aztán bevonult a fürdőszobába, ahol teljesen kinyitotta a vízcsapokat. Amikor visszament, Dean ott állt az ágyra feltett drága utazótáskája előtt. Csak egy tengerészkek boxer volt rajta. Blue megbotlott, némán káromkodott, aztán úgy tett, mintha szándékosan csinálta volna. - Legközelebb figyelmeztess, az isten szerelmére. Majdnem szívrohamot kaptam.

Dean hátranézett a válla fölött, letarolva Blue-t borostás, gyűrött jóképűségével. - Mitől?

- Úgy festesz, mint egy melegpornó reklámmodell.

- Te pedig, mint egy nemzeti katasztrófa.

- Ezért nyertem én a fürdőt. - Blue a vászonzsákja felé tartott, amit a férfi a sarokba tett.

Széthúzta a cipzárt és tiszta ruha után kutatott. - Feltételezem, hogy nem akarsz őrt állni a folyosón, amíg lezuhanyozom.

- Menjek be és szórakoztassalak? - Inkább hangzott fenyegetésnek, mint ajánlatnak.

- Elképesztő. Egy szupersztár, aki készséggel hajlandó segíteni a kisembereken.

- Így születtem.

- Felejtsd el. - Blue fogta a törölközőt, a ruháit, néhány tisztálkodási felszerelést, és bement a fürdőbe. Mikor teljesen meggyőződött róla, hogy a férfi nem akar csatlakozni hozzá, megmosta a haját és leborotválta a lábát. Dean nem tudta, hogy az anyja valójában nem haldoklik, mégis inkább hadviselő félnek tűnt, mint szomorúnak. Blue-t nem érdekelte, mit tett April. Ez akkor is érzéketlenség volt.

Tiszta, de kopott fekete biciklisnadrágot, bő pólót és flipflopot vett fel. Gyors pöffök a hajszárítójából, majd összefogta tincseit egy piros gumival. A rövidebb szálak ellenálltak és lekunkorodtak a nyakára. Ha nem veszték volna el három napja, April kedvéért tett volna fel szájfényt és szempillafestéket.

Lement a földszintre, ahol egy villanyszerelő éppen egy antik csillárt rakott fel az ebédlőben egy létráról. A nappali bejáratáról levették a fóliát, s Dean egy áccsal beszélte meg bent a stukkó kijavítását. Letusolhatott valamelyik másik fürdőszobában, mert a haja nedves volt és kezdett begöndörödni. Farmert és a szeme színéhez illő pólót viselt.

A nappali teljes hosszában végigérte a házat, s egy akkora kőkandalló állt benne, ami még a hálósobainál is nagyobb volt. Új erkélyajtó nyílt a ház hátsó részéből kiugró, szemmel láthatóan frissen öntött betontalapzatra. Blue a konyhába ment.

Tegnap éjjel túl ideges volt ahhoz, hogy értékelje, amit April véghezvitt, de most megállt az ajtóban, hogy szemügyre vegye. A régies berendezések és a cseresznyepiros kerámiafogantyúkkal ellátott nosztalgikus fehér szekrények látványától az az érzése támadt, mintha visszament volna a negyvenes évekbe. Elképzelte, ahogy egy nő frissen vasalt vászonruhában, gondosan feltekert konttyal a tarkóján krumplit pucol a mosogatónál, miközben az Andrews Sisters *Don't Sit Under the Apple Tree* című száma szól a rádióból.

A lekerekített sarkú, kövér, fehér hűtőszekrény valószínűleg vadonatúj volt, nem úgy a zöldesfehér zománctüzhely dupla sütőjével és keskeny, beépített fémpolcával a gázrózsák fölött, só- és paprikaszórók, pléhdobozok, s talán egy vadvirágokkal telerakott Mason korsó számára. A konyhapultot még nem építették be, így látni lehetett, hogy a szekrények nem eredetiek, hanem gyönyörű másolatok. A fekete-fehér sakktábla-kővezet szintén új volt. Falra ragasztott festékminta hirdette a konyha végső színösszeállítását: napsárga falak, fehér szekrények, élénkpiros kiegészítők.

A helyiségnek két fényforrása volt: egy széles ablak a mosogató felett és több hosszúka, melyeket a négyszögletesre kifaragott étkezősarokba vágtak, s még rajta volt a gyártó címkéje. Egy halom fánk doboz, papírpohár és iratköteg hevert egy cseresznyepiros borítású, króm konyhaasztal tetején.

April egyik kezét egy tonetszék támláján nyugtatva állt, másikban telefont tartott. A tegnapi szakadt farmert viselte egy babydollszerű toppal, ezüst fülbevalókkal. - Hétre itt kellett volna lennie, Sanjay. - Intett Blue-nak, s a kávéskannára mutatott. - Akkor szerezzen egy másik teherautót. A konyhapultot ma estig be kell állítani, hogy a festők munkához láthassanak.

Dean lépett be. Az arca semmit nem árult el, miközben odament a fánk dobozhoz. A napsugarak letáncoltak a hajáról, s megakadtak az Aprilén, Blue-t pedig mellbevágta az az örült gondolat, hogy az Úr külön reflektorfényt küldött a földre ennek a két aranyzőke teremtésnek a beragyogtatására.

- Nem késhetünk a konyhapulttal - folytatta April. - Egy órán belül legyen itt. - Jobb füléről a balra téve a telefont, átkapcsolt egy másik hívásra. - Ó, szia. - Lehalkította a hangját és elfordult. - Tíz perc múlva visszahívlak. Hol vagy?

Dean az étkezősarok ablakaihoz sétált, és kinézett a hátsó kertre. Blue abban reménykedett, hogy April közelgő halálával igyekszik megbékélni.

April újabb telefonhívást intézett. - Dave, itt Susan O'Hara. Sanjay késni fog.

A villanyszerelő, aki az étkezőben tette fel a csillárt, belépett. - Susan, mutatok valamit.

April intett, hogy várjon egy percet, amíg befejezi a beszélgetést, aztán összecsukta a telefonját. - Mi történt?

- Újabb régi vezetékekre bukkantam az ebédlőben. - A villanyszerelő egy pillanatra sem vette le a szemét April-ről. - Ki kell cserélni.

- Hadd lássam. - April és a férfi kimentek.

Blue egy kávéskanál cukrot tett a kávéjába, majd a tűzhelyhez lépett, hogy megcsodálja. - Mostanra már szétvetne az ideg, ha April nem lenne itt.

- Igen, valószínűleg. - Dean ügyet sem vetett a porcukros fánkokra, és fogta az egyetlen cukormázast, ami a dobozban maradt, pont azt, amire Blue is szemet vetett.

Egy fűró sikított. - Pompás ez a konyha.

- Szerintem is megjárja.

- Megjárja? - Blue hüvelykujját végighúzta az O'Keefe & Merrit szavakon a tűzhely elülső borítóján, és kivetette a csalt. - Egész nap el tudnék itt sütni-főzni. Házikenyér, gyümölcskosár...

- Tényleg tudsz főzni?

- Naná. - A fehér zománcműzshellyel új lehetőségek nyíltak Blue előtt. Talán az útlevelet is jelentette az átmeneti anyagi biztonsághoz.

A férfi azonban elvesztette az érdeklődését az ételek iránt. - Nincs rózsaszín ruhád?

Blue lenézett biciklisnadrágjára és bő pólójára. - Mi a baj ezekkel?

- Semmi, ha Kubába akarsz betörni.

Blue vállat vont. - Nem érdekel a divat.

- Nem lep meg.

Blue úgy tett, mintha átgondolná. - Ha rózsaszínben akarsz látni, adj kölcsön valamit.

A férfi nem túl barátságosan mosolygott, de ha Blue nem provokálja folyamatosan, Dean még összekeveri valamelyik szexrabszolgájával.

April visszatért a konyhába. Hűvös formalitással nézett a fiára. - A sofőr útban van a szekérrel. Nézz körül és dönts el, hová tegyék.

- Biztos vagyok benne, hogy van javaslatod.

- A te házad.

Dean hidegen tekintett rá. - Adj egy tippet.

- Az ekhós szekérben nincs se víz, se vécé, én nem vinném túl messzire. - April kikiáltott a folyosóra a válla fölött. - Cody, itt van még a vízvezeték-szerelő teherautója? Beszélnem kell vele.

- Épp most ment el - felelte Cody.

- Miféle szekér? - kérdezte Blue, mikor April eltűnt.

- Mrs. O'Hara beszélt rá még az egyik e-mailjében. - Dean fogta a kávéját és a fánkot, majd elindult kifelé. Blue vett egy porcukros fánkot, és követte a férfit egy felújított mosókonyhán át az oldalajtóhoz.

Amikor kiértek az udvarra, odanyújtotta a porcukros fánkot. - Cseréljünk.

Dean nagyot harapott a cukormázasba, odaadta a lánynak és elvette a másikat. - Rendben.

Blue felnézett rá. - Nekem már megint csak a maradék jutott.

- Büntudatot ébresztasz bennem. - Dean belemélyesztette a fogát az új fánkba.

Körbesétálták a házat. Blue művészszezzmel nézett végig az elvadult kerten, elképzelte színpompásan, talán egy gyógynövény-veteménnyessel a vaskút mellett, régimódi mályvarózsákkal a házfalon, meleg szélben csapkodó mosott ruhákkal a szárítókötélen.

Dean egy árnyékos helyet vizsgált a kert mögött. Blue csatlakozott hozzá. - Egy ekhós szekér? Egy lakókocsi?

- Majd meglátod.

- Te sem tudod, igaz?
- Úgy valahogy.
- Mutasd meg az istállót. Ha nincsenek egerek.
- Egerek? Dehogyan. Ez az egyetlen egér nélküli istálló az egész világegyetemben.
- Egész reggel gúnyolódsz.
- Istenem, bocsánat, hogy élek.

Talán csak a bánatát leplezi. Blue azon kapta magát, hogy reménykedik. Dean lelkiüdvé érdekében.

Egy teherautó gördült be, s egy fekete ponyvával letakart, ekhós szekérnek látszó valamit húzott maga után. Dean a sofőrhez lépett. Nem sokkal később a férfi megveregette Dean fájós vállát és „Boo”-nak szólította. Végre munkához láttak. Dean irányításával a sofőr visszatolatott a fák felé, és leakasztotta a valamit. Mihelyt a helyére állították, lehúzták róla a fekete ponyvát.

A szekér piros volt, élénk lila kerekekkel, aranyozott küllőkkel, mint egy cirkuszi sípláda. Festett orsók díszítették az oldalát, s mindenütt kacskaringós indák, kék, vajsárga és narancsszínű virágok virítottak. Az elején aranyszínű egyszarvú táncolt egy királykék ajtón. A szekér boltozatos teteje egy kis kiszögellést formált, amit csiricsaré oszlopok tartottak. Deszkaborítású oldala az aljától a teteje felé rézsútosan szélesedett, kis ablakát miniatűr királykék zsalugáter árnyékolta.

Blue-nak elállt a lélegzete. Zakatolt a szíve. Egy cigányszekér volt. A vándorok otthona.

Miután a sofőr elment, Dean hüvelykujját a hátsó zsebébe dugva úgy járta körül a szekeret, mint egy új kocsit. Blue nem várt rá, hanem lehajtotta a csapólépcsőt és fellépett, hogy bekukkantson.

A sötétpiros belső nemkülönben csodás volt. A boltíves tetőt átszelő gerendáktól a fadúcok között lévő lambériáig bent is mindent ugyanazok a táncoló egyszarvúak, kacskaringózó indák és pompás virágok díszítettek, mint kívül. A szekér hátsó részét rojtos végű, oldalra kötött selyemfüggöny választotta el, mögötte hajópriccsre emlékeztető ágy állt. Bal kéz felől egy emeletes ágy felső szintjén újabb fekhely magaslott, alatta festett, kétszárnyú szekrényekkel. A kisbútorokat barna csomagolópapír védte.

A szekérnek két ablaka volt, egyik az oldalfal közepén az asztal felett, a másik a hátsó ágynál. Mindkettő fehér csipkefüggönyét lila csomós paszománnyal kötötték félre. A lambérián egyik oldalon barna nyuszi rágcsált egy csokor ínycsiklandó lóherét. A lakókocsi olyan barátságos, olyan tökéletes volt, hogy Blue legszívesebben elsírta volna magát.

Dean odalépett mögé és körülnézett. - Hihetetlen.

- Egy vagyonba kerülhetett.

Csak a kocsi közepén volt annyi hely, hogy a férfi kiegyenesedjen. Elkezdte leszedni a faasztalról a védőpapírt. - Nashville-ben van egy fickó, aki az ilyen szekerek felújítására szakosodott. Valami lemezkiadó mogul elállt a vételtől, miután megrendelte.

Blue végighúzta kezét a falon. - Szép munka.

A férfi felfedezőútra indult, kinyitotta a szekrényt, kihúzta a beépített fiókokat, és szemügyre vette a csikóhal formájú kovácsoltvas falipolcot. - Be van vezetve az áram, csak rá kell kapcsolni a hálózatra. Beszélek a villanyszerelővel.

Blue még szívesen maradt volna, de Dean kinyitotta előtte az ajtót, így követte a férfit ki az udvarra. A villanyszerelő egy elosztószekrény előtt guggolt, mellette a rádióból egy régi Five for Fighting-dal szólt. April pár lépéssel arrébb állt, kezében vázlattömb volt, s a ház hátsó feléből kiugró betontalapzatot tanulmányozta. Dean ma még egyetlen szóval sem említette

Blue-nak, hogy mikor kell elmennie. A *Five for Fighting*-dal véget ért, s felcsendült a *Farewell, So Long* kezdő traktusa, Jack Patriot egyik balladája. Dean járása elbizonytalanodott, ritmusának változása olyan csekély volt, hogy Blue észre sem vette volna, ha April nem kapja fel a fejét ugyanabban a pillanatban. Összecsapta a vázlattömböt. - Kapcsolja ki, Pete.

A villanszerelő Aprilre nézett, de nem reagált azonnal.

- Hagyja. - April a hóna alá vágta a füzetet és elsietett. Dean, megfedkezve róla, hogy beszélni akart a villanszerelővel, elindult az előkertbe.

Blue az udvarban ögyelgett. Ahelyett, hogy azon törte volna a fejét, hogyan jusson be a városba, hogy munkát szerezzen, azon töprengett, amit az előbb látott. A *Farewell, So Long* véget ért és felhangzott a Moffatt Sisters *Gilded Lives* című száma. Marli halála óta a modern zenét játszó adók is műsorukra tűzték Moffatték egy-két slágerét, általában Jack Patriot *Farewell, So Long* dala után, amit Blue kissé durvának talált, hiszen évekkel ezelőtt elváltak. Még mindig ez járt a fejében, amikor bement a házba.

Három férfi, akik számára érthetetlen idegen nyelven beszéltek, a fekete zsírkőpultot állították fel a konyhában. April az étkezősarokban ült, s szemöldökráncolva bámulta a vázlatfüzetét. - Te művész vagy - mondta, mikor meglátta Blue-t. - Segíts. A ruhákhoz értek, de építészeti részletek megrajzolásához nem, különösen ha azt sem tudom, mit akarok.

Blue remélte, hogy hozzájuthat még egy fánkhoz, de a dobozban csak porcukor és zselémaradványok voltak.

- Az üveges verandáról van szó.

Blue leült mellé, és megnézte a rajzot a vázlattömbben. Miközben a férfiak a háttérben beszélgettek, April elmagyarázta, mi az elképzelése. - Nem akarom, hogy úgy nézzen ki, mint egy lepukkant halászkunyhó része. Hatalmas ablakokat álmodtam ide, hogy fürödjön a fényben, a magasságot megtörő párkányzatot, de nem tudom pontosan, milyen.

Blue gondolkodott, aztán lerajzolt néhány egyszerű pillért.

- Tetszik. Meg tudnád tervezni a hátsó falat? Az ablakokkal?

Blue papírra vetette April elgondolásait. Néhány változtatás után egységes elrendezésre jutottak. - Remek munkát végeztél - dicsérte meg April, mikor a munkások kimentek cigarettaszünetre. - Volna kedved néhány belsőépítészeti tervet is készíteni nekem? Csak ha nem vagyok tolakodó. Még azt sem tudom, meddig maradsz és milyen kapcsolat fűz Deanhez.

- Jegyesek vagyunk - szólalt meg Dean az ajtóból. Egyikük sem hallotta a férfi közeledését. Dean letette a kávéscsészéjét a tűzhely mellé és odalépett, hogy kézbe vegye

Blue vázlatait. - Addig marad, ameddig én.

- Jegyesek? - kérdezte April.

Dean nem nézett fel a rajzból. - Igen.

Blue alig tudta megállni, hogy ne forgassa a szemét. Nyilvánvaló gonoszság volt a férfi részéről. Emlékeztetni akarta az anyját, milyen keveset jelent neki, tudatni vele, hogy arra sem tartja érdemesnek, hogy közölje vele, megnősül. Micsoda szemétség valakivel a halálos ágyán.

- Gratulálok. - April letette a ceruzáját. - Mióta ismeritek egymást?

- Elég régóta - felelte Dean.

Blue nem tudott tovább úgy tenni, mint hogyha az, aminek April pár órával ezelőtt szemtanúja volt, meg se történt volna. - Tegnap este tévútra tévedtünk. Csak hogy tudd, ruhástól feküdtem le.

April kétkedve felhúzta a szemöldökét.

Blue próbált higgadtnak látszani. - Tizenhárom éves koromban szüzességi fogadalmat tettem.

- Mit? - kérdezte April.

Dean felsóhajtott. - Nem tett szüzességi fogadalmat.

Ami azt illeti, tett, jóllehet már tizenhárom éves korában is kételkedett benne, hogy be fogja tartani. De már régóta békét kötött az Úrral, ha Luke nővérrel nem is, aki az egészbe belekényszerítette. - Dean nem ért vele egyet, de szerintem a nászéjszaka nagyon fontos. Ezért alszom ma este a cigányszekéren.

Dean felhorkant. April sokáig nézte Blue-t, aztán a fiúra pillantott. - Aranyos.

- Semmi gond. - Dean letette a vázlattömböt. - Ami a szíveden, a szádon. Hidd el, én sokkal csúnyábbakat mondtam.

- Hé!

- Egy utcabálon láttam először. - Dean odament, hogy megnézzze a konyhapultot. - Egy fafigura feje helyén tátongó lyukon kukucskált kifelé, természetes, hogy felfigyeltem rá. El kell ismerned, hogy van valami az arcában. Mire egy pillantást vethettem volna a testére, már késő volt.

- Én is itt vagyok - emlékeztette őket Blue.

- Nincs vele semmi baj. - April megállapítása nem volt túl meggyőző.

- Vannak más értékei. - Dean a zsanérokat tanulmányozta egy szekrényajtón. - Csak nehéz észrevenni.

Blue-nak határozott sejtése kezdett kialakulni arról, hogy hova fog kilyukadni ez a

beszélgetés.

- Nem mindenkit érdekel a divat, Dean. Ez még nem olyan nagy bűn. - Mondta ezt egy olyan nő, aki akár ebben a pillanatban is felugorhatott volna az asztaltól, hogy végiglejtse a kifutón.

- Megengedte, hogy ha összeházasodunk, én vehessem a ruháit.

Blue tekintete a hűtőszekrényre siklott. - Van tojás? Egy kis sajt az omletthez?

April ezüst fülbevalójába belegabalyodott egy hajtincs. - Ezzel együtt kell élned, Blue. Harmadikos korában csak Ocean Pacificben volt hajlandó járni, a középiskola nagy részét Ralph Laurenben töltötte. Esküszöm, a ruhacímkeket betűzve tanult meg olvasni.

April hibát követett el azzal, hogy letért az emlékek ösvényére. Dean felső ajka elkeskenyedett. - Azt hittem, ezek az évek neked kiestek. - Visszasétált Blue-hoz, s birtoklón a vállára tette a kezét.

- Ha Deannek még nem lett volna alkalma közölni -mondta April -, kábítószer-élvező voltam.

Blue-nak fogalma sem volt, mit feleljen.

- Továbbá kitartott - tette hozzá April nyersen. - Dean gyermekfelügyelővel vagy bentlakásos iskolában töltötte a gyermekkorát, hogy én követhessem az álmaimat, egyre feljebb jussak és minél több popsztárt behálózzak.

Blue-nak tényleg halvány lila gőze sem volt, mit válaszoljon. Dean leejtette a válláról a kezét, és elfordult.

- Ööö... mióta vagy tiszta? - kérdezte Blue.

- Több mint tíz éve. Hét éve a magam ura vagyok.

- Mivel foglalkozol?

- Divattanácsadó vagyok Los Angelesben.

- Divattanácsadó? Az pontosan mit jelent?

- Az isten szerelmére, Blue... - Dean felkapta az üres kávéscsészéjét és a mosogatóhoz vitte.

- Színészekkel, hollywoodi feleségekkel dolgozom, nőkkel, akiknek több pénzük van, mint ízlésük.

- Jól hangzik.

- Diplomáciai munka.

Blue értette. - Meggyőzni egy szappanopera ötvenéves sztárját, hogy ne hordjon miniszoknyát?

- Vigyázz, Blue - figyelmeztette Dean. - Ne személyeskedj. April ötvenkét éves, de mérget vehetsz rá, hogy egy szekrényre való miniszoknyája van.

Blue végigmérte April végtelen hosszú lábát. - Fogadni mernék, hogy mindegyik tökéletesen áll.

Dean ellépett a mosogatótól. - Menjünk be a városba. Be kell szereznem egy-két dolgot.

- Hozzál ennivalót is - mondta April. - A faházban van minden, de itt alig.

- Rendben. - Blue-val a nyomában a férfi elindult az ajtó felé.

Blue törte meg a kínos csendet, miközben Dean felhajtott az autópályára. - Nem fogok hazudni neki. Ha megkérdezi a koszorúslányok ruhájának a színét, megmondom neki az igazat.

- Nem lesznek koszorúslányok, úgyhogy nincs probléma - felelte a férfi epésen. - Megszökünk Vegasba.

- Aki ismer, tudja rólam, hogy sohasem szöknék Vegasba.

- Anyám nem ismer.

- Te feltételezhetően igen, mert Vegasban összeházasodni olyan, mintha világgá kürtölnéd, hogy a csökkent agyaddal nem tudtál jobbat kitalálni. Bennem van büszkeség.

Dean bekapcsolta a rádiót, hogy belefojtsa a szót. Blue utálta, ha félreismert valakit, különösen férfit, s nem tudta túltenni magát Dean lelketlenségén, amit az anyja halálos betegsége iránt mutatott. Lehalkította a rádiót, hogy büntesse a férfit. - Mindig Hawaiiira szerettem volna menni, de mostanáig nem engedhettem meg magamnak. Szerintem házasodjunk össze ott. Naplementekor egy előkelő üdülőhelyen a tengerparton. Annyira örülök, hogy gazdag férjet fogtam magamnak.

- Nem fogunk összeházasodni!

- Hát ez az! - kiabálta Blue. - Ezért nem akarok hazudni az anyádnak.

- Az én alkalmazásomban állsz, vagy nem?

Blue kiegyenesedett ültében. - Az alkalmazásodban állok? Beszéljessünk erről.

- Most nem. - Dean olyan dühösnek látszott, hogy Blue-nak átmenetileg elakadt a szava.

Elhaladtak egy elhagyatott pamutfeldolgozó mellett, amit teljesen belepett a gaz, aztán egy ápolt lakókocsipark következett, egy golfpályával, ahol péntek estére karaokét hirdettek. Blue úgy döntött, alattomos támadást indít álvőlegénye magánélete ellen. - Ha már jegyesek vagyunk, nem gondolod, hogy itt lenne az ideje mesélned az apádról?

A férfi ujjai ha kicsit is, de elfehéredtek a kormányon. - Nem.

- Össze tudom kötni a szálakat.

- Bogozd ki őket.
- Nehéz. Ha valami szöveget üt a fejemben...

Dean gyilkos pillantást vetett rá. - Nem beszélek az apámról. Sem veled, sem mással.

Blue csak egy pillanatig viaskodott magában, mielőtt folytatta. - Ha tényleg titokban akarsz tartani a személyét, ne vágj olyan fancsali képet, valahányszor Jack Patriot szólal meg a rádióban.

Dean elernyesztette az ujjait, és kissé túl hanyagul a kormány tetejére tette a kezét. - Túlszpilázod. Apám dobos volt Patriot együttesében. Ez minden.

- Csak Antony Willis dobolt az együttesben. S mivel ő fekete...
- Vedd át a rocktörténelmet, bébi. Willis a Universal Omens-turné nagy részét törött karral ülte végig.

Lehet, hogy Dean igazat mondott, de Blue kételkedett benne. April nyíltan mesélt rock and roll múltjáról, s Blue a saját szemével látta, hogyan merevedtek meg mindketten, amikor a rádióban felharsant a *Farewell, So Long*. Beleszédült a gondolatba, hogy Dean esetleg Jack Patriot fia. Tízéves korától fogva bolondult a rocksztárért. Bárhol lakott is, a kazettáit ott tartotta az ágya mellett, a képeit kivagdosta az újságból és beleragasztotta a tankönyveibe. Jack Patriot dalszövegei enyhítették a magányát.

A városhatár-tábla jelezte, hogy megérkeztek Garrisonba. Alatta egy másik táblán az állt, eladó, s ha valaki meg akarja venni, érdeklődjön Nita Garrisonnál. Blue kitekeredve nézett utána, ahogy elhaladtak mellette. - Láttad? Hogy lehet eladó egy város?

- Az eBayen is elkelt nemrégiben egy.
- Igaz. Emlékszel, amikor Kim Basinger vett egy kisvárost Georgiában? Mindig elfelejtem, hogy Délen vagyunk. Itt bármilyen furcsaságok megtörténhetnek, amik máshol nem.
- A szentimentalizmust tartsd meg magadnak.

Elhaladtak egy görög vallású halottasház és egy templom mellett. A három háztömbből álló belváros homokkő épületei többnyire a huszadik század elején épültek. A főutca mindkét oldalán rézsútos parkolóhelyek sorakoztak. Blue megpillantott egy éttermet, egy vegyesboltot, egy használtcikk-kereskedést és egy pékséget. Egy Myrtle Néni Padlása névre hallgató antikvitásüzlet előtt kitömött szarvas állt őrt, agancsára akasztott NYITVA táblával. Az utca másik oldalán elterülő parkban az öreg fák árnyékában egy négyoldalú óra mellett fehér burás, vas lámpaoszlopok álltak. Dean leparkolt a gyógyszertár előtt.

Blue nem sok hitelt adott a férfi azon megjegyzésének, hogy az alkalmazásában áll, s azon tépelődött, hol találhatna munkát egy ilyen kisvárosban. - Észrevettél valami szokatlant? - kérdezte, miközben Dean leállította a motort.

- Rajtad kívül?

- Nincs gyorsétterem. - Blue végignézett a régies, de szép főutcán. - A sztráda mellett sem láttam egyetlen étteremláncot sem. Nem nagy város, de ahhoz elég nagy, hogy egy NAPA autóalkatrész-bolt vagy egy Blockbuster idetaláljon. Hol vannak? Ha nem nézed az autókat és az emberek öltözködését, azt sem tudnád, milyen évet írunk.

- Érdekes, hogy az öltözködést említet. - Dean a lány fekete biciklisnadrágját és bő pólóját nézte. - Gyanítom, nem jutott el hozzád az új állásodhoz dukáló ruhakódex.

- Az a szemét? Kidobtam.

Egy nő feje bukkant elő a gyógyszertár mellett a Barb's Tresses and Day Spa ablakában. A másik oldalon a biztosítóban egy kopasz férfi kukucsált ki egy poszter mögül. Blue sejtette, hogy az utca túloldaláról is hasonlóképp kukkolják őket. Egy ilyen kisvárosban futótűzként terjed az új, híres szomszéd megérkezésének híre.

Követte Deant a gyógyszertárba, tisztes három lépés távolságból, amivel mégjobban feldühítette a férfit. Dean eltűnt a bolt hátsó részében, míg Blue a pénztárossal beszélt, és megtudta, hogy nincs munkafelvétel. Két nő, egy fekete és egy fehér rohant be. Megérkezett a férfi a biztosítóból, nyomában egy vizes hajú idősebb asszony. Utánuk egy vézna, Steve feliratos névtáblát viselő fiú.

- Ott van - mondta a biztosítós a többieknek. Mindnyájan a nyakukat nyújtogatva lestek Deant. Egy élénk rózsaszín kosztümöt viselő nő sietett előre, vakondszínű cipője kopogott a kövezeten. Blue korabelinek látszott, túl fiatal volt ahhoz, hogy ilyen vastagon befűjja a haját lakkal, ámátor Blue-nak semmi oka nem volt mások frizuráját kritizálni. Ha nem ilyen sietve hagyta volna el Seattle-t, levágatta volna a magáét. Éppen a sminkes állvány felé araszolt, amikor a nő odakiáltott Deannek, hosszú, imádattal teli sóhajjal ejtve ki a nevét. - Dean... most hallom, hogy megérkeztél. Éppen úton voltam, hogy üdvözljelek.

Blue még időben kukkantott ki a sminkes állvány mögül, hogy lássa, hogyan ragyog fel Dean közönyös arcán a felismerés. - Monica. Örülök, hogy látlak. - A férfi körömcsipeszt, sebtapaszt és zselés cipőbetétet tartott a kezében. Óvszert nem.

- Felbolydult a város - mondta Monica. - Mindenki az érkezésedet várta. Susan O'Hara csodálatos, nem igaz? Tetszik, amit a házzal csinált?

- Csodálatos, igen.

Monica úgy itta Dean szavait, mint egy pohár jeges teát. - Remélem, maradsz egy kicsit.

- Nem tudom. Sok mindentől függ.

- Addig nem mehetsz el, amíg nem találkoztál minden garrisonival. Örömmel szervezek egy kis koktélpártit, hogy bemutassalak mindenkinek. - Monica a férfi karjába fűzte a kezét. -

Egyszerűen imádni fogod ezt a helyet.

Dean megszokta már, hogy betörnek a magánszférájába és nem húzódott el, csak kitekintett a kozmetikumok felé. - Szeretném, ha megismernél valakit. Blue, gyere ide, hogy bemutathassalak az ingatlanügynökömnek.

Blue szembeszállt az ingerrel, hogy még jobban elrejtőzzön a sminkes állvány mögé. Ez a nő talán tud neki munkát keríteni. A legbájosabb mosolyát vette fel, és odasétált. Dean kibontakozott az ingatlanügynöke birtokló öleléséből, hogy átkarolja Blue-t. - Blue, Monica Doyle. Monica, a menyasszonyom, Blue Bailey.

Dean egyszerűen laza volt.

- Hawaiiin fogunk összeházasodni. A tengerparton naplementekor. Blue Vegasba akart menni, de nekem nem ilyen szegényes a fantáziám.

Dean tökéletesen le tudta szerelni a nőket anélkül is, hogy egy kitalált menyasszonyhoz kelljen folyamodnia, de nyilvánvalóan nem akarta a feléje repülő bugyik elől való elugrálással untatni magát. Blue-nak el kellett ismernie, hogy meg volt lepve.

Monica arca megnyúlt, de mindent elkövetett, hogy csalódottságát néhány gyors pislogás és Blue külsejének gyors szemrevételezése mögé rejtse. Az ingatlanügynök a bő pólót nézte, amit Blue a bérháza mosókonyhájából tulajdonított el, miután egy hónapig lógott rajzszegre tűzve a faliújságon. - Te vagy a főnyeremény, igaz?

- Dean szerint - felelte Blue szerényen. - Még mindig nem tudom, mivel érte el, hogy legyőzzem az undoromat az öregedő metroszexuális fiúkkal szemben.

A férfi figyelmeztetőleg a hóna alá húzta, ahol azon drága férfidezodorok kellemes illata áradt, melyeket a tervező márkajelzésével ellátott, fallosz alakú üvegekben árultak. Blue néhány szívdobbanással tovább maradt a kelleténél, majd felemelte a fejét. - Észrevettem az ELADÓ táblát, amikor beértünk a városba. Mi ez az egész?

Monica összehúzta szájfénnel és ceruzával kihúzott száját. - Nita Garrison szokásos utálatos önmagát adta, ez minden. Vannak emberek, akikről nem érdemes beszélni. Mindent megteszünk, hogy ne is figyeljünk rá.

- Ez igaz? - kérdezte Blue. - Eladó a város.

- Ez attól függ, mit nevezünk városnak.

Blue meg akarta kérdezni, hogy ezt minek nevezik, de Monica már odakiáltott a sorok között lesben állóknak, hogy jöjjenek, bemutatja őket.

Tíz perccel később végre kiszabadultak. - Felbontom az eljegyzést - zsörtölődött Blue, miközben követte Deant a kocsinhoz. - Túl sok baj van veled.

- Drágám, elég erős a szerelmünk ahhoz, hogy túléljen egy-két zöttyenőt az élet rögzös

útján. - A férfi megállt egy újságautomata előtt.

- A menyasszonyodként bemutatni nem engem tesz nevetségessé, hanem téged. Ezek az emberek nem vakok. Bizarrul festünk együtt.

- Komoly önbecsülési gondjaid vannak. - Dean a zsebében kotorászott apró után.

- Nekem? Ezt gondold át. Senki sem fogja elhinni, hogy egy olyan agymániás, mint Blue Bailey, beleszeret egy olyan mentálisan pehelysúlyúba, mint te. - Dean ügyet sem vetett rá, s kivett egy újságot. Blue odalépett elé. - Mielőtt bevásárolnánk, körül kell kérdeznem állásügyben. Ebédelj meg, amíg elintézem.

Dean a hóna alá dugta az újságot. - Már mondtam. Nekem dolgozol.

- Mit? - Blue felhunyorgott a férfira. - És mennyit fizetsz?

- Emiatt ne aggódj.

Dean bosszús volt rá egész reggel, s ez nem tetszett Blue-nak. Nem az ő hibája, hogy April haldoklik. Na jó, az ő hibája, de ezt a férfi nem tudja, s nem lenne szabad őt büntetnie April tragédiájáért.

Amikor odaértek a vegyesbolthoz, a bemutatások újrakezdődtek, s egyik ember a másik után üdvözölte Deant a városban. A férfi mindenkivel szívélyes volt, a pattanásos hivatalnoktól kezdve a nyomorék öregemberig. Az idősebb gyerekek iskolában voltak, de a babák kopasz fejét megsimogatta, kezét rázott egy részeggel, s lelket öntött egy Reggie nevű háromévesbe, aki nem akart ráülni a bilire. Deanben élt a szemérem és az önteltség legfurcsább kombinációja, amivel Blue egy személyben valaha találkozott, jóllehet a szemérmessége vele szemben megszűnt létezni.

Amíg Dean önmaga menedzselésével foglalkozott, Blue elsurrant, hogy bevásároljon. A boltban nem volt túl széles választék, de az alapvető élelmiszereket megtalálta. A férfi odalépett hozzá a pénztárnál, elővette a Visa kártyáját, Blue pedig csak állt némán. Ez nem mehet így tovább. Pénzt kell szereznie.

Dean kipakolta az élelmiszereket, majd Blue-ra bízta a feladatot, hogy mit hová tegyen, ő pedig kiment, hogy beálljon a kocsival az istállóba. Még Annabelle sem tudta, ki az igazi apja, Blue-nak viszont alig négy együtt töltött nap elegendő volt, hogy rájöjjön. Ő volt a legintuitívabb ember, akivel valaha találkozott, arról nem is beszélve, hogy a legkörmönfontabb. Okosabban kell játszania.

Miután helyet csinált a kocsijának az istállóban, a szerszámoskamrában keresett egy ásót és

egy kapát, majd nekiesett a ház talapzatánál növényeknek. Miközben beszívta a lencse illatát, eszébe jutott, miért ezt a házat vette meg, s nem egy dél-kaliforniai tengerparti nyaralót, amire mindig is vágyott. Mert itt lenni olyan helyénvaló volt. Szerette a régi épületeket, a farmot védelmező hegyeket. Szeretett arra gondolni, hogy ez a birtok valami sokkal tartósabb dolog része, mint a futball. De a legjobban az egyedüllétet élvezte. Egyetlen zsúfolt dél-kaliforniai tengerpart sem tudta ezt biztosítani, s ha szüksége lenne az óceánra, bármikor odarepülhet.

Nem is tudta, milyen egyedül lenni. Bentlakásos iskolában nőtt fel, aztán elkezdődött az egyetemi sportkarrierje, ami azonnali ismertséget hozott. Utána profi lett. Végül pedig az End Zone reklámoknak köszönhetően még azok is felismerték, akik nem voltak futballrajongók. Megdermedt, mikor meghallotta a karkötők csilingelését. A gyomra görcsbe rándult a keserűségtől. April megpróbálta tönkretenni ezt is, mint minden más.

- Úgy terveztem, felveszek egy területrendező csapatot.

Dean beledöfte az ásót egy gazcsomóba. - Majd én megoldom. - Nem érdekelte, mióta tiszta az anyja. Valahányszor ránézett, sírástól elmaszatolódott smink, egybefolyó beszéd és a nyakába csimpaszkodó kar súlya jutott az eszébe, ahogy April részegen, bekábítószerezzve könyörög neki, hogy bocsásson meg.

- Mindig is jobban érezted magad a szabad levegőn. - April közelebb lépett. - Nem sokat tudok a növényekről, de azt hiszem, éppen egy bazsarózsabokrot akarsz kiásni.

Tekintve, hogy milyen életet élt, az anyjának úgy kellett volna kinéznie, mint Keith Richardsnak, de nem. A teste erős volt, álla kissé túl sima ahhoz, hogy teljesen természetes legyen. Dean még hosszú haján is megbotráncozott. Ötvenkét éves, az isten szerelmére. Itt lenne az ideje levágatni. Tinédzserkorában nem egy verekedést provokáltak ki az osztálytársai, akik túl részletes leírást adtak April fenekéről vagy bármely más testrészéről, amit az anyja közszemlére tett azon ritka alkalmak egyikén, amikor hajlandó volt leereszkedni hozzá és meglátogatni az iskolában. April kiásott egy kilapított konzervdobozt a cipője orrával. - Nem haldoklom.

- Tegnap este rájöttem. Blue pedig meg fog fizetni a hazugságáért.

- Még csak nem is vagyok beteg. Ünnepelehetesz.

- Talán majd jövőre.

Az asszonynak egy arcizma sem rándult. - Blue-nak nagy szíve van. Érdekes személyiség. Más, mint képzeltem.

- Blue halászni ment, de nem tud fogni semmit. Ezért kértem meg a kezét.

- Nagy, ártatlan szeme van, de van benne valami szexi is. Elöl deszka, hátul lécs...

- Nem szép - folytatta April -, hanem annál valami... több. Nem tudom. Bármilyen is legyen

benne, neki fogalma sincs róla.

- Partra vetett hal - Dean túl későn kapott észbe, hogy neki elragadtatással kellene beszélnie Blue-ról. - Csak mert szerelmes vagyok belé, még nem vagyok vak. A személyisége az, amivel elvarázsolt.

- Azt látom.

Dean fogta a kapát, és csapkodni kezdte a gázt a rózsabokor körül. Tudta, hogy rózsabokor, mert volt rajta pár virág.

- Hallottad, mi történt Marli Moffatt-tal.

A kapa eltalált egy követ. - A csapból is ez folyik.

- A lánya biztosan Marli húgához kerül. Jack legfeljebb kiállít egy csekket.

Dean eldobta a kapát, és ismét az ásót fogta meg.

April az egyik karkötőjével játszott. - Remélem, mostanra rájöttél, hogy nem lenne jó ötlet engem elküldeni, ha kényelemben akarod tölteni itt a nyarat. Három-négy hét múlva úgyis örökre kilépek az életedből.

- Novemberben is ezt mondtad, amikor felbukkantál a Chargers meccsen.

- Az még egyszer nem fog előfordulni.

A férfi belevájta az ásót a földbe, majd kihúzta. April ma hivatása magaslatán állt. Össze sem lehetett hasonlítani azzal a kábítószeres nővel, aki szüntelenül elpaterolta a gyereket az útból. - Ezúttal miért kéne hinnem neked?

- Mert belefáradtam a lelkiismeret-furdalásba. Te soha nem fogsz megbocsátani nekem, s én soha többet nem is kérem. Mihelyt a ház kész, elmegyek.

- Miért csinálod? Mi ez az egész istenverte színjáték?

April vállat vont, unottan nézett - akár az utolsó vendég a bárban, miután a buli véget ért. - Úgy gondoltam, örömeimet fogom lelni benne, ennyi az egész.

- Susan! - Mr. Kanos Villanyász bukkant fel a sarkon. - Tudna jönni egy percre?

Dean újabb követ forgatott ki, miközben April elment. Most, hogy látta, mennyi munka van a házon, tudta, sokkal többet ártana magának, mint az anyjának, ha elküldené. Végül is bármikor visszamehet Chicagóba, a gondolat azonban, hogy hagyja magát elüldözni, gyomorszájon vágta. Nem fog elmenekülni senki elől, pláne nem az anyja elől. De azt sem bírta elviselni, hogy kettesben maradjon vele, még egy ötven hektáros birtokon sem, ezért vált létfontosságúvá, nem pusztá szeszélyé Blue-t itt tartania. Ő lett a lökhárító.

Maga elé képzelte Blue fejét, s egyetlen csapással lenyakazott egy bogáncsot. A lány többszörösen túllőtt a célon az Aprilről való hazugsággal. Bár sok számító nővel találkozott már, ilyen vakmerővel még soha, s mielőtt lenyelte volna, még hagyni akarta, hadd főjön a

saját levében.

Mire az ácsok abbahagyták a munkát, kiásta a gaz nagy részét anélkül, hogy túl nagy kárt tett volna a bazsarózsabokorban. A válla mocskosul fáj, de már túl régóta kellett kímélnie, s nem érdekelte. Jólesett újra használni a testét.

Ahogy kilépett a szerszámoskamrából, ínycsiklandó illat szállt felé a nyitott konyhaablakból. Blue úgy döntött, főz, pedig Deannek semmi kedve nem volt meghitten együtt vacsorázni az anyjával, mert ahhoz semmi kétsége nem fért, hogy Blue meg fogja hívni Aprilt.

Útban a ház felé, gondolatai visszatértek Marli Moffatt halálához és a tizenegy éves kislányhoz, akit maga után hagyott. A féltestvéréhez. Olyan valószerűtlen volt. Tudta, milyen érzés árvának lenni, s egy dolog biztos volt. Jobb, ha szegény kölyök gondoskodik magáról, mert Jack Patriot nem fog.

Hetedik fejezet

Riley Patriot a Tennessee állambeli Nashville-ben élt egy fehér házban, melynek fehér oszlopsora és fehér márványpadlója volt, a garázsban pedig csillogó, fehér Mercedes-Benz állt. A nappaliban fehér versenyzongora terpeszkedett a hófehér szőnyegen, két hozzáillő fehér szófa mellett. Riley nem tehette be a lábát a nappaliba, mióta hatéves korában kiöntött egy doboz szőlőlevet.

Az anyja tizenegy éves korára sem bocsátotta meg neki, s nem is felejtette el - sem a szőlőlevet, sem sok más mindent -, most pedig már túl késő volt. Tíz nappal ezelőtt egy csomó ember látta, ahogy az anyja, Marli Moffatt egy törött korláton át beleesik a Cumberland folyóba a Régi Dicsőség nevű keréklapátos hajó felső fedélzetéről. Amikor becsapódott a vízbe, beütötte a fejét valamibe, éjszaka volt, s mire megtalálták, már nem tudtak segíteni rajta. Ava, Riley tízmilliomodik gyermekfelügyelője ébresztette fel Riley-t a hírrel.

Riley most, másfél héttel később, felkerekedett, hogy megkeresse a bátyját.

Bár még csak egy háztömbnyire járt az otthonuktól, a Pólója már izzadtan tapadt rá, így lehúzta a cipzárt rózsaszín pufidzsekijén. Levendulaszínű kordbársony nadrágja tizenkettes méretű volt, de még így is feszült rajta. Az unokatestvére, Trinity nyolcast hordott, de Riley-nak már a pusztá csontjai is nagyobbak voltak nyolcasnál. Átvette nehéz hátizsákját a másik karjára. Sokkal könnyebb lett volna, ha otthon hagyja az albumot, de nem tehette.

A házak az utcájukban messze az úttól épültek, némelyiket kerítés védte, így járda nem volt, de közvilágítás igen, s Riley amennyire tudta, kerülgette a lámpákat. Nem mintha bárki is keresné. A combja viszketni kezdett, s megpróbálta megvakarni a kordbársonyon át, de csak még rosszabb lett. Mire megpillantotta Sal agyonstrapált piros kocsiját a következő háztömb végénél, már égett a bőre.

A fiú egy lámpa alatt parkolt, az idióta, s gyors, szaggatott szippantásokkal pőfékelt. Amikor meglátta Riley-t, körbenézett, mintha azt várta volna, hogy a zsaruk bármelyik pillanatban felbukkanjanak. - Add ide a pénzt - mondta, mikor Riley a kocsihoz ért.

Riley nem szívesen álldogált a lámpa alatt, ahol bárki arrajáró megláthatta őket, de vitatkozni továbbtartott volna, mint odaadni a pénzt. Gyűlölte Salt. Iskola után náluk kertészkedett, Riley innen ismerte, de nem ezért gyűlölte. Hanem mert vakarta magát, amikor azt hitte, hogy senki nem látja, köpködött és trágárul beszélt. De tizenhat éves volt, s mióta négy hónappal ezelőtt megkapta a jogosítványát, Riley fizetett neki, hogy furikázza. Nem jól vezetett, ám amíg Riley maga is be nem tölti a tizenhatot, nem sok választása volt.

Elővette a pénzt zöld hátizsákja első zsebéből. - Száz dollár most. A többit, ha odaértünk a farmra. - Elég filmet látott ahhoz, hogy tudja, részletekben kell fizetni.

A fiú mintha meg akarta volna ragadni a hátizsákját, de nem sokra ment volna vele, Riley ugyanis a zoknijába rejtette a maradék pénzt. Sal megszámolta a bankjegyeket, ami Riley szerint gorombaság volt, hiszen ott állt előtte, s ezzel mintha csalónak tartotta volna. Végül a fiú belegyűrte a pénzt a farmerja zsebébe. - Ha az öregem megtudja, kitapossa belőlem a szart.

- Tőlem nem fogja megtudni. Közülünk te vagy az, akinek eljár a szája.

- Mit mondtál Avának?

- Peter ott alszik nálunk. Nem fogja észrevenni. - Riley gyermekfelügyelője két hónappal ezelőtt érkezett Németországból, Hamburgból. Peter Ava fiúja volt, s csak egymással törődtek. Amikor Riley anyja még élt, Ava nem hozhatta a házba Petert, de a halála óta minden éjjel ott aludt. Ava csak a reggelinél fog rájönni, hogy Riley eltűnt, de lehet, hogy még akkor sem, mert holnap nem lesz iskola az év végi tanári értekezlet miatt. Riley egy cédulát ragasztott az ajtajára azzal a felirattal, hogy elrontotta a gyomrát és ne zavarják.

Sal még mindig nem ült be a kocsiba. - Kettő ötvenet akarok. Nem számoltam a benzint.

Riley a kocsiajtót rángatta, de a fiú bezárta. Megvakarta a lábát. - Adok még húsz dollárt.

- Gazdag vagy. Ne garaszkodj.

- Huszonöt és kész. Komolyan beszélek, Sal. Olyan nagyon nem akarok elmenni.

Szemenszedett hazugság. Ha nem jut el a bátyja farmjára, magára zárja a garázst, beindítja anyja Benzét tudja, hogy kell - és addig ül a kocsiban, míg meg nem fullad. Senki kedvéért nem fog kijönni, sem Ava, sem Gayle néni, de még az apja kedvéért sem - nem mintha az apját érdekelné, hogy él-e, hal-e.

Sal bizonyára hitt neki, mert végre kinyitotta az ajtókat. Riley ledobta a hátizsákját az első ülés elé, beszállt, majd bekapcsolta a biztonsági övet. A kocsiban cigaretta- és romlott hamburger szaga terjengett. A hátizsákja cipzáros zsebéből elővette az internetről letöltött útleírást. A fiú úgy kanyarodott ki az útra, hogy körül se nézett.

- Vigyázz!

- Nyugi. Éjfél van. Egy lélek sem jár az utcán. - Salnek vastagszálú haja volt, az álláról pár szál szőr nőtt, amitől azt hitte, menő.

- A negyvenes sztrádán kell menni - mondta Riley.

- Mintha nem tudnám. - A fiú kidobta a cigarettacsikket a nyitott ablakon. - A Moffatt Sisters cédéjeit játszik folyton-folyvást a rádióban. Fogadni mernék, hogy egymillió dolcsit is kaszáltok.

Sal csak a pénzről és a szexről tudott beszélni, Riley pedig határozottan ellenezte, hogy a szexről beszéljen, ezért úgy tett, mintha az útleírást tanulmányozta volna, ámbár kívülről tudta az egészet.

- Mekkora mázlid van - folytatta Sal. - Nem kell aggódnod semmi miatt, tele leszel lóvéval.

- Nem költhetem el. A betétszámlámra megy.

- Azt elköltheted, amit apád ad. - A fiú egy kézzel vezetett, de ha Riley kifogásolta volna, azzal csak felidegesítette volna Salt. - Láttam apádat a temetésen. Még beszéltem is vele. Sokkal kedvesebb, mint anyád volt. Komolyan. Komolyan. Egyszer nekem is olyan klassz ruháim lesznek, mint neki, és limóval fogok járni.

Riley nem szerette, ha az apjáról beszéltek, mindig olyan érzése volt, mintha azt várnák tőle, hogy mutassa be őket vagy ilyesmi, miközben alig találkozott vele. Most, hogy az anyja meghalt, apja azt tervezte, hogy beíratja a Chatsworth Girlsbe, egy bentlakásos iskolába, ahol mindenki utálni fogja, mert kövér, és senki sem akar majd barátkozni vele, ha csak azért nem, hogy rajta keresztül az apja közelébe férközzön. Most a Kimble-be járt, ami nem bentlakásos iskola, s még az unokatestvérével, Trinityvel egy osztályban is jobb volt, mint egy bentlakásos iskolában. Könnyörgött az apjának, hogy hadd maradjon a Kimble-ben és hadd lakjon Avával egy bérlakásban, de ő azt felelte, hogy az nem fog menni.

Ezért kellett megtalálnia a bátyját.

Tényleg a féltestvére volt, s titok. Csak páran tudtak róla, s Riley még csak nem is sejtette volna, hogy az apjának nagyon-nagyon régen született ez a másik gyereke, ha nem hallotta volna meg, ahogy az anyja és egy régi barátja erről beszélnek. Anyja és Gayle néni, Trinity anyja alkották a Moffatt Sisterst. Tizenöt éves koruk óta énekeltek együtt, de hat éve nem kerültek fel a slágerlistákra, s új cédéjük, az *Örökké szivárvány* sem fogyott jól, ezért mentek aznap este a lapátkerekes hajóra, hogy egy csapat rádiós figyelmébe ajánlják a lemezüket, akik egy konferenciára látogattak Nashville-be. Most, anyja vízbefulásával akkora nyilvánosságot kaptak, hogy a cédé egyből felugrott a slágerlisták élére. Riley szerint az anyja örült volna neki, de nem volt biztos benne.

Az anyja harmincnyolc éves volt, amikor meghalt, két évvel idősebb Gayle néninél. Mindketten karcsúak voltak, szőkék, nagy mellekkel, s az anyja pár héttel a baleset előtt ment el Gayle néni arcdoktorához, hogy beinjekcióztassa az ajkait, amitől azok nagyok és puffadtak lettek. Riley szerint olyan volt, mint egy hal, de az anyja azt mondta, tartsa meg az ostoba véleményét magának. Ha Riley tudta volna, hogy anyja leesik a folyami hajóról és megfullad, egy szót sem szólt volna.

Az album sarka a lábába vágta a hátizsákon keresztül. Bárcsak elővehette és nézegethette, volna a képeket. Attól mindig jobban érezte magát. Megkapaszkodott a műszerfalban. - Nézz az orrod elé. Ez piros lámpa volt.

- És akkor mi van? Sehol senki.

- Ha balesetet okozol, elveszik a jogosítványodat.

- Nem okozok balesetet. - Sal először be majd kikapcsolta a rádiót. - Fogadni mernék, hogy apád tízezer lányt is megkefélt.

- Befognád a szádat? - Riley azt kívánta, bárcsak behunyhatná a szemét és úgy tehetne, mintha máshol lenne, de ha nem figyel, a fiú karambolozni fog.

Egymilliomodjára gondolt arra, hogy vajon a bátyja tud-e a létezéséről. Amikor tavaly tudomást szerzett róla, számára ez volt a legizgalmasabb dolog, ami valaha történt vele. Azonnal elkészítette a titkos albumot, cikkeket ragasztott bele az internetről, képeket az újságokból és magazinokból. A bátyja mindig boldognak látszott a fotókon, mintha a légynek sem tudott volna ártani, és mintha nem a külső alapján ítélte volna meg az embereket, legyenek azok csúnyák, kövérek vagy tizenegy évesek.

Tavaly télen küldött neki egy levelet a Chicago Stars központjába. Soha nem kapott választ, de tudta, hogy az apjához és a bátyjához hasonlóknak annyi levelet kapnak, hogy mások olvassák el azokat helyettük. Amikor a Stars Nashville-be érkezett a Titans meccsre, eltervezte, hogy megkeresi. Kiszökik és taxival a stadionhoz megy. Ha odaér, kideríti, melyik ajtón jönnek ki a játékosok és vár. Elképzelte, ahogy odakiáltja majd a nevét, a bátyja ránéz, ő azt mondja neki: „Szia, Riley vagyok. A húgod.” A bátyja arca felderül, s amint megismeri, felajánlja, hogy lakjon vele vagy akárcsak maradjon nála a nyári szünetben, hogy ne kelljen Gayle nénivel és Trinityvel élnie, mint most.

De ahelyett, hogy elment volna a Titans meccsre, torokgyulladást kapott és egész héten ágyban feküdt. Utána tucatszor hívta a Stars központját, de bármit mondott is a titkárnőnek, nem adták meg a bátyja telefonszámát.

Kiérték Nashville-ből, és Sal annyira felhangosította a rádiót, hogy Riley ülése berezonált. Ő is szerette a hangos zenét, de nem ma este, amikor ennyire ideges volt. A temetés utáni

napon szerzett tudomást a bátyja farmjáról, amikor az apja telefonon beszélt róla valakivel. Amikor megkereste a térképen a várost, és meglátta, hogy Kelet-Tennessee-ben van, majd kiugrott a szíve a helyéről. De az apja nem mondta meg pontosan, hol van a farm, csak azt, hogy Garrison mellett, s mivel tőle nem kérdezhetette meg, a nyomozóképességeit vetette latba.

Tudta, hogy az emberek a házakat és birtokokat ingatlanügynököktől veszik, mert az anyja régi barátja is az volt, így kikereste az internetről a Garrison melletti összes ingatlanügynökséget. Aztán elkezdte hívogatni őket, és megmondta, hogy tizennégy éves és riportot készít azokról, akiknek el kell adniuk a farmjukat.

Az ingatlanügynökök nagy része kedves volt, és mindenféle történeteket meséltek farmokról, de mivel ezek mindegyike eladó volt még, tudta, hogy nem a bátyjáérol van szó. Két nappal ezelőtt azonban beszélt egy hölgygel, aki mesélt neki a Callaway-farmról, amit most vásárolt meg egy híres sportoló, de azt nem árulhatja el, hogy ki. A hölgy megmondta, hol van a farm, de amikor Riley megkérdezte, hogy ott van-e most a híres sportoló, a hölgy gyanakodni kezdett és le kellett tennie. Riley úgy vette, hogy megtalálta a bátyját. Legalábbis remélte. Mert ha nem, nem tudja, mit tesz.

Sal most az egyszer nem vezetett túl rosszul, talán mert a sztráda nyílegyenes volt. Hüvelykujjával a lány hátizsákjára bökött, és túlkiabálta a zenét. - Van valami kajád?

Riley nem akarta megosztani a rágcslálnivalóját, de azt sem akarta, hogy megálljanak. Sal úgylis vele fizettetne, s az út is hosszabb lenne, így benyúlt a hátizsákjába és kivette a sajtos kekszet. - Mit mondtál apádnak?

A fiú a fogával tépte fel a zacskót. - Azt hiszi, Joey-nál alszom.

Riley csak egyszer találkozott Joey-jal, s szerinte kedvesebb volt, mint Sal. Figyelmeztette a fiút, hányadik kijáratnál kell majd letérnie az autópályáról. Attól félt, hogy ha elalszik, Sal el fogja véteni, ő ugyanis minél többet nézte a fehér sávokat az úton, annál nehezebb volt nyitva tartania a szemét...

Már csak arra ocsúdott, hogy a kocsi megcsúszik és pörögni kezd. Vállát beverte az ajtóba, biztonsági öve a mellkasának feszült. A rádióban a 50 Cent üvöltött, s egyenesen egy táblának tartottak. Sikítása túlharsogta a zenét, s csak arra tudott gondolni, hogy már soha nem fogja látni a bátyját, és soha nem lesz kutyamenhelye, ha felnő.

Mielőtt nekicsapódtak volna a táblának, Sal félrekapta a kormányt és az autó megállt. A műszerfal világításában meglátta a fiú arcát. A szája nyitva volt, szeme hatalmas és ijedt. Riley nem akart meghalni, bármit tervezett is anyja Benzével és a garázzsal.

Az autópálya mögöttük volt, a kocsin kívül csend honolt a tájon. Bent a 50 Cent rappelt, Riley sírt, Sal zihált. Az út sötétségbe borult, csak egy hatalmas lámpa égett a tábla felett,

megvilágítva a feliratot. Bármennyire is szeretne volna megtalálni a bátyját, most azt kívánta, bárcsak otthon lenne az ágyában. Az óra a műszerfalán 2:05-öt mutatott.

- Ne gyerekeskedj! - tört ki Salból. - Inkább nézd meg azt a hülye útleírást.

A fiú megfordult az országút közepén, amiből Riley megtudta, hogy a kocsit megpördült a tengelye körül. A hónalján folyt a víz, haja a fejére tapadt. Remegő kézzel simította ki az útleírást. Sal kikapcsolta a rádiót, Riley pedig felolvasta, hogy merre kell menniük, a Smoky Hollow Roaddal zárva a sort, amin kilenc és fél kilométer után jobbra kell fordulniuk a Callaway Roadra, s két kilométert megtéve megérkezniük a farmra.

Sal kért még egy csomag sajtos kekszet. Riley is evett belőle, aztán mivel még mindig nagyon félt, elropogtatott egy puffasztottrizses csokit is. Nagyon kellett pisilje, de nem mondhatta meg Salnak, ezért összeszorította a lábát és remélte, hogy hamar odaérnek. A fiú már nem vezetett olyan gyorsan, mint korábban. Miután majdnem összetörte a kocsit, két kézzel fogta a kormányt és nem hallgatta a rádiót. Elhajtottak a Smoky Hollow Road mellett, mert nagyon sötét volt, és nem vették észre a táblát. Vissza kellett fordulniuk.

- Mit fészkelődsz annyit? - Sal még mindig nagyon dühösnek látszott, mintha Riley hibája lett volna, hogy nem lassított, amikor lehajtott az autópályáról.

Riley nem mondhatta meg, hogy pisilnie kell. - Mert annyira örülök, hogy mindjárt ott vagyunk.

Meresztette a szemét, amennyire csak tudta, hogy észrevegye a Callaway Roadot jelző táblát, mikor megszólalt Sal telefonja. Mindketten összerezzenek. - A francba! - A fiú beverte a könyökét az ajtóba, mikor megpróbálta elővenni a telefont a dzsekije zsebéből. Igazán ijedtnek tűnt, s amikor beleszólt, szinte nyávogott. - Halló?

Riley a kocsit másik feléből is hallotta, ahogy Sal apja üvöltve kérdezi a fiát, hol a fenében van, és ha nem megy haza azonnal, hívja a rendőrséget. Sal rettegett az apjától, s úgy tűnt, menten elbőgi magát. Amikor az apja végre letette, a fiú megállt az út kellős közepén és orditozni kezdett Riley-val. - Add ide a többi pénzt! Most rögtön!

Mint akinek elment az esze. Riley hátrahúzódott az ajtóhoz. - Mihelyt odaértünk.

Sal megragadta a dzsekijét és megrázta. Szája sarkában nyálbuborék jelent meg. - Add ide, vagy megbánod!

Riley kirántotta magát, de annyira megijedt, hogy lerúgta a cipőjét. - Itt a pénzed.

- Siess! Ide vele!

- Előbb vigyél a farmra.

- Szétverlek, ha nem adod ide azonnal.

Riley tudta, hogy a fiú nem tréfál, fogta a zokniját és kivette belőle a pénzt. - Odaadom, ha

odaértünk.

- Most add ide! - Sal kicsavarta Riley csuklóját. Riley megérezte a sajtos keksz szagát a leheletén, s valami keserűt is. - Gyerünk!

A fiú szétfeszítette Riley ujjait és megkaparintotta a pénzt. Aztán kicsatolta a lány biztonsági övét, átnyúlt előtte és kilökte az ajtaját. - Kifelé!

Riley annyira félt, hogy sírni kezdett. - Előbb vigyél a farmra. Ne csináld ezt! Kérlek.

- Azonnal szállj ki! - Sal meglökte a kezét. Riley megpróbálta elkapni az ajtót, de nem érte el, és kizuhant az útra. - El ne mondd senkinek - fenyegette meg Sal. - Ha bárkinek elpofázod, velem gyűlik meg a bajod. - Kidobta Riley hátizsákját, becsukta az ajtót és elporzott.

Riley ott feküdt az út közepén, amíg el nem halt a motor zaja. Csak saját zokogását hallotta. Sötét volt, a legsötétebb éjszaka, amit valaha átélt. Nem volt közvilágítás, mint Nashville-ben, még a holdat sem lehetett látni, csak valami szürkéséget a felhők között, ami mögött a hold lehetett. Neszeket hallott, s eszébe jutott egy film, amiben egy férfi ugrott ki az erdőből, elrabolt egy kislányt, visszavitte a házába és feldarabolta. Ettől annyira megrémült, hogy fogta a hátizsákját és átfutott az úton a mezőre.

A könyöke sajgott, ahol beütötte, amikor kiesett a kocsiból, a lába fájt, s annyira kellett pisilnie, hogy becsurgatott a bugyijába. Az ajkába harapva rángatta kordbársony nadrágja cipzárját. Olyan szűk volt, hogy alig tudta lehúzni. Miközben pisilt, az erdőt figyelte az út túloldalán. Mire végzett és talált zsebkendőt, már valamivel többet látott a sötétben, s függetlenül attól, hogy senki nem jött elő az erdőből, neki vacogott a foga.

Eszébe jutott az útleírás. A Callaway Road már nem lehetett olyan messze, s ha megtalálja, csak két kilométert kell megtennie a farmig; két kilométer nem sok. Csak azt nem tudja, melyik irányba induljon.

Megtörölte az orrát a dzsekije ujjában. Amikor Sal kilökte a kocsiból, meghemperedett és elvesztette a tájékozódását. Valami támpont után kutatott a sötétben, de mivel az út emelkedett, csak feketeséget látott. Talán jön majd egy kocs. De mi van, ha gyerekrabló ül benne? Vagy sorozatgyilkos?

Arra gondolt, hogy talán felfelé mentek, amikor Sal apja telefonált. Bár nem volt benne biztos, fogta a hátizsákját és elindult, mert itt nem maradhatott. Az éjszaka sokkal hangosabb volt, mint gondolta. Kísértetbagoly huhogott, szél susogott a fák között, s mintha valami, amiről remélte, hogy nem kígyó, mert a kígyóktól nagyon félt, surrogó hangokat adott volna. Bármennyire is próbálta visszafojtani, nyöszörgés tört fel a torkából.

Az anyjára gondolt. A szennyestartóba hányt, mikor Ava közölte vele a hírt. Először csak magára tudott gondolni és arra, mi lesz vele. Aztán eszébe jutott, ahogy az anyja butácska

dalokat énekelt neki. Akkor még aranyos kislány volt, de amióta elhízott, az anyja már nem szerette. A gyászszertartás alatt az járt a fejében, mennyire félhetett az anyja, mikor érezte, hogy a tüdejét előnti a víz, s olyan sírógörcsöt kapott, hogy Avának ki kellett vezetnie a templomból. Aztán az apja közölte vele, hogy nem mehet ki a temetőbe az elhantolásra, az apja és Gayle néni között heves vita alakult ki erről, de az apja nem félt Gayle nénitől, mint mindenki más, így Ava hazavitte Riley-t, s megengedte neki, hogy annyi csipszet egyen, amennyit csak akar, s ágyba dugta.

A szél belekapott Riley hajába, mely sűrű barna volt, nem pedig szőke, mint az anyjáié, Gayle nénié és Trinityé. „Szép színe van, Riley. Mint egy filmsztárnak.”

Riley úgy képzelte, ezt fogja mondani neki a bátyja a hajáról. Olyan lesz neki, mint a legjobb barátja.

Minél feljebb ért a hegyre, annál nehezebben kapott levegőt, s a szél annál jobban próbálta visszanyomni. Kíváncsi lett volna, hogy az anyja látja-e most a mennyországból, s próbál-e segíteni neki valahogy. De ha az anyja fent is van a mennyországban, ott is a barátaival beszélget telefonon és cigarettázik.

Riley lába égett, ahol összedörzsölődtek a combjai, a mellkasa szúrt, s ha jófelé ment volna, mostanra már észre kellett volna vennie a táblát. A hátizsákja olyan nehéz lett, hogy már csak húzni tudta. Azon tépelődött, hogy ha itt meghal és felfalják a farkasok, mielőtt valaki rátalál, soha nem fogják megtudni, hogy ő volt az, Riley Patriot.

Még nem ért fel teljesen a hegytetőre, mikor megpillantotta a hajlott fémtáblát. CALLAWAY ROAD. Ez az út is felfelé vitt. Az aszfalt töredezett volt, elesett. A kordbársony nadrágja kiszakadt, sírni kezdett, de felállt. Ez az út nem egyenes volt, mint az előző, hanem kacskaringós, s Riley félt, mert soha nem tudta, mi vár rá a kanyar után.

Szinte már azt se bánta volna, ha itt meghal, de azt nem akarta, hogy farkasok falják fel, ezért tovább vonszolta magát. Végre felért a hegytetőre. Próbálta kivenni a farmot lent a völgyben, de túl sötét volt. Lábujjai a cipője orrának dörzsölődtek, ahogy elindult lefelé. Az erdő végre ritkább lett, s meglátta a drótkerítést. Hideg szél fújt az arcába, de ő izzadt a pufidzsekiben. Olyan szaga volt, mintha száz kilométert gyalogolt volna. Mi van, ha elmegy a farm mellett anélkül, hogy észrevenné?

A hegy lábánál megpillantott egy alakot. Farkas? Szíve majd kiugrott a helyéről. Várt. Azt hitte, már hajnalodnia kéne, de nem. Az alak nem mozdult. Óvatosan egy lépést tett előre, aztán még egyet, egyre közelebb, míg rá nem jött, hogy egy régi postaláda az. Valami lehetett az oldalára írva, de a sötétben nem tudta elolvasni, különben sem valószínű, hogy a bátyja neve lett volna az, hiszen az olyanok, mint az apja és a testvére, titkolni akarják, hol laknak.

De csakis az ő farmja lehet, így Riley befordult.

Ez volt a legrosszabb út, kavicsos, nem aszfaltos, s a hatalmas fák miatt koromsötét. Megint elesett, a kövek felhorzsolták a tenyere élet. Végre egy kanyar után a fák eltűntek, s meglátott egy házat, de egyetlen lámpa sem égett bent. Egyetlen egy sem. A nashville-i házukat mozgásérzékelős lámpákkal szerelték fel, hogy ha betörő közelítene éjszaka, bekapcsoljon. Bárcsak ennek a háznak is lennének mozgásérzékelői, de kételkedett benne, hogy vidéken ilyet használnának.

Felemelte a hátizsákját és közelebb ment. Több épületet is észrevett. Egy istállószerűséget. Ki kellett volna gondolnia, mit fog tenni, ha mindenki alszik. Az anyja gyűlölte, ha korán felébresztették. Talán a bátyja is. S ami a legrosszabb, mi van, ha a bátyja nincs is itt? Mi van, ha még mindig Chicagóban van? Erre még gondolni sem akart.

Keresnie kell egy helyet, ahová lepihenhet, míg eljön a reggel. Az istállóba félt bemenni, s a ház felé fordult. Lassan odaosont.

A reggeli fény halvány sugarai átverekedték magukat a Blue feje fölötti kicsiny ablak csipkefüggönyén. Még túl korán volt ahhoz, hogy felkeljen, de lefekvés előtt ostoba módon megivott egy nagy pohár vizet, s a cigányszekéren, bármilyen bűbájosán kényelmes volt is, fürdőszoba nem volt. Még soha nem aludt ilyen csodálatos helyen. Olyan volt, mintha egy tündérmesében szenderült volna álomra, melyben egy vad, szőke cigányherceggel táncolt a tábortűz körül.

Nem akarta elhinni, hogy a férfiről álmodott. Szó, mi szó, Dean pontosan az a fajta férfi volt, aki felkeltette a nők piszkos fantáziáját, de nem egy olyan realistáét, mint ő. Tegnap reggel óta ki sem tudta verni a fejéből, s ennek véget akart vetni.

A kocsi csupasz deszkapallója hideg volt a lába alatt. Narancssárga, a *Sör helyes testet nevel* feliratú pólóban aludt, s lila batikolt jóganadrágban, ami egyetlen jógaórát sem látott még, de nagyon kényelmes volt. Miután belebújt a flipflopjába, kilépett a lagymatag levegőre. Csak a madarak hajnali éneke törte meg a csendet - nem zörögtek szemeteskocsik, nem vijjogtak szirénák, nem sípoltak a teherautók figyelmeztető tolatójelzései. Az oldalsó ajtón ment be a házba. A fehér konyhaszekrények és a piros fogantyúk visszaverődtek a zsírkő pulton a reggeli fényben.

Mielőtt tegnap este lefeküdt, Dean minden fürdőszoba ajtónyílására fekete fóliát ragasztott, így Blue a félig a lépcső alá épített földszinti toalettet használta. Mint minden mást, ezt a helyiséget is Deanre tervezték magas mosdójával és megemelt mennyezetével. Vajon tudja-e a férfi, hogy az anyja mennyire az ő egyéniségére formált mindent. Vagy lehet, hogy April egyszerűen csak azt tette, amire Dean utasította.

Amíg várta, hogy a kávé lefőjön, kivett néhány edényt a festésig dobozban várakozó új konyhafelszerelések közül. A pulton sorakozó tiszta tányérok az Aprillel töltött tegnap esti vacsorát jutatták az eszébe. Dean kimentette magát, mondván, hogy dolga van. Blue fogadni mert volna, hogy egy szőkével, barnával és vörössel. Kinyitotta a hűtő ajtaját, hogy kivegye a tejet, s ekkor látta meg, hogy a férfi kikanyarított egy nagyot a ráksaláta maradékából. Abból

ítélve, hogy milyen keveset hagyott, a szex jól meghozta az étvágyát.

Kinyitotta a mosogató csapját, hogy előblítsen pár edényt a reggelihez. Piros szegélyű fehér tálakat, élénk piros cseresznyefürtökkel díszített csészéket. Kiöntötte a kávéját, tejet lötytyintett bele, s a ház bejárata felé sétált. Amikor az ebédlőhöz ért, megállt az ajtóban. Tegnap este April megemlítette, hogy valamilyen tájképet ábrázoló freskót képzelt ide, s megkérdezte, hogy Blue csinált-e már ilyet. Blue azt felelte, hogy nem, ami nem teljesen volt igaz. Rengeteg faliképet festett már - házi kedvenceket állatorvosi rendelők falára, üzleti lógókat irodákba egyszer egy bibliai strófát egy konyhafalra -, de tájképet nem. Az egyetemi professzora túl sokszor bántotta az órán készített tájképei miatt, s ő nem szeretett olyannal foglalkozni, amihez úgy érezte, nem ért.

Kiment a bejárati ajtón. A kávéját kortyolgatva a lépcső felé sétált, s a völgyben gomolygó párában gyönyörködött. Ahogy megfordult, hogy szemügyre vegyen egy csapat madarat az istállótetőn, összerezsent, a kávé pedig a csuklójára ömlött. Egy gyerek aludt mélyen a tornác sarkában.

Tizenhárom éves körülinek látszott, de lehetett akár fiatalabb is, mivel még babásan pufók volt. Piszkos rózsaszín dzsekit és sáros, a térdénél V alakban kiszakadt levendulaszínű kordbársony nadrágot viselt. Blue a szájához emelte a csuklóját, hogy lenyalja róla a kávé. A kislány rakoncátlan, hullámos barna tincsei kerek, szurtos arcába hullottak. Kitekeredve nyomta el az álom, hátát a sarokba dobott zöld hátizsáknak vetette. Olajzöld bőre, íves, barna szemöldöke és egyenes orra volt. Kékre lakkozott körmét tövig lerágta. Bár piszkos volt a ruhája, mégis drágának tűnt, akárcsak a cipője. Egész lényéből a nagyvárosiasság sugárzott, ami azt jelentette, hogy újabb vándor érkezett Dean farmjára.

Blue letette a csészéjét, és a gyerekhez lépett. Leguggolt, s gyengéden megérintette a karját. - Hé - suttogetta.

A kislány összerándult, kipattant a szeme. Olyan barna volt, mint a karamellizált cukor.

- Semmi baj - próbálta megnyugtatni Blue, mikor látta, hogy a kislány fél. - Jó reggelt.

Riley ülőhelyzetbe tornázta magát, reggeli rekedtség mélyítette el lágy déli akcentusát. - Nem... nem nyúltam semmihez.

- Nincs is mihez.

A kislány megpróbálta kisimítani a haját az arcából. - Nem lett volna szabad... elszundítanom.

- Kényelmesebb fekhelyet is választhattál volna. - Riley túl ijedtnak látszott ahhoz, hogy Blue azonnal keresztkérdéseket tegyen fel neki. - Kérsz reggelit?

A kislány metszőfogai az alsó ajkába mélyedtek. Nem voltak görbék, csak még túl nagyok

az arcához képest. - Igen, asszonyom. Ha nem gond.

- Reméltem, hogy nem kell egyedül ennem. Szólíts Blue-nak.

Riley feltápáskodott és felemelte a hátizsákját. - Én Riley vagyok. Te itt szolgálatsz?

Nyilvánvaló volt, hogy a kislány a felső tízezerhez tartozott. - Szolgállok vagy szabotálok. Attól függ, milyen kedvem van.

Riley még túl fiatal volt ahhoz, hogy értékelje a felnőtt humort. - Van itt valaki?

- Én. - Blue kinyitotta a bejáratí ajtót, és intett Riley-nek, hogy lépjen be.

A kislány körülkémlelt. Hangja megremegett a csalódottságtól. - Ez még nincs kész. Egyetlen bútor sincs.

- Egy kevés van. A konyha majdnem kész.

- Szóval... senki nem lakik itt most?

Blue úgy döntött, elengedi a füle mellett a kérdést, amíg ki nem derül, mik Riley szándékai.

- Nagyon éhes vagyok. S te? Tojást vagy müzlí kersz?

- Müzlí. - Riley a lábát húzva követte Blue-t a hallon át a konyhába.

- A fürdőszoba ott van. Még nincs rajta ajtó, de a festők csak később jönnek, s ha meg akarsz mosakodni, senki nem fog zavarni.

A kislány körülnézett, az ebédlő felé pillantott, aztán a fel a lépcsőre, mielőtt a hátizsákjával bement a fürdőbe.

Blue a papírzacskóban hagyta a nem romlandó élelmiszereket, amíg a festők nem végeznek. Kihozott a kamrából pár müzlisdobozt. Mire Riley visszatért maga után húzva a hátizsákját és a dzsekijét, Blue mindent kitett az asztalra, egy kancsóba pedig tejet öntött. - Válassz mérget.

Riley mézes, mogyorós Cheerio és három teáskanál cukrot szórt a táljába. A kezét és az arcát megmosta, pár tincs a homlokára tapadt. Levendulaszínű kordbársony nadrágja túl szűk volt rá, csakúgy mint fehér pólója, melyen lila strasszokból a RAVASZDI felirat állt. Blue ennél idegenebb jelzöt el sem tudott volna képzelni a komoly kislányhoz.

Sütött magának tojást, pirítóst, s az asztalhoz vitte egy tálcán. Várt, amíg Riley csillapítja kissé az éhségét, s csak aztán kezdett kutakodni. - Én harminc vagyok. Te?

- Tizenegy.

- Túl fiatal vagy még ahhoz, hogy egyedül kóborolj.

Riley letette a kanalát. - Keresek... valakit. Egy rokonomat. Nem a testvéremet - sietett hozzátenni. - Csak... - az unokatestvéremet. Lehet, hogy itt van.

Ekkor a hátsó ajtó kinyílt, karkötők csendültek össze, s April lépett be. - Társaságunk van - mondta Blue. - Nézd, kit találtam a tornácon aludni ma reggel. A barátom, Riley.

April félrehajtotta a fejét, hajából hatalmas ezüstcsat kandikált ki. - A tornácon?

Blue otthagyta a pirítósat. - A rokonát keresi.

- Az ácsok mindjárt itt lesznek. - April Riley-re mosolygott. - Vagy festő a rokonod?

- A rokonom nem dolgozni jár ide - motyogta Riley. - Itt lakik.

Blue bevágta a térdét az asztal lábába. April mosolya lehervadt. - Itt lakik? - A kislány bólintott.

- Riley? - April ujjai a konyhapult szélére fonódtak. - Mi a vezetéckneved?

Riley a müzlistál fölé hajtotta a fejét. - Nem akarom megmondani.

April arcából kifutott a vér. - Te Jack lánya vagy. Jack és Marli lánya.

Blue kis híján megfulladt. Feltételezni, hogy Dean vérségi kapcsolatban áll Jack Patriottal egy dolog volt, s más bizonyosságot nyerni róla. Riley Jack Patriot lánya volt, s bármilyen esetlenül is próbálta leplezni, a rokon, akit keresett, csak Dean lehetett.

Riley meghúzott egy tincset a hajában és az arca elé engedte, miközben a müzlistáljába bámult. - Tud rólam?

- Igen. Hogy kerülsz ide? Te Nashville-ben laksz.

- Kocsival hoztak. Anyám barátja. Harmincéves.

April nem olvasta Riley fejére a nyilvánvaló hazugságot. - Sajnálom, ami anyáddal történt. Apád tudja, hogy... - April arca elkomorodott. - Hogy tudná. Fogalma sincs, mi van veled, igaz?

- Többnyire. De kedves.

- Kedves... - April a homlokát dörzsölte. - Kinek kellene vigyáznia rád?

- Egy gyermekfelügyelőnek.

April a noteszéért nyúlt, amit tegnap este a pulton hagyott. - Add meg a számát, hogy felhívjam.

- Nem hiszem, hogy már felkelt.

April a kislányra szegezte a tekintetét. - Biztos vagyok benne, hogy nem fog haragudni, ha felébresztem.

Riley lesütötte a szemét. - Meg tudná mondani... itt van... esetleg... az unokatestvérem? Mert nagyon fontos, hogy megtaláljam.

- Miért? Miért keresed?

- Mert... - Riley nyelt egyet. - Mert meg kell neki mondanom, hogy vagyok.

April zihálva lélegzett. Lenézett a noteszébe. - Ez nem úgy működik, ahogy te elképzeled.

Riley felnézett rá. - Ugye maga tudja, hol van?

- Nem. Nem tudom - szögezte le April gyorsan. Blue-ra pillantott, aki még mindig a hallottakat próbálta megemésztetni. Dean egyáltalán nem hasonlított Jack Patriotra, de Riley

igen. Ugyanaz az olivazöld bőr, mahagónibarna haj, egyenes, csontos orr. Ugyanez a sötétszegélyű, a karamellizált cukor színére emlékeztető szempár nézett vissza Blue-ra számos lemezborítóról.

- Amíg Riley-val beszélgetek - fordult April Blue-hoz -, gondoskodnál az emeletről?

Blue vette a lapot. Távol kell tartania Deant. Tapasztalta gyermekkorában, mennyire tud fájni az eltitkolt igazság, s nem tartotta bölcs dolognak óvni a gyerekeket a valóságtól, de ez nem az ő gondja volt. Hátrátolta a székét, de mielőtt felállhatott volna az asztaltól, határozott léptek zaja hallatszott a hall felől.

April megragadta Riley kezét. - Menjünk ki beszélgetni.

Késő volt.

- Kávéillatot érzek. - Dean frissen zuhanyozva, borostásan, mint a vidéki mélabús gondtalanság megtestesítője jelent meg kék bermudában, Nike pipás halványsárga neccpólóban és olyan áramvonalas limezöld sportcipőben, mint egy versenyautó. Észrevette Riley-t és elmosolyodott. - Jó reggelt.

Riley bénultan ült, Deanen csüggyve. April a derekára szorította a kezét, mintha gyomorfájást kapott volna. Riley ajka alig észrevehetően szétnyílt. Végre rátalált a hangjára. - Riley vagyok.

- Szia, Riley. Én Dean.

- Tudom. Van egy albumom.

- Tényleg? Miféle album?

- R...rólad.

- Viccelsz? - Dean a kávéskannához lépett. - Szóval futballrajongó vagy?

- Nem egészen... - Riley megnyalta kiszáradt száját. - Az unokatestvéred.

Dean felkapta a fejét. - Nekem nincs...

- Riley Marli Moffatt lánya - közölte April jegesen.

Riley tekintete Deanre tapadt. - Nekem is Jack Patriot az... apám.

Dean rámeredt a kislányra.

Riley elvörösödött az izgalomtól. - Nem akartam kimondani - zokogta. - Soha nem beszéltem rólad senkiik. Esküszöm.

Dean sóbálvánnyá vált. April se moccant. Riley űzött tekintetéből potyogtak a könnyek. Blue nem bírta tovább nézni a szenvedését, s felállt. - Dean most kelt fel az ágyból, Riley. Adjunk neki pár percet, míg felébred.

Dean az anyjára pillantott. - Mit keres itt?

April hátralépett és nekidőlt a tűzhelynek. - Azt hiszem, téged.

Blue rájött, hogy a találkozás nem úgy alakul, ahogy Riley elképzelte. Könnyek lándzsásították ki a kislány szempilláit. - Sajnálom. Többet egy szót sem szólok.

Dean volt a felnőtt, neki kellett volna oltalmába vennie a hűgát, de ő csak némán és meredten állt. Blue megkerülte az asztalt. - Még nem itta meg a kávéját, olyan ilyenkor, mint egy morgós medve. Amíg Dean magához tér, megmutatom, hol aludtam tegnap éjjel. Nem fogsz hinni a szemednek.

Blue tizenegy éves korában szembeszállt volna bárkivel, aki le akarta volna rázni, de Riley hozzá volt szokva a vak engedelmességhez. A kislány lehajtotta a fejét és vonakodva felemelte a hátizsákját. Olyan volt, mint egy kétlábon járó szívfájdalom, s Blue-nak magának is elszorult a szíve az együttérzéstől. Átkarolta Riley vállát, s az oldalsó ajtó felé terelte. - Először is, el kell mondanod, mit tudsz a cigányokról.

- Semmit.
- Szerencsére én sokat.

Dean megvárta, míg az ajtó becsukódik. Alig huszonnégy óra leforgása alatt ketten szembesítették azzal a titokkal, amit éveken át őrzött. April felé fordult. - Mi az ördög folyik itt? Te tudtál róla?

- Dehogy. A tornácon aludt, mikor Blue rátalált. Biztosan elszökött otthonról. Csak egy gyermekfelügyelő vigyáz rá.

- Azt akarod mondani, hogy az az önző szemétláda magára hagyta kevesebb mint két héttel az anyja halála után?

- Honnan tudjam? Harminc éve nem beszéltem vele személyesen.

- Hihetetlen. - Dean az anyjára mutatott. - Most azonnal felhívod és megmondod neki, hogy küldje ide érte az egyik csúszómászóját még ma reggel. - April nem szerette, ha parancsolgattak neki, s megmakacsolta magát. Hiába. Dean elindult az ajtó felé. - Beszélek vele.

- Ne! - April heves tiltakozása megállította a férfit. - Láttad, hogy néz rád. Nem nehéz kitalálni, mit akar. Maradj távol tőle, Dean. Ne ébressz hiú reményeket benne. Majd Blue-val mi elrendezzük. Ne engedd közel magadhoz, ha csak nem akarod végigcsinálni.

Dean nem tudta véka alá rejtani a keserűségét. - April Robillard, a gyermeknevelés nagymestere. Hogy is felejtettem el?

Az anyja igazán keményfejű tudott lenni, ha akart, s felvetette az állát. - Te vagy rá a példa.

A férfi megvető pillantást vetett rá, s távozott az oldalsó ajtón. Az udvar közepén azonban lelassította a lépteit. Aprilnek igaza volt. Riley könyörgő pillantása arról árulkodott, hogy mindent tőle akar megkapni, amit az apja nem tudott megadni neki. A tény, hogy Jack ilyen hamar magára hagyta a kislányt az anyja temetése után, világosan előrevetítette a jövőjét - drága bentlakásos iskola és felmagasztalt bébicsőszökkel töltendő vakációk.

De még alakulhat jobban a sorsa, mint neki. Dean luxusvillákban vagy siralmas bérlakásokban töltötte a nyarat, attól függően, milyen férfit fogott magának April és mennyire volt függő. Az idők során mindent felkínáltak neki a marihuánától kezdve az alkoholon át az örömlányokig, s ő általában el is fogadta mindegyiket. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy April nem tudott erről, de kellett volna. Sok mindent tudnia kellett volna.

Most Riley utánajött, s ha csak félre nem értelmezte a vágyakozó kifejezést az arcán, azt akarta, hogy ő legyen a családja. De Dean nem segíthetett rajta. Túl régóta tartotta titokban a Jack Patriottal való rokoni kapcsolatát ahhoz, hogy most mindent elpuskázzon. Igen, sajnálta Riley-t, s nagyon remélte, hogy jobbra fordul a sorsa, de ennél többet nem tehetett. Riley Jack problémája, nem az övé.

Bekukkantott a cigányszekérbe. Blue és Riley a bevetetlen ágyon ültek hátul. Blue hozta a szokásos formáját katasztrofális öltözkéssel, a batikolt lila nadrággal, amit valaki nyilvánvalóan csak viccnek szánt, mikor megvarrta, s a narancssárga pólóval, ami alá egy cirkusz is elfért volna, olyan bő volt. Riley felnézett Deanre, kis kerek arcára rá volt írva a nyomorúság. A ruhája túl szűk, túl cicomás volt, s pólóján a RAVASZDI felirat obszcénnek tűnt ártatlan mellbimbóin. Nem hitte volna el, ha Dean megpróbálja meggyőzni, hogy semmi köze Jackhez.

A kétségbeesés látványa Riley arcán túl sok rossz emléket idézett fel, s Dean nyersebben szólalt meg, mint akart. - Honnan tudtál rólam?

A kislány Blue-ra pillantott, félt még többet elárulni. Blue megpaskolta a térdét. - Semmi baj.

Riley a levendulaszínű kordbársony nadrágot piszkálta. - Anyám barátja beszélt rólad tavaly. Meghallottam. Apámnak dolgozik. De megeskette anyát, hogy senkinek nem beszél róla, még Gayle néninek se.

Dean a szekér egyik oszlopának támaszkodott. - Meglep, hogy anyád tudott a farmról.

- Kétlem, hogy tudott róla. Apám beszélt róla valakivel telefonon.

Úgy tűnt, hogy Riley elég sok mindent hall. Dean kíváncsi lett volna, honnan szerezte az értesülését az apja. - Add meg a számotokat. Odatelefonálok és megmondom, hogy jól vagy.

- Csak Ava van otthon, s nem szereti, ha korán felébresztik. Bosszantja Petert. - Riley a

kék körömlakkot kapargatta a hüvelykujján. - Peter Ava barátja.

- Tehát Ava felügyel rád? - Szép munka, Jack.

Riley bólintott. - Elég kedves.

- S hihetetlenül hozzáértő - tette hozzá Blue.

- Nem szóltam senkinek... tudod, miről. Tisztában vagyok vele, hogy hétpecsétes titok. S szerintem anya sem.

Titkok. Dean kiskorában azt hitte, hogy Bruce Springsteen az apja. April még egy rafinált történetet is kitalált arról, hogy Bruce róla írta a *Candy's Room* című számát. De csak szeretne volna. Amikor Dean tizenhárom éves volt, April pedig isten tudja, milyen magasságokban járt, kikottyantotta az igazságot, s Dean amúgy is kaotikus élete a feje tetejére állt.

Végül megtalálta April dolgai között Jack ügyvédjének a nevét egy Aprilről és Jackről készült fényképgyűjtemény és egy csekk kíséretében, amin Jack a gyerektartást fizette. Anélkül, hogy szólt volna Aprilnek, felhívta az ügyvédet. Az ügyvéd megpróbálta leszerelni, de Dean akkor is éppolyan makacs volt, mint most, s végül Jack felhívta. Rövid, kínos beszélgetés volt. Amikor April megtudta, egy hétig ivott.

Dean és Jack első szemtől szembeni randevújára, a titkos, esetlen találkozóra egy nyaralóban került sor Chateau Marmontnál, a Mud and Madness turnésorozat Los Angeles-i állomása idején. Jack megpróbált úgy viselkedni, mintha Dean legjobb barátja lett volna, de Dean nem volt vevő rá. Utána Jack ragaszkodott hozzá, hogy évente párszor találkozzanak, de egyik titkos látogatás keservesebb volt, mint a másik. Tizenhat éves korában Dean fellázadt.

Jack békén is hagyta Deant másodéves egyetemista koráig, amikor is kezdett feltűnni az arca a *Sports Illustrated*-ben. Jack ismét hívogatni kezdte, de Dean elutasította. Néhányszor hallotta, hogy Jack Patriotot látták egy-egy Starts meccsen.

Visszatért a feladathoz. - A telefonszámot, Riley.

- El... felejtettem.

- Elfelejtetted a saját számodat?

Riley kurtán biccentett a fejével.

- Pedig nagyon okosnak látszol.

- Az vagyok... csak... Sokat tudok a futballról ám. Tavaly háromszáznegyvenhat passzt adtál és csak tizenkétszer cseleztek ki.

- Le vagyok nyűgözve. Érdekes, hogy ez nem ment ki a fejedből, a saját telefonszámod pedig igen.

Riley az ölébe vette a hátizsákját. - Van itt valami neked. Én csináltam. - Elhúzta a cipzárt és kivett egy kék albumot. Dean gyomra összerándult, amikor megpillantotta a pedáns

kézimunkával készült borítót. Riley festékkel és szövegkiemelővel rárajzolta a Stars kék és sárga lógóját, s egy tizest, Dean mezszámát. A szélét szárnyas szívek és „Boo” feliratos szalagok díszítették. Örült, hogy Blue megszólalt, mert ő nem tudott volna mit mondani.

- Nagyon szép, művészi munka.
- Trinity ügyesebb. Meg szebb is.
- A szépségnek nincs túl nagy jelentősége a művészetben.
- Anya azt mondja, a szépség fontos. Vagyis csak mondta.
- Sajnálom, ami a mamáddal történt. Biztosan nagyon nehéz most neked.

Riley az egyik szívet simogatta az albumon. - Trinity az unokatestvérem. Ő is tizenegy, s nagyon szép. Gayle néni az anyukája.

- Fogadni mernék, hogy Trinity aggódni fog, ha kiderül, hogy eltűntél - mondta Dean.
- Cseppet sem. Inkább örül. Gyűlöl. Csodabogárnak tart.
- Az vagy? - kérdezte Blue.

Dean nem látta értelmét a témát feszegetni, de Blue rá se hederített dühös pillantására.

- Azt hiszem.

Blue arca felragyogott. - Én is. Nem gondolod, hogy csak a csodabogár emberek érdekesek? A többiek unalmasak. Például Trinity. Lehet, hogy szép, de unalmas.

Riley pislogott. - Az. Csak a fiúkról akar beszélni.

- Na ugye. - Blue a kelleténél jobban fintorgott.
- Meg a ruhákról.
- Még egyszer, na ugye.
- Nézd csak, ki beszél - motyogta Dean.

De Riley teljesen egy hullámhosszon volt Blue-val.

- Mindig hány, hogy ne legyen kövér.
- Csak viccelsz. - Blue összeráncolta kicsiny hegyes orrát. - Honnan tud ilyesmit?
- A hányás nagyon fontos Gayle néninek.

Blue gyors pillantást vetett Deane. - Akkor Gayle néni is biztosan unalmas.

- Halálosan. Mindig azt mondja nekem, puszi nyuszi, amikor meglát, és meg kell puszilnom, de ez csak színjáték. Ő is kövér csodabogárnak tart. - Riley a pólója szélét rángatta, s próbálta ráhúzni a nadrág dereka fölött kidudorodó úszógumira.

- Csak sajnálni tudom az ilyen embereket - mondta Blue. - Akik mindig ítélkeznek mások felett. Anyám, aki nagyon-nagyon erős asszony, arra tanított, hogy csak akkor tudok nagy dolgokat véghezvinni, ha nem másokat kritizálok, csak mert ők nem úgy néznek ki vagy nem úgy viselkednek, mint ahogy azt én elvárom tőlük.

- A mamád... él még?

- Igen. Dél-Amerikában van, hogy megvédjen néhány lányt a bajtól. - Blue arca gondterheltté vált.

- Nem unatkozhat.

- Nagyszerű asszony.

Nagyszerű, gondolta Dean, hagyta, hogy idegenek neveljék fel az egyetlen gyermekét. De legalább nem azért, hogy kábítószeressen és rocksztárokkal hemperegjen.

Blue felállt és megkerülte Deant, hogy elhozza az asztalról a mobiltelefonját. - Tegyé meg nekem valamit, Riley. Nyilvánvaló, hogy Deannek nem akarod megadni a számodat, s a magánélet egy bizonyos pontig szent. De akkor legalább hívd fel te Avat, és mondd meg neki, hogy jól vagy. - Odanyújtotta a telefont.

Riley ránézett, de nem vette el.

- Tedd meg. - Blue lehet, hogy úgy festett, mint egy mesebeli manó, de ha akart, kiképzőtiszt is tudott lenni, s Dean nem lepődött meg, amikor Riley elvette a telefont és beütötte a számot.

Blue mellette ült. Eltelt pár másodperc. - Szia, Ava, én vagyok. Riley. Minden rendben. Felnőttekkel vagyok, nem kell aggódnod miattam. Üdvözlöm Petert. - Bontotta a vonalat, és visszaadta a telefont Blue-nak. Tekintete, akár a nyomorúság feneketlen tava, visszatért Deandre. - Meg akarod nézni az albumomat?

A férfi nem akart fájdalmat okozni egy törékeny gyerekek azzal, hogy hiú reményeket ébreszt benne. - Talán később. Most dolgom van. - Blue-ra nézett. - Ölelj meg, drágám, mielőtt elmegyek.

Blue felállt, mióta Dean megismerte, most először volt engedelmes. Riley megjelenése egy kis akadályt gördített a férfi útjába, hogy ellássa Blue baját, amiért hazudott neki Aprillel kapcsolatban, de csak átmenetileg. A székér közepére állt, hogy ne verje be a fejét. Blue átölelte a derekát. Dean fontolóra vette, hogy tovább merészkedik, de Blue valószínűleg olvasott a gondolataiban, mert a pólóján keresztül jól belecsípett. - Aúúú!

Blue felmosolygott rá, miközben elhúzódott. - Aztán hiányozzak.

Dean rámeredt, megdörzsölte az oldalát, s otthagya őket. Mihelyt látótávolságon kívülre került, benyúlt a farzsebébe és kivette a telefont, amit Blue átadott neki.

Visszahívta az utolsó számot, s a Chattanooga biztosítási társaság hangpostája válaszolt. A gyerek nem volt hülye.

Ha már nála volt Blue telefonja, felhívta a lány hangpostafiókját és beütötte a jelszót, amit pár nappal ezelőtt leste ki tőle. Blue-nak még nem volt ideje kitörölni az üzeneteket, s Dean

érdeklődve hallgatta Virginia Bailey magyarázkodását.

Blue nézte, ahogy Riley lassan visszateszi az albumot a hátizsákba. - Nem tudtam, hogy a barátod - mondta a kislány. - Azt hittem, takarító vagy itt.

Blue sóhajtott. Riley már tizenegy évesen tudta, hogy a Blue Bailey-félék nem ugyanabba a súlycsoportba tartoznak, mint a Dean Robillardok.

- Kedvel téged.
- Csak unatkozik.

April kukkantott be. - Ott felejtettem valamit a faházban. Van kedvetek elkísérni? Sétálunk egyet.

Blue még le sem zuhanyozott, de jó ötletnek tűnt távoltage Riley-t Deantól, s gyanította, hogy April is ezen munkálkodik. Különben is látni akarta a faházat. - Persze. A csodabogarak szeretik az új kalandokat.

April felvonta a szemöldökét. - Csodabogarak?

- Ne izguljon - mondta Riley udvariasan. - Maga túl szép ahhoz, hogy csodabogár legyen.
- Álljunk meg egy pillanatra - figyelmeztette Blue. - Nem táplálhatunk előítéleteket valakivel szemben, csak mert szép. Csodabogárnak lenni egy elmeállapot. April-nek nagy képzelőereje van. Ő is egyfajta csodabogár.

- Ezt bóknak veszem - felelte April szárazon. Aztán mereven Riley-ra mosolygott. - Akarod látni a titkos tavamat?

- Van egy titkos tava?
- Megmutatom.

Riley fogta a hátizsákját, s kiléptek Blue-val April után az ekhós szekérből.

A kicsiny, rozoga faház dűledező karókerítés mögött állt. A bádogtetőt tülevelek borították, a rozzant tornácot négy erőtlen, gyertyatartószerű oszlop tartotta. A valamikori fehér festék megsürkült, a spaletták bezöldültek.

- Egyedül lakik itt? - kérdezte Riley.

- Alig négy hónapja - felelte April. - A lakásom Los Angelesben van.

Amikor Blue meglátta a ház mellett az árnyékban parkoló ezüstsínű, californiai rendszámú Saabot, arra a megállapításra jutott, hogy a divattanácsadás nagyon jól jövedelmező foglalkozás.

- Nem fél éjszakánként? Mi van, ha magára tör egy gyerekrabló vagy egy sorozatgyilkos?

April felvezette őket a nyikorgó fatornácra. - Vannak sokkal valóságosabb dolgok az életben, amik miatt aggódni lehet. Annak az esélye, hogy egy sorozatgyilkos bukkan itt fel, nagyon csekély.

April nem zárta be az ajtót, így egyszerűen besétáltak a nappaliba, melynek csupasz deszkapadlója és két, szakadozott csipkefüggönnyel díszített ablaka volt. A kék és rózsaszín, százlevelű rózsás mintájú tapétán szögletes foltok mutatták, hol lógtak képek. Alig volt bútor: steppelt, süppedős szófa, festett, háromfiókos komód, s egy asztal, amin régi rézlámpa, egy üres ásványvizes palack, egy könyv és egy halom divatmagazin sorakozott.

- Hat hónappal ezelőtt még bérlők laktak itt - magyarázta April. - Miután kitakarítottam, azonnal beköltöztem. - A konyhába ment, mely a ház hátsó részében kapott helyet. - Éreztétek magatokat itthon, amíg megkeresem a noteszemet.

Nem sok látnivaló volt, de Blue és Riley bekukkantottak a két hálósobába. A nagyobbikban cirkalmas, fehérre festett kovácsoltvas fejjéggel bájos ágy terpeszkedett. Az össze nem illő éjjeliszekrényeken régimódi rózsaszín szalagos budoárlámpák álltak. April párnagyűjteménnyel és levendulaszínű takaróval dobta fel az ágyat, mely passzolt a kopott kék tapétán ide-oda hajladozó virágcsokrokhoz. Egy szőnyeggel és még néhány bútorral a helyiség akár a bolhapiaci elegancia mintapéldája is lehetett volna egy lakberendezési

újságban.

A fürdőszoba a tengerzöld szaniterekkel már korántsem volt olyan elbűvölő, csakúgy, mint a konyha a maga repedezett pultjával és elnyűtt, téglamintás linóleumával. A körtékkel teli vesszőkosár és az idejétmúlt mészárosasztalon álló agyag virágcserep mégis otthonossá varázsolták.

April utánuk ment a konyhába. - Sehol nem találom a noteszemet. Biztos mégis a házban hagytam. Riley, van egy takaró a hálósobai szekrényben. Kihoznád? Gyönyörködhetnénk a tóban, mielőtt visszamegyünk. Készítek jegesteát.

Riley kötelességtudóan elment a takaróért, miközben April jegesteát töltött három pohárba. Kivitték. A tó szikrázott a napsütésben a faház mögött, a part mellett sorakozó fűzfák a vízben úsztatták leveles ágait. A széles levelű gyékény között szitakötők zümmögtek, egy természetes stégként szolgáló kidőlt farönk mellett kacsacsalád siklott el. April két horpadt, piros fém kertiszékhez vezette őket szemben a vízzel. Riley gondterhelten fürkészte a tavat. - Vannak benne siklók?

- Láttam egyet-kettőt a kidőlt fatörzsön sütkérezni. - April leült az egyik székbe, Blue a másikba. - Nagyon elégedettnek látszottak. Tudtad, hogy a siklók puhatestűek?

- Megérintette őket?

- Nem pont ezeket.

- Én soha nem nyúlnék hozzá egy siklóhoz. - Riley ledobta a hátizsákját és a takarót a székek mellé. - Én a kutyákat szeretem. Ha megnövök, lesz egy kutyamenhelyem.

April elmosolyodott. - Nemes gondolat.

Blue szerint is az volt. Maga elé képzelte a kék eget, fehér báránfelhőket és egy hempergőző kutyákkal teli füves rétet.

Riley kiterítette a takarót. - Ugye maga Dean mamája? - kérdezte fel sem nézve.

A pohár megállt April kezében. - Miből gondolod?

- Tudom, hogy Aprilnek hívják a mamáját, s Blue így szólította.

April kortyolt egyet, mielőtt válaszolt. - Igen, az anyja vagyok. - Meg sem próbált hazudni, kertelés nélkül elmondta, hogy nem felhőtlen a kapcsolata Deannel, s röviden elmagyarázta a Susan O'Hara hadműveletet. Riley úgy tűnt, hozzá van szokva a hírességek magánéleti gondolataihoz, s elégedettnek látszott.

Ez a sok titkolózás, gondolta Blue. A pólóját rángatta. - Még nem is jártam ma a fürdőszobában. Nem mintha nagy változást eredményezne. Nem érdekelnek a ruhák.

- A magad módján igen - mondta April.

- Hogy érted?

- A ruha álca.

- Nálam inkább a kényelmi szempontok jönnek szóba. - Nem egészen volt igaz, de Blue többet nem volt hajlandó elárulni.

Megcsörrent April telefonja. Rápillantott a kijelzőre, és kimentette magát. Riley lefeküdt a takaróra, és a hátizsákjára hajtotta a fejét. Blue nézte, ahogy egy kacsa, fejét a víz alá dugva keres eleséget. - Bárcsak hoztam volna a vázlattömbömet - szólalt meg, mikor April visszatért. - Nagyon szép ez a hely.

- Képzett festő vagy?

- Is-is. - Blue tömören elmesélte egyetemi karrierjét és kellemetlen tapasztalatait az egyetemi művészeti tanszékkal. Lágy szellő susogott. Riley elaludt a takarón.

- Beszéltem az apja menedzserével - mondta April - Megígérte, hogy estig érte küld valakit.

Blue nem akarta elhinni, hogy olyasvalaki mellett üldögél, aki el tudja érni Jack Patriot menedzserét. April egy pitypangot piszkált raffiaszandálja orrával. - Kitűztétek már Deannel az időpontot?

Blue nem akarta hazugságban hagyni Aprilt, de Dean után sem akart takarítani. - Még nem jutottunk odáig.

- Amennyire tudom, még soha nem kérte meg a kezét senkinek.

- Csak azért vonzódik hozzám, mert más vagyok. Ha az újdonság ereje megkopik, ki fog hátrálni a kapcsolatból.

- Gondolod?

- Alig ismerem. Csak ma tudtam meg biztosan azt is, hogy ki az apja.

- Gyűlöl a gyermekkoráról beszélni, legalábbis arról a részéről, ami velem és Jackkel kapcsolatos. Nem hibáztatom. Tökéletesen felelőtlen életet éltem.

Riley sóhajtott álmában. Blue félrebiccentette a fejét. - Tényleg olyan rossz volt?

- Igen. Soha nem tekintettem magam kitartottnak, mert nem mindenkinek hódoltam be. De túl soknak adtam szabad utat, s az ember hamar túl tud löni a célon.

Blue szívesen megkérdezte volna, kik voltak azok a rockerek. Szerencsére azonban még volt annyi önuralma, hogy ne tegye. Az a kettős mérce azonban, amivel a dolgokat mérték, bosszantotta. - Hogyan lehet az, hogy a rockerekre, akik kitartanak egy nőt, soha senki nem mutogat ujjal? Miért mindig csak a nőket bélyegzik meg?

- Mert ilyen világot élünk. Vannak nők, akik büszkék a múltjukra. Pamela Des Barres könyveket írt róla. Én azonban szégyellem. Úgy használták a testemet, mint egy szemetest. Én pedig hagytam. Senki nem kényszerített. Nem becsültem magam eléggé, s ez a

legrestellnivalóbb. - April a nap felé fordította az arcát. - Magával ragadott ez az életstílus. A zene, a férfiak, a kábítószer. Hagytam, hogy börtönébe zárjon. Egész éjjel a klubokban táncoltam, aztán másnap lefűjtam a modellkedést, hogy felpattanjak egy magángépre és átrepüljem az országot, megfeledkezve róla, hogy már megígértem a fiamnak, hogy meglátogatom az iskolában. - Blue-ra pillantott. - Látnod kellett volna Dean arcát azon kevés alkalmakkor, amikor tényleg elmentem. Egyik barátjától a másikig cipelt, kérkedett velem mindenki előtt. Mintha be akarta volna bizonyítani, hogy tényleg létezem. Valamikor tizenhárom éves kora körül abbahagyta. Egy kisgyerek szinte mindent megbocsát az anyjának, de ha egyszer felnőtt, esélyed sincs a jóvátételre.

Blue a saját anyjára gondolt. - Rendbe hoztad az életedet. Légy büszke.

- Nem ment könnyen.
- Azt hiszem, jól tette Deannek, ha megbocsátana neked.
- Ne gondold, Blue. El sem tudod képzelni, min ment keresztül miattam.

Blue el tudta. Talán nem úgy, ahogy April gondolta, de azt pontosan tudta, milyen érzés, ha egy gyerek nem számíthat a szüleiére. - Rá kellene jönnie, hogy te már nem ugyanaz az ember vagy. Adnia kellene legalább egy esélyt.

- Maradj ki ebből. Tudom, hogy jól akarsz, de Deannek minden oka megvan, hogy úgy érezzen, ahogy. Ha nem jött volna rá, hogy védje meg magát, soha nem lett volna belőle az az ember, aki ma. - April az órájára nézett és felállt. - Beszélnem kell a festőkkel.

Blue lenézett Riley-ra, aki összekuporodott a takarón. - Hadd aludjon. Én majd itt maradok vele.

- Nem bánod?
- Ha van egy papírod, rajzolgatok.
- Persze, mindjárt hozok.
- S talán a fürdőkádadat is használnám, ha már itt vagyok. Ha nincs ellenedre.
- A szekrényben mindent megtalálász, amire szükséged lehet. Dezodor, fogkrém. -

Hatásszünetet tartott. - Smink.

Blue elmosolyodott.

April is. - Kikészítek néhány ruhát, amibe átöltözhetsz.

Blue el sem tudta képzelni, hogy jó legyen rá az, ami April karcsú testére, de értékelte a felajánlást.

- A kocsikulcsom a konyhapulton van. Az éjjeliszekrény fiókjában találsz egy húszast. Bevinnéd Riley-t a városba megebédelni, ha felébredt?

- Nem akarom költeni a pénzedet.

- Bevasalom Deanen. Kérlek, Blue. Távol akarom tartani tőle, amíg Jack embere ide nem ér.

Blue biztos volt benne, hogy sem Dean, sem Riley számára nem az elszakítás a legjobb megoldás, de elég világosan megkérték, hogy ne avatkozzon mások dolgába, ezért vonakodva bólintott. - Rendben.

April egy rózsaszín blúzt és egy lenge, fodros szoknyát készített ki. Kétoldalú ragasztóval sebtiben bevett mindkettőből. Blue tudta, hogy elragadó lenne bennük. Túlságosan is. Aki felvesz egy ilyen ruhát, mintha egy táblát akasztana a nyakába, VIGYETEK ÁGYBA. Blue mindig ezzel a problémával nézett szembe, ha kicsípte magát, s pontosan ez akadályozta meg abban, hogy megtegye.

Az ágyon heverő ruhák helyett egy tengerészkék pólót választott. Batikolt lila jóganadrágján nem sokat javított, de a Sör helyes testet nevel feliratú narancssárga pólóban még neki sem volt gyomra nyilvánosan mutatkozni. Hiúság ütötte fel a fejét, s belekotort April sminkkészletébe - egy halvány rózsaszín árnyalat az arcára, egy kis szájfény, s épp csak annyi festék, hogy láthatóvá válják szempilláinak valódi hossza. Szerette volna megmutatni legalább egyszer Deannek, hogy normálisan is ki tud nézni. Csak nem akar.

- Jól áll neked a smink - dicsérte meg Riley April Saabjának utasüléséről, miközben a város felé tartottak. - Nem vagy olyan sápadt.

- Túl sok időt töltesz azzal az utálatos Trinityvel.

- Te vagy az egyetlen, aki utálatosnak tartja. Mindenki más szereti.

- Ne hidd. Na jó, talán a mamája. A többiek csak úgy csinálnak.

Riley ajka cinkos mosolyra húzódott. - Szeretem, amikor bántod Trinityt.

Blue elnevette magát.

Mivel Garrisonban nem volt Pizza Hut, Josie éttermét választották, szemben a gyógyszertárral. A helyiség nélkülözött minden bájta, az étel pocsek volt, s még alkalmazottat sem kerestek - Blue-nak első dolga volt állás után érdeklődni -, de Riley-nak tetszett. - Még soha sem ettem ilyen helyen. Olyan más.

- Határozottan jellegzetes.

Riley kihúzott egy olyan vékony szelet paradicsomot a szendvicséből, amin át lehetett látni. - Az mit jelent?

- Hogy semmihez sem hasonlít.

Riley gondolkodott. - Mint te.

- Kösz. Meg mint te.

Riley sültkrumplit tömött a szájába. - Én szívesebben lennék csinos.

Riley magán hagyta RAVASZDI pólóját, a piszkos, levendulaszínű kordbársony nadrágot azonban lecserélte egy szűk farmersortra, ami szorította a hasát. Egy ütött-kopott barna PVC-boksztban foglaltak helyet, ahonnan kitűnő kilátásuk nyílt az émelyítő pasztellkék falat csúfító nyugati tájképfestészet borzadályaiba és a dobozkeretekben álló poros balerinafigurákra. Az égett olajszagot két fautánzatú mennyezeti ventilátor keverte.

Az ajtó kinyílt, s az ebédidőben megszokott zsongás elhalt, amikor egy fenyegető megjelenésű idősebb asszony bicegett be botra támaszkodva. Túlsúlyos volt, túl fölényes, s túlóltózott a rikító, görögdinnyepiros nadrágjában és hozzáillő tunikájában. Kétsoros aranylánc hangsúlyozta V-alakú mély dekoltázsát, lógó fülbevalójában a kövek olyanok voltak, mintha valódi gyémántok lettek volna. Valamikor biztosan szép volt, de nem adta át magát a méltóságteljes öregedésnek. Agyonlakkozott platinaszőke hajkoronája, mely az arca körül kunkorodott és bodorodott, minden valószínűség szerint paróka volt. Szemöldökét halványbarna ceruzával húzta ki, nem spórolt a fekete szempillaspirállal és a jegeskék szemfestékekkel. Harsány rózsaszínre festett szája sarkában picike, valamikor bizonyára érzéki szemölcs ült megereszkedve. A hatalmasra duzzadt bokáját tartó barna, fűzős ortopédcipő volt az egyetlen engedmény, melyet a korára való tekintettel tett magának.

Az ebédjüket költők közül úgy tűnt, senki nem örül neki, de Blue kíváncsian méregette. Az asszony végigpásztázta a tömeget, megvető tekintete elsiklott a törzsvendégeken, majd megállapodott Blue-n és Riley-n. Másodpercekig méregette őket leplezetlenül. Végül elunta, rózsaszín tunikája csodamelltartótól magasra emelt keblektől dagadt.

- Kik maguk? - kérdezte, mikor odaért az asztalukhoz.

- Blue Bailey. Ő pedig a barátom, Riley.

- Mit keresnek itt? - Az asszony hangját halvány brooklyni kiejtés színezte.

- Ebédelünk. S ön?

- Csípőficamom van, ha nem vette volna észre. Nem akarja megkérdezni, hogy leülnék-e?

Az asszony zsarnoki modora mulattatta Blue-t. - Tessék.

Riley ijedt arckifejezése azt sugallta, hogy a háta közepére sem kívánja az asszonyt, Blue hát arrébb csusszant a padon, hogy helyet szorítson maga mellett a hölgynek. Az asszony azonban Riley-t hessentette beljebb az ujjával. - Menj arrébb. - Egy hatalmas szalmatáskát tett az asztalra, majd lassan leereszkedett. Riley félrehúzódva, amennyire csak tudott, a hátizsákjához préselte magát.

A pincérnő ezüst evőeszközökkel és egy pohár jeges teával jelent meg. - Mindjárt hozom a szokásosat.

Az asszony ügyet sem vetett rá, Blue-ra koncentrált. - Amikor azt kérdeztem, mit keresnek itt, úgy értettem, a városban.

- Látogatóban vagyunk.

- Honnan?

- Én gyakorlatilag világjáró vagyok. Riley Nashville-ből való. Hátrányos helyzetben vagyunk, mert mi már bemutatkoztunk, ön pedig még nem.

- Engem mindenki ismer - nyavalygott az asszony.

- Mi nem. - Bár Blue erősen gyanakodott.

- Nita Garrison vagyok. Enyém ez a város.

- Remek. Már úgyis fúrta az oldalamat a kíváncsiság.

A pincérnő sajtot és negyedelt konzervkörte hozott salátaágyon. - Parancsoljon, Mrs. Garrison. - Szirupos hangját meghazudtolta a szemében tükröződő ellenszenv. - Hozhatok még valamit?

- Egy húszéves testet - csattant fel az asszony.

- Igenis. - A pincérnő elsietett.

Mrs. Garrison a villáját nézte, aztán úgy szúrta fel vele a konzervkörte, mintha arra számított volna, hogy egy kukacot talál alatta.

- Hogy lehet valakinek egy egész városa? - kérdezte Blue.

- A férjemtől örököltém. Maga nagyon fura szerzet.

- Bóknak veszem.

- Táncol?

- Valahányszor alkalmam nyílik rá.

- Kiváló táncos voltam. Az ötvenes években Arthur Murray stúdiójában tanítottam Manhattanben. Egyszer találkoztam Mr. Murray-vel. Volt egy televíziós műsora, de maga biztosan nem emlékszik rá. - Gögös modorából kitűnt, hogy nem Blue korát, hanem az ostobaságát okolja érte.

- Nem, asszonyom. Szóval az egész várost megörökölte a férjétől?

- Minden fontos részét. - Mrs. Garrison beleszúr a villáját a sajtba. - Ugye annál az ostoba futballjátékosnál lakik? Aki megvette a Callaway-farmot.

- Nem ostoba! - kelt ki magából Riley. - Az Egyesült Államok legjobb hátvédje.

- Nem hozzád szóltam. Milyen faragatlan vagy!

Riley elbátortalanodott, Nita Garrison fölényes viselkedése pedig többé nem mulattatta

Blue-t. - Riley nagyon jó modorú kislány. Azonkívül igaza van. Deannek vannak hibái, de az ostobaság nem tartozik közéjük.

Riley döbrent arckifejezése arról árulkodott, nincs hozzászokva, hogy valaki kiálljon érte, s ez elszomorította Blue-t. Észrevette, hogy a többi vendég nyíltan hallgatózik.

Nita Garrison, ahelyett, hogy leszállt volna a magas lóról, felfújta magát, mint egy mérges macska. - Maga is az a fajta, aki megengedi a gyerekeknek, hogy azt csináljon, amit akar? Úgy beszéljen, ahogyan a kedve tartja? Nem tesz neki szívességet. Nézzen csak rá. Kövér, de hagyja, hogy sültkrumplit zabáljon.

Riley arca céklavörös lett. Megszégyenülten lehorgasztotta a fejét, és az asztalt bámulta. Blue eleget hallott. - Riley így tökéletes, Mrs. Garrison. És sokkal udvariasabb, mint maga. Most pedig hálás lennék, ha keresne egy másik asztalt. Szeretnénk kettesben befejezni az ebédünket.

- Nem megyek sehová. Ez a hely az enyém.

Bár még nem ették meg az ebédjüket, Blue-nak nem maradt más választása, mint felállni. - Rendben van. Gyere, Riley.

Riley sajnos bent rekedt a bokszbán, Mrs. Garrison pedig nem mozdult. Az asszony rúzsfoltos fogait kivillantva vicsorgott. - Maga éppolyan tisztelen, mint ő.

Blue most már fortyogott. A földre bökött az ujjával. - Kifelé, Riley. Azonnal.

Riley vette a célzást, és sikerült kipréselnie magát az asztal alatt hátizsákosztól. Nita Garrison szeme ingerülten összeszűkült. - Engem senki nem hagyhat faképnél. Ezt még megkeserülök.

- Teljesen berezeltem. Engem nem érdekel, hány éves és milyen gazdag, Mrs. Garrison. Egyszerűen utálatos.

- Meg fogja még ezt bánni. -Nem, nem fogom. - Blue ledobta April húszasát, amibe majdnem belehalt, hisz az ebéd csak tizenkettő ötvenbe került, átölelte Riley vállát, s kivezette a néma étteremből.

- Visszamehetnénk a farmra? - suttogta Riley, mikor elég messzire kerültek az ajtótól.

Blue szeretett volna még állást keresni, de úgy döntött, az várhat. Megölelte Riley-t. - Hogyne. Ne is foglalkozz az idős hölgygel. Imád gonoszkodni. Látni a szemében.

- Persze.

Blue próbálta megnyugtatni a kislányt, miközben beszálltak a Saabba s kifordultak a főútra. Riley jó válaszokat adott, de Blue tudta, hogy a bántó szavak az elevenébe vájtak.

Alig érték el a város határát jelző táblát, mikor meghallotta a szirénát. Belenézett a visszapillantó tükörbe és látta, hogy egy járóautó követi. Nem hajtott gyorsan, nem ment át

piroson, eltartott egy pillanatig, mire rájött, hogy a rendőrség őt üldözi.

Egy órával később rács mögött ült.

April is és Dean is bejött érte a városba. April bevitte neki a jogosítványát és felvette a Saabot. Dean lefizette az óvadékot és rátámadt. - Csak pár órára hagylak magadra, és te mit csinálsz? Lecsukatom magad.

- Alaptalanul vádoltak meg! - Blue válla a Vanquish oldalának csapódott, ahogy a férfi túl gyorsan vett be egy kanyart. Blue olyan dühös volt, hogy legszívesebben összetört volna valamit, kezdve Deannel, amiért az nem háborodott fel úgy, mint ő. - Mióta csuknak le valakit azért, mert jogosítvány nélkül vezet? Különösen, ha érvényes a jogosítványa.

- Nem volt nálad.

- De be tudtam volna mutatni, ha adnak rá egy icipici lehetőséget.

A rendőrség nem kérdőjelezte meg Blue-nak azon állítását, hogy Riley a család barátja, aki látogatást tett náluk a farmon, s amíg ő a cellájában forrongott, Riley kólát iszogatót, és a Jerry Springer show-t nézte a várószoba televízióján. Ettől azonban ez még egy ijesztő élmény volt egy tizenegy éves gyerek számára, s April visszavitte a farmra, amint a rendőrségtől megkapta a Saab kulcsát.

- Koholmány az egész. - Blue Deanre pillantott a kormányánál, akinek szürkés-kék szeme olyan árnyalatot öltött, mint a háborgó óceán.

A férfi egy újabb kanyart vett be nagy sebességgel. - Nem volt jogosítványod, egy másik államban regisztrált autót vezettél, ami másnak a nevére van. Hogy lehetne ez koholmány?

- Esküszöm, hogy elvették az agyadat a divatmagazinok. Gondolkozz. Tíz perccel azután, hogy összeszólalkoztam Nita Garrisonnal, a rendőrség megállított azzal az átlátszó ürüggyel, hogy szűrőpróbaszerűen ellenőrzik a biztonsági övek használatát. Ezt hogy magyarázod?

Dean a dühről leereszkedésre váltott. - Szóval azt akarod mondani, hogy vitába szálltál egy öregasszonnyal, aki aztán értesítette a rendőrséget, hogy tartóztassanak le?

- Te nem találkoztál vele. Nita Garrison a velejéig romlott, s a zsebében van a rendőrség.

- Te egy kétlábon járó katasztrófa vagy. Mióta felvettelek...

- Ne csinálj elefántot a bolhából. Profi futballjátékos vagy. Biztosan voltál már börtönben.

Dean felpaprikázódott. - Még soha nem voltam börtönben.

- Badarság. Az NFL pályára sem enged lépni, ha még nem tartóztattak le legalább kétszer testi sértésért, feleség vagy barátnő bántalmazásáért pedig dupla pont jár.

- Cseppet sem vagy vicces.

Lehet, hogy nem volt, de ettől jobban érezte magát.

- Kezd az elején, és mondd el pontosan, mi történt Mrs. Garrisonnal.

Blue részletesen leírta a találkozásukat. Amikor befejezte, a férfi néhány másodpercig hallgatott, mielőtt megszólalt. - Nita Garrison elvetette a súlykot, de nem gondolod, hogy egy kicsit tapintatosabb is lehetnél volna?

Blue ismét felhergelte magát. - Nem. Nem sokan álltak ki eddig Riley-ért. Vagy senki, ha már itt tartunk. Ideje volt változtatni a dolgon.

Blue azt várta, hogy a férfi majd azt mondja, igaza van, de Dean ehelyett várostörténeti előadásba kezdett. - Beszéltem a festőkkel arról, hogy Garrison eladó, s megtudtam az egész sztorit. - Blue pár órával ezelőtt még izgatottan hallgatta volna, de úgy, hogy a férfi még nem ismerte el, hogy neki volt igaza, nem.

Dean megelőzött egy Dodge Neont, amelyik ostoba módon úgy döntött, hogy kifordul elé. - A polgárháború után egy Hiram Garrison nevű szerencselovag megvásárolt a környéken pár ezer hold földet, hogy egy malmot építsen. A fia kibővítette, ez lett az elhagyatott téglapépület, ami mellett eljöttünk a főúton, s megalapította a várost anélkül, hogy egy négyzetméternyi is eladott volna a birtokból. Ha valaki házat vagy üzletet akart építeni, ki kellett tőle bérelnie a földet, s ez alól még a templomok sem voltak kivételek. Végül mindent a fiára hagyott, Marshallra. A te Mrs. Garrisonod férjére.

- Szegény fickó.

- Több évtizeddel ezelőtt találkoztak New Yorkban. A férfi ekkor ötvenéves volt, Nita pedig bizonyára nagyon csinos.

- Azok az idők már régen elmúltak, nekem elhiheted. - A férfi előadása kezdte aggasztani Blue-t. Az az érzése támadt, hogy Dean időt akar nyerni. De vajon miért?

- Marshall nyilvánvalóan osztozott elődei attól való idegenkedésében, hogy akár egy négyzetcentiméternyi földterülettől is megváljon. Mivel gyerekeik nem voltak, Nita örökölt mindent, amikor a férje meghalt: a földet, amin a város épült, s az üzletek többségét.

- Túl nagy hatalom egy gonoszlelkű asszony kezében. Megtutad, mennyit kér érte?

- Húszmilliót.

- Én kiestem. - Blue oldalra sandított. - Te?

- Ha eladnám a baseballkártya-gyűjteményemet, meg tudnám venni.

Blue nem is várta, hogy Dean közléte a tiszta jövedelmét. De azért a férfinak még nem kellett volna gúnyolódnia.

Egy tejgazdaság suhant el mellettük, miközben Dean kihasználta az egyenes út előnyeit. - Kelet-Tennessee fejlődő régió. Népszerű a nyugdíjasok körében. Egy memphisi üzletsoport felajánlott tizenöt milliót, de Nita nem fogadta el. Az emberek arra gyanakszanak, hogy nem is igazán akarja eladni. - A kocsis híján kifarolt, ahogy ráfordult a Callaway Roadra. - Országos franchise nélkül Garrison olyan, mint egy időkapzula: eredeti, de törékeny. A helyi üzleti vezetők ebből az eredetiségből akarnak tőkét kovácsolni, vonzóvá tenni a várost az idegenforgalom számára, de Nita nem hajlandó együttműködni.

Mikor Dean elszáguldott a farmra vezető út mellett, Blue kiegyenesedett. - Hé! Hová mész?

- Oda, ahol nem zavarnak. - Az út poros ösvénnyé változott. Dean összeszorította az állát. - Ahol nyugodtan beszélgethetünk.

Blue-nak gyorsabban vert a szíve. - Már beszélgettünk. Nem akarok tovább beszélgetni.

- Késő. - A hepehupás ösvény hirtelen véget ért egy elvadult legelőt körbefogó rozsdás drótkerítésnél. Dean leállította a motort, és viharos óceán pillantásának fogságába zárta a lányt. - Az első számú téma a napirenden. April állítólagos halála...

Blue nyeldekelt. - Tragikus.

Dean várt. A megnyerő fiatalember eltűnt, s helyét felváltotta az életben a mindenkinél gyorsabb, eszesebb és szívósabb léttel érvényesülni igyekvő. Blue-nak látnia kellett volna előre, és jobban felkészülnie rá. - Sajnálom.

- Mindketten tudjuk, hogy ennél többre is képes vagy.

Blue ki akarta nyitni az ajtót, hogy friss levegőt szívjon, de az be volt zárva. A tehetetlenség régi érzésétől felszökött benne az adrenalin, de éppen mikor működésbe léptek volna a harci ösztönei, a zár kinyílt. Blue kiszállt, a férfi követte. A rozsdás kerítés felé sétált. - Tudom, hogy nem kellett volna beleavatkoznom - fogalmazott óvatosan. - Semmi közöm nem volt hozzá. De April olyan szomorúnak látszott, s teljesen elvesztem a fejem, ha anya-gyermek kapcsolatról van szó.

A férfi mögéje lépett, megfogta a vállát és megfordította. Zord arcvonásai a végső leszámolást jósolták. - Soha többé ne hazudj nekem. Ha még egyszer előfordul, nem maradhatsz itt. Megértetted?

- Ez nem tisztességes. Szeretek neked hazudni. Megkönnyíti az életemet.

- Komolyan beszéltem. Túlmentél a határon.

Blue feladta. - Tudom. Bocsánatot kérek. Tényleg. - Fura készletet érzett, hogy addig bökődje a férfi fenyegető szájszegletét, amíg az ismét arra az elbűvölő mosolyra nem

húzódik, amit már megszokott. - Nem hibáztatlak, ha dühös vagy. Minden okod megvan rá. - Nem tudta megállni, hogy ne kérdezze meg. - Mikor jöttél rá?

Dean elengedte a vállát, de nem lépett el, csak állt felette. - Fél órával azután, hogy tegnap este elhagytam a házat.

- April tudja, hogy tudod?

- Igen.

Blue azt kívánta, April bárcsak megosztotta volna vele az információt.

- Az én anyám legalább egy dolgot nem csinált. - Dean árgus szemmel nézte a lányt. - Nem ürítette ki a bankszámlámat.

Egy varjú káromgott a távolban. Blue hátrált egy lépést.

- Honnan tudsz róla?

- Kettőn áll a vásár. Ne üsd bele az orrod a dolgaimba, Blue, s akkor talán én sem ütöm bele az enyémet a tiedbe.

Biztosan lehallgatta az üzeneteit, amikor odaadta neki a telefonját. Aligha tiltakozhatott, bármennyire is gyűlölte a gondolatot, hogy Dean tudomást szerzett Virginia tetteről. A férfi végre ellépett, hogy szemügyre vegye a legelőt. Madarak röppentek fel csivítelve a magas fűből.

- Mit fogsz tenni Riley-val?

Dean megpördült. - Te nem vagy igazi! Nem most beszéltük meg, hogy nem avatkozunk egymás ügyeibe?

- Riley nemcsak a te ügyed. Én találtam rá, nem emlékszel?

- Nem csinállok vele semmit. April beszélt Örült Jack egyik rabszolgájával. Valaki majd elviszi.

- Mint a szemetet. - Blue elindult vissza a kocsihoz.

- Jack így működik - mondta Dean mögötte. - Számára annyi a felelősség, hogy kitöltse a csekket és másokkal végeztesse el a piszkos munkát.

Blue megfordult. - Fogsz beszélni vele?

- Mit mondjak neki? Hogy én fogok gondoskodni róla? Nem tehetem.

- Szerintem már az is sokat segítene, ha megígérnéd neki, hogy kapcsolatban maradsz vele.

- Ennél sokkal többet akar. Ne nehezítsd meg a dolgomat, rendben? Már kifizettem érted az óvadékot és a közlekedési bírságot.

Dean ismét támadott. Blue-nak hunyorognia kellett, hogy a szemébe nézhessen. - Visszaadom, mihelyt tudom.

- Csereüzletet kötöttünk.

- Emlékeztess.

De a férfi csak nézett rá kritikus szemmel. - Gondoltál már rá, hogy hivatásosra bízod a frizurád elkészítését, szemben egy óvónővel, aki műanyagollót használ?

- Nem érek rá.

- Ne légy ilyen makacs. - Dean átölelte a vállát, s olyan párás tekintettel nézett rá, hogy Blue-nak elgyengült a térde. Blue tudta, hogy a férfi ezerszer nézett már így nőre, de a hosszú nap lefárasztotta a védekező ösztöneit. Pillantásuk egymásba kapcsolódott, a férfié olyan sötét volt, mint a tenger. Blue tudta, hogy Dean veszélyes. A szexualitás halálos fegyverének egész arzenáljával rendelkezett. Blue mégsem mozdult. Meg se moccant.

A férfi lehajtotta a fejét, ajkuk összeforrt, a madarak éneke és a szél susogása elhalkult. Blue ajka önkéntelenül szétnyílt. Dean megérintette a nyelvével. A vágy selyemfonala tekeredett le Blue-ban. A csók elmélyült, s szédítő színek kezdtek kavarni a fejében. Ugyanúgy adta át magának a férfinak, mint a többiek. Elveszett.

A gondolatától kirázta a hideg. Más álmodni a cigányhercegről, s teljesen más a hatása alá kerülni. Ellökte magát, pislogott, aztán felbőszült. - Ez borzalmas volt. Jézusom, sajnálom. Ha tudtam volna az igazságot, soha nem hecceltem volna azzal, hogy meleg vagy.

Dean szája sarka megremegett, renyhe tekintete úgy siklott végig Blue-n, mint egy szerető keze. - Harcolj csak. Annál édesebb lesz a győzelem.

Blue szeretett volna egy vödör hideg vizet borítani a fejére. De csak legyintett Deanre, s elindult a házhoz vezető poros ösvényen. - Visszasétálok. Szükségem van egy kis egyedüllétre, hogy megbánjam, mennyire érzéketlen voltam.

- Jó ötlet. Nekem is szükségem van egy kis egyedüllétre, hogy gondolatban levetköztesselek.

Blue elpirult, és megszaporázta a lépteit. Szerencsére a farm alig több mint egy kilométerre volt. Mögötte felbőgött a Vanquish motorja. Hallotta, hogy a férfi tolat és megfordul. Nem sokkal később a kocsit megállt mellette, és a sofőrablak leereszkedett. - Hé, Csillagvirág. Elfelejtettem valamit.

- Igen, mit?

Dean feltette a napszemüvegét és elmosolyodott. Elfelejtettem megköszönni, hogy megvédted Riley-t az öreg hölgytől.

Azzal elhajtott.

Riley alig nyúlt hozzá a vacsorához, amit Blue készített neki. - Biztos Frankie jön értem - mondta, arrébb tolva egy fügét, amit Blue a csirke és a gombóc mellé tált fel.

- Apám kedvenc testőre.

April átnyúlt az asztalon, és megszorította Riley kezét.

- Sajnálom, de meg kellett nekik mondanom, hogy itt vagy.

Riley lehorgasztotta a fejét. Újabb ifjúkori csalódás. Korábban Blue megpróbálta elterelni a figyelmét azzal, hogy süssenek süteményt, de a dolog balul ütött ki, mikor Dean belépett és nyersen visszautasította Riley buzgó kérését, hogy megnézze az albumát. Dean meg volt róla győződve, hogy helyesen cselekszik, de Riley a saját húsa és vére volt, s Blue azt kívánta, bárcsak lenne hely a férfi szíve csücskében Riley-nak. Tudta, mit mondana Dean, ha sürgetné. Azt felelné, hogy Riley többet akarna egy csücsöknél, s igaza lenne.

Dean inkább elmenekült. Blue-nak így alkalma nyílt visszanyerni a lelki egyensúlyát és tisztázni, hogy mi a fontos a számára. Pillanatnyilag anélkül is túl bonyolult volt az élete, hogy hagyja magát Dean Robillard könnyű prédájává válni.

Riley a sütemény után nyúlt, amit Blue végül egyedül készített el, aztán meggondolta magát. - Igaza volt annak a nőnek. Kövér vagyok.

April letette a villáját. - Arra kell koncentrálnod, amivel elégedett vagy. Ha csak a rosszal és a hibáiddal foglalkozol, görcsössé fogsz válni. Szeméttel akarod telerakni a fejed, minden olyannal, ami nem tetszik magadon, vagy büszke akarsz lenni arra, aki vagy?

April olyan vehemensen beszélt, hogy Riley-nek megremegett a szája. - Még csak tizenegy éves vagyok - szabadkozott vékony hangon.

April a szalvétáját kezdte gyűrögetni. - Igaz. Sajnálom. Valaki másra céloztam. - Erőltetett mosolyt vetett Blue-ra. - Mi majd elpakolunk Riley-vel, te csak pihenj.

Végül együtt pakoltak el. April igyekezett elterelni Riley figyelmét azzal, hogy ruhákról és filmsztárokról beszélgetett vele. Riley egyik spontán megjegyzéséből kiderült, hogy Marli szándékosan vásárolt Riley-nak szűk ruhákat abban a reményben, hogy Riley elszégyelli magát és fogyókúrázni kezd. Nem sokkal később April kimentette magát, és visszament a faházba. Megpróbálta rávenni Riley-t, hogy tartson vele, amíg apja embere meg nem érkezik érte, de Riley bízott benne, hogy Dean még addig visszatér.

Blue leültette Riley-t a konyhaasztalhoz egy vízfestékkészlettel. Riley az üres papírt bámulta. - Rajzolsz nekem kutyákat, amiket kifesthetek?

- Nem akarod te megrajzolni őket?

- Nem hiszem, hogy van annyi időm.

Blue megszorította a kezét, és rajzolt négy különböző kutyát. Riley nekilátott a festésnek,

Blue pedig összeszedett néhány ruhát az emeletről, és kivitte a cigányszekérbe. Visszafelé megállt az ebédlőben, s a négy csupasz falat bámulta. Elképzelte, ahogy ábrándos festmények borítják, pontosan olyanok, amilyeneknek a megfestéséért a művészeti professzorai annak idején bírálták.

- Kicsit önállótlan, nem gondolja, Blue?

- Ki kell szélesítenie a látókörét. Kitolni a határait.

- Biztos vagyok benne, hogy egy lakberendezőnek tetszene, amit csinált - mondta egyetlen női professzora sokkal kíméletlenebbül. - De a szófafestészet nem művészet. Nem a valóságot tükrözi. Szentimentális porhintés, egy bizonytalan lány bűvőhelykeresése egy regényes álmovilágban.

Blue lemeztelenítve érezte magát. Abbahagyta az ábrándos tájképfestészetet, és merész, vegyes műfajú alkotásokba kezdett motorolaj, plexiüveg, latex, törött sörösüveg, forró gyanta, sőt még saját hajának a felhasználásával is. A professzorai el voltak ragadtatva, de Blue tudta, hogy ezek csinált művek, s otthagyta az iskolát a harmadév elején. Az üres ebédlőfalak most visszacsalogatták azokra az ábrándos helyekre, ahol az élet egyszerű volt, ahonnan nem vándoroltak el az emberek, ahol csak jó dolgok történtek s ahol végre biztonságban érezte magát. Önmagától émeltyegve ment ki és ült le a tornáclépcsőre, hogy megnézze a naplementét. Lehet, hogy a gyermek-portrészítés nem inspirálta, de jól csinálta, s bármelyik városban jól jövedelmező praxist alapíthatott volna rá. De soha nem tette. Előbb-utóbb mindig pánikba esett, és tudta, hogy eljött az ideje továbbállni.

Deanre és a csókjukra gondolt. Ha máskor történt volna, ha lenne munkája, lakása, pénze a bankban... Ha hétköznapiabb lenne... De egyik sem volt, s túl sokáig élt másoknak kiszolgáltatva ahhoz, hogy még jobban behódoljon a férfi akaratának. Amíg ellenáll, hatalma van. Ha megadja magát, nem marad semmije.

Autómotor zúgása zökkentette ki a gondolataiból. Láta, hogy két kocsí közeledik az úton. Egyik sem Dean Vanquishe volt.

Tizenegyedik fejezet

Akét sötétített üvegű SUV megállt a ház előtt. Az első kocsis hátsó ajtaja kinyílt, s egy tiszta feketébe öltözött férfi lépett ki rajta. Bozontos fekete hajába ősz szálak vegyültek, cserzett arcára ráncokat vésett a hírnév hosszú éjszakákon át való hajszolása. Ha Blue most nem ült volna, összerogyott volna a térde. Mondhatni, egy csepp levegőt sem tudott a tüdejébe préselni. Jack Patriot.

Kocsiajtók nyíltak mögötte, s napszemüveges férfiak szálltak ki tömegével egy hosszú hajú nő társaságában, aki márkás retikült és egy ásványvizes palackot tartott a kezében. Ott maradtak a kocsis mellett. A férfi csizmájának sarka a téglával kirakott ösvényen kopogott, Blue pedig minden ízében egy sikítózó rajongóvá vált, aki lánckerítésekbe csimpaszkodik, rendőrkordonoknak préseli magát, hosszított limókat üldöz és ötcsillagos hotelok előtt virraszt azért imádkozva, hogy egyetlen pillantást vethessen rockbálványára. De ahelyett, hogy sikított volna, egy hang sem jött ki a torkán.

A férfi alig három méterre állt meg tőle. Fülcimpáit kis ezüsthálálfejek dekorálták. Bólintott. - Riley-t keresem.

Istenem! Jack Patriot áll előtte. Jack Patriot beszél hozzá. Blue feltápáskodott. Kapkodva lélegzett, fuldoklott a saját nyálában és köhögni kezdett. A férfi türelmesen várt, az ezüsthálálfejeket vörösre festette a naplemente. Könnyek lepték el Blue szemét. A torkára szorította a kezét, hogy levegőt próbáljon préselni a légcsövembe.

Egy feszült idegállapotban lévő nő nem jelentett újdonságot egy olyan rocklegenda számára, mint Jack, s a férfi, amíg várt, szemügyre vette a házat. Blue ökölbe szorította a kezét és mellbevágta magát. Jack végül ismét megszólalt azon az ismerős érdes-füstös hangján, mely megőrizte hamisítatlan észak-dakotai kiejtését. - Elő tudná keríteni Riley-t?

Miközben Blue igyekezett összeszedni magát, a bejárati ajtó kinyílt, s megjelent Riley. - Szia - motyogta.

A férfinak csak a szája mozgott. - Mi ez az egész?

Riley a SUV körül csoportosuló néma kíséretre pillantott. - Nem t'om.

Jack a fülcimpáját dörzsölte, ujjai között eltűnt az ezüst halálfej. - Van fogalmad róla, mennyire aggódtunk miattad mindannyian?

Riley kissé felemelte a fejét. - Ki?

- Mindenki. Én.

A kislány a cipője orrát tanulmányozta. Nem vette be.

- Ki van még itt? - kérdezte Jack a házat fürkészsze.

- Senki. Dean elment, April a faházban van.

- April... - A férfi úgy ejtette ki a nevet, mintha nem túl kellemes emléket ébresztett volna benne. - Szedd össze a holmidat. Elmegyünk.

- Nem akarok.

- Sajnálom.

- A faházban hagytam a dzsekimet.

- Akkor menj el érte.

- Sötét van, félek.

Jack Patriot tétoázott, aztán megvakarta az állát. - Hol van ez a faház?

Riley elirányította a fák között vezető ösvényre. A férfi Blue-hoz fordult. - Kocsival is el tudok oda jutni?

Persze. Menjen vissza a főút felé, de mielőtt odaérne, lesz egy ösvény balra. Tényleg nem több, mint egy gyalogút, könnyű eltéveszteni, szóval tartsa nyitva a szemét. De nem tudta kinyögni, s visszanézett Riley-re, aki vállat vont. - Nem tudom. Talán.

Blue-nak mondania kellett volna valamit. Bármit. De egyszerően megbénította a tudat, hogy az a férfi áll előtte, akiért tízéves kora óta rajongott. Később majd eltöpreng azon, hogy Jack sem meg nem csókolta, sem meg nem ölelte a lányát, most azonban csak arra koncentrált, hogy kinyissa a száját.

Elkésett. Jack intett Riley-nek és a kíséretének, hogy maradjanak, s elindult az ösvényen, amire a lány mutatott. Blue várt, amíg Jack Patriot eltűnt, aztán lerogyott a felső lépcsőre. - Tiszta idióta vagyok.

Riley leült mellé. - Ne izgasd magad. Már megszokta.

Már alkonyodott, amikor April befejezte az utolsó hívást, belecsúsztatva farmerja gyöngyökkel kirakott farzsebébe a telefonját és lesétált a tóhoz. Szeretett esténként itt lenni,

hallgatni a víz megnyugtató locsogását, a békák torokhangú kuruttyolását és a tücskök hegedülését. Éjszaka más illata volt a tónak, pézsmas és termékenység, mint valami állatnak.

- Hello, April.

April megpördült.

Az a férfi állt előtte, aki összetörte a szívét.

Harminc éve nem látta, de úgy ismerte a szögletes arc minden vonását, mint a tenyerét: a hosszú sasorrot, a mélyen ülő szemet a fekete szélű, aranybarna íriszsel, a napbarnított bőrt, a borotvaéles állat. A sötét haj, mely hajdan éjféle viharfelhőként keretezte az arcot, deresedett. Most rövid volt - a férfi inggallérjáig ért -, de még mindig sűrű. April nem lepődött meg, hogy Jack meg sem próbálta leplezni az ősz szálakat. Nem volt hiú. Bár mindig is magas volt, most szikárabban méginkább annak tűnt. Keszeg arccsontjai alatt a gödrök mélyebbnek látszottak, mint ahogy April emlékezett, a rovátkák a szeme sarkában még élesebbnek. Mind az ötvennégy év meglátszott rajta.

- Hello, kislány. Itthon van a mamád?

Hangja whisky-rekedt volt. A pillanat egy tört részére April úgy érezte, ismét úrrá lesz rajta a régi légszomj. Valaha ez a férfi jelentette neki a mindent. Képes volt egy órán belül elindulni és átrepülni az óceánt, hogy vele legyen. Londonba, Tokióba, Nyugat-Berlinbe. Bárhová. Esténként, amikor Jack lejött a színpadról, lefejtette róla a szűk, izzadtságtól csatakos fellépőruhát, megfésülte ujjjaival hosszú, nyirkos haját, szétnyitotta az ajkát, szétnyitotta a combját, istent csinált belőle.

De végül csak a rock and roll maradt.

Utoljára akkor találkoztak személyesen, amikor April megmondta neki, hogy terhes. Attól fogva közvetítőn keresztül intéztek mindent, beleértve a vérvizsgálatot is Dean születése után. Mennyire megvetette érte Jacket. Összeszedte magát. - Csak én és a békák. Hogy vagy?

- A hallásomnak löttek, s már fel sem áll. Egyébként... April csak az elsőt hitte el. - Hagyj fel a kábítószerrel, a cigarettával és a tinédzserekkel. Meg fogsz lepődni, mennyire más színben fogod látni a világot. - A kábítószer nem kellett volna említeni. Jack évekkal hamarabb abbahagyta, mint ő.

A férfi közelebb ment. - Nincsenek már tinédzserek, April. Cigaretta sem. Évek óta egy szálát sem szívtam. Ez aztán út a pokolból, mi? Ami a kábítószerrel illeti... - Vállat vont.

- Azt hiszem, nektek, vén rockereknek szükségetek is van egy kis bűnre.

- Nekem több is van. Veled mi a helyzet? - Néhány hónappal ezelőtt elkaptak gyorshajtasért, amikor a bibliaórákra igyekeztem, de ez minden.

- Baromság. Megváltoztál, de ennyire nem.

Jack nem mindig látott át rajta ilyen könnyedén, de most idősebb és feltételezhetően bölcsőbb is volt. April kirázta a haját az arcából. - Már nem érdekel a bűn. Túlságosan lefoglal az élet.

- Remekül nézel ki. Komolyan.

Jobban, mint ő. Az elmúlt évtizedben keményen dolgozott, hogy végeérhetetlen zöldteás méregtelenítő kúrákkal és jógaórákkal helyrehozza a kárt, amit magában tett.

A férfi a kis halálfejes fülbevalót rángatta. - Emlékszel, mennyit nevettünk a negyven fölötti rocksztárokon?

- Mindenkin nevettünk, aki negyven fölött volt.

A férfi görbe mosolya semmit nem változott, de April nem akart az emlékek útján andalogni vele. - Láttad Riley-t?

- Pár perccel ezelőtt.

- Aranyos lány. Blue-val teljesen el vagyunk ragadtatva tőle.

- Blue?

- Dean menyasszonya.

- Riley Dean miatt jött, nem igaz?

April bólintott. - Dean megpróbálta lerázni, de nagyon kitartó.

- Nem én beszéltem róla Marlinak. Tavaly viszonya volt az üzleti menedzseremmel, s kiszedte belőle. Amíg meg nem kaptam az üzenetedet, nem is tudtam, hogy Riley rájött.

- Nehéz időket élhet.

- Tudom. Nekem ezer dolgom van. Marli testvérének kellett volna rá vigyáznia. - Jack a faház felé pillantott. - Riley azt mondta, itt hagyta a dzsekijét.

- Nem. Nem volt rajta dzseki, amikor idejött.

- Akkor átvart. - A férfi az ingzsebébe dugta a kezét, mintha cigarettát keresett volna. - Egy sör jólesne.

- Attól tartok, nincs szerencséd. Több hónapja antialkoholista vagyok.

- Nem mondd komolyan.

- Már nem siettetem a halált.

- Nem olyan nagy baj. - Jacknek volt egy olyan módszere, amivel úgy tudott emberekre nézni, mintha tényleg látta volna őket, s most ezzel a figyelemmel tüntette ki April. - Hallom, milyen sikeres vagy.

- Nem panaszkodom. - April lépcsőről lépésre építette fel a karrierjét, úgy, hogy senki másra nem számíthatott csak saját magára, s ez büszkeséggel töltötte el. - Mi van Örült Jackkel? Most, hogy mindent elértél a rockban, mi a ráadás?

- A rockban nem lehet mindent elérni. Ezt te is tudod. Mindig van egy új album, egy új kísérlet a slágerlisták élére törni, s ha nem, ott az elkerülhetetlen feldolgozás. - Jack a tó széléhez sétált, felkapott egy követ, s messzire hajította a vízbe, ahol az csendes csobbanással elmerült. - Szeretném látni Deant, mielőtt elmegyek.

- Hogy felidéztek a régi szép idők? Sok szerencsét. Téged is éppannyira gyűlöl, mint engem.

- Akkor mit keresel itt?

- Hosszú történet. - Még valami, amit April nem akart megosztani a férfival.

Jack megfordult. - Egy nagy, boldog család, mi? Mielőtt April válaszolhatott volna, fénycsóva világított rájuk, s Blue rontott elő az ösvényről. - Riley eltűnt!

Védekezésül, nehogy megint megnémuljon, Blue úgy tett, mintha Jack Patriot nem is létezett volna, s csak Aprilt nézte. - Átkutattam a házat, a kertet, azt az egéristállót. - Megborzongott. - Nem juthatott messzire.

- Mióta nincs meg? - kérdezte April.

- Talán fél órája. Azt mondta, befejezi a festést, mielőtt el kell mennie. Kimentem, hogy elégessem a szemetet, ahogy mutattad, s amikor visszaértem, sehol nem találtam. Adtam elemlámpát az embereknek, akik... - a Mr. Patriot nevetségesen hangzott volna, a Jack túl bizalmasnak - ...Riley apjával érkeztek. Most is keresik.

- Hogy tehet ilyet? - kérdezte Jack. - Mindig olyan csendes volt. Soha nem volt vele semmi baj.

- Fél - felelte April. - Vidd a kocsimat, és nézz szét a főúton.

Jack engedelmeskedett. Miután elment, Blue és April átkutatták a faházat, aztán visszamentek a házba, ahol ott találták Jack kíséretét, amint eredménytelenül fésülik át a kertet, míg az egyedüli nő a hátsó lépcsőn ülve cigarettázott és telefonált. - Száz hely akad, ahová Riley elbújhatott - mondta April. - Gyanítom, hogy még mindig a birtokon van.

- Ugyan, hová is mehetne?

April újra átkutatta a házat, míg Blue még egyszer ellenőrizte az istállót és a szerszámoskamrát. A tornácon találkoztak. - Semmi.

- Magával vitte a hátizsákját - mondta April.

Jack állt meg a ház előtt és szállt ki April Saabjából. Blue visszahúzódott az árnyékba, nehogy ismét kínos helyzetbe hozza magát a férfi előtt. Deannek kellene itt lennie, nem neki.

- Riley-nak semmi nyoma - jelentette ki Jack, ahogy a tornác felé közeledett.
- Fogadni mernék, hogy figyel a házat, s arra vár, hogy elmenj.

Jack a hajába túrt, s nézte, ahogy testőrei előbukkannak az istállóból. - Elmegyünk. Aztán én gyalog visszajövök.

Csak amikor az autók eltűntek, merészkedett elő Blue a sarokból. - Bárhol is van, biztosan fél.

April a halántékát dörzsölte. - Szerinted nem kéne szólnunk a rendőrségnek?

- Nem tudom. Riley bujkál. Ha meglátja, hogy egy rendőrautó idejön...
- Ettől félek én is.

Blue a sötétséget fürkészte. - Adjunk neki időt átgondolni a dolgot.

Dean lassított, mikor lámpája megvilágította a házhoz vezető ösvény szélén sétáló férfit. Felvillantotta a reflektort. A férfi megfordult, és a szeme elé tette a kezét. Dean alaposabban megnézte. Őrült Jack Patriot...

Nem akart hinni a szemének, hogy Jack személyesen jött el Riley-ért, pedig így volt. Évek óta nem beszéltek, s most sem fűlt hozzá a foga. Ellenállt a kísértésnek, hogy rátaposson a gázra és elhajtson mellette. Évekkel ezelőtt kieszelte a haditervet, hogyan kezelje az apját, és semmi okot nem látott rá, hogy változtasson rajta. Odagurult és leengedte az ablakot. Gondosan megőrizve közönyös arckifejezését, kikönyökölt az ajtóra. - Jack.

A gazember bólintott. - Dean. Rég láttalak.

Dean is biccentett. Semmi szurkálódás, szellemeskedés. Csak tökéletes közöny.

Jack a kocsi tetejére támaszkodott a tenyere élével. - Riley-ért jöttem, de eltűnt, miután találkoztunk.

- Tényleg? - Ez még nem adott magyarázatot arra, mit keresett itt az ösvényen Jack egyedül, de Dean nem kérdezte.

- Gondolom, nem láttad.
- Nem.

A csend hosszúra nyúlt közöttük. Azzal, hogy nem ajánlja fel Jacknek, hogy visszaviszi a házhoz, Dean a tudára adhatta volna, mennyire gyűlöli. Mégis kierőszakolta magából. - Elvigyelek?

Jack hátralépett a kocsitól. - Nem akarom, hogy meglásson. Inkább visszasétálok.

- Ahogy tetszik. - Dean felhúzta az ablakot, és lassan továbbgurult. Semmi

kerécsikorgatás, semmi kavicsszórás. Semmi, amivel kimutatta volna a dühét. Amikor megérkezett a házhoz, bement. A villanyszerelő már majdnem minden csillárt felszerelt, végre volt rendes világítás. Lépteket hallott fentről. - Blue?

- Az emeleten.

Dean már a hangja hallatán jobb kedvre derült. Elfeledtette vele, hogy aggódnia kéne Riley-ért, hogy haragudnia kéne Jackre. Megnevetette, megörjítette, felizgatta.

A második legnagyobb hálósobában találta Blue-t, melyet most festettek ki halvány barnára, s rendeztek be egy új ágygal és komóddal, de nem volt benne se szőnyeg, se függöny, de még egy szék se, csak az a hattyúnyakú, lepattogzott íróasztali lámpa, amit Blue talált valahol, s a komódra tett. Az ágyneműt simítgatta, amit épp felhúzott. Ahogy lehajolt, a pólója előrelógott, lófarkából tincsek szabadultak el, s hajlottak a nyakára, mint kiömlött tinta.

Felnézett, szemöldöke között két aggodalmas ránc jelent meg. - Riley eltűnt.

- Hallottam. Belefutottam Jackbe az úton.

- Hogy ment?

- Jól. Nem nagy ügy. Nem jelent nekem semmit.

- Helyes. - Blue nem hitt a férfinak, de nem is vonta kérdőre.

- Nem gondolod, hogy valakinek keresnie kellene? - kérdezte Dean.

- Mindenütt megnéztük. Vissza fog jönni, ha úgy gondolja.

- Biztos vagy benne?

- Meglehetősen. A B terv az, hogy hívjuk a rendőrséget, de az nagyon megijesztené.

Dean kényszerítette magát, hogy szembenézzen azzal, amit eddig elhessegetett magától. - Mi van, ha kiment a főútra és stoppolt?

- Riley nem ostoba. A filmek, amiket nem lett volna szabad megnéznie, nagyfokú félelmet tápláltak belé az idegenekkel szemben. Azonkívül sem April, sem én nem hisszük, hogy lemondott volna rólad.

Dean az ablakhoz lépett, hogy palástolja a bűntudatát. Túl sötét volt odakint ahhoz, hogy egy tizenegy éves kislány egyedül mászkáljon.

- Ha gondolod, fésüld át még egyszer a birtokot. A konyhában van elemlámpa. Talán előjön, ha meglát téged. - Blue elégedetlenül vizsgálta a szobát. - Legalább egy szőnyeg lenne itt. Biztos vagyok benne, hogy nem ilyen spártai körülményekhez szokott.

- Ő? - Dean felkapta a fejét. - Felejtsd el. Jack nem fog itt aludni. - Kiviharzott a folyosóra.

Blue utánaeredt. - Van más választása? Későre jár, a kísérete elment. Garrisonban nincs egyetlen hotel sem, s addig egy tapodtat sem tesz innen, amíg Riley elő nem került.

- Ne vegyél rá mérget. - Dean szeretett volna elmenekülni. Bárcsak első dolga lett volna

ma reggel elhúzni innen.

Blue telefonja megcsörrent. Kikapta a farmerja zsebéből. Dean várt. - Megtaláltad? Hol volt? - Blue nagyot sóhajtott és az ajtófélfának dőlt. - De ott megnéztük. - Visszament a hálósobába, és leült az ágy szélére. - Igen. Rendben. Igen, megcsinálom. - Összecsukta a telefonját, és a felnézett a férfira. - A sas szállt. April megtalálta a szekrénye aljában, aludt. Ott is kerestük, úgyhogy bizonyára megvárta, míg elmegyünk, s csak aztán mászott be.

Lent kinyílt a bejárati ajtó, s nehéz, megfontolt léptek zaja hallatszott a hallban. Blue fülelt. Talpra ugrott és hadarni kezdett. - April üzeni, hogy mondd meg Riley apjának, ma este a kislány nála alszik a faházban, ő itt maradhat a házban, reggel pedig beszélhet Riley-vel.

- Mondd meg neki te.

- Nem hiszem... a helyzet az, hogy...

Újabb léptek letről. - Van itt valaki? - kiáltotta Jack.

- Én nem tudom.

- Miért nem?

- Mert nem.

Jack hangja hallatszott a lépcsőről. - April?

- A francba! - Blue az arcára szorította a kezét és kirohant, de ahelyett, hogy lefelé ment volna, Dean hálósobájába menekült. Pár másodperc múlva - ennyi idő alatt nem vetkőzhetett le - megeredt a zuhany. Dean ekkor döbbsent rá, hogy a rettenthetetlen Hód fedezékbe vonult. S nem előle.

Blue addig szöszmötölt a fürdőszobában, amíg csak tuti megmosta a fogát, az arcát, aztán kiosont a jóganadrágjéért és a Sör helyes testet nevel pólójáért. Végül sikerült észrevétlenül kiszöknie a házból. Holnap reggel, ha Jack még mindig itt lesz, véget vet ennek az idiotizmusnak és felnőtt ember módjára fog viselkedni. De legalább Jack Patriot felbukkanása elterelte a figyelmét a fő problémájáról. Fellépett a cigányszekérre és megdermedt. A fő problémája látogatást tett nála.

Egy bárdolatlan cigányherceg terült el a hátsó ágyon, az asztalon álló olajlámpa aranylós ragyogásba vonta a testét. Vállát a szekér oldalának támasztotta, egyik térdét felhúzta, másik lábát lelógatta az ágyról. Ahogy a szájához emelte a sörösüveget, a pólója felcsúszott, s csípőfarmerja fölött láthatóvá vált a feszes izomköteg. - Pont te - mondta megvetően.

Felesleges erőfeszítés lett volna tudatlanságot színlelni. Hogy láthat át rajta valaki, aki csak

pár napja ismeri? Blue felvetette az állát. - Csak egy kis időre van szükségem, hogy hozzászokjak, ez minden.

- Esküszöm, ha autogramot kérsz tőle...

- Ahhoz beszélnem kéne vele. Ez eddig nem sikerült.

Dean felhorkant, és ivott egy kortyot.

- Holnapra összeszedem magam. - Blue az asztal alá tolta a széket. - Nagyon gyorsan ideértél. Egyáltalán beszéltél vele?

- Szóltam neki Riley-ről, megmutattam a hálósobát, aztán udvariasan engedélyt kértem, hogy megkeressem a menyasszonyomat.

Blue óvatosan méregette a férfit. - Nem fogsz itt aludni.

- Te sem. Legyek átkozott, ha megadom neki azt az elégtételt, hogy elüldözzön a saját házamból.

- Mégis itt vagy.

- Érted jöttem. Ha elfelejtetted volna, a hálósobákon nincs ajtó. Nem láthatja meg, hogy az imádott menyasszonyom nem velem alszik.

- Ha elfelejtetted volna, nem vagyok az imádottad.

- Most az vagy.

- Bizonyára kiment a fejedből, hogy szüzességi fogadalmat tettem.

- A pokolba a szüzességi fogadalmaddal. Nekem dolgozol vagy nem?

- Mint szakács. S ne tegyél úgy, mintha nem ennél a főztömből. Láttam, mit műveltél a tegnap esti maradékkal.

- Nos, szakácsra nincs szükségem. Csak hálótársra. - Dean a sörösüveg pereme fölött a lányra nézett. - Megfizetlek.

Blue a szempilláját rezgettette. - Fizetni akarsz, hogy veled aludjam?

- Még senki nem vádolt meg azzal, hogy sóher vagyok.

Blue a mellére szorította a tenyerét. - Álljunk meg egy kicsit. Ki akarom élvezni ezt a becses pillanatot.

- Mi a gond?

- Egy férfi, akit valaha tiszteltem, pénzt ajánl nekem, hogy vele aludjak. Kezdetnek ez.

- Aludni, Hód. Verd ki a fejedből a mocskos gondolatokat.

- Persze. Mintha a múltkor is aludtunk volna.

- Nem tudom, miről beszélsz.

- Rám másztál.

- Csak szeretted volna.

- Benyúltál a farmeromba.
- Egy szexre éhes nő túlfűtött képzelgése.
- Egyedül alszol.

Dean letette a sört a földre, s előhúzta a pénztárcáját. Szó nélkül kivett két bankjegyet, s meglengette a két ujj között.

Két ötvenes volt.

Féltucat méltatlankodó válasz cikázott át Blue fején, mielőtt eljutott a nyílánvaló következtetésig. Megvesztegethető. Magának kereste a bajt, de hát ez is része volt annak a játéknak, amit játszottak. Végre pénz lesz a tárcájában, s ez megéri a kockázatot. Azonkívül így arra is lehetősége nyílik, hogy megmutassa a férfinak, teljesen immúnis a vonzerejére.

Megmarkolta a bankjegyeket. - Rendben, patkány, te nyertél. - Belegyúrte a pénzt a farzsebébe. - De csak azért, mert kapzsi és kétségbeesett vagyok. S mert nincsen ajtó, nem gerjedhetsz be nagyon.

- Eléggé be vagyok.

- Komolyan beszélek, Dean. Ha csak egy ujjal is hozzám érsz...

- Én? Mi van, ha te érsz hozzám? - Dean tekintete úgy siklott végig rajta, mint hideg cukormáz a forró süteményen. - Ehhez mit szólsz? Dupla vagy semmi?

- Miről beszélsz?

- Ha te érsz hozzám először, visszaveszem a százast. Ha én érek hozzád előbb, kapsz kétszázat. Ha nem nyúlunk egymáshoz, minden marad a régiben.

Blue átgondolta, de semmilyen fenyegető veszélyt nem észlelt, ha csak saját belső vágyainak felbukkanását nem, amin viszont uralkodni tudott. - Áll az alku.

- Előbb azonban... - Blue nem akart több időt a férfi hálósobájában tölteni, mint amennyit muszáj, ezért ivott a sörből és leült az ágy másik végébe. - Szörnyen örömtelen a kapcsolatom a szüleiddel. Kezdem azt hinni, hogy ugyanolyan hányattatott gyermekkorod volt, mint nekem.

Dean a lány bokacsontja alatti mélyedéshez dörzsölte a lábujját. - A különbség az, hogy én felnőttem, te pedig még mindig nem.

Blue elhúzta a lábát. - Annyi nő közül a földön mégis engem választottál, hogy feleségül végy.

- Ez van - Dean az egyik csípőjére fordult, és eltette a pénztárcáját. - Most jön az, hogy

nem is Hawaiin akarsz összeházasodni, hanem Párizsban.

- Miért is?

- Mert nem tudsz dönteni.

- Szegény Dean. Ennyire megterhelő leszerelni a nőket, akikkel éjszakánként a bárokban találkozol? - A férfi vádlója Blue lábát simogatta. - Csak kíváncsiságból, miért szereled le őket?

- Nem érdekelnek.

Szóval házások és öregek. - Nos, milyen volt a gyerekkorod?

Blue tény és való, hogy megtörte a pillanatot, Dean pedig összeráncolta a homlokát. - Nem vészes. Egy sor gyerekfelügyelő vigyázott rám, amíg egy remek bentlakásos iskolába nem kerültem. Csalódást kell okoznom, de nem vertek, nem éhezettek, még futballozni is megtanítottak.

- Meglátogatott valaha is?

Dean visszarántotta a sörét, s egyúttal elhúzta a lábát. - Tényleg nem akarok róla beszélni.

Blue nem riadt vissza egy kis alattomos manipulációtól. - Ha túl fájdalmas...

- A legkevésbé sem. Tizenhárom éves koromig nem is tudtam, hogy az apám. Addig abban a hitben éltem, hogy a Főnök az.

- Azt hitted, Bruce Springsteen az apád?

- April részeg fantáziálása. Kár, hogy nem igaz. - Dean kiitta a sört, és hangos koppanással letette az üveget a földre.

- El sem tudom képzelni részegen. Most akkora önuralma van. Jack kezdettől fogva tudott rólad?

- Ó, igen.

- Ez kellemetlen. April kábítószerfüggő volt, s Jack kicsit sem aggódott a terhesség miatt?

- A terhesség alatt April abbahagyta. Talán azt remélte, hogy Jack feleségül veszi. De arra várhatott. - Dean felállt és felhúzta a cipőjét. - Elég az időhúzásból. Menjünk.

Blue vonakodva felállt. - Nem vicceltem, Dean. Nincs tapizás.

- Kezdek megsértődni.

- Nem, nem kezdesz. Csak be akarsz keményíteni.

- Ha már a keménységnél tartunk... - Blue derekára tette a kezét, pont oda, ahol a legérzékenyebb volt.

Blue ellépett és felnézett a hálószoobaablakra. - Nem ég a villany.

- Örült Jack éjfélkor ágyban. Életében először.

Blue flipflopja csúszkált a nedves füben. - Egyáltalán nem hasonlítasz rá.

- Kösz a bókot, de csinált vérvizsgálatot.
- Nem akartam célozgatni...
- Beszélhetnénk valami másról? - Dean kinyitotta az oldalajtót Blue előtt. - Arról például, hogy miért félsz a szextől?
- Csak veled. Allergiás vagyok a kozmetikai krémedre. A férfi rekedt nevetése szétáradt a meleg tennessee-i éjszakában.

Mire Dean kijött a fürdőből, Blue már elhelyezkedett az ágyban. Elszakította pillantását a férfi mocsárszöld End Zone boxerjában szemmel látható dudorodásról, de csak bordás hasáig és az Armageddon felé mutató aranynyílra jutott, mielőtt Dean észrevette a hatalmas párnafalat, amit Blue az ágy közepére állított. - Nem gondolod, hogy ez egy kicsit gyerekes?

- Maradj a saját térfeleden, s reggel majd bocsánatot kérek.
- Ha azt hiszed, hogy hagyni fogom, hogy Jack meglássa, milyen éretlen vagy, nagyon tévedsz. - Dean suttogva beszélt, nehogy felébressze a ház hívatlan vendégét.
- Reggel korán felkelek és lebontom - felelte Blue a száz dollárra gondolva.
- Mint tegnap reggel?

Még csak tegnap reggel volt, hogy Dean benyúlt a farmerjába? A férfi lekapcsolta a cikornyás lámpát, amit April a faházból hozott át. Holdfény hatolt a szobába, fény-árnyék játékot űzve a férfi testén. Ahogy Dean az ágy felé közeledett, Blue emlékeztette magát, hogy Dean profijátékos, és számára ez csak egy meccs. Azzal, hogy nemet mond, olyan, mintha meglengetne egy piros zászlót.

- Ennyire nem vagy ellenállhatatlan. - Dean visszahajtotta a takarót és befeküdt az ágyba. - Tudod, mit gondolok? - A könyökére támaszkodva átnézett Blue-ra a párnák fölött. - Azt, hogy te magadtól félsz. Félsz, hogy nem tudod levenni rólam a kezéd.

Dean szócsatázni akart. De a szócsatáik olyanok voltak, mint az előjáték, s kivert Blue fejéből minden sziporkázó megjegyzést.

Lefeküdt... s azonnal vissza is ült. - Nem vagyok kötelességet eltűrni! - Egy karlendítéssel elrepítette a párnákat, s a fal ledőlt.

- Várj! - Blue fel akart ülni, de a férfi súlya visszanyomta az ágyra. Támadásra készült, de több esze is lehetett volna. Dean ajka gyengéden cirógatta az övét, s ma már másodjára, megcsókolta.

Úgy döntött, hagyja egy ideig - Dean nagyon jól csinálta -, de csak pár percig.

A férfi keze a pólója alá siklott, hüvelykujja rátalált a mellbimbójára. Blue-nak fogkrém és bűn íze volt. Forróság áradt szét a testében. Dean erekciója a combjához préselődött.

Meccs. Csak egy meccs.

A férfi lehajtotta a fejét, és szívni kezdte a mellbimbóját a pólón át. Amíg rajta van a ruha... Dean a forró, nedves pamuttal izgatta, aztán megfogta a lába közét, a fehérenműn át. Blue térde lassan szétnyílt. A férfi játszott és enyelgett vele, abban a hitben, hogy rengeteg idejük van. De túl sokáig játszott. Blue feje hátrahanyatlott. A holdfény felragyogott, aztán ezernyi ezüstszilánkra robbant szét. Blue félig elfojtott kiáltásán át hallotta Dean lágy válasznyögését, s érezte, ahogy vele egyszerre borzong meg. Csak amikor magához tért, vette észre a lába közötti nedvességet.

Dean szitkozódva legördült róla, kiugrott az ágyból és eltűnt a fürdőszobában. Blue ott feküdt - kielégülten, dühösen, önpusztítóan. Ennyit az akaraterejéről.

A férfi végre előjött a fürdőszobából. Meztelenül. Halk morgása átsuhant a helyiségen. - Egy szót se szólj. Nem viccelek. Ez a legkínosabb dolog, ami tizenöt éves korom óta történt velem.

Blue megvárta, míg elhelyezkedik, s csak aztán nézett le rá a könyökén támaszkodva. - Hé, Villám McQuinn... - Előrehajolt és egy gyors, mellékes csókot lehelt a férfi ajkára, hogy megmutassa, az együttlétük nem jelent neki semmit. - Tartozol nekem száz dolcsival.

Másnap reggel a madarakra ébredt. Amennyire csak tudott, elhúzódott a férfitől, hogy megakadályozzon egy esetleges éjszakai közeledést, lába lelógott az ágy széléről. Olyan halkan surrant ki az ágyból, hogy Dean fel sem ébredt. A férfi bőre aranylónak tűnt a hófehér lepedőn. Blue megbámulta az apró lyukat a fülcimpáján, s eszébe jutottak az ezüsthálálfejek, amiket Jack viselt. Könnyűszerrel el tudta képzelni Deanről is. Pillantása lejjebb siklott. Minden az övé lehetne... ha ki tudná kapcsolni az agyát.

A férfi meg se moccan, mikor elment letusolni. A zuhany alá tartotta az arcát, hogy kitisztítsa a fejét. Új napra virradt, s amíg nem csinál nagy ügyet a tegnap este viszonylag ártatlan eseményéből, Dean egyetlen pontot sem tud felírni a fejében hordott eredményjelző-táblára. Lehet, hogy állása még nincs, de talált egy átmeneti pénzforrást, amíg nem kap munkát. Dean itt akarta tartani a farmon, hogy villámhárítóként szolgáljon azok ellen, akik betörtek a szférájába.

Miközben törölközött, hallotta a folyosó felől, hogy valamelyik fürdőszobában folyik a víz.

Mikor visszament a hálóba, az ágy üres volt. Gyorsan kivett a zsákjából egy fekete ujjatlan pólót és egy combközépen levágott farmert. Valami dudort érzett a zsebében, s megtalálta az elveszettnek hitt szempillaspirált és szájfényt. Mindkettőt használta, de csak mert jó esélye volt rá, hogy találkozzon Jack Patriottal, mielőtt a férfi visszamegy Nashville-be.

Lefelé a lépcsőn kávéillat csapta meg az orrát, s ahogy belépett a konyhába, magát Örült Jacket pillantotta meg az asztalnál ülve, ahogy az egyik cseresznyemintás fehér porceláncsészből iszogatott. Blue most is ugyanúgy meghibbant és megnémult, mint tegnap este, amikor először meglátta.

A férfi a tegnapi ruháját viselte, s még némi rocker borostát. A deresedő tincsektől a hajában csak még szexisebb volt. Jack azzal az ismerős, félig leeresztett pillájú tekintettel vizsgálta, ami Blue agyába vésődött tucatnyi lemezborítóról. - Jó reggelt.

Valahogy sikerült kinyögnie egy asztmás j-jó reggelt.

- Maga Blue.
- B-Bailey. B-Blue Bailey.
- Mint abban a régi dalban.

Blue tudta, mire gondol, de az arca lefagyott, s Jack azt hitte, magyarázatra szorul. - *Nem jössz haza, Bill Bailey?* Persze túl fiatal ahhoz, hogy ismerje. April mondta, hogy össze fognak házasodni Deannel. - Nem leplezte a kíváncsiságát. Blue szeretne volna tudni, hogy Jack látta-e őket együtt aludni, vagy Dean kidobott az ablakon kétszáz dollárt. - Kitűzték már a napot?

- Még nem. - Blue úgy vinnyogott, mint Miki Egér.

A férfi tovább mustrálta, hűvösen. - Hogy ismerkedtek meg?

- Egy fűrészáru vállalatnál végeztem... reklámmunkát. Teltek a másodpercek. Mikor Blue rádöbrent, hogy bámulja Jacket, a kamrába ment. - Csütök palasintát. Sütök! Sütök palacsintát.

- Rendben.

Erről a férfiről fantáziált még felnőtt korában is. Amíg az osztálytársai Kirk Cameronról ábrándoztak, ő Dean apjával képzelte el elveszíteni a szüzességét.

Lopva ismét ránézett, mikor kilépett a kamrából a palacsintaporral. Olivazöld bőre ellenére sápadtnak látszott, mintha ki sem mozdult volna mostanában a négy fal közül. Mindazonáltal ugyanolyan szexuális kisugárzása volt, mint a fiának, csak Jack vonzereje sokkal veszélytelenebb volt. Miközben Blue kinyitotta a dobozt, emlékeztette magát, hogy amennyire csak tudja, ma meg kell nehezítenie Dean dolgát.

Összpontosított, hogy összekeverje a hozzávalókat anélkül, hogy az arányokat elrontaná.

Általában hasra-ütésszerűen csinált palacsintát, de ma nem a kísérletezés ideje volt. Jack megsajnálta, és nem tett fel több kérdést. Ahogy belefolyatta az első adagot egy új serpenyőbe, Dean ballagott be a maga ápolatlan eleganciájával, ugyanolyan borostásan, mint az apja. Talán genetika. Zöld pólóján éppen optimális számú ránc húzódott, táboribarna halásznadrágja pontosan a megfelelő ponton lógott a csípőjén. Nem nézett Jackre. Ehelyett tetőtől talpig végigmérte Blue-t, mielőtt pillantása megállapodott az arcán. - Smink? Mi történt? Majdnem úgy festesz, mint egy nő.

- Kösz. Te meg majdnem tisztességesnek.

Jack kuncogott. Édes istenem, megnevettette Jack Patriotot.

Dean lehajolt és megcsókolta - hosszan, hűvösen és annyira előre megfontoltan, hogy Blue alig hagyta, hogy felizgassa. Ez volt a kezdőrúgás egy újabb meccsen, amit Dean ezúttal a szülei ellen játszott, akiket gyűlölt. A csapattársává tette, hogy tudassa Jackkel, ketten vannak egy ellen.

Csak miután elhúzódott, nyugtázta az apja jelenlétét egy kurta fejbiccentéssel. Jack visszaintett, s az étkezősarok felé fordult. - Szép hely. Soha nem tudtalak volna elképzelni földbirtokosnak.

Amikor Dean válaszra sem méltatta, Blue törte meg a kínos csendet. - Mindjárt kész az első palacsinta. Dean, nézd meg, van-e valamilyen öntet a kamrában. Vajat is hozzá.

- Boldogan, drágám. - Dean újabb stratégiai csókot lehelt Blue homlokára. Miközben Blue tányérokat keresett, azon töprengett, lehetne-e az élete ennél furcsább. A megtakarított pénze egy csapat dél-amerikai gerillához vándorolt, áljegyességben áll egy híres futballjátékoskal, hajléktalan, munkanélküli és Őrült Jack Patriotnak süt palacsintát.

Amikor Dean megjelent a kamrából, Jack Blue felé intett. - Hol a jeggyűrű?

- Nem tetszett neki, amit vettem - felelte Dean. - Túl kicsinek találta a köveket. - Volt olyan aljas, hogy belecsípjén Blue állába. - Az én drágám a legjobbat érdemli.

Azzal, hogy nem nézett Jackre, Blue-nak sikerült elkerülnie, hogy az ölébe szolgálja fel a palacsintát. Dean állva, csípőjét a pultnak támasztva evett. Blue-val beszélgetett közben, elejtve néhány megjegyzést Jacknek, nehogy az apjában felmerüljön a gyanú, hogy levegőnek nézi. Blue maga is túl gyakran élt ezzel a praktikával ahhoz, hogy ne ismerje fel. Senki ne lássa rajtad a fájdalmat. Nem örült neki, hogy ennyire megértette Deant.

Mivel nem tudta elképzelni, hogy egy asztalnál palacsintázzon Jack Patriotkal, ő is állva evett. A hátsó ajtó kinyílt, és April lépett be. Khakisortot, korallszínű topot és teletalpú szandált viselt. Riley középen kettéválasztott és a homlokából színjátész csatokkal hátrafogott frizurával követte, amit bizonyára April készített. A kissé megszelídített tincsek hatására

karamellszínű szeme még hangsúlyosabbá vált. Tegnap RAVASZDI pólóját egy ugyanolyan szűk feketére cserélte, elején egy karmazsinvörös csücsöri női ajakkal. Dean elfordult és bement a kamrába. Mikor Riley észrevette az apját, földbe gyökerezett a lába.

Jack felállt, de mihelyt talpon volt, nem tudta, mitévő legyen. A nyilvánvaló mellett döntött.
- Hát itt vagy.

Riley a megmaradt körömlakkot kapirgálta az ujjáról.

- Sütöttem palacsintát - lelkesedett Blue.

April nem nézett sem a fiára, sem Jackre. - Ettünk müzlit a faházban.

- Remélem, megköszönted Aprilnek - mondta a férfi, aki egyszer keresztülrúgdalt egy dobfelszerelést a színpadon, és azt mondta a zsaruknak, kapják be.

Dean egy felesleges mogyoróvajás üveggel tért vissza. Talán ez volt az első alkalom, hogy egy helyiségben tartózkodott mind a két szülőjével. Némán és dermedten állt. Bár nem volt szüksége védelemre, Blue odalépett mellé és átölelte a derekát.

Jack a zsebébe nyúlt. - Szólok Frankie-nek, hogy jöjjön értünk.

- Nem akarok elmenni - motyogta Riley. Aztán, ahogy Jack elővette a telefonját: - Nem megyek sehova.

A férfi felnézett. - Miről beszélsz? Már így is hiányoztál egy hetet az iskolából. Vissza kell menned.

Riley felemelte az állát. - A jövő héten kezdődik a nyári szünet, már nem járunk iskolába.

Jack nyilvánvalóan elfelejtette, de próbálta menteni a menthetőt. - Gayle néni vár. Elintézte, hogy két hét múlva elmehessetek az unokatestvéreddel abba a táborba.

- Nem akarok táborba menni! Baromság, Trinity meg a többiek csak gúnyt fognak űzni belőlem. - Riley ledobta rózsaszín dzsekijét és a hátizsákját. Vörös foltok jelentek meg az arcán. - Ha megpróbálsz rákényszeríteni, megint megszököm. Kitalálom, hogy hogyan.

Riley lázadása meglepte az apját, de Blue nem csodálkozott. Képes volt éjnek évadján elindulni Nashville-ből a féltestvére farmjára. Dean izmai megfeszültek a póló alatt. Blue a derekát simogatta ujjhegygel.

- Nézd, Riley - mondta Jack. - Tudom, hogy nagyon nehéz neked, de minden meg fog oldódni.

- Hogy?

Jack nem volt elemében, de erősen próbálkozott. - Az idő begyógyítja a sebeket. Tudom, hogy szeretted anyádat...

- Nem szerettem! - kiáltotta Riley. - Csúnyának és butának tartott, csak Trinityt szerette.

- Ez nem igaz. Nagyon szeretett téged.

- Honnan tudod?

Jack tétovázott. - Tudom, és kész. Most pedig eleget hallottam. Ne csinálj több butaságot, tedd, amit mondok.

- Nem. - Riley száraz szemmel, dühösen ökölbe szorította a kezét. - Megölöm magam, ha arra kényszerítesz, hogy visszamenjek. Öngyilkos leszek! Tudom, hogyan kell. Tudom, hol vannak anya gyógyszerei. Meg Gayle nénié. Mindet beveszem. Felvágom az ereimet, mint Mackenzie nővére. Aztán meghalok!

Őrült Jack szemmel láthatóan remegett. Dean elfehéredett, April az ezüstgyűrűit csavargatta. Riley sírva fakadt és odarohant hozzá. - Kérlek, April! Hadd maradjak veled. - April önkéntelenül átölelte.

- April nem tud rád vigyázni - mondta Jack nyersen. - Ki sem látszik a munkából.

Könnyek csorogtak végig Riley arcán. Aprilt bámulta, de az apjához beszélt. - Akkor maradj itt te is, és vigyázz rám.

- Nem lehet.

- Miért nem? Csak két hétig. - Riley könnyörgő szemmel nézett Aprilre. - Nem baj? Itt maradhat két hétig? - Tétova lépést tett az apja felé. - Nincs fellépésed szeptemberig. Hallottam, hogy azt mondtad, el akarsz utazni valahova, hogy új dalokat írj. Gyere ide. Vagy a faházba. April faháza nagyon, igazán nagyon csendes. Ott is megírhatod az új dalokat.

- Nem az enyém a faház, Riley - szólt közbe April gyengéden. - Deané. Ahogy a ház is.

Riley állá megremegett. Elfordította a fejét és Dean mellkasára szegezte a tekintetét. Blue érezte, hogy a férfi bőre tüzel a póló alatt.

- Tudom, hogy kövér vagyok, és tudom, hogy nem szeretsz, de csendben leszek, és apa is. - Riley felemelte a fejét, és szívemarkoló tekintettel egyenesen Dean szemébe nézett. - Nem figyel senkire, amikor dalt szerez. Nem fog zavarni. Én még segíthetek is. Söprögetni, mosogatni. - Dean dermedten állt, miközben Riley következő szavait elmosták a könnyei. - Vagy... ha... kell valaki, aki dobja a labdát, hogy gyakorolhass... én megpróbálhatom.

Dean behunyta a szemét. Alig kapott levegőt. Jack kinyitotta a telefonját. - Elég volt ebből. Hazajössz velem.

- Nem megyek!

Dean elszakította magát Blue-tól, hangja ropogott, mint a rianás. - Nem tudsz két nyomorult hetet áldozni a gyerekedre az életedből?

Riley elhallgatott. April lassan felemelte a fejét. Jack meg se moccant.

- Az anyja most halt meg, az isten szerelmére! Szüksége van rád. Vagy őt is cserben akarod hagyni? - Dean rádöbbsent, mit mondott és kirohant. A mosogató fölött beleremegett az

ablak, mikor bevágta maga mögött az ajtót.

Jack állt sarkában egy ideg rángatózva. Megköszörülte a torkát, egyik lábáról a másikra állt. - Rendben, Riley. Kapsz egy hetet. Egyet, nem többet.

Riley szeme elkerekedett. - Tényleg? Maradhatok? S te is itt leszel velem?

- Előbb visszamegyünk Nashville-be összepakolni. Meg kell ígéred, hogy nem próbálsz meg többször elszökni.

- Megígérem!

- Hétfőn visszajövünk. Jobb, ha betartod a szavad, mert ha még egyszer ilyet csinálsz, elküldelek egy európai iskolába, és onnan nem olyan könnyű megszökni. Komolyan beszélek, Riley.

- Nem fogok, megígérem.

Jack visszatette a telefont a zsebébe. Riley úgy nézett körül a konyhában, mintha először látná. April odalopakodott Blue-hoz. - Nézd meg Deant, jól van-e - suttogta.

Blue végül az istálló mögötti dudvás réten talált rá Deanre. A férfi csípőre tett kézzel, üres tekintettel bámulta egy piros platóskocsi rozsdás vázát. A tátongó lyukon át, ahol valamikor az ajtó volt, látni lehetett az ülés maradványaiból kikandikáló rugókat. Szitakötők kergetőztek a korhadtt fák, a csupasz kerékabroncsok és a meghatározhatatlan mezőgazdasági gépek között, amik a kocsi platóját borították. Blue elindult a csapáson, amit Dean vágott a gazban. Ahogy közelebb ért, látta, hogy a kormányoszlopra fészket raktak a madarak. - Tudom, nagy a csábítás, hogy lecseréld a Vanquisht, de én nem tenném.

Dean leengedte a kezét. A távolba meredt. - Mi jöhet még?

- Nincs jobb egy kis drámánál, hogy az ember adrenalinszintje az egekbe szökjön. - Blue ellenállt a kísértésnek, hogy ismét átölelje a derekát. - Jack megígérte Riley-nak, hogy itt marad egy hetet, de hétvégére visszamennék Nashville-be. Meglátjuk, visszajönnek-e.

Dean arca eltorzult. - Hogy a pokolba történhetett ez? Távol tudtam magamtól tartani annyi éven át, s most néhány perc alatt összeomlik minden.

- Szerintem csodálatosan viselkedtél. S ezt olyan valaki mondja neked, aki szereti az orrod alá dörgölni a hibáidat.

Blue a mosoly leghalványabb jelét sem tudta felfedezni a férfin. Dean belerúgott a rozsdás lökhárítóba. - Úgy véled, szívességet tettem Riley-nak?

- A leghatározottabban. Kiálltál érte.

- Csak még több bajt okoztam neki. Jack nem foglalkozik mással, kizárólag a karrierjével, mindössze annyit értem el, hogy hozzásegítettem Riley-t egy újabb csalódáshoz.

- Sokkal több időt tölt az apjával, mint te, talán elég jól ismeri. Kétlem, hogy túl nagy elvárásai volnának.

Dean felkapott egy korhadtt fadarabot, és felhajította a platóra. - Jobban teszi a gazember, ha meghúzza magát. Nem akarok kettőnk közt semmilyen kapcsolatot.

- Biztos vagyok benne, hogy a legkevésbé sem áll szándékában reklámozni az ittlétét. -

Blue tétovázott, nem tudta, hogyan adja a férfi tudtára, amit mondani akart, de Dean megelőzte.

- Ne mondj semmit. Azt hiszed, én nem jöttem rá, hogy April csak miattam van itt? Rég nem érdekli már Jack. Abban a pillanatban rá kellett volna lépnem a gázra, ahogy megláttam az anyámat kilépni a bejárati ajtón.

Blue nem szeretne volna, ha ismét arra terelődik a szó, kin múlt, hogy a férfi itt maradt. - Nézd a pozitív oldalát.

- Rendben, és hogyan?

- Ez az első alkalom, hogy egyszerre lehetsz az anyáddal és az apáddal. Ez fantasztikus.

- Ugye nem hiszed, hogy valami nagy összeborulás lesz a vége?

- Nem, de talán megszabadulhatsz néhány kísértettől. Az a nyers valóság, hogy ők a családot, akár tetszik, akár nem.

- Nagyon tévedsz. - Dean elkezdte egy kupacba szedegetni a szétszóródott ócskaságokat. - A csapat az én családom. Így van ez, amióta játszom. Csak egy szavamba kerül, s tíz fickó ül fel szó nélkül az első gépre. Hányan mondhatják ezt el a rokonaikról?

- Nem fogsz örökké játszani. Utána mi lesz?

- Nem számít. Ők akkor is ott lesznek mellettem. - Dean belerúgott a kocsis tengelyébe. - Különben is, az még nagyon messze van.

Nem annyira, gondolta Blue. Dean kezdett kiöregedni a futballból.

Vékony, magas hangú kutyaugatás harsant. Blue megfordult, s piszkos fehér szőrpamacsot pillantott meg előbukkanni a gazból. A kis flótás megdermedt, mikor meglátta őket. Füleit hátrahúzta, s böszül folytatta a csaholást. Apró fején összeragadt a szőr, bogáncs tapadt a lábához. Blue avatott szeme rögtön látta, hogy valamilyen máltai keverék, az a fajta kutya, amit Bonbonnak szoktak nevezni és rózsaszín szalagot kötnek a bóbitájára. Ezt a szegény párát azonban nem sokat dédelgették.

Dean féltérdre ereszkedett. - Hogy kerülsz ide, nagyfiú?

A kutya elhallgatott, s gyanakvóan méregette a férfit. Dean tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét. - Csoda, hogy nem fal felt egy prérifarkas.

Az öleb oldalra biccentette a fejét, aztán óvatosan odamerészkedett, hogy megszaglássza Deant.

- Nem kifejezetten birtokra való kutya - jegyezte meg Blue.

- Fogadni mernék, hogy valaki itt hagyta. Kidobta a kocsiból és elhajtott. - Dean a kutya mocskos bundáját tapogatta. - Nincs rajta nyakörv. Így történt, gyilkos? - Végigsimított az állat oldalán. - Kiáll a csontja. Mióta nem ettél? Csak öt percre találkoznék egy sikátorban

azzal, aki ezt tette veled.

A kutyus a hátára gördült és szétvetette a lábát. Lány volt.

Blue lenézett a kis cafkára. - Legalább kérsd magad egy kicsit.

- Ne is figyelj rá. Ki van éhezve a szexre és ettől olyan savanyú. - Dean az állat szurtos, beesett hasát simogatta. - Gyere, gyilkos. Keressünk valami ennivalót. - Még egyszer utoljára megpaskolta, aztán felállt.

Blue követte őket. - Felelősséggel tartozol azért, akit megszelídítettél.

- Egy farmra kell egy kutya.

- Juháskutya és házőrző. Ez szobakutya.

- Jószívű Dean Gazda szerint mindenki megérdemel egy esélyt.

- Figyelmeztetlek - beszélt Blue a férfi hátához. - A melegek szoktak ilyen kutyát tartani, de ha te a szekrényben akarsz lakni...

- Átadlak az állatvédőknek.

A kis korcs legalább elterelte Dean figyelmét a házban történt drámáról, s Blue addig folytatta a civakodó elterelő hadműveletet, míg meg nem érkeztek az udvarba.

A teherautóknak, amiknek az út mellett kellett volna állniuk, nyomuk sem volt. A madarak énekét se egy kalapácsütés, se egy felszívító fúró nem zavarta meg. Dean összeráncolta a homlokát. - Mi folyik itt?

April lépett ki a házból telefonnal a kezében. A kutya dühös vakkantásokkal üdvözölte. - Csend legyen! - szólt rá Dean. Az állat felismerte a falkavezért, és elhallgatott. Dean az udvart fürkészte. - Hol vannak a munkások?

April lesietett a tornácról. - Titokzatos betegség támadta meg őket.

- Mindenkit egyszerre?

- Úgy tűnik.

Blue kezdte összerakosgatni a képet, s nagyon nem tetszett neki, amit látott. - Csak nem azért, mert... Nem, az nem lehet.

- Kiközösítettek - állapította meg April. - Hogyan tudtad így felidegesíteni azt az asszonyt?

- Blue csak azt tette, amit kellett - csattant fel Dean.

Riley szaladt ki a tornácra. - Kutyaugatást hallottam.

- Lerohant a lépcsőn, de ahogy közelebb ért a vakarcshoz, lelassított. Letérdelt és kinyújtotta a kezét, ahogy Dean. - Szia, kutyus.

A szurtos szörpamacs gyanakvóan méregette, de nagy kegyesen hagyta magát megsimogatni. Riley felnézett Deanre, az aggodalom örökös ráncai most még mélyebbnek tűntek a homlokán. - A tiéd? -

Dean elgondolkodott. - Miért ne? Lesz egy házőrző, amikor nem vagyok itt.

- Hogy hívják?
- Kóborkutya. Nincs neve.
- Hívhatom... - Riley a kutyát tanulmányozta. - Pamacsnak?
- Én a Gyilkos kategóriájából gondoltam volna valamit.
- A Pamacs sokkal jobban illik rá.

Blue nem tudta tovább kirekeszteni a szívéből a kis vakarcsot. - Keressünk Pamacsnak ennivalót.

- Hívd fel az építetőt - mondta Dean Aprilnek. - Beszélni akarok vele.
- Már próbáltam. Nem veszi fel.
- Akkor legjobb lesz, ha meglátogatom.

April azt akarta, hogy Pamacsot bolhátlanítsa egy állatorvos, s valahogy meggyőzte Jacket, hogy vigye magával a kutyát, amikor visszamegy Riley-val Nashville-be. Blue kételkedett abban, hogy az állat valaha is problémát fog okozni nekik a házban. Bármit is ígért Jack, nem hitte el, hogy be fogja tartani a szavát és visszahozza Riley-t. Megölelte a tizenegy éves kislányt, mielőtt elindultak. - Ne hagyd magad, rendben?

- Igyekszem.

Blue úgy tervezte, hogy stoppal bemegy a városba és állást keres, de Aprilnek segítségre volt szüksége, így a nap hátralévő részében megpróbálta a fenntartása költségeit konyhaszekrények pucolásával, tányérok pakolásával és egy ágyneműs komód felállításával megtéríteni. Dean e-mailben megírta Aprilnek, hogy az építető eltűnt. A szomszéd szerint „sürgős családi ügyben”.

Késő délután April szünetet rendelt el, Blue pedig sétálni indult. Bejárta az erdőt, követte a tavat tápláló patakot, s jóval tovább maradt, mint tervezte. Amikor visszaért, egy üzenetet talált a konyhapulton Deantól.

Drágám!

Vasárnap este érkezem. Melegítsd be az ágyat.

Szerető vőlegényed

Ui.: Miért hagytad, hogy Jack elvigye a kutyámat?

A szemébe dobta az üzenetet. Újabb valaki lépett le, akihez kezdett ragaszkodni. S akkor mi van? Annyira nem ragaszkodott hozzá.

Még csak péntek délután volt. Hová mehetett? Rossz előérzete támadt. Felrohant az emeletre, kinyitotta a táskáját és elővette a pénztárcáját. Naná, hogy a száz dollár, amit a férfi adott neki előző este, eltűnt. Szerető vőlegénye biztos akart lenni benne, hogy megvárja.

Annabelle Granger Champion Deant nézte a korabeli, tágas, Chicago Lincoln Parkjában álló lakás nappalijában, ahol férjével és két gyermekével lakott. Dean még mindig a földön feküdt a Trevorral való birkózás után, noha a hároméves kisfiú már rég elment lefeküdni.

- Van valami, amit nem mondasz el - mondta Annabelle a hatalmas szófáról.
- Sok mindent nem mondok el, s ezen nem is akarok változtatni.
- Hivatásos házasságközvetítő vagyok. Ezt már milliószor hallottam.
- Helyes. Akkor ne kíváncsiskodj többet. - Dean felállt, és az utcára néző ablakhoz lépett.

Az esti géppel akart visszamenni Nashville-be, s nem állt szándékában lemaradni. Nem hagyja magát elüldözni a saját házából, s amíg Blue a villámhárítója, sikerülni is fog.

De Blue több volt, mint a villámhárítója.

Nem tudta, mi. Nem a barátja, bár Blue sokkal jobban megértette, mint azok, akik már évek óta ismerték, s legalább olyan jól érezte magát vele, mint velük, ha nem jobban. A barátait különben sem akarja lefektetni az ember, ő pedig határozottan le akart feküdni Blue-val.

Igen, tisztára bezsongott. A csütörtök esti megalázó teljesítménye gondolatára még a gyomra is görcsbe rándult. Becézte Blue-t, felizgatta, aztán meghallotta azokat a torokhangú nyögdecseleket, megérezte a vonaglását, s elveszett. Villámgyorsan, nem vitás. A legközelebbi alkalommal gondoskodni fog róla, hogy Blue visszaszívja a szavait.

Annabelle őt bámulta. - Valami nincs rendben veled, s biztos, hogy nő van a dologban. Egész délután ez volt az érzésem. Többről van szó, mint egy újabb jelentéktelen szexuális kalandról. Szétszórt vagy.

Dean felvonta a szemöldökét. - Hirtelen felcsaptál pszichológusnak?

- Egy házasságközvetítőnek értenie kell a pszichológiához. - Annabelle a férjéhez fordult. - Lépj le, Heath. Egy szót sem fog mondani, amíg itt vagy. - Annabelle nem sokkal azután ismerkedett meg Dean ügynökével, hogy átvette nagyanyja társkereső vállalkozását, s Heath véletlenül megbízta, hogy találjon neki egy gyönyörű, kifinomult, társasági feleséget. Annabelle egyiknek sem felelt meg igazán. De hatalmas szeme, sziporkázó egyénisége és

rakoncátlan göndör vörös hajkoronája elbűvölte a férfit, s Dean szerint mintaházasságban éltek.

Heath, akit Kígyónak csúfoltak amiatt a szokása miatt, hogy egészben nyelte le az ellenségét, álnokul elmosolyodott. Jóképű volt, olyan magas, mint Dean, egyetemi végzettséggel, egy utcai bokszoló mentalitásával. - Boo nekem mindent elmond, Annabelle. Utánad ő a legjobb barátom.

Dean felhorkant. - A barátságod mélysége pusztán attól függ, Heathcliff, hogy mennyi pénzt keresek a Champion Sportvezetésnek.

- Ezt megkaptad, Heath - örvendezett Annabelle. - Magunk között szólva - fordult Deanhez -, az örületbe kergeted. Túl kiszámíthatatlan vagy.

Heath a vállára emelte alvó kislányukat. - Ejnye-bejnye, Annabelle, ne fecsegd ki a megbízhatatlan ügyfeleimnek, miket mondok róluk az ágyban.

Dean szerette őket. Nos, Annabelle-t mindenképpen, de azt is tudta, hogy a Heath-nél jobb kezekben nem is lehetne az üzleti élete.

Annabelle olyan volt, akár egy rendőrkapó, ha szagot kapott. - Te soha nem voltál figyelmetlen, Dean. Fogytam tíz kilót, és észre sem vetted. Mi a baj? Ki az a lány?

- Nincs semmi baj. Ha nyaggatni akarsz valakit, nyaggasd az uracskádat. Tudsz róla, hogy tizenöt százalékot fog besöpörni a parfümreklámomból?

- Új kocsit akarok. De ne tereld el a szót. Megismerkedtél valakivel.

- Annabelle, alig két hete mentem el Chicagóból, s amíg oda nem értem a farmra, szinte csak kocsiban ültem. Hogyan ismerkedhettem volna meg valakivel?

- Nem tudom, de érzem. Nem lett volna szabad megtörténnie a felügyeletem nélkül. Téged túlságosan befolyásol a külső. Nem mondom, hogy sekélyes vagy, mert nem vagy az. Csak arról van szó, hogy elvarázsol a látszat, aztán csalódás ér, ha valaki nem felel meg az elvárásaidnak. Bár számos kiváló kapcsolatot hoztam össze az elhagyott szeretőidnek.

Dean pontosan látta, hová fog vezetni ez a beszélgetés, s megpróbálta más mederbe terelni. - Szóval Phoebe leszerződte már Gary Candlisst, Heath? Amikor Kevin-nel beszéltem, elintézettnak tűnt az ügy.

Annabelle azonban már begőzölt. - Aztán amikor találtam valakit, aki tökéletes lett volna a számodra, esélyt sem adott neki. Julie Sherwinnek.

- Már megint a régi lemez - morogta Heath.

Annabelle rá se hederített. - Julie okos volt, sikeres, gyönyörű, a legbájosabb teremtség, akivel valaha találkoztam, de te dobtad a második randevú után.

- Szó szerint vett mindent, amit mondtam. El kell ismerned, hogy ez idegesítő. Annyira

feszélyeztem, hogy nem tudott enni, nem mintha egyébként tudott volna. Csak jót tettem vele.

- Ilyen hatással vagy a nőkre. Tudom, hogy próbálsz ellene tenni, de hiába. Túl jóképű vagy. Heath után te vagy a legnagyobb kihívásom.

- Nem vagyok az ügyfeled, Annabelle. Egy centet sem fizetek.

- Ellenszolgáltatás nélkül csinálom - csiripelte Annabelle, s olyan elégedettnek tűnt magával, hogy Dean is és Heath is elnevelték magukat.

Dean elvette a dohányzóasztalról a bérelt autó kulcsát. - Nézd, Annabelle. Azért jöttem vissza hétvégére, hogy összeszedjek néhány dolgot a birtokra, és elintézzem azokat az üzleti ügyeket, amikkel a férjed bombáz. Semmi eget rengető nem történt velem.

Hazudott.

Útban a reptér felé azon töprengett, milyen könnyen ment átállni a sötét oldalra. S volt értelme? Az, hogy kiürítette Blue pénztárcáját, még nem jelentett biztosítékot arra, hogy odaláncolhatja. Ha Blue el akarta volna hagyni a birtokot, akkor is megtette volna, ha egy padon kell aludnia. Csak azért maradt ilyen sokáig, mert mindig történt valami. Remélte, hogy Aprilnek sikerült magával cipelnie arra a knoxville-i bolhapiacra a hétvégén, mert nem szívesen tért volna vissza a farmra úgy, hogy Blue már nincs ott.

Blue a tornáclépcsőn ült, kezében a hétfő reggeli második csésze kávéjával, és próbált nyugodtnak látszani, miközben az úton felé kerekező Deant nézte. Amikor reggel felkelt, észrevette a férfi kocsikulcsát a konyhapulton, de Dean nem ment be hozzá, s most találkoztak először, mióta a férfi pénteken elutazott.

Dean olyan ultramodern oxidáltfém biciklin ült, mint amilyennel akár Lance Armstrong is kerekezhett volna a Champs-Élysées-n. Remekül nézett ki, szinte futurisztikusan, mintha egy nagy költségvetésű fantasztikus filmben játszott volna. A napfény visszaverődött áramvonalas ezüstsakjáról, lábizmai hullámzottak testhez simuló acélkék biciklissortja alatt. Blue lábizmai már a látványtól elgyengültek, s vágy pendült meg a szívében.

A férfi a téglajárda végéhez hajtott. Még csak nyolc óra volt, de a nyakán csillogó izzadságból és a nyirkos foltból ítélve zöld pólóján, mely remekbe szabott mellkasához tapadt, jó sokat biciklizhetett.

- Szép - intett Blue a kerékpár felé. - Mióta nincsenek rajta az oldalkerekek?

- Te beszélsz, aki mintha egy játékdobozban élne? - Dean átvette a lábát a vázon, és a lány felé tolta a biciklit. - Úgy döntöttem, itt az ideje, hogy ismét formába lendüljek.

Blue eltátotta a száját. - Nem voltál formában?

- Mondjuk úgy, hogy a kelleténél jobban eltunyultam a szezon vége óta. - Dean levette a sisakját és a kormányra akasztotta. - A hátsó hálósobát megcsinálom konditeremnek. Nem jelenhetek meg az edzőtáborban túlsúlyosan és petyhüdtlen.

- Ne aggódj.

A férfi elmosolyodott, ujjaival izzadt, lelapult hajába túrt, máris szexisen borzas frizurává varázsolván. - April e-mailben elküldte a fotókat a festményekről és régiségekről, amiket Knoxville-ben találtatok a hétvégén. Kösz, hogy elkísérted. Remekül fognak mutatni az új bútorok mellett, amiket rendeltem.

Blue komolyan fontolóra vette, hogy félreteszi a büszkeségét, és kölcsönkér Apriltól. Knoxville környékén gond nélkül talált volna ügyfeleket, s hamar visszafizette volna. De nem tette meg. Mint a gyerek, aki a gyufával játszik, visszajött. Látnia kellett, mi fog történni.

- Hogy telt a hétvégéd? - Sikerült úgy letennie a csészét, hogy ne lötytyintse ki a kávé.

- Részegen és buja szexszel. A tiéd?

- Hasonlóan.

Dean megint mosolygott. - Chicagóba repültem. Üzleti ügyben. Ha kíváncsi vagy rá, Annabelle volt az egyetlen nő, akivel találkoztam.

Blue oldalát majd kifúrta a kíváncsiság. Elhúzta a száját. - Kit érdekel?

A férfi levett egy palackot a bicikliről, és az istálló felé intett a fejével. - Két biciklit rendeltem. A másik egy kisebb uniszex. Használd, amikor csak akarod.

Blue felállt, hogy a legszigorúbb pillantását vesse rá. - Megköszönném, de kifogytam a hálából, mikor észrevettem, hogy hiányzik a tárcámból a bugyipénzem. Te persze nem tudsz róla, ugye?

- Sajnálom. - Dean feltette a lábát a legalsó lépcsőre, és meghúzta az üveget. - Nem volt apróm.

- Az ötvenes nem apró.

- Nekem igen. - Visszazárta a palackot. - Utálatos vagy! Knoxville-ben kellett volna maradnom.

- Miért nem maradtál?

Blue leballagott a lépcsőn, legalábbis remélte, hogy úgy tűnt. - Mert imádkozom, hogy Jack visszajöjjön. Apropos, itt a lehetőség, ami csak egyszer adódik az ember életében. Szinte biztosra veszem, hogy fogok tudni annyi bátorságot gyűjteni, hogy autogramot kérjek tőle.

- Attól tartok, nem lesz rá időd. - Dean hosszan, összehúzott szemmel nézett rá. - Engem kielégíteni az ágyban egész napos elfoglaltság.

Olyan sistersgő képek villantak fel Blue előtt, hogy Dean és a biciklije már félúton jártak az istálló felé, amikor végre megjött a hangja. - Hé, Dean!

A férfi visszanézett a válla felett. Blue árnyékot tartott a szeme elé. - Ha komolyan meg akarod próbálni még egyszer, előtte adj egy kis időt, hogy magamhoz vegyem a határidőnaplóm, és szorítsak neked három percet.

A férfi nem nevetett. Blue nem is várta tőle. De azt sem, ahogy Dean nézett rá, mintha véget ért volna a nemzeti himnusz és egy teljesen új játék kezdődött volna.

Nem sokkal később, miközben a konyhában takarított, hallotta, hogy Dean elhajt. April jelent meg egy régimódi ruhába öltözve, karján egy halom takaróponyvával. - Deannek nyilvánvalóan nem sikerült pénteken utolérni az építetőt, mert senki nem jött dolgozni ma reggel, én pedig nem fogok ölbe tett kézzel ülni egész nap és várni, hogy kifessék a konyhát. Festék van. Segítesz?

- Persze.

Alig kezdtek hozzá az előkészületekhez, mikor April eltűnt újabb titokzatos telefonhívást intézni. Amikor visszatért, Gwen Stefanit tette fel, s mire Gwen tele tüdőből énekelte a *Hollaback Girlt*, nyilvánvalóvá vált, hogy April táncstudása messze meghaladja a festői képességeit, így Blue irányította a munkát.

Éppen befejezték az előkészületeket, mikor autózúgást hallottak, s pár perccel később beballagott Jack Patriot viseltes farmernadrágban és egy szűk MEGPERZSELT pólóban a legutóbbi turnéjáról. Blue nem számított rá, hogy visszajön, s felbukott a saját lábában. Jack még éppen idejében kapta el, hogy ne lépjen bele a festékes vödörbe. April, aki a *Baby Got Backre* tekergőzött, azonnal abbahagyta. Jack talpra állította Blue-t. - Van valami ötlete, mivel tudna kigyógyulni ebből?

- Én... igen... ó, istenem... - Blue elvörösödött a feje búbjától a lábaujjáig. - Sajnálom. Biztosan sokan állítják magukról, hogy az első számú rajongói, de én tényleg az vagyok. - Égő arcára szorította a kezét. - Egyfajta vándorgyermekekkorom volt, de a maga dalai mindig velem voltak, bárhol, bárkivel laktam. - Most, hogy megeredt a nyelve, nem tudta abbahagyni, még akkor sem, amikor Jack a kávéfőző felé lopakodott. - Minden albuma megvan. Mindegyik, még a *Outta My Way* is, amit a kritikusok lehúztak, de tévedtek, mert nagyszerű, és a *Screams* a kedvenc dalom, mintha a szívembe látott volna, ahogy akkor éreztem és tudom, hogy összevissza fecsegek, mint egy ostoba liba, de Jack Patriot nem

bukkan csak úgy fel az ember életében. Úgy értem, hogyan lehetne az ilyesmire felkészülni?

A férfi egy teáskanál cukrot kevert a kávéjába. - Adjak egy autogramot a karjára?

- Megtenné?

Jack nevetett. - Nem. Nem hiszem, hogy Dean örülne neki.

Blue megnyalta a száját. - Tényleg nem.

- Segíts - fordult a férfi Aprilhez.

April hátradobta a haját. - Feküdj le vele, Blue. Villámgyorsan visszatérsz a földre. Óriási csalódás fog érní.

Jack szája széle lassan mosolyra húzódott. - Az óriási garantált...

April a férfi ágyékára szegezte a tekintetét. - Vannak dolgok, amiket pénzzel nem lehet megvenni.

Jack az ajtófélfának vetette a vállát, és perzselő tekintetével végignyaldosta April testét. - Még mindig megihletnek az éles nyelvű nők. Hozz egy darab papírt, April. Érzem, hogy jönni fog egy dal.

Szikrázott közöttük a levegő. Lehet, hogy ötvenévesek voltak, de tinédzser vágy vibrált a konyhában. Blue szinte azt várta, mikor kezdenek el izzadni a falak, s ki akart osonni a helyiségből, de megbotlott a takaróponyvában.

A varázs megtört, s April elfordult. Jack a mennyezetet vizsgálta, ahol Blue abbahagyta a festést. - Kipakolok, aztán segítek.

- Tud festeni? - csodálkozott Blue.

- Apám ács volt. Gyerekkoromban sok építkezésen segédkeztem.

- Megnézem Riley-t. - April elment a férfi mellett és kilépett az oldalsó ajtón.

Blue levegő után kapkodott. Jack Patriottal fog konyhát festeni. Az élete minden egyes perccel egyre bizarrabb lett.

A mikor Dean aznap délután visszatért, azt látta, hogy April és Jack a konyha szemközti falait festik némán, miközben a háttérben a Cold-play üvölt. Aprilt rikító sárga festékfoltok pettyezték tetőtől talpig, de Jacknek csak a kezén volt néhány paca. Pár nappal ezelőttig Dean még soha nem látta őket együtt, most meg az ő rohadt konyháját festették.

Elsompolygott, hogy megkeresse Blue-t. Útközben elővette a BlackBerryét, s megnézte az üzeneteit. April küldte az utolsót, tíz perccel ezelőtt.

Már csak egy kanna sárga festékiünk maradt. Vegyél.

Az ebédlőben talált rá Blue-ra, aki a mennyezetet festette. Telefröcskölt zöld pólója majdnem a csípőjéig ért, eltakarva a férfi elől csinos testét. De már nem sokáig. Hüvelykujjával a konyha felé bökött. - Mi folyik ott?

- Pontosan az, aminek látszik. - Blue lába alatt zörgött a nejlon takaróponya, ahogy pár lépést arrébb ment. - Szerencsére Jack ért az ecsetkezeléshez, de Aprilre sasszemmel kellett figyelnem.

- Miért nem állítottad le őket?

- Amíg nincs az ujjamon az a jegygyűrű, nem sok hatalmam van itt. - Blue letette a hengert, és a leghosszabb falat tanulmányozta. - April azt akarja, hogy fessek ide egy freskót.

Blue nem tűnt boldognak, de Deannek jobban tetszett az ötlet, hogy Blue egy freskót fessen, mint hogy a szülei a konyháját. Azonkívül így tovább is maradna. - Szólok a menedzsereimnek, hogy küldjenek egy tucat fényképet a legjobb lövéseimről. Kiválaszthatod a leghízalgöbbit.

Blue elmosolyodott, ahogy Dean remélte, de aztán elmélyültek a ráncok a szemöldöke között. - Felhagytam a tájképfestészettel.

- Kár. - Dean kinyitotta a pénztárcáját, és elővett kétszáz dollárt. - Itt a száz dollár, amit kölcsönvettem és a másik száz a meggondolatlan fogadásért. Sosem maradok adós.

Ahogy várta, Blue nem vetette rá magát a pénzre, csak nézte.

- Az üzlet az üzlet - biztatta Dean ártatlanul. - Megérdemled. - Amikor Blue még mindig nem nyúlt érte, beledugta bő pólója zsebébe, csak egy pillanattal továbbidőzve a kelletténél. Lehet, hogy sok fognivaló nem volt ott, de Deannek pont elég. Már csak korlátlan hozzáférésre volt szüksége.

- Üzlet a sátánnal - mondta Blue. A férfi leplezte diadalát, mikor Blue kivette a pénzt, egy ideig nézte, aztán begyűrte Dean zsebébe, sajnos egy pillanatig sem időzve. - Add egy alapítványnak, amelyik megvédi a nőket attól, hogy az utcára kerüljenek.

Szegény Hód. Már akkor megmondhatta volna neki, amikor a fogadást ajánlotta, hogy a lelkiismerete nem fogja hagyni, hogy elfogadja a pénzt. - Ahogy gondolod.

Blue visszafordult a falat vizsgálni. - Ha azt hiszed, hogy valami eget rengető művészi látványt fogok itt a szemetek elé tární, nagy csalódás fog érni. Az én tájképeim nem szokványosak.

- Amíg nem túl lányos, nekem megfelel. Ne legyen rajta balett-táncos és esernyős öreg hölgy. Sem döglött nyulak tányérok.

- Emiatt ne aggódj. A balett-táncos és a döglött nyúl túl új lenne nekem. - Blue elfordult. - Az élet rövid. Nem csinálom meg.

Most, hogy Blue beültette a bogarat a fülébe, Dean vonakodott elhessegetni, de nem akarta tovább erőltetni a dolgot. - Hol a kutyám?

Blue-nak ropogott a válla, miközben megmasszírozta. - Pamacs Riley-val piknikezik a hátsó kertben.

Dean úgy tett, mintha el akarna menni, hogy aztán mielőtt a hallba ért volna, visszaforduljon. - Majd elfelejtettem szólni, pedig tudom, mennyire szeretnéd már, ha felkerülnének az ajtók a helyükre. Mielőtt elutaztam Chicagóba, meglátogattam az asztalost. A szomszéd megyében lakik, kívül a szabotázs-zónán, így sikerült meggyőzőnöm, hogy csipkedje magát. Bármelyik nap készen lehetnek.

Blue szeme megvillant. - Megvesztegetted.

- Csak egy kis prémiumot ajánlottam.

- A gazdagoknak sokkal könnyebb az életük.

- És a született csábítóknak. Ezt se felejtse el.

- Hogy is felejtethetném? Ez az egyetlen közös bennünk.

Dean mosolygott. - Egy hálószoaajtó záródjon szorosan és halkán. Ahogy szeretem.

Mire Dean visszaért a festékvásárlásból, elmúlt öt. A ház csendes volt, s az étkezősarok kivételével a konyha friss, sárga festékrétegben tündökölt. Jack fekete SUV-ja eltűnt, bizonyára vacsorázni mentek Riley-val. Deannek eddig sikerült elkerülnie mindannyiukat, és szerette volna, ha ez így is marad. Beszívta a friss festék és a nyers fa illatát. Mindig úgy képzelte, hogy majd egy pálmafákkal körülvett, Csendes-óceánra néző háza lesz, de szerette ezt a farmot a maga ötven holdjával. Mihelyt megszabadul a vendégeitől, tökéletes lesz. Kivéve Blue-tól. Hiányzott neki a hétvégén, s még nem készült fel rá, hogy elengedje.

Ahogy letette a festéket a konyhában, vízcsobogást hallott. Kivette a csomagokat, amiket a kocsiban hagyott, aztán felment az emeletre, letette a szatyrokat a földre az utazótáskája mellé és a fürdőszobaajtóra meredt. Blue festékes ruhái egy kupacban heverték a padlón. Csak egy perverz húzta volna el a fóliát, amit Blue unszolására kénytelen volt feltenni, s őt még soha senki nem vádolta perverzítással. Mivel úriember volt, idekint várt, hogy Blue kijöjjön.

Remélhetőleg meztelenül.

A vízcsobogás abbamaradt. Levetette az ingét és félredobta, olcsó trükk volt, de Blue-nak tetszett a mellkasa. A zörgő fóliát nézte és figyelmeztette magát, hogy ne tápláljon túlzott reményeket. Volt esély rá, hogy Blue katonai bakancsban és terepcuccban lépjen elő.

Szerencséje volt. Csak egy fehér törölközőt csavart magára. Meztelenül jobb lett volna, de legalább a lábát megnézhetné. Tekintetével követte, ahogy egy vízcsepp legördült a belső combján.

- Kifelé! - Blue olyan volt, mint egy felbőszült sellő-lány, s a folyosóra mutatott.
- Ez az én szobám.
- Van pénzem.
- Le akarok tusolni.

Blue a fürdőre mutatott. - Megígérem, hogy nem foglak zavarni.

Dean közelebb araszolt. - Kezdek tényleg aggódni érted. - Mikor odaért mellé, megérezte rajta a kedvenc samponja illatát. Blue-n finomabb volt. Nedves haja a fejére tapadt, s a szeme szikrázásából Dean arra következtetett, hogy ideges lett. Remek. Lassan végigmérte. - Nem viccelek, Blue. Kezdem tényleg azt hinni, hogy frigid vagy.

- Igazán?

Dean körbejárta, megbámulta lágy, nedves tarkóját, ahol a haja kettévált, keskeny vallanak finom ívét. - Nem tudom... Gondoltál már rá, hogy szexuális tanácsadóhoz fordulj? Elmehetünk együtt is.

Blue nevetett. - Tizenöt éves korom óta nem volt olyan fiúm, aki azzal próbálta volna meg leimádkozni rólam a bugyit, hogy frigid vagyok. Úgy érzem magam, mintha megint gyerek

lennék. Nem, várjunk csak. Az te vagy.

- Igazad van. - Dean mutatóujja hegyével megérintette Blue vállát, s elégedetten látta, hogy lúdbőrössé vált. - Miért járnánk terápiára, ha itt rögtön orvosolhatjuk a rendellenességet?

- A szakadék. Mindig megfelelkezel a szakadékról, ami köztünk van. Emlékszel? Te jóképű és hasznavehetetlen vagy. Én okos és dolgoz.

- Ez kémia.

Megint idejutott. Ahelyett, hogy a gólvonalra összpontosított volna, nem tudott ellenállni a kísértésnek, és megint szócsatába keveredett. Taktikai hibát vétett, ami soha nem fordult volna elő, ha lett volna gyakorlata a csábításban. Mostanáig elég volt annyit mondania: hello. Összeráncolta a homlokát. - Mi lenne, ha nem okoskodnál tovább, hanem készülnél a randinkra.

- Randink van?

Dean a táskákra mutatott. - Válogass.

- Te ruhát vettél nekem?

- Nem gondolod, hogy rád bízom.

Blue a szemét forgatta. - Csak a szád nagy.

- Kérdezd meg erről a Packers védőit. - Rég itt volt az ideje, hogy emlékeztesse Blue-t, ki az úr a háznál. Leengedte a kezét a rövidnadrágja derekához. - Vagy akarsz bekukucskálni a zuhany alá és meggyőződni a saját szemeddel? - Kinyitotta a tépőzárát.

Blue tekintete egyenesen a kapufára szegeződött. Dean a cipzárral játszott. Úgy tűnt, Blue csak nagy nehézségek árán tudja elszakítani a pillantását, s amikor végre megtette, a férfi ugyanazzal a leereszkedő mosollyal nézett rá, mint az újoncokra, akik nem tudtak leszokni a csúnya beszédéről. Aztán belépett a fürdőbe.

Blue nézte, ahogy a fólia visszahullik a férfi után. Dean egy sátán volt. Blue-nak bizseregtek az ujjai. Legszívesebben lerántotta volna a törölközőt, és bement volna hozzá. Dean volt az életben egyszer adódó lehetőség arra, hogy profikkal játszon, s ha az anyja nem pont most dönt úgy, hogy lenullázza a bankszámláját, talán felül tudott volna kerekedni a céltalan szextől való viszolygásán és megejteni egy utazást az öltözőbe.

Félrerúgta a szatyrokat, ellenállva a kísértésnek, hogy belekukkantsen és megnézzé, mit vett neki a férfi. Tiszta farmert és a frissen mosott fekete izompólóját vette fel. Egy másik fürdőszobában félig megszáritotta a haját, lófarokba kötötte, egy pillanatig elgondolkodott,

aztán kifestette a szemét és szájfényt tett az ajkára.

Lement a földszintre, hogy a tornácon várja meg a férfit. Ha igazi pár lettek volna, ülhettek volna az ágyon, s nézhettek volna, ahogy Dean öltözik. Micsoda fenséges látvány lett volna. Sajnálkozva pillantott az elvadult legelő felé. Jövő ilyenkorra lovak legelnek majd rajta, s ő nem lesz itt, hogy lássa.

Dean rekordidő alatt készen lett, de ahogy kilépett a tornácra, Blue egy vékony levendulaszínű topot vett észre himbálózni a mutatóujján. A férfi egyik kezéből a másikba vette át, nem szólt egy szót sem, hagyta, hogy a ruha magáért beszéljen. A késő délutáni napfény megcsillant a kis ezüstgyöngyökön, mint buborékokon a tajtékos levendulatengeren. Úgy lengt Dean ujjain, mint egy hipnotizőr ingaórája.

- A helyzet az - szólalt meg végül -, hogy valószínűleg nincs hozzá melltartód. Láttam, hogy a lányok a klubokban, akik ilyen topot viseltek, csipkepántos melltartót vettek fel hozzá. Elütő színben. Szerintem a rózsaszín szép lenne. - Megrázta a fejét. - Á, zavarba hozom mindkettőnket. - Cseppet sem tűnt úgy, mintha zavarban lenne, s pár centivel közelebb lengette Blue-hoz a hacukát. - Akartam neked valami szöges bőrszerkót, de ha van is erre felé S&M bolt, esküszöm, nem találtam meg.

Blue belépett az Édenkertbe, csak ezúttal Ádám kezében volt az alma. - Hagyj békén.

- Ha félsz nő lenni, megértem.

Blue fáradt volt, éhes, s nem kevésbé szomorú, különben nem hagyta volna magát megvesztegetni. - Rendben! - Kikapta a férfi kezéből a levendulaszínű kísértést. - De ezzel elvesztegettéll egy Y kromoszómát.

Amikor felért az emeletre, leráncigálta magáról az izompólót, s belebújt a sátán ruhájába. Fodros szegélye a farmerja derekát súrolta. Deannek igaza volt: kilátszott a melltartópántja. Hát persze hogy igaza volt. Nagy szakértelemmel bírt a női fehéreneműk terén. Szerencsére halványkék melltartó volt rajta, s habár a pánt nem csipkés volt, legalább nem is fehér, ami, ezt még ő is tudta, megbocsáthatatlan *faux pas* lett volna a Vogue magazin szemében.

- Van egy szoknya valamelyik szatyorban - kiabált fel Dean -, arra az esetre, ha már unná a farmert.

Blue rá se hederítve lerúgta a szandálját, felhúzta kopott fekete túrabakancsát és lesietett a lépcsőn.

- Ez olyan kislányos - mondta a férfi a cipő láttán.

- Megyünk vagy nem?

- Azt hiszem, még soha nem találkoztam senkivel, aki ennyire félt volna nőnek lenni.

- Ne kezd. Én vezetek. - Blue kinyújtotta a kezét tenyérrel felfelé, s kis híján elakadt a

lélegzete, mikor a Dean szó nélkül beletette a kulcsot.

- Megértem. Bizonyítanod kell a férfiasságodat.

Dean túl sok szócsatát nyert ma, de Blue annyira transzba esett a lehetőségtől, hogy vezetheti a Vanquisht, hogy még ezt is ráhagyta.

A kocsi egy álom volt, s a férfi arca mindössze párszor rándult meg, mielőtt Blue rájött a sebességváltó nyitjára. - Irány a város - adta ki a parancsot Dean, mikor elérték a főutat. - Vacsora előtt szeretnék kellemetlen látogatást tenni Nita Garrisonnál.

- Most?

- Csak nem gondolod komolyan, hogy hagyni fogom, hogy megússza? Engem nem olyan fából faragtak.

- Lehet, hogy lemaradtam valamiről, de szerintem nem én vagyok a legjobb ajánlólevél Nita Garrisonhoz.

- Ezért maradsz te a kocsiban, amíg én elbűvölöm a vén boszorkányt. - Dean minden figyelmeztetés nélkül átnyúlt, és babrálni kezdte Blue fülcimpáját, ami hihetetlenül érzékeny volt, s majdnem lesodródta az útról. Blue már éppen kinyitotta volna a száját, hogy megmondja a férfinak, vegye le róla a kezét, mikor Dean valamit a pici lyukba csúsztatott. Belenézett a visszapillantó tükörbe. Lila csepp kacintott rá.

- Minden a kiegészítőn múlik. A másikat majd akkor teszem be, ha megálltunk.

- Te fülbevalót vettél nekem?

- Muszáj volt. Attól félttem, biztosítótűvel jelensz meg. Blue-nak hirtelen saját divatdiktátora lett, s nem April. Kíváncsi lett volna, hogy Dean felfogta-e. Blue-t egyre jobban elbűvölte a férfi ellentmondásossága. Egy ilyen férfias fickónak nem kellett volna ennyire szeretnie a szépet. Csak a veritékes dolgokat. Nem szerette, ha valakit nem lehetett beszkatulyázni. Túlbonnyolította az életet.

- Sajnos nem igazi kövek. Itt korlátozottak a lehetőségek.

Igazi vagy sem, Blue-nak tetszett.

Nita Garrison impozáns háza két sarokra a belvárostól, egy árnyékos utcában állt. Ugyanabból a rákszerű kőből épült, mint a bank és a templom, alacsony, ferde tetővel, olaszos homlokzattal. Kőtímpanon díszítette a kilenc nagy, kétszárnyú ablakot - a földszinti négyet és az emeleti ötöt, melyek közül a középső szélesebb volt, mint a többi. A telek szinte már túl gondozott volt számos, irgalmatlanul megnyírt bokorágával.

Blue megállt a ház előtt. - Barátságos, mint egy fegyház.

- Már korábban is kerestem, de nem volt itthon. - Dean végighúzta kezét Blue tarkóján, s hüvelykujjával megsimogatta az arcát, miközben beledugta a másik fülbevalót is a fülébe.

Blue megborzongott. Bensőségesebb volt, mint a szex. Kényszerítette magát, hogy megtörje a varázst. - Kölcsönadom, ha te is viselni akarod az est egy részében.

Ahelyett, hogy visszaadta volna a röptét, Dean a fülbevalót és Blue fülcimpáját morzsolgatta gyengéden az ujjai között. - Nagyon szép.

Blue-t majd szétvetette a vágy, mire a férfi elhúzta a kezét. Dean kinyitotta az ajtót, kiszállt, aztán lehajolt, hogy visszanézzen Blue-ra. - A kocsí legyen itt, mire visszajövök.

Blue a lila fülbevalót húzgálta. - Nem hagylak pácban. Csak megyek egy gyors kört a háztömb körül, hogy ne unatkozzak.

- Inkább ne. - Dean mutatóujjából pisztolyt formált és ráfogta Blue-ra.

Blue hátradőlt a kényelmes ülésben és nézte, ahogy a férfi a bejárati ajtóhoz megy. Az ablak sarkában megrebbent a függöny. Dean becsengetett és várt. Amikor senki nem nyitott ajtót, ismét megnyomta a csengőt. Semmi. Bekopogott. Blue összeráncolta a homlokát. Nita Garrison ezt nem fogja jónéven venni. Dean elfelejtette, hogy Blue-t négy nappal ezelőtt lecsukatta?

Dean elindult visszafelé, de Blue megkönnyebbülése kérészetű volt, ugyanis a férfi ahelyett, hogy feladta volna, a ház háta mögé került. Dean szerint attól, hogy Nita idős és nő, ő még zaklathatta. Mrs. Garrison valószínűleg már mozgósította a magánrendőrségét. Garrison nem Chicago volt, hanem egy öntörvényű déli kisváros. Dean a börtönben fogja így végezni, ő pedig éhen marad. Nem kevésbé ijesztő gondolat jutott eszébe. El fogják kobozni Dean gyönyörű autóját.

Kiugrott a kocsiból. Ha nem állítja meg Deant, a Vanquish rendőrségi árverésen fogja végezni. A férfi már annyira megszokta, hogy a neve minden ajtót kinyit előtte, hogy azt hitte, legyőzhetetlen. Teljesen alábecsülte ennek a nőnek a hatalmát.

A téglából kirakott ösvényen megkerülte a házat, s meglátta, ahogy Dean éppen bekukucskál egy ablakon. - Ne!

- Bent van. Érzem a kénkö szagát.

- Nyilvánvalóan nem akar beszélni veled.

- Nahát! Én viszont beszélni akarok vele.

A garázs előtt, mely ugyanolyan téglából épült, mint a ház, egy négyszögletes területen nyírott pázsit és szigorúan vágott bokrok nőttek. Sehol egy szál virág, csak egy üres beton madáritató. Blue minden tiltakozása ellenére Dean felszaladt a négy lépcsőn, melyek a díszes oszlopok tartotta előtető alatt nyíló hátsó ajtóhoz vezettek. Amikor lenyomta a kilincset és betolta az ajtót, Blue úgy sziszegett, mint egy mérges kígyó. - Nita Garrison ki fogja hívni a zsarukat. Addig add ide a pénztárcádat, amíg le nem tartóztatnak.

Dean hátranézett a válla fölött. - Mit akarsz a pénztárcámmal?

- Vacsorázni.

- Ez még téled is aljas. - Dean bedugta a fejét. Egy kutya halkán, rekedten felugatott, aztán elhallgatott. - Mrs. Garrison! Dean Robillard vagyok. Nyitva hagyta az ajtaját. - Azzal besétált.

Blue a nyitott ajtóra meredt, aztán lerogyott a lépcsőre. Még a Garrison Rendőrség sem tartóztathatja le, ha nem teszi be a lábát, nem igaz? Könyökét a térdére támasztotta, így várta, hogy a férfi kijöjjön.

Siránkozó női hang törte meg az esti csendet. - Mit képzelsz? Tűnjön el innen!

- Tudom, hogy ez egy kisváros, Mrs. Garrison, de zárnia kellene az ajtaját.

Ahelyett, hogy visszavonulót fűjt volna, az asszony egyre hangosabban és egyre fülhasogatóbban visított. Blue ismét felfedezte benne a brooklyni akcentust. - Nem hallotta? Kifelé!

- Mihelyt elbeszélgettünk.

- Nem beszélek magával. Maga mit csinál ott, kislány?

Blue megfordult és látta, hogy Mrs. Garrison tornyosul föléje az ajtóból. Ki volt festve, hatalmas platinaszőke parókát, bőszárú kék jersey nadrágot, hozzáillő csónaknyakú tunikát és arany fülbevalót viselt kiegészítőnek. Ezen az estén duzzadt bokája viseltes, bíborvörös papucsra folyt le.

Blue azonnal a lényegre tért. - Mit nem csinálok. Nem török be és nem háborgatom.

- Fél magától - magyarázta Dean valahonnan a házból. - Én viszont nem.

Mrs. Garrison mindkét kezével a botjára támaszkodott, s úgy nézett Blue-ra, mint egy csótányra. Blue vonakodva felállt. - Nem félek magától, de reggel óta nem ettem, s a börtönben csak egy csokiautomatát láttam meg egy... Mindegy.

Mrs. Garrison megvetően felhorkantott, s Dean felé csoszogott. - Óriási baklövést követ el, Mr. Nagymenő.

Blue bekukucskált. - Nem az ő hibája. Túl sok ütés érte a fejét. - Engedve a kíváncsiságnak, átlépte a küszöböt.

A pedáns udvarral ellentétben a házban rendetlenség és mocsok uralkodott. Újságpapírkötegek álltak a hátsó ajtónál, a fröcskölt mintás, aranyszínű kerámiapadlóra ráfért volna egy alapos sikálás. A francia konzolasztalon levelek hevertek szétszórva, egy üres müzlistál, egy kávéscsésze és egy banánlevél társaságában. Bár nem volt ijesztően nagy a piszok, áporodott, keserű szag terjengett. Egy nagyon öreg, őszpofájú, túltáplált fekete labrador feküdt a sarokban, ahol az aranycsíkos tapéta szélei kezdtek felpöndörödni. Az

aranyozott ebédlőszékek és a kis kristálysillár ízléstelen Las Vegas-i benyomást keltett a konyhában.

Nita felemelte a botját. - Hívom a rendőrséget.

Blue nem tudott tovább parancsolni magának. - Figyelmeztetem, Mrs. Garrison. Dean kívülről kedves fickónak látszik, de a nyers valóság az, hogy nincs olyan játékos az NFL-ben, aki félig ne állat lenne. Mindössze ő jobban titkolja másoknál.

- Tényleg azt hiszi, hogy rám tud ijeszteni? - vicsorogta Nita. - Az utcán nőtem fel, drágám.

- Csak rámutattam a helyzet realitására. Felidegesítette Deant, s ez nem sok jót jelent.

- Ez az én városom. Nem tud ártani nekem.

- Maga csak hiszi. - Blue ellépett Dean mellett, aki letérdelt, hogy megsimogassa a vén labradort. - A football-játékosok fütyülnek a konvenciókra. Tudom, hogy megszokta, hogy a mellényzsebéből előrántja a helyi rendőrséget, mely mocskos trükköt a múlt héten is eljátszotta, de abban a pillanatban, ahogy Dean autogramokat és ingyenjegyeket kezd osztogatni, azok a zsaruk még a nevét is elfelejtik.

Blue-nak el kellett ismernie, a vén szatyor állta a sarat. Ahelyett, hogy megrettent volna, önelégülten mosolygott Deanre. - Azt hiszi, megvesztegetheti őket?

Dean vállat vont és felállt. - Csípem a zsarukat, talán beugrom hozzájuk az örsre. Őszintén szólva, jobban érdekel, amit az ügyvédem mondott a maga kis szabotázsáról.

- Ügyvédek. - Nita undorral köpte ki a szót, aztán ismét Blue-t kezdte támadni, ami nem volt tisztességes, hiszen ő csak közvetíteni próbált. - Hajlandó bocsánatot kérni, amiért a múlt héten gorombáskodott velem?

- Hajlandó bocsánatot kérni Riley-től?

- Mert megmondtam az igazat? Szerintem nem kell dédelgetni a gyerekeket. Az olyanok, mint maguk, meg akarnak oldani helyettük mindent, de akkor soha nem tanulnak meg gondoskodni magukról.

- Ez a bizonyos kislány most vesztette el az édesanyját - mondta Dean színlelt kedvességgel.

- Mióta igazságos az élet? - Az asszony gonosz tekintete összeszűkülte, kék szemhéjfestéke még ráncosabbá vált. - Jobb, ha fiatalon megtanulják. Én ennyi idős koromban a vészkijárat vaslépcsőn aludtam, nehogy a mostohaapám rám találjon. - Csípőjével nekiment az asztalnak, a kávéscsésze leesett a földre, nyomában papírfecnik hullottak. Nita legyintett a rendetlenségre. - Ebben a városban már senki nem akar takarítást vállalni. A feketék egyetemre járnak.

Dean megvakarta a fülét. - Átkozott Abe Lincoln.

Blue elnyomott magában egy mosolyt.

Nita végigmérte a férfit. - Maga aztán fene okosnak hiszi magát.

- Igen, asszonyom.

Az, amilyen szakértő módon mustrálta Deant, azt sugallta, hogy nem csak a jóképű férfit látja benne. Ugyanakkor semmi kokettáló nem volt a viselkedésében.

- Tud táncolni?

- Ennyire még nem vagyunk jóban.

Az asszony ajka elvékonyodott. - Éveken át Arthur Murray tánciskolájában tanítottam Manhattanben. Társastáncot. Nagyon szép voltam. - Blue-ra pillantott, ellenszenve nyilvánvalóvá tette, hogy Blue-t nem tartja annak. - Feleslegesen álmodozik róla, fiacskám. Maga túl egyszerű hozzá.

Dean felvonta a szemöldökét. - Nem...

- Épp ezt szereti bennem - vágott közbe Blue. - Nem veszem el előle a reflektorfényt.

Dean sóhajtott.

- Ostoba. Ismerem az ilyen férfiakat. Végül mind olyan nőt választanak, mint én... vagyis csak voltam. Nagy mell, szőke haj, hosszú láb.

Nita fején találta a szöveget, de Blue nem akarta harc nélkül feladni. - Kivéve, ha rosszul öltözött. Akkor az viszi el a pálmát, akinek a fehérneműje a legszebb.

- Szóljatok, ha befejeztétek - vágott közbe Dean.

- Egyébként kicsoda maga? - Az öregasszony úgy dobta Blue-nak a kérdést, mint egy bűzbombát.

- Portrékészítő. Kutyákat és gyerekeket festek.

- Tényleg? - Nita szemében érdeklődés csillant. - Lehet, hogy csináltatok magával egy képet Tangóról. - Az öreg kutya felé intett. - Igen, azt hiszem, ezt fogom tenni. Holnap el is kezdheti.

- Blue-nak már van munkája, Mrs. Garrison. Nekem dolgozik.

- Azt híreszteli a városban, hogy a menyasszonya.

- Az is. S biztos vagyok benne, hogy csak megerősíteni tudja, egész napos elfoglaltság vagyok.

- Badarság. Az orránál fogva vezeti, hogy lefeküdjön magával. Amint ráun, dobni fogja.

Deannek nem tetszett. - A korára való tekintettel, Mrs. Garrison, ezt elengedem a fülem mellett. Huszonnégy órája van, hogy visszahívja a véreibeit.

Nita ügyet sem vetve rá, Blue-hoz fordult. - Legyen itt holnap egyre, hogy elkezdhesse

Tangó portréját. Ha eljön, megmondom az embereknek, hogy menjenek vissza dolgozni.

- Ez nyílt zsarolás - mondta Blue.

- Túl öreg vagyok már a köntörfalazáshoz. Tudom, mit akarok, és gondoskodom róla, hogy meg is kapjam.

- Nem érti, Mrs. Garrison - mondta Dean. - Amit kapni fog, az nyűg a nyakába. - Megfogta Blue könyökét és kivezette a házból.

Amikor visszamentek a kocsizhoz, Dean csak annyit mondott Blue-nak, tartsa távol magát a jövőben Mrs. Garrisontól. Blue nem szerette, ha parancsolgatnak neki, s nagy kedve lett volna síkra szállni az elveiért, de nem állt szándékában hagyni, hogy az öreg hölgy még jobban megkeserítse az életét. Különben is, azért jött, hogy élvezze az estét.

Egy egyszintes, kék zsalugáteres épület előtt álltak meg, melynek főbejárata felett sárga táblán a GRILL ISTÁLLÓ felirat állt. - Azt hittem, igazi istálló lesz - mondta Blue, miközben a bejárat felé mentek.

- Amikor először jöttem ide, én is. Aztán kiderült, hogy a tulajdonos tréfás ötlete az egész. A nyolcvanas években Walt Grillbárja volt a neve, de Tennessee öslakosai lerövidítették.

- Grill Istállóra. Értem.

A sötétbarna apácaráccsal díszített előtérben egy akvárium állt, narancssárga várral a világító kék köveságyon, s Tim McGraw *Don't Take the Girl* című száma szűrődött ki bentről. A tágas étterem két részre oszlott, középen volt a bár. Két Tiffany utánzatú lámpabúra alatt Chris Rock hasonmása csapolta a sört. Üdvözölte Deant, mikor meglátta. A vendégek hátrafordultak a bárszékeken, s azonnal beindultak.

- Hé, Boo, hol voltál hétvégén?

- A következő szezonról beszélgettünk és...

Úgy viselkedtek, mintha ezer éve ismerték volna, jóllehet Dean állítása szerint még csak kétszer evett itt. Látva ezt az azonnali közvetlenséget, amit az emberek mutattak felé, Blue örült, hogy nem híres.

- Más körülmények között szívesen beszélgetnék veletek a sportról, fiúk, de ma megígértem a menyasszonyomnak, hogy nem fogok. - Dean átölelte a vállát. - Ma van az évfordulónk, s tudjátok milyen szentimentálisak a nők.

- Minek az évfordulója? - kérdezte Chris Rock hasonmása.

- Hat teljes hónapja, hogy az én drágám kifogott a hálójába és hazavitt.

A férfiak nevettek. Dean az étterem hátsó traktusába vezette Blue-t. Az éttermet a bártól szintén apácaráccsal és egy sor szalmával bevont üvegű Chiantival megkoronázott félfal választotta el. A férfi egy üres asztalhoz vezette, és kihúzta a székét. - Az egyik fickó megyei bíró, a nagydarab középiskolai igazgató, a kopasz fodrász és nyíltan vállalja, hogy meleg. Imádom Délt.

- Itt nyugodtan lehetsz csodabogár, nem fognak kinézni, az biztos. - Blue átnyúlt a piros viaszosvászon terítőn, s kivett a kosárból egy sós kekszet. - Csodálkozom, hogy kiszolgálják. Nita Garrison bizonyára bakot lőtt.

- Kívül vagyunk a városhatáron, s ez az étterem nem az övé. Amiről nem tud, az nem fáj neki.

- Tényleg ráuszítod az ügyvédeidet?

- Még nem tudom. A jó hír az, hogy megnyerném. A rossz, hogy hónapokba telne.

- Nem festem meg Tangót.

- Isten őrizz!

Bár hétfő este volt, az asztalok háromnegyed részénél ültek, s a legtöbben Blue-t méregették. Nem volt nehéz kitalálni, miért. - Ahhoz képest, hogy hétfő van, elég sokan vannak.

- Nincs hova menni. Vagy a Grill Istálló, vagy a mise a templomban. De lehet, hogy a mise kedden van. A miserend ebben a városban bonyolultabb, mint a Stars támadóvonalának előretörése.

- Szeretsz itt lenni, igaz? Nem csak a farm, hanem a kisvárosi élet miatt.

- Más.

A pincérnő hozta az étlapot. Savanyú arca azonnal felragyogott Dean láttán. - Marie a nevem, ma este én szolgálom ki önöket.

Blue azt kívánta, bárcsak törvény tiltaná a bemutatkozást annak, aki olyan helyen dolgozik, ahol az asztalon Tabasco szószos üvegek állnak.

- Nagyon örülünk, Marie - mondta Vörösnyakú Dean. - Mit ajánl?

Marie ügyet sem vetett Blue-ra, hanem felsorolta a kizárólag Deannek készített specialitásokat. Dean barbecue csirke mellett döntött salátával. Blue sült törpeharcsát és egy „krumpliszós” elnevezésű ételt választott, ami mint kiderült, tört burgonya, tejföl és pecsenyelében abált gomba volt összefőzve. Miközben ő mindent felfalt, Dean meghagyta a csirke bőrét, alig tett vaját a sültkrumplijára és visszautasította a desszertet, egész idő alatt nyájasan csevegve a különféle városi emberekkel, akik megzavarták a vacsorájukat. Mindenkinek a menyasszonyaként mutatta be Blue-t. Amikor végre kettesben maradtak egy

percre, Blue nekiszegezte a kérdést egy hatalmas ragacsos tortaszelet fölött. - Hogy fogod megmagyarázni az eljegyzésünk felbontását, ha elmegyek?

- Sehogy. Amennyire ezt a várost érdekli, addig maradok jegyes, amíg jó okom nem lesz rá, hogy ne legyek az.

- Vagyis addig a pillanatig, amíg egy lélegzetelállítóan szép, minél nagyobb mellekkel, annál kevesebb IQ-val rendelkező húszéves fel nem kelti az érdeklődésedet.

A férfi Blue édességét bámulta. - Hova teszed ezt a sok kaját?

- Reggel óta nem ettem. Félre a tréfával, Dean. Nem bonthatod fel az eljegyzésünket azzal az indokkal, hogy halálos beteg vagyok, rajtakaptál egy másik férfival vagy nővel - tette hozzá gyorsan. - Ígérd meg.

- Csak pusztá buja kíváncsiságból, voltál valaha nővel?

- Ne dumálgj mellé. Ígérd meg.

- Rendben. Azt fogom mondani, hogy ejtettél.

- Mintha ezt bárki is elhinné. Volt már ilyen?

- Mi? Hogy ejtettek? Persze.

- Mikor.

- Régen. Nem emlékszem pontosan.

- Soha. Lefogadom, hogy soha nem ejtettek.

- Dehogynem. Biztos vagyok benne. - Dean sört ivott és gondolkodott. - Már emlékszem.

Annabelle ejtett.

- Az ügynököd felesége? Úgy emlékszem, azt mondtad, soha nem randiztál vele.

- Nem is. Azt mondta, éretlen vagyok, ami, el kell ismernem, akkor igaz is volt, s kikoszarozott.

- Ez még nem ejtés.

- Majd te megmutatod, mi az.

Blue elmosolyodott, a férfi visszamosolygott rá, s a torta utolsó morzsájával valami benne is elolvadt. Gyorsan kimentette magát, és a mosdóba menekült.

Tizenötödik fejezet

A hogy leült a bárpulthoz, a scotch illata megcsapta az orrát. Szüksége volt egy italra és egy cigarettára, pontosan ebben a sorrendben. Csak ma.

- Whiskyt szódával - mondta April a fiatal bárpultosnak, miközben beszívta a helyiségben terjengő füstöt. - Tegyen a kedvemre, és adjon martinis pohárban.

A pultos elmosolyodott, kisfiús tekintete elkalandozott. - Meglesz.

April lenézett lazacszínű, Marc Jacobs lapos sarkú cipőjére. Bütykösödött a lába. Az élete cipőiben: tizenöt centis telitalp, csizma mindenféle méretben és formában, tűsarkú, tűsarkú és tűsarkú, s most lapos sarkú.

El kellett szöknie a farmról ma este, el Dean megvetése elől, de leginkább Jack elől. A szomszéd megyéig menekült, hogy magányra leljen ebben a vendéglőben. Bár úgy tervezte, hogy vacsora előtt nem áll meg a félig üres bárnál, győzött a szokás hatalma.

Egész nap úgy érezte magát, mint egy házilag készített pulóver, mely szálanként bomlik le. Azt hitte, hogy Dean felbukkanásánál már semmi sem lehet rosszabb, de órákon át együtt festeni a konyhát Jackkel túl sok kellemetlen érzést indított el benne, melyek áttörni igyekeztek nehezen megszerzett nyugalma felszínén. Szerencsére Jack éppúgy nem volt beszédes kedvében, mint ő, s elég hangosan hallgatták a zenét ahhoz, hogy lehetetlenné tegyék a társalgást.

A bárban mindenki észrevette az érkezését. Két japán üzletember nyíltan legeltette rajta a szemét. Sajnálom, fiúk. Párost már nem vállalom. Egy negyvenes férfi, akinek több pénze volt, mint ízlése, illegette magát előtte. Ez nem a te napod.

Mi van, ha annyi igyekezet, annyi begyógyult seb után Jack Patriotnak ismét sikerül megbabonáznia? Élete legnagyobb ostobaságát, legnagyobb örültségét követte el, amikor összeállt vele. Mi van, ha ismét bekövetkezik? De kizárt dolog. Ma ő irányította a férfiakat. Nem pedig fordítva.

- Biztosan nem kér duplát? - kérdezte a bárpultos.

- Nem lehet. Vezetek.

A fiú elvigyorodott, és friss szódát nyomott a pohárba. - Szóljon, ha bármire szüksége lenne még.

- Úgy lesz.

A bárókban és klubokban siklott félre az élete, s néha vissza kellett mennie, hogy emlékeztesse magát, a bekábítószerezett bulizós lány, aki égett a vágytól, hogy lejárassa magát bármelyik férfival, akin megakadt a szeme, már nem létezik. Pedig veszélyes játék volt. A félhomály, a jég csörömpölése, az alkohol csábító illata. Szerencsére ez nem volt olyan jó bár, s a *Start Me Up* silány instrumentális feldolgozása annyira bántotta a fülét, hogy nem csábította maradásra. Le kellett volna csukni, aki felvette ezt a macskazenét.

Telefonja vibrált a zsebében. Megnézte, ki a hívó, s gyorsan felvette. - Mark!

- Istenem, April, annyira hiányzol...

Nem sokkal éjfél előtt ért vissza a faházhoz. A régi szép időkben a partik ilyenkor kezdődtek. Most semmi másra nem vágyott, csak hogy aludjon. De ahogy kiszállt a kocsiból, muzsikát hallott a hátsó kertből. Egy magányos gitárt és egy ismerős reszelős baritont.

*„Amikor egyedül vagy éjjel,
gondolsz még rám, édes,
ahogy én terád?”*

A hang most még érdekesebbé vált, a férfi tovább tartotta a torkában a szavakat, mintha nem akarná elengedni őket. April bement a faházba és letette a táskáját. Egy pillanatra megállt, ahol volt, behunyta a szemét, fűlelt és próbálta összeszedni magát. Aztán azt tette, amit mindig, és követte a muzsika hangját.

A férfi szemben ült a sötét tóval. A karfás fém nyugágy helyett egy egyenes hátú, karfa nélküli széket cipelt ki a konyhából. A lábától nem messze a fűben szétfolyt gyertya égett egy csészealj, hogy le tudja jegyezni a szöveget a mellette heverő jegyzettömbbe.

*„Ha tudnád, milyen
fájdalmat okoztál,
sírnál, ahogy én is sírok.”*

Visszaperegtek az évek. Jack most is ugyanúgy borult a gitárra, ahogy April emlékeiben élt - simogatóan, meggyőzően, pezsdítően. A jegyzetömbön heverő olvasószemüvegről visszaverődött a gyertyaláng fénye. April fiatalságának vad, hosszú hajú rocklázádjára megöregedett. Visszamehetett volna - vissza kellett volna mennie de a zene túlságosan magával ragadó volt.

*„Esőre valaha vágytál-e már,
hogy ne találjon rád a magány,
kívántad-e akár egyszer,
hogy a nap lemenjen.”*

Jack meglátta, de nem hagyta abba. Neki játszott, ahogy régen, s a zene úgy simogatta, mint meleg, gyógyító olaj a bőrét. Amikor az utolsó akkordokat is elnyelte a sötétség, a férfi leengedte a kezét a térdére. - Mit gondolsz?

A vad lány, aki régen volt, odakuporodott volna Jack lábához és kérte volna, hogy játssza el még egyszer a refrént. Elmondta volna, hogy egyszerűsítse le az akkordváltást az első versszak végén, hogy hallani lehessen a Hammond B3 berobbanását a refrénbe. Az érett asszony azonban csak elutasítóan vállat vont. - Szokásos Patriot-szám.

Ez volt a legkegyetlenebb, amit mondhatott. Jack rögeszmésen kutatta az új zenei irányzatokat, s ez éppoly legenda volt róla, mint azoknak a lusta rockbálványoknak a megvetése, akik csak ismételni tudták önmagukat. - Úgy gondolod?

- Nagyon szép, Jack. Te is tudod.

A férfi lehajolt, hogy visszategye a gitárt a tokba.

A gyertyafény megvilágította sasorrát. - Emlékszel régen? Meghallgattál egy dalt és azonnal tudtad, hogy sláger lesz-e vagy sem. Jobban értetted a zenémet, mint én.

April karba tette a kezét és a tavat nézte. - Már nem hallgatom azokat a dalokat. Túl sok mindenre emlékeztet abból, amit magam mögött hagytam.

A férfi hangja úgy áradt felé, mint cigarettafüst. - Semmi vadság nem maradt benned, April?

- Egy fikarcnyi sem. Unalmas Los Angeles-i karrierista lettem.

- Akkor se lennél unalmas, ha akarnál. Kimerültség vett erőt rajta. - Miért nem vagy a házban?

- Szeretek víz mellett dalt szerezni.

- Ez nem a Cote d'Azur. Hallottam, hogy van ott egy házad.

- Többek között.

April nem bírta tovább. Leengedte a karját. - Menj el, Jack. Nem akarom, hogy itt legyél. Nem akarom, hogy a közelemben légy.

- Nekem kellene ezt mondanom.

- Te meg tudod védeni magad. - Régi keserűség bugyogott fel benne a felszínre. - Milyen furcsa. Amíg szükségem lett volna rá, hogy beszéljünk, egyszer sem hívtál fel. Most, amikor te vagy az utolsó a földön, akivel...

- Nem tudtam, April. Nem tudtam beszélni veled. Fojtogattál.

- Annyira fojtogattalak, hogy akkor írtad a legjobb számaidat, amíg velem voltál.

- Meg a legrosszabbakat is. - Jack felállt. - Emlékszel? Vodkaival vettem be a gyógyszereket.

- Már akkor függő voltál, mielőtt megismertelek.

- Nem téged hibáztatlak. Csak azt mondom, hogy nagyon nehéz volt állandó féltékenységben élni. Bárkivel voltam, akár az együttessel is, csak arra tudtam gondolni, kikkel lehetsz.

April keze ökölbe szorult. - Szerettelek!

- Te mindenkit szerettél, April, aki rock and rollt játszott.

Ez nem volt igaz. Igazán csak Jacket szerette, de nem akart régi, méltatlanra pazarolt érzelmeinek védelmére kelni. Ahogy ahhoz sem volt kedve, hogy hagyja magát megalázni. Jack ugyanúgy nem vetette meg a szexuális kalandokat, mint ő.

- Elég volt nekem a magam démonjaival megküzdenem - mondta a férfi. - Nem akartam még a tiedet is a nyakamba venni. Emlékszel a kirohanásaimra? Nem csak veled szemben. Megütöttem rajongókat, fotósokat. Felperzseltem magam.

S Aprilt is, magával együtt.

Jack a tó felé ballagott. Csak a járásából, mely ugyanolyan könnyed, kecses és hosszú léptű volt, mint a fiáé, lehetett következtetni, hogy rokonok. Különben nem hasonlítottak egymásra. Dean April skandináv ősei szőkeségét örökölte. Jack volt az éjszaka, sötét, mint a bűn. April nyelt egyet. - Volt egy közös gyerekünk. Beszélni szerettem volna róla.

- Tudom. De a távolmaradásom jelentette a túlélésem kulcsát.

- Kezdetben talán igen, de később?

Jack egyenesen a szemébe nézett. - Amíg kiállítottam a csekkeket, úgy éreztem, fel vagyok mentve.

- Soha nem fogom megbocsátani, hogy vérvizsgálatot csináltattál.

Jack élesen felnevetett. - Álljunk meg egy percre. Hányszor kaptalak hazugságon?

Kezelhetetlen vadóc voltál.

- S Dean fizette meg az árát.

- Igen.

April megdörzsölte a karját. Annyira belefáradt már abba, hogy a múltja alakítsa a jelenét. -

Hol van Riley?

- Alszik.

April a faház ablakára nézett. - Bent?

- Nem. A nagy házban.

- Azt hittem, Dean és Blue elmentek.

- Így van. - Jack megfogta a konyhaszéket, hogy visszavigye.

- Egyedül hagytad Riley-t?

A férfi elindult a hátsó ajtó felé. - Már mondtam. Alszik.

- Mi van, ha felébred?

Jack megszorozta a lépteit. - Nem fog.

- Nem tudhatod. - April utána eredt. - Jack, ne hagyj egyedül egy félénk tizenegy éves lányt éjszaka egy nagy házban.

Jack soha nem szerette, ha védekezésre kényszerítik, s lecsapta a széket a földre. - Semmi sem fog történni. Nagyobb biztonságban van, mint a városban.

- Ő nem így érzi.

- Azt hiszem, jobban ismerem a saját lányomat, mint te.

- Fogalmad sincs, mihez kezdj vele.

- Majd kitalálom.

- Csak gyorsan. Lehet, hogy még alig tizenegy éves, de hidd el, hogy nincs sok időd.

- Milyen szakértője lettél a gyereknevelésnek.

A düh újabb repedést vájt April nyugalmaiba. - Igen, Jack, az lettem. Senki nem érthet jobban hozzá annál, mint aki minden hibát elkövetett, ami csak a nagykönyvben meg van írva.

- Ebben igazad van. - A férfi fogta a széket és bement.

A repedés szakadékká szélesedett. Csak egyvalakitől viselte el a megvetést, s az Dean volt. Jack után sietett. - Ne merészelj ítélkezni felettem. Pont te.

A férfi nem hátrált meg. - Nincs szükségem a tanácsaidra, hogy hogyan neveljem a lányomat.

- Te csak azt hiszed. - Riley megérintette April lelkét, nem hagyhatta most cserben, most, amikor a kislány jövője forgott kockán, amikor Jack világosan látta, hogy nincs igaza. - Az

életben rikán adódik második lehetőség, te kaptál egyet Riley-val. De el fogod puskázni. Tisztán látom. Mr. Rocksztár ötvennégy éves, de még mindig túl önző ahhoz, hogy áldozatot hozzon egy gyerek kedvéért, akinek szüksége van rá.

- Ne próbáld meg rám kenni a te bűnödöt. - A szavak kemények voltak, de a férfi hangjából érződő bizonytalanság arra utalt, hogy April az elevenére tapintott. Jack betolta a széket az asztal alá, s elviharzott az asszony mellett. Bevágta az ajtót. April az ablakból nézte, ahogy felemeli a gitárját és a gyertya fölé hajol. A következő pillanatban az udvar sötétségbe borult.

Dean élvezte, hogy Blue élvezzi a Vanquisht. Még mindig ő ült a kormánynál, mikor megálltak a ház előtt. Kiszállt, hogy kinyissa az istálló ajtaját, és Blue beparkoljon. Kezdte megérteni a lány fura belső működését. Mivel úgy nőtt fel, hogy senki másra nem számíthatott, csak magára, harciasan védte a függetlenségét, s ezért nem tudta elviselni, hogy a lekötözöttjévé váljon. A régi barátnői természetesnek vették a luxusétermeket és a drága ajándékokat. De Blue-t még ezzel az olcsó fülbevalóval is megsértette. Láta, hogy lopva többször is megnézte magát a visszapillantó-tükörben, vagyis tetszett neki, de Dean azt is tudta, mihelyt módot talál rá, hogy visszaadja, meg fogja tenni, hogy megőrizze a méltóságát. Fogalma sem volt, miképpen kezeljen egy olyan nőt, aki ilyen keveset akart tőle, különösen, amikor ő olyan sokat tőle.

Blue beállt a Vanquishsel és kiszállt. Ma több talicska régi takarmányos zsákot és szemetet szállíttatott el az istállóból, hogy helyet csináljon a kocsinak. A padláson fészkelő galambokkal sok mindent nem tudott kezdeni azonkívül, hogy letakarta az autót, de erre sem lesz szükség, ha megépül a garázs.

Becsukta az istálló ajtaját. Blue odalépett hozzá, a lila fülbevaló fityegett a fülében. - Hozzá vagy szokva, ugye? Hogy idegenek hívjanak meg egy italra, és kezüket-lábukat törjék az emberek az igyekezettől, hogy a legjobb barátaid legyenek. Mégcsak zokon sem veszed tőlük.

- Nincs hozzá jogom, tekintve azt a hatalmas mennyiségű pénzt, amit gyakorlatilag a semmiért fizetnek nekem.

Arra számított, hogy Blue egyet fog érteni vele, de nem így történt. Ehelyett olyan fürkészően nézett rá, hogy Deannek az az érzése támadt, pontosan tudja, milyen lelki szenvedést él át. Még szezonon kívül is annyi meccset nézett, hogy még álmában is azt látta. - A profi sport a szórakoztatásról szól. Aki ezt nem látja, becsapja magát.

- Biztosan béklyó is néha.

Az volt. - Nem fogok panaszkodni.

- Ez az egyik, amit szeretek benned. - Blue megszorította a kezét, mint barát a barátnak, s Deannek belecsikordult a foga.

- Sokkal több előnye van, mint hátránya. Ismert vagy, sosem unatkozol.

Blue elhúzta a kezét. - Azt sem tudod, mi a magány, igaz? - Elkomorodott. - Sajnálom. A gyermekkorod... nagyon is tudod. Nem volt szép tőlem ilyet mondani. Csak már alig állok a lábamon. Reggel találkozunk.

- Várj...

De Blue már elindult az ekhós szekér felé.

Dean szeretne volna beleordítani az éjszakába, hogy nincs szüksége sajnálatra. De még soha nem futott nő után, s Blue Bailey sem fogja rákényszeríteni. Bement a házba.

Néma csend volt. Besétált a nappaliba, aztán az erkélyajtón át kilépett a betonlapra, ahol majd a veranda fog állni, ha az ácsok visszajönnek dolgozni. Próbálta élvezni a csillagokat, de nem tudta beleadni a lelkét. Menedéknek vette a farmot, ahol kieresztheti a gőzt és lazíthat, de Örült Jack és Riley beköltözésével minden a feje tetejére állt, s nem tudta, hogyan fordítsa vissza.

Visszasétált, és elindult felfelé a lépcsőn.

A látványtól földbe gyökerezett a lába.

Riley összegörnyedve ült a legfelső lépcsőn Pamacs mellett, apró öklében egy henteskéssel. A kés nem illett rózsaszín szíves pizzamájához és gyermeki arcához. Deannek semmi kedve nem volt a szituhoz. Miért nincs itt Blue? Ő tudja Riley-t kezelni. Azt mondja, amit kell.

Kényszerítette magát, hogy felmásszon az emeletre. Amikor felért, a késre mutatott. - Mit akartál csinálni vele?

- Én... hangokat hallottam. - Riley még jobban felhúzta a térdét. - Azt hittem, betörő.

- Csak én voltam. - Dean lehajolt és elvette tőle a kést. A péntekihez képest szemmel láthatóan tisztább és jóltápláltabb Pamacs, felsóhajtott, majd behunyta a szemét.

- Már előtte is hallottam hangokat, hogy megjöttél. - Riley úgy nézte a kést, mintha attól félt volna, hogy a bátyja ellene fordítja. - Tíz harminckettőkor. Ava bepakolta az ébresztőórát.

- Két órája ülsz itt?

- Felébredtem, mikor apa elment.

- Nincs itt?

- Azt hiszem, Aprilnél van.

Nem kellett hozzá sok fantázia kitalálni, miben mesterkedhet Őrült Jack és a kedves mama. Dean végigment a folyosón Jack szobájáig, s az ágyra dobta a kést. Hadd törje a fejét, hogyan került oda.

Amikor visszament, Riley ugyanott ült, ahol hagyta, még mindig összekuporodva. De már a kutya sem tartott ki mellette. - Miután apa elment, nyikorgó hangokat hallottam. Mintha valaki megpróbált volna betörni, s nem tudtam, van-e fegyver nála.

- Ez egy öreg ház. Minden nyikorog. Hogyan került hozzád a kés?

- Felcsempészttem a szobámba lefekvés előtt. Nálunk otthon van riasztó, de itt biztosan nincs.

Riley két órája ült itt egy henteskéssel felfegyverezve? Deant kirázta a hideg. - Menj aludni

- mondta harsányabban, mint szeretne volna. - Most már itt vagyok.

Riley bólintott, de nem mozdult.

- Mi a baj?

A kislány a körmét piszkálta. - Semmi.

Dean egy henteskéssel talált rá Riley-ra, mérges volt Blue-ra, gyűlölte a gondolatot, hogy April Örült Jackkel mulatja az időt, s a gyereken csattant az ostor. - Mondd meg, Riley. Nem vagyok gondolatolvasó.

- Nincs mit mondanom.

De Riley nem mozdult. Miért nem áll fel és megy aludni? Deannek végtelen türelme volt a legügyefogyottabb újonchoz is, de most úgy érezte, mindjárt kijön a béketűrésből. - De van. Bökd ki.

- Nem akarok semmit.

- Rendben. Akkor csak ülj itt.

- Jó.

Riley lehorgasztotta a fejét, kócos haja az arcába hullott, védtelensége olyan volt, mint egy kötél, mely gyermekkorra legsötétebb sarkaiba húzza vissza Deant. - Ugye tudod, hogy Jacknek csak a pénzére számíthatsz. Nem fog törődni veled. Ha akarsz valamit, magadnak kell megszerezned, mert ő nem lesz ott, hogy megvívja helyetted a csatát. Ha nem állsz ki magadért, a világ le fog dönteni a lábadról.

Szipákolás nyomta el a kislány gyors válaszát. - Jó, igyekezni fogok.

Péntek reggel a konyhában Riley egész jól harcolt a céljáért. Deannel ellentétben rá tudta kényszeríteni az akaratát az apjára, most azonban dühítette Deant, hogy ilyen állapotban látja.

- Azt mondd, amit hallani akarok.

- Bocsánat.

- Ne kérj bocsánatot. Csak mondd meg, mi a fenét akarsz!

Riley keskeny válla megremegett, s kitörték belőle a szavak. - Nézd meg, nincs-e betörő a szobámban.

Dean sóhajtott.

Egy könnycsepp pottyant le a kislány pizsamanadrágjára, közvetlenül egy szív mellé, melyen a CSÓKOLJ MEG, TE BUTA felirat állt.

Dean úgy érezte, ő a legnagyobb kretén, akit valaha a hátán hordott a föld, s nem bírta tovább. Nem taszíthatta el magától Riley-t, csak mert kényelmetlenséget okozott neki. Leült mellé a lépcsőre. Pamacs előtrappolt a hálószobájából és közéjük furakodott.

Eddig sikerült megakadályoznia, hogy gyermekkorra mázsás súlyként nehezedjen rá. Csak a

futballpályán hagyta, hogy a benne maradt érzelmi tüskék a felszínre törjenek. Most azonban arra zúdította a haragját, aki a legkevésbé sem érdemelte meg. Ezt az érzékeny, védtelen gyereket büntette azért, mert visszaköltözött belé a tehetetlenség. - Egy szemét vagyok. Nem lett volna szabad kiabálnom veled.

- Semmi baj.

- De baj. Nem rád voltam mérges. Hanem magamra. Meg Jackre. Te semmi rosszat nem tettél. - Dean szinte érezte, ahogy Riley befogadja a szavakat, átfuttatja bonyolult gyermekagyan, talán módot keresve, hogy mégis hibáztathassa magát. Nem bírta elviselni.

- Gyerünk, üss meg!

Riley felkapta a fejét, könnyes szeme elkerekedett. - Sosem tudnám megtenni.

- Dehogynem. Minden... hűg ezt csinálja, ha a bátyja szemétkedik vele. - Nem volt könnyű kimondani a szavakat, de nem viselkedhetett továbbra is önző gazemberként.

Riley szája tátva maradt a döbbenettől, hogy Dean talán végül mégis a testvérévé fogadja. Párás tekintete bizakodóan csillogott. Azt kívánta, bárcsak Dean beváltaná a hozzá fűzött reményeit. - Nem vagy szemét.

Dean most helyesen akart cselekedni, különben soha többé nem tudott volna tükörbe nézni. Átölelte Riley-t. A kislány megdermedt, mintha moccanni sem mert volna, nehogy a bátyja elhúzódjon. Már is kezdett bízni benne. Dean beletörődve húzta közelebb magához. - Nem tudom, hogyan legyek a bátyád, Riley. A lelkem mélyén még mindig gyerek vagyok.

- Én is.

- Nem akartam kiabálni veled. Csak... aggódtam. Tudom, min mész keresztül. - Többet nem mondhatott, most nem, ezért felállt és a hűgát is felsegítette. - Gyere, nézzük meg, vannak-e betörők a szobádban, aztán feküdj le.

- Már jobban vagyok. Igazából nem is hittem, hogy van itt valaki.

- Én sem hiszem, de azért nem árt az óvatosság. - Deannek támadt egy ötlete, ostoba módja, hogy vezekeljen a fájdalomért, amit Riley-nak okozott. - Figyelmeztetlek... Azok a srácok, akiket én ismerek, nem bánnak kesztyűs kézzel a hűgaikkal.

- Hogy érted ezt?

- Lehet, hogy amikor kinyitom a szekrényt, felsikoltok, mintha tényleg szörnyet látnék, csak hogy megijesszelek.

Riley szája sarka mosolyra húzódtott. - Te nem tennél ilyet.

Dean is elmosolyodott. - Nem biztos. Kivéve, ha te érsz oda előbb.

Riley sikítva rohant előre. Deannek testvére született, akár akarta, akár nem.

Pamacs is csatlakozott a csetepatéhoz, s a zűrzavarban Dean nem hallotta meg a rohanó

lépteket. Aztán már csak arra emlékezett, hogy valami hátra vágja, elveszti az egyensúlyát és elterül a földön. Ahogy meg fordult, látta, hogy Jack magasodik fölé dühtől eltorzult arccal. - Hagyd békén!

Jack megragadta Riley-t, aki most már nem tréfából sikoltozott, a kutya pedig nyüszítve, csaholva körözött körülöttük. Jack magához szorította. - Semmi baj. Nem engedem, hogy bántson. Megígérem. - Riley kócos haját simogatta. - Azonnal eltűnünk innen.

Düh, sértődöttség és megvetés esetlen elegye kavargott Deanben. Az életét eluralta a káosz. Felállt. Riley az apja ingébe kapaszkodott, levegő után kapkodott és mondani akart valamit, de annyira hisztérikussá vált, hogy képtelen volt szavakba önteni. Jack arc kifejezése furcsa elégtételt adott Deannek. Ez az. Most kibújt a szög a zsákból.

- Tűnj el innen - mondta Jack.

Dean szeretett volna behúzni neki egyet, de Riley még mindig vasmarokkal kapaszkodott az apjába. Húga végre rátalált a hangjára. - Én... az én hibám! Dean meglátta a... kést.

Jack két keze közé vette a kislány arcát. - Miféle kést?

- A konyhából hoztam - szepegte Riley.

- Minek kellett neked a kés? - Jack kénytelen volt felemelni a hangját, hogy túlkiabálja a kutyaugatást.

- Én...

- Félt.

- Felébredtem, a házban nem volt senki, és féltem.

Dean nem akarta hallani, bement a hálósobájába. A válla sajgott az eséstől. Bekapott pár Tylenolt, a kutyaugatás abbamaradt. Levetkőzött, beállt a zuhany alá és olyan forró vizet engedett, amelyet csak el bírt viselni.

Jack a szobában várta, mikor kijött. A házban csend volt. Riley és Pamacs bizonyára lefeküdtek. Jack a hall felé intett. - Beszélni akarok veled lent. - Azzal választ sem várva, kiment. Dean ledobta a törölközőt, s úgy ahogy volt, vizesen, farmert húzott. Rég itt volt az ideje tiszta vizet önteni a pohárba.

A nappaliban találta Jacket, zsebre dugott kézzel. - Hallottam, hogy sikít - mondta az apja kifelé bámulva az ablakon. - A legrosszabbra gondoltam.

- Örülök, hogy előbb-utóbb eszedbe jutott, hogy magára hagyta. Szép munka, Jack.

- Magamtól is tudom, hogy ha elcseszek valamit. - Jack megfordult, és kivette a kezét a zsebéből. - Zavarban vagyok, hogyan viselkedjek a lányommal, s néha hibázok, mint ma este. De mindent megteszek, hogy helyrehozzam.

- Csodás. Meg vagyok hatva.

- Te még soha semmit nem rontottál el az életben?
- De igen. A múlt szezonban tizenhétszer dobtam mellé.
- Tudod, miképpen értem.

Dean a farmerja derekába akasztotta a hüvelykujját. - Rossz szokásom túllépni a sebességet, tudok gúnyos gazember lenni, de nem hagytam faképnél egyetlen barátnőmet sem, miután teherbe ejtettem, ha ide akarsz kilyukadni. Nekem egy fattyúm sem rohangál a világban. Szégyellem, hogy ezt kell mondanom, Jack, de ebben nem vagyunk cinkosok. - Jack arca megrándult, de Dean meg akarta semmisíteni, sőt még annál is többet. - Csak hogy értsd... Kizárólag Riley miatt engedtem meg, hogy itt legyél. Számomra nem vagy más, mint spermadonor, pajtás, úgyhogy félre az utamból!

Jack nem hátrált meg. - Nem probléma. Ebben nagyon jó vagyok. - Közelebb lépett. - Csak egyszer mondom el. Te húztad a rövidebbet, s jobban sajnálom, mint gondolnád. Amikor April közölte velem, hogy terhes, olyan gyorsan és olyan messzire futottam, ahogy csak bírtam. Ha rajtam múlt volna, soha nem születnél volna meg, ezt ne feledd, amikor legközelebb kimutatod April-nek, mennyire gyűlölöd.

Dean rosszul volt, de nem fordította el a tekintetét, s Jack gúnyosan folytatta. - Huszonhárom voltam, ember. Túl fiatal a felelősségvállaláshoz. Csak a zene érdekelt, hogy röpjek és lefeküdjek valakivel. Az ügyvédem viselte a gondodat, amikor April nem volt rá képes. Ő gondoskodott róla, hogy készenlétben álljon egy dada arra az esetre, ha anyád túl sok csíkot szívott volna fel, vagy elfelejtett volna hazamenni, miután egy arany laméga-tyás rockénekest szórakoztatott egész éjjel. Az ügyvédem figyelt a jegyeidre. Az iskolából őt hívták, ha beteg lettél. Én annyira elfoglalt voltam, hogy még a létezésedről is megfeledkeztem.

Dean moccanni sem tudott. Jack elmosolyodott. - De megtoroltad, pajtás. Azzal a tudattal kell leélnem a hátralévő életemet, hogy ha rajtam múlt volna, sose vettél volna levegőt, s ma nem lennél az, aki vagy. Klassz, nem?

Dean nem bírta elviselni többet, s elfordult, de Jack még beledöfött hátulról egy utolsót. - Egy dolgot megígérhetek. Soha nem fogok bocsánatot kérni. Erre legalább képes vagyok.

Dean kirohant a bejáratú ajtón. Mielőtt észbekaphatott volna, már fent volt az ekhós szekéren.

Blue éppen elaludt, amikor békés lakhelyének ajtaja kivágódott. Az elemlámpa után

tapogatózott, s végre sikerült felkapcsolnia. A férfi félmeztelen volt, a szeme sötéten és jegesen csillogott. - Egy szót se - mondta, s úgy bevágta az ajtót, hogy a szekér beleremegett. - Egyetlen szót se.

Más körülmények között Blue nem értett volna egyet, de Dean olyan zaklatottnak - csodálatosnak - tűnt, hogy átmenetileg megnémult. Felült. Valami mélységesen feldúlta a férfit, s most az egyszer Blue biztos volt benne, hogy nem ő. Dean beverte a fejét a szekér boltíves tetejébe. Bosszús káromkodás hasított a levegőbe, majd széllelés rázta meg a szekeret. Blue megnyalta a száját. -Talán jobb lenne, ha nem vennéd az Úr nevét a szádra, amíg az időjárás elcsendesedik.

- Meztelen vagy?

- Momentán nem.

- Akkor add ide. Azt a rondaságot, amit viselsz. - Az ablakon át beszűrődő holdsugarak tompa vonásokat és titokzatos árnyékokat vetítettek a férfi arcára. - A játék rég véget ért. Add ide.

- Csak így egyszerűen?

- Csak így egyszerűen. Add ide vagy elveszem.

Ha bárki más beszélt volna így vele, Blue kiordította volna a tüdejét, de Dean nem akárhozott. Valami megrepedt a csillogó felszínen, s fájt. Blue volt a munkanélküli, nincstelen, hajléktalan, mégis Dean volt a koldus. Nem mintha elismerte volna. Egyikük sem volt az a fajta.

- Szedsz gyógyszert. - Múlt héten Dean célzott beszélgetést kezdeményezett vérvizsgálatokról és nemi betegségekről, így tisztában volt vele.

- Igen, de... - Blue-nak majdnem ismét kicsúszott a száján, hogy az arcszíne miatt szedi, nem a szexuális élete miatt. Közben a férfi odalépett a komódhoz, kihúzta a legalsó beépített fiókot, és elővett egy csomag óvszert, amit nem Blue tett oda. Nem volt inyére Dean megfontoltsága. Ugyanakkor értékelte a józan eszt.

- Add ide. - A férfi lefejtette Blue ujjait az elemlámpáról, ledobta az óvszert és visszahajtotta a takarót. A fénycsóva a *Sör helyes testet nevel* feliratú pólóra vetült. - Lehet, hogy mostanra lejjebb kellett volna adnom az elvárásaimból, de én még mindig reménykedem.

- Nyújts be panaszt a divatrendőrségnél.

- Mi lenne, ha az önbíráskodás mellett döntenék?

Blue felkészült rá - várta? -, hogy a férfi letépi róla a ruhát, de csalódnia kellett, Dean ugyanis meztelen lábán pásztázott az elemlámpával. - Nagyon szép, Blue. Többet kellene

mutogatnod.

- Rövid.

- Épp körbeér. - A férfi feltolta a póló szélét. Csak pár centit. Csak hogy kivillanjon az egyetlen ruhadarab, amit Blue még viselt, egy fantáziátlan, testszínű csípőbugyi.

- Veszek neked egy tangát. Pirosat.

- Amit soha nem fogsz látni rajtam.

- Honnan tudod? - Dean végigvilágította a fehérneműt Blue egyik csípőjétől a másikig, aztán visszatért az origóhoz.

- Ha megteszem...

- De még mennyire, hogy megteszed.

- Ha megteszem, az egyszeri és megismételhetetlen lesz. S én leszek felül.

- Felül, alul, fejjel lefelé. El sem tudod képzelni, hányféle pózt ismerek.

Erotikus áramütés cikázott keresztül Blue-n. Begömbölyöztette a lábujjait.

- De előbb... - Dean Blue fehérneműjének elágazásához érintette az elemlámpát, néhány kínzó másodpercig odadörzsölte a kemény tokot az anyaghoz, majd feltolta vele a pólót. A hideg műanyag Blue melle alatt állapotodott meg. A férfi megfogta az egyiket a puha pamuton át. - Alig várom, hogy a számban érezzem az ízét.

Blue majdnem felnyögött. A libidója elszakadt a szexuális elveitől.

- Melyik testrészedet csomagoljam ki először? - A fénycsóva Blue testén táncolt. Mintha hipnotizálták volna, úgy nézte, várta, hol fog megállapodni a nyaláb. Átsiklott a mellén, meztelen hasán, az ágyékán. Aztán egyenesen a szemébe világított. Blue hunyorgott, a matrac besüppedt, s a férfi farmerba bújtatott csípője az övéhez simult, miközben a lámpa leesett az ágyra.

- Kezdjük itt. - A szavak Blue arcába hullottak, ahogy Dean odahajolt az ajkára, őt pedig magával ragadta a legörültebb csók, amit valaha átélt, egyik pillanatban gyengéd, a következőben mohó. A férfi becézett és kínzott, követelt és csábított. Blue kinyújtotta a karját, hogy átölelje a nyakát, de Dean elhúzódott. - Ezt ne csináld - zihálta reszelős hangon. - Ismerem a trükkjeidet.

Vannak trükkjei?

- Eltökélted, hogy eltereled a figyelmemet, de nem fog sikerülni. - Dean lehúzta róla a pólót, félredobta, s csak a bugyit hagyta rajta. Felkapta az elemlámpát és Blue mellére irányította. Nem mindig hátrány, ha az ember melle kisebb D kosárnál, állapította meg Blue. Az ő alig B-je kemény volt és készen állt mindenre, aminek jönnie kellett.

Dean ajka volt az.

A férfi meztelen mellkasa a bordáit simogatta, miközben a szájába vette, Blue ujjai pedig a matracba vájtak. Dean nem sietett, használta az ajkát, a nyelvét. Fogával óvatosan harapva addig ingerelte, míg Blue úgy érezte, nem bírja tovább. Eltolta Dean fejét.

- Ilyen könnyen nem úszod meg - suttogta a férfi, forró leheletével Blue nedves bőrét legyezgetve. Hüvelykujját beakasztotta a lány bugyijába, lehúzta, félredobta és felállt. A lámpa a takaró alatt hevert elhagyatva, így Blue nem láthatta, mi rejtőzik a farmer alatt. Már éppen világosságot akart csinálni, mikor megálljt parancsolt magának. Mindig a férfi volt a vágy tárgya, akit kiszolgáltak. Hadd tegyen most Dean az ő kedvére.

Benyúlt a takaró alá, és sötétségbe borítva mindent, lekapcsolta a lámpát. Ennek az erotikus játéknak az újdonsága éppoly olvasztó volt, mint a férfi simogatásai, de a sötétség azt is jelentette, hogy nem hagyhatja Deant megfélemlíteni róla, Blue Bailey-vel van dolga, nem valami arctalan nőszeméllyel. - Sok szerencsét - sikerült kinyögnie. - Ahhoz, hogy kielégüljek, két férfi kell.

- Mocskos a fantáziád. - Dean farmerja lágy suhogással a földre hullott. - Hol az az elemlámpa? - Visszakapcsolta, kivette a takaró alól, majd végigsöpört vele Blue meztelen testén a mellétől a hasáig, s még lejjebb. Ott megállt. - Nyisd szét - parancsolta gyengéden. -Hadd lássam.

Ez már túl sok volt, s Blue majdnem ott helyben elérte a beteljesülést. Széttárta engedékeny combjait, s az elemlámpa hideg műanyaga lehűtötte bőrének belső lejtőit. - Tökéletes - suttogta Dean.

Blue ezután már nem tudott semmiről, csak érzett.

Becéző és szétválasztó ujjakat. Kutató ajkat. Saját kezét, mely felfedezett mindent, amit már oly régóta meg akart érinteni, simogatni, felbecsülni.

Törékeny teste tökéletes ellenállással fogadta a férfiét. Érdes bársonnyal és finom pézsmával. Együtt mozogtak. Az elemlámpa leesett a földre. Dean mélyen belehatolt, visszahúzódott, majd ismét behatolt. Blue háta ívbe feszült, követelt, harcolt... s végül befogadott.

Vízvezeték híján szeretkezni nem volt olyan romantikus, mint gondolná az ember. - Hogy oldották ezt meg a pionírok? - panaszkodott Blue. - Fürdőszobát akarok.

- Használjuk a pólódat. Holnap majd elégeted. Kérlek.

- Ha még egy szót szólsz a pólómról...

- Add ide.

- Hé, nem otthon vagy... - Blue levegő után kapkodva nézte, ahogy a férfi hasznossá teszi a pólóját.

Másodjára sem került fölülre. Harmadjára azonban sikerült változtatnia az erőviszonyokon. Legalábbis, mivel nála volt az elemlámpa, azt gondolta, hogy változtatott rajta. De őszintén szólva halvány sejtelve sem volt róla, ki szolgál kit. Egy dolog biztos volt. Soha többé nem ugratta Deant azzal, hogy „Villám McQuinn”.

Elszundítottak. A kis priccs a szekér végében nem volt elég hosszú a férfinak, ő mégis maradt, egyik karjával Blue vállát ölelve.

Blue nagyon korán kelt, s amilyen óvatosan csak tudott, átmászott a férfin. Elfogta a gyengeség, mikor egy pillanatra megállt és lenézett rá. Dean hátán kirajzolódtak az izmok és az inak a reggeli fényben. Blue-nak egész életében meg kellett elégednie a második legjobbal. Egészen a tegnap estéig.

Fogta a ruháit, átment a házba, megdöntötte a leggyorsabb zuhanyozás világrekordját, felöltözött farmerba és pólóba, majd zsebre tett néhány szükséges dolgot. Visszafelé egy pillantást vetett a fák alatt álló cigányszekérre. Dean az a fajta önzetlen, vakmerő szerető volt, amilyenről mindig is álmodott. Egyetlen pillanatot sem bánt meg a múlt éjszakából, de az álmodozásnak vége.

Kitolta a kisebbik kerékpárt az istállóból, s kikerekezett a főútra. Minden domb hegynek tűnt, s a tüdeje jóval azelőtt égni kezdett, hogy beért a városba. Mire felért az utolsó dombtetőre és ereszkedni kezdett Garrisonba, a lába túlfőzött spagettivé vált.

Mint kiderült, Nita Garrison is koránkelő volt. Blue a zsúfolt konyhában állt, s nézte, ahogy az öregasszony a gofriját tologatja. - Négyszáz dollárt kérek egy méterszer méteres képért, kétszáz dollárt előre, ma. Elfogadja vagy nem?

- Bagatel - felelte Nita. - Sokkal többre számítottam.

- Plusz koszt és kvártély a festés idejére. - Blue elhessegette magától a cigányszekér emlékét. - Jobban meg kell ismernem Tangót, hogy visszaadhassam az igazi személyiségét.

Tangó felhúzta egyik petyhüdt szemhéját, s ránézett váladékos szemével.

Nita olyan gyorsan nézett körbe, hogy Blue attól félt, elhagyja a parókáját. - Itt akar lakni? A házamban?

Blue erre vágyott a legkevésbé, de elkerülhetetlen volt a történetek után. - Csak így készíthetek minőségi munkát.

Nita bütykös ujján megcsillant a gyémánt és rubint gyűrű, amikor a sütőre mutatott. - Ne számítson rá, hogy rendetlenséget hagyhat maga után.

- Biztosra veheti, hogy nagyobb tisztaság lesz a konyhájában, mint most, ha én itt vagyok.

Nita számító pillantást vetett rá, ami semmi jót nem jósolt. - Hozza le a rózsaszín pulóveremet. Az emeleten van az ágyamon. De az ékszereimhez hozzá ne nyúljon. Úgyis megtudom.

Blue gondolatban kést döfött Nita fekete szívébe, miközben átvágott a túldíszített nappalin. Egy hét alatt készre vágja a festményt és útnak indul. Rosszabbat is túlélte már, mint pár napot Nita Garrisonnal. Ez volt a leggyorsabb kivezető út a városból.

Az emeleten egy kivételével minden ajtó zárva volt, á lenti helyiségekhez képest a folyosó takarosabbnak tűnt, de rózsaszín plüssszőnyegére azért ráért volna egy porszívózás, metszett üvegcsillárjának alját pedig döglött bogarak borították. Nita szobája a rózsaszín és aranysárga csíkos tapétával, a fehér bútorokkal és a hosszú ablakok előtt lógó rózsaszín sötétítőfüggönyökkel egy Las Vegas-i halottasházra emlékeztette Blue-t. Felkapta a rózsaszín pulóvert egy aranysárga bársonyszékről, s levitte a rózsaszín padlószőnyeggel borított, velúrszófától zsúfolt, lógó kristályprizmás lámpákkal megvilágított, fehér és aranysárga nappaliba.

Nita becsoszogott, dagadt bokája majd szétrepesztette ortopéd fűzős cipőjét. Egy kulcsomót nyújtott Blue-nak. - Mielőtt munkához látna, vigyen el a bankba.

- Mielőtt bárhová vinném, hívja vissza a kutyáit. Mondja meg nekik, hogy fejezzék be a munkát Dean házánál.

- Később.

- Most. Segítek megkeresni a telefonszámokat.

Nita meglepte Blue-t azzal, hogy alig ellenkezett, ámár egy órába telt, mire elintézte a telefonhívásokat, ami alatt utasította Blue-t, hogy ürítse ki a ház összes szemetesét és vigyen le egy halom dobozt a hátborzongató alagsorba. De végre Blue beülhetett egy hároméves, sportos, piros Corvette Roadster kormányra mögé. - Városi autóra számított, ugye? - lélegzett szortyogva Nita az utasülésen. - Vagy egy Crown Victoriára. Öreg-asszonyos kocsira.

- Seprűnyélre számítottam - motyogta Blue, a poros műszerfalat bámulva. - Mióta áll ez a kocsi a garázsban?

- Nem vezethetek a csípőm miatt, de egyszer egy héten beindítom, hogy ne merüljön le az akkumulátor.

- Legjobb lenne, ha addig zárva tartaná a garázsajtót. Fél óra alatt megoldódna minden gondja.

Nita úgy szívta a fogát, mintha mérget szürcsölt volna.

- Hogy szokott közlekedni? - kérdezte Blue.

- Az az ostoba Chauncey Crole fuvaroz. Őt tartják a taxisnak a városban. De mindig köpköd az ablakon, amitől felfordul a gyomrom. A felesége vezeti a garrisoni Női Klubot. Gyűlölnek kezdettől fogva.

- Nem lep meg. - Blue kifordult a város főutcájára.
- Elégtételt vettem rajtuk.
- Mondja, hogy nem ette meg a gyerekeiket...
- Magának mindenre van egy aranyköpése? Álljon meg a gyógyszerertárnál.
- Azt hittem, a bankba megyünk.
- Előbb ki kell váltani a receptjeimet.
- Festő vagyok, nem kifutólány.
- Szükségem van a gyógyszeremre. Vagy túl nagy gondot jelent elhozni egy öregasszony gyógyszereit?

Blue eddig csak levertnek érezte magát, most már nyomorultul is.

Miután megálltak a vegyesboltnál, melynek a kirakatában kiszúrta az ember szemét a HÁZHOZ IS SZÁLLÍTUNK tábla, Nita beküldte a zöldségeshez kutyaeledelért, majd a pékségbe egy banános fánkért. Aztán megvárakoztatta, amíg a Barb's Tresses and Day Spanál manikűröztetett. Blue kihasználta az időt, hogy vegyen magának egy saját banános fánkot és egy csésze kávé, amivel elköltött hármát az utolsó tizenkét dollárjából.

Hátrahajtotta a pohártető kupakját, és el akart engedni egy ezüstsínű Dodge Ram teherautót, hogy átvágjon az utcán Nita kocsijához, de a teherautó nem ment el előtte. Lefékezett, s éles szögben leparkolt egy tűzcsap elé. Az ajtó kivágódott, s egy ismerős csizma után megjelent egy nem különben ismerős izmos, farmerba bújtatott láb.

Egy nevetséges pillanatig átengedte magát a szédülésnek, mielőtt szemöldökráncolva a csillogó teherautóra nézett. - Ezt nem mondod komolyan.

Hol a pokolban voltál? - Dean kávészínű cowboykalapot és ultramodern, sárgalencsés napszemüveget viselt. Pár órával ezelőtt a férfi még a szeretője volt, ami folytán mostanra beszélő, járó, természetes akadályvá vált, mely eltorlaszolta előle az életét jelentő főutat. Blue kezdettől fogva apró morzsákat adott magából, de tegnap este egy hatalmas falatot, amit most vissza akart szerezni.

Dean bevágta az ajtót. - Miért nem keltettél fel, ha biciklizni akartál? Egyébként is terveztem.

- Ez a teherautó a tiéd?

- Minden farmon van teherautó. - A kirakatokban kezdtek megjelenni a fejek. Dean megfogta a karját, és a kocsni mellé húzta. - Mit keresel itt, Blue? Egy cetlit sem hagytál. Aggódtam.

Blue lábujjhegyre állt és egy röpke csókot nyomott a férfi harcias állára. - Be kellett jönnöm a városba, hogy munkába álljak, s mivel korlátozottak a közlekedési lehetőségeim, kölcsönvettem a biciklit. Visszakapod.

Dean lekapta a napszemüvegét. - Miféle munka? - Összehúzta a szemét. - Nem mondom komolyan.

Blue az út szélén álló Corvette Roadsterre mutatott a kávéspoharával. - Van jó oldala is. Nagyszerű kocsija van.

- Nem fogod megfesteni az öregasszony kutyáját.

- A jelenlegi nettó bevételem nem éri el a borraaló összegét, amit a McDonald'sban hagysz.

- Még soha nem találkoztam olyanval, akinek ennyire rögeszméje lett volna a pénz. - Dean visszatette a napszemüvegét. - Lépj túl rajta, Blue. Túl nagy jelentőséget tulajdonítasz a pénznek az életben.

- Majd leszokom róla, amint multimilliomos leszek.

Dean előrántotta a tárcáját, kivett egy köteg pénzt, és beledugta Blue nadrágzsebébe. - A

nettó bevételeid most nőtt meg ugrásszerűen. Hol a bicikli? Dolgunk van.

Blue kivette a zsebéből a pénzt. Egy köteg ötvenes volt. A férfi szemüveglencsájából irigységtől elsárgult arca nézett vissza rá. - Pontosan kinek is adtad?

- Hogyhogy minek? Természetesen neked.

- Azt tudom, de mivel érdekelted ki?

Dean tudta, hova akar kilyukadni, de szakértője volt a mellébeszélésnek. - Egész hétvégén az én bútoraimat válogattad Knowville-ben.

- Aprilnek segítettem. A remek ételek, az első osztályú hotel és a masszázs különben is bőven kárpótoltak. Apropos, kösz. Nagyszerű volt.

- A szakácsom vagy.

- Eddig három palacsintát és valami maradékot ettél.

- És kifestetted a konyhát.

- A konyha és az ebédlő mennyezetének egy részét.

- Na látod.

- Több mint egy hétig etettél, szállásoltál és fuvaroztál. Kvittek vagyunk.

- Főkönyvet vezetsz? Mi van a falfestménnyel az ebédlőben? A falfestményekkel. Négyet akarok, minden falra egyet.

Blue begyűrte a bankjegyeket a férfi zsebébe. - Ne próbálj meg manipulálni. Füttyölsz a falfestményekre. April ötlete volt.

- Kezdetől fogva tetszett, s most még jobban tetszik. Ráadásul tökéletes megoldás a problémára, amit magadnak csinálsz. Csak valami oknál fogva félsz megfesteni. Magyarázd el. Miért olyan aggasztó néhány falfestményt készíteni a férfinak, akinek az adósa vagy?

- Azért, mert nem akarom.

- Állást ajánlok. Jobbat, mint az az örült öregasszony.

- Ne fáraszd magad. Eddig, ami igazi szolgálatot tettem, az tegnap este volt, s még egy olyan tökkelütött, mint te is tudhatná, hogy ezek után nem fogadhatom el a pénzedet.

Deannek volt képe gúnyolódni. - Ugyanabban az ágyban feküdtünk? Mert én úgy emlékszem, hogy én tettem szolgálatot. Mindennel üzletelni akarsz? Rendben. Akkor fizess. Elküldöm a számlát. Ezer dollárról! Igen. Nagyon sokkal tartozol. A szolgálataimért.

- Ezer dollár? A régi pasijaimra kellett gondolnom, hogy egyáltalán felizguljak.

Blue nem ilyen csattanót remélt a végére, a férfi ugyanis felnevetett. Nem keserűen, amitől ő jobb kedvre derült volna, hanem fölöttébb szórakozottan.

- Kislány!

Blue arca megrándult, mikor Nita pont ezt a pillanatot választotta arra, hogy megjelenjen a

Barb's Tresses and Day Spaból, frissen festett, karmazsinvörös karmait a botjára fonva. - Kislány! Jöjjön, segítsen át az úttesten.

Dean visszataszítóan vidám mosolyt küldött Nita felé.

- Jó reggelt, Mrs. Garrison.

- Jó reggelt, Deke.

- Dean, asszonyom.

- Nem hiszem. - Nita Blue felé lendítette a retiküljét.

- Vigye ezt, kislány! Nehéz. Vigyázzon a körmömre. Remélem, nem pocskolta a benzint, amíg bent voltam.

Dean a farmerja zsebébe akasztotta a hüvelykujját. - Örömmel látom, milyen jól kijönnek egymással.

Blue megfogta Nita könyökét, és átvezette az úton. - A kocsija itt áll.

- Nem vagyok vak.

- Odaugrok a házhoz, és felveszem a biciklit hazafelé menet - kiáltotta Dean. - Jó szórakozást.

Blue úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Vigyen haza - mondta Nita, mikor elhelyezkedett az ülésen.

- Mi lesz a bankkal?

- Elfáradtam. Kiállítok egy csekket.

Csak három nap, mondta magában Blue, miközben lopva visszanézett a teherautóra.

Dean egyik lábát a tűzcsapra téve állt, s egy helyi szépség beszélgetett vele, belekarolva.

Amikor hazaértek, Nita ragaszkodott hozzá, hogy Blue elvigye sétálni Tangót, hogy jobban megismerkedjenek. Mivel Tangó sánta volt és ezeréves, Blue hagyta, hadd szundítson egy hortenzia alatt, miközben ő a járdaszélén ült látótávolságon kívül a háztól, és próbált nem gondolni a jövőjére.

Nita rávette, hogy főzzön ebédet, de ahhoz előbb ki kellett takarítani a konyhát. Ahogy letörölte az utolsó serpenyőt, egy ezüst Ram teherautó állt meg a ház mögött. Nézte, ahogy Dean kiszáll és fogja a biciklit, amit Blue kitett a hátsó ajtóhoz. Bedobta a teherautó hátuljába, az ablak felé fordult, ahol Blue állt, és megpöckölte a cowboykalapját.

Jack előbb a zenét hallotta meg, aztán vette csak észre Aprilt. Sötét volt, tíz óra múlt. April a rozoga teraszon ült egy vacak fémlámpa alatt, és a lábujja körmeit lakkozta. Az évek

semmivé foszlottak. Fekete topjában és rózsaszín rövidnadrágjában annyira hasonlított arra a húszéves lányra, aki Jack emlékezetében élt, hogy a férfi elfelejtett a lába elé nézni, s megbotlott egy fa gyökerében a lepusztult léckerítésnél.

April felnézett. Aztán azonnal vissza. Jack alávalóan viselkedett vele tegnap este, s April nem felejtette el.

A férfi tanúja volt, ahogy egész nap fáradhatatlan hatékonysággal irányította a festőket, akik végre visszaszállingóztak, vitatkozott a vízvezeték-szerelővel, ellenőrizte egy kamionnyi bútor lepakolását, és őt céltudatosan kerülte. Csak a férfiak tekintete, amivel követték, volt ismerős.

Megállt a lépcső aljánál, April egy öreg széken ült, lábát felhúzza az ülőkére. - Mit hallgatsz?

- Halálfej Julie. - April szigorúan a lábujjaira figyelt.

- Az ki?

- Egy Los Angeles-i alternatív zenekar. - April hosszú, egyenetlen haja az arcába hullott, ahogy hátranyúlt, hogy lehalkítsa a zenét. A legtöbb nő az ő korában levágatta a haját, de April soha nem követte a divatot. Amikor mindenki más Farrah-frizurát hordott, ő brutális mértani alakzatra vágatta, amivel kiemelte kék szemét, és magára vonta az emberek figyelmét.

- Mindig elsőnek fedezted fel az új tehetségeket.

- Már nem szokásom.

- Kétlem.

April ráfűjt a lábujjaira, újabb ürügy, hogy levegőnek nézze a férfit. - Ha Riley-hoz jöttél, egy órát késtél. Elfáradt és elaludt a hálószobában.

Jack alig látta ma. Riley egész délelőtt April sarkában volt, délután pedig biciklizni ment Deannel egy lila kerékpáron, amit a bátyja az új teherautójából vett elő. Kipirultan, izzadtan, de boldogan ért vissza. Neki kellett volna biciklit venni Riley-nak, de eszébe sem jutott.

April beledugta az ecsetet az üvegbe. - Csodálkozom, hogy ennyi ideig egyedül hagytál vele. Felönthettem volna a tejét alkohollal, vagy teletömhettem volna a fejét siralmas történetekkel a múltadból.

- Nyűgös vagy. - Jack feltette a lábát az alsó lépcsőre. - Tegnap este igazi seggfej voltam. Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

- Nosza.

- Épp most tettem meg.

- Ezen még gondolkodj.

Megérdemelte, amit April a fejéhez vágott, sőt még többet is, mégsem tudta visszafojtani mosolygását, miközben fellépett a tornác szélére. - Azt akarod, hogy csússzak-másszak előtted?

- Kezdetnek.

- Megtenném, csak nem tudom, hogyan kell. Túl sok ideig nyalták a seggemet.

- Próbáld meg.

- Mi lenne, ha azzal kezdeném, elismerem, hogy igazad volt. Fogalmam sincs, mit kezdjek Riley-val. Ettől ostobának érzem magam, büntudatom van, s mivel egyikhez sem vagyok hozzászokva, rajtad töltöttem ki a mérgemet.

- Ígéretes. Most mondd a többi.

- Adj tippet.

- Be vagy rezelve, és szükséged van a segítségemre, hogy túlélj ezt a hetet.

- Igen, ez is igaz. - Jack tudta, hogy megbántotta Aprilt. Mostanában túl sok embert bántott meg. Az erdőt nézte, ahol kezdtek feltűnni a szentjánosbogarak. Pattogzó festék ráspolyozta a könyökét, ahogy nekidőlt a tornác egyik oszlopának. - Mit meg nem adnék most egy cigarettáért.

April lerakta az egyik lábát, és felhúzta a másikat. - Nekem nem a cigaretta hiányzik. S nem is a drog, ha már itt tartunk. Hanem az alkohol. Félelmetes, hogy egy pohár bor vagy egy margarita nélkül kell leélned az egész további életedet.

- Lehet, hogy most már tudnád, hol a határ. - Függő vagyok - jelentette ki April olyan őszinteséggel, ami megingatta Jacket. - Nem ihatok soha többé.

A faházban megszólalt April telefonja. Gyorsan rátette a kupakot a körömlakkra és felugrott, hogy felvegye. Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, Jack zsebre vágta a kezét. Ma talált egy csomó vázlatot a verandához. Az apja ács volt, tervrajzok és szerszámok között nőtt fel, de nem emlékezett rá, mikor volt a kezében utoljára kalapács.

Benézett az ajtón át az üres nappaliba, hallotta April elfojtott hangját. A pokolba. Bement. April háttal állt neki, fejét az egyik konyhaszekrénynek támasztott karján nyugtatva. - Tudod, hogy nagyon is érdekel - mondta olyan halkán, hogy Jack alig tudta kivenni a szavakat. -Reggel hívjál fel, rendben?

Túl sok évtized telt el ahhoz, hogy hagyja magát meggyötörni a féltékenység régi szúrásától, ezért inkább a pulton heverő füzetre koncentrált. Miközben felemelte, April befejezte a beszélgetést, s a kiadványra mutatott a telefonjával. - Önkéntes munkát végzek nekik.

- Szív Képtár? Sosem hallottam róluk.

- Hivatásos fotósokból áll, akik önkéntes alapon csodálatos képeket készítenek az örökbefogadásra váró gyermekekről. Helyi galériákban állítjuk ki. Sokkal személyesebbek, mint a szociális intézmények bögrés képei, s rengeteg gyerek talált otthonra a kiállításokon keresztül.

- Mióta csinálod?

- Öt éve. - April visszslattyogott a tornácra. - A beállításokkal kezdtem, olyan ruhát adtam a gyerekekre, ami kifejezte az egyéniségüket, segítettem nekik feloldódni. Ma már magam is készítek fényképeket. Legalábbis, amíg ide nem jöttem. Meg lennél lepve, mennyire szeretem.

Jack zsebre tette a nyomtatványt, és követte Aprilt a tornácra. Szeretett volna a fickóról kérdezni a telefonban, de nem tette. - Csodálkozom, hogy nem mentél férjhez.

April fogta a körömlakkot, és ismét elhelyezkedett a széken. - Mire eléggé kijózanodtam a házassághoz, már elment tőle a kedvem.

- Nem tudlak elképzelni férfi nélkül.

- Ne turkálj a magánéletemben.

- Nem turkállok, csak próbálom megismerni, ki vagy.

- Szeretnél férfifalónak beállítani.

- Azt hiszem.

- Tudni akarod, hogy ma is ugyanaz a rossz lány vagyok-e, aki elcsábítja szegény gyenge férfiakat, akik képtelenek parancsolni a sliccüknek.

- Így is fogalmazhatunk.

April a nagylábujja körmét fújta. - Ki az a barna, aki a múlt héten a kíséretedben volt?

- Egy nagyon ügyes asszisztens, akit még soha nem láttam meztelenül. Szóval, van valaki komoly az életedben?

- Igen. Én.

- Az jó.

April letörölt egy körömlakk-maszatot. - Mesélj magadról és Marliról! Mennyi ideig is voltatok házasságban? Öt percig?

- Másfél évig. Régi történet. Negyvenkét éves voltam, azt hittem, itt az ideje megállapodnom. Ő fiatal volt, gyönyörű és kedves, legalábbis akkor azt hittem. Szerettem a hangját. Még mindig szeretem. Csak miután összeházasodtunk, bújt ki a szög a zsákból, s jöttünk rá, hogy mindent gyűlölünk a másokban. Meg kell mondanom neked, hogy a nők nem szeretik a csípős megjegyzéseket. De van jó oldala is. Megszületett Riley.

Marli után Jacknek két hosszú távú kapcsolata volt, amit a sajtó részletesen taglalt. Bár

mindkettő komoly volt, valami alapvető hiányzott belőlük, s egy felbomlott házassággal a háta mögött nem égett a vágytól, hogy beleugorjon egy újabbba.

April befejezte a festést, rátette a kupakot a körömlakkra, s kinyújtotta hosszú lábait. - Ne küld el Riley-t. Se nyári táborba, se Marli hűgához, különösen ne egy bentlakásos iskolába ősszel. Legyen melletted.

- Lehetetlen. Hamarosan indul a turné. Mit kéne tennem? Bezárjam egy hotelszobába?

- Majd kitalálsz valamit.

- Túl sokat képzelsz rólam. Mondta Riley, mi volt tegnap este? Deannel?

April úgy kapta fel a fejét, mint egy anyatigris, ami veszélyt szimatol a levegőben. - Nem.

Jack leült a legfelső lépcsőre, és elmesélte, mi történt. - Nem próbálok mentséget keresni, de Riley sikított, Dean pedig kergette.

April felállt. - Soha nem tudná bántani. Nem hiszem el, hogy leütötte. Örülj neki, hogy nem törte ki a nyakadat.

Igaza volt. Bár Jack formában volt, hogy bírja a magas fordulatszámon pörgő koncerteket, amikről híres volt, de aligha vehette fel a versenyt egy harmincegy éves profi sportolóval. - Ez még nem minden. - Felállt. - Aztán beszélgettünk Deannel, legalábbis én beszéltem. Meggyóntam a bűneimet. Őszintén. Szükségtelen mondanom, hogy megrázkódtatásként érte.

- Hagyd békén, Jack. Elég bajt okoztunk már neki mindketten.

- Igen. - Jack az ajtó felé pillantott. - Jobb ha nem ébresztem fel Riley-t. Itt aludhat ma este?

- Persze. - April megfordult, hogy bemenjen, Jack pedig már majdnem lent járt a lépcső alján. Majdnem. - Egy kicsit sem vagy kíváncsi? - nézett vissza Aprilre. - Nem akarsz tudni, milyen lenne most együtt?

April keze megállt a kilincsen. Egy ideig nem szólt semmit, de aztán amikor megszólalt, a hangja acélosan csengett. - Cseppet sem.

Riley nem hallotta, mit beszél az apja és April, csak felébredt a hangjukra. Kényelmesen feküdt az ágyban, megnyugtatta a tudat, hogy szóba állnak egymással. Valamikor szeretniük kellett egymást, ha megszületett Dean.

Nagylábujjával megvakarta a vádliját, ahol viszketett. Ma olyan jól érezte magát, hogy el is felejtett szomorkodni. April klassz feladatokkal látta el, úgymint virágokat szedni csokorba, italokat felszolgálni a festőknek. Délután biciklizni mentek Deannel. A kavicsos nehéz volt

hajtani a pedált, de Dean nem veszekedett vele, hogy lassú, s azt mondta, holnap dobálnia kell neki a labdát, hogy gyakoroljon. Már a pusztá gondolatra idegesség fogta el, de izgatott várakozás is. Hiányzott neki Blue, de amikor Deant kérdezte felőle, a bátyja másról kezdett beszélni. Remélte, hogy nem fognak szakítani. Az anyja mindig szakított.

Hallotta, hogy April motoszkál, felhúzta hát az álláig a takarót és mozdulatlanul feküdt, hátha April benyit hozzá. Észrevette, hogy ilyesmiket csinál.

Ahogy teltek a napok, Blue azzal nyugtatta magát, jó is, hogy Dean nem jelentkezik, mert minden józan észére szüksége volt, hogy kibírja Nitával. Pedig szörnyen hiányzott neki a férfi. Szerette volna azt hinni, hogy ő is épp ennyire hiányzik Deannek, de miért is hiányzott volna? A férfi megkapta, amit akart.

A magány ismerős érzése kerítette hatalmába. Nita úgy döntött, ő is szerepelni akar a festményen Tangó mellett, de nem úgy, ahogy most kinéz, hanem mint régen. Ehhez egy halom fényképalbumot kellett átnyálazni, s hallgatni, hogyan kopogtatja Nita karmazsinvörös körmével egyik oldalt a másik után, szapulva mindazokat, akikkel valaha lefényképezték - tánctanár kollégáját, ápolatlan szobatársát, férfiak hosszú sorát, akik rosszul bántak vele.

- Kedvelt valaha bárkit is? - kérdezte Blue kiábrándultan szombat reggel, miközben a nappali fehér velúrszófáján ültek, körülöttük a szanaszét szórt fotóalbumokkal.

Nita bütykös ujjával lapozgatott. - Akkor mindannyiukat. Még naiv voltam az emberi természetet illetően.

Csalódottsága ellenére, hogy még mindig nem sikerült elkezdenie a munkát, Blue talált valami elbűvölőt abban, ahogy Nita élete kibontakozott előtte a háború idején Brooklynban töltött tinédzser éveitől a gyakran emlegetett ötvenes és hatvanas évek elejéig, amikor társastáncot tanított. Volt egy tisztavirág életű házassága egy általa „iszákos”-nak bélyegzett színésszel, árult kozmetikumokat, dolgozott modellként árubemutatókon s ruhatárosként számos elegáns New York-i étteremben.

A hetvenes évek elején találkozott és ment hozzá Marshall Garrisonhoz. Az esküvői fényképen egy érzéki, halványan rúzsozott szájú és vastagon kikent szemhéjú, platinaszőke nő nézett imádattal telve egy fehér öltönyt viselő előkelő, idősebb úrra. A csípője karcsú volt, a lába hosszú, a bőre feszes, olyan, aki után megfordultak a férfiak.

- Azt hitte, harminckettő vagyok. Ő akkor ötven volt, én meg majd megőrültem az aggodalomtól, mi lesz, ha rájön, hogy valójában negyven vagyok. De fülig szerelmes volt

belém, s nem érdekelte.

- Boldognak látszott. Mi történt?

- Garrisonba költöztünk.

Ahogy fordultak a lapok, úgy változott Nita mások kegyeit kereső mosolya egyre keserűbbé. - Ez mikor készült?

- Házasságunk második karácsonyi ünnepségén. Amikor felébredtem abból az álomból, hogy megszerettethetem magam mindenkivel.

A női vendégek megvető arckifejezése pontosan elárulta, mit éreznek a túl nagy fülbevalót és túl rövid szoknyát viselő, rámenős brooklyni betolakodóval szemben, aki elhappolta előlük a város legjobb partiját. A következő oldalon Nita magányosan állt valaki kerti ünnepségén, ajkán feszült mosollyal. Blue Marshall képéhez lapozott. - A férje nagyon jóképű volt.

- Ő is tudta.

- Őt sem kedvelte?

- Azt hittem, van gerince, amikor hozzámentem.

- Bizonyára kiszívta belőle, a vérével együtt.

Nita alsó ajka legörbült, ahogy a fogát szívta, legkedveltebb eszközével hangot adva rosszállásának. Blue a számát sem tudta, hányszor hallotta ezt a visszataszító szürcsölést.

- Hozza ide a nagyítót - parancsolta Nita. - Meg akarom nézni, hogy látszik-e Berti Johnson szemölcske a képen. A legcsúnyább nő, akit valaha láttam, mégis volt pofája kritizálni az öltözködésemet. Azt terjesztette, hogy hivalkodó vagyok. De elintéztem.

- Késsel vagy pisztollyal?

Fogszívás, cöccögés. - Amikor a férje elvesztette az állását, felvettem takarítónak. Mrs. Önnagyságának bűdös volt a munka, különösen, hogy napjában kétszer pucoltattam vele vécét.

Blue nagyon is el tudta képzelni, ahogy Nita a szerencsétlen Berti Johnsonnak parancsolgat. Vele is ezt csinálta az elmúlt négy napban. Házirétest rendelt, Tangó után takarított vele, s még új bejárónő keresésével is megbízta, ami kiábrándító feladat volt, miután senki nem akart neki dolgozni. Blue becsukta az albumot. - Eleget láttam ahhoz, hogy munkához lássak. A vázlat kész, s ha békén tudna hagyni egy időre ma délután, jutnék is valamire.

Nem elég, hogy Nita kijelentette, ő is rajta akar lenni a festményen, de a kép méreteit is megnövelte, hogy kiakaszthassa az előszobába. Blue megrendelte az egyedi méretű vásznat, és annak megfelelően felszámolta az árat. Böven lesz pénze új életet kezdeni egy másik városban... ha kijut egyáltalán Garrisonból, amit Nita minden rendelkezésére álló eszközzel meg akart akadályozni.

- Hogy lesz ebből tisztességes festmény, ha egész idő alatt arról a futballjátékosról

álmodozik?

- Nem igaz. - Blue egy pillanatra sem látta Deant azóta, hogy kedden összefutottak az utcán, s amikor visszament a farmra a ruháiért, a férfi nem volt ott.

Nita a botjáért nyúlt. - Nézzen szembe a tényekkel, Miss Nagyszájú. A maguk úgynevezett eljegyzésének vége. Egy ilyen férfi többre vágyik, mint amit maga adni tud neki.

- Maga csak tudja.

Nita megvetően nézett rá. - Nézzen tükörbe.

- Maga is meg fog halni valamikor?

Nita alsó ajka legörbült, s hangosan megszívta a metszőfogát. - Az a férfi összetörte a szívét, és maga nem ismeri el.

- Nem törte össze a szívemet. Csakhogy tudja, én használok ki a férfiakat. Nem ők engem.

- Persze, maga egy igazi Mata Hari, mi?

Blue megfogott két albumot. - Felmegyek a szobámba dolgozni. Ne zavarjon.

- Addig nem megy sehová, amíg el nem készíti az ebédemet. Grillezett sajtos szendvicset kívánok. Ementáliból, nem abból a moslékból, amit maga hozott.

- Cheddar sajtnak hívják.

- Nem szeretem.

Blue felsóhajtott, és elindult a konyhába. Éppen kinyitotta a hűtőt, mikor meghallotta, hogy kopognak a hátsó ajtón. Megdobbant a szíve. Odarohant, és látta, hogy April és Riley az. Bármennyire is örült nekik, nem tehetett róla, egy kicsit csalódott is volt. - Gyertek be. Hiányoztatok.

- Te is hiányzol nekünk. - April megpaskolta az arcát. - Különösen a főztöd.

Blue megölelte Riley-t. - Nagyon csinos vagy. - Amióta öt napja nem látta, Riley hosszú, formátlan bozontját ovális arcához illő, rövid frizura váltotta fel. Szűk, cicomás ruhái helyett kényelmes khakisortot viselt egy egyszerű zöld toppal, ami kiemelte a szemét és olívvzöld bőrét, mely már most veszített puffadságából.

- Ki az? - Az öregasszony megjelent a konyhaajtóban, és lenézően végigmérte April. - Maga kicsoda?

Blue fintorgott. - Csak én hallom úgy, mintha egy üstben rotyogna valami?

April elmosolyodott. - Dean Robillard házvezetője vagyok.

- Blue még mindig a maga főnökéről ábrándozik - jelentette ki Nita önelégülten. - Egyszer sem jött el meglátogatni, de Blue nem hajlandó elismerni, hogy vége.

- Nem ábrándozom. Én...

- Álomvilágban él, s várja, hogy a szőke herceg megmentse. - Nita három láncát egyikét

rángatta, s a tizenegy éves gyerekre szegezte a tekintetét. - Mi is a neved? Valami különleges.

- Riley.

- Úgy hangzik, mint egy fiúnév.

Mielőtt Blue helyre rakhatta volna Nitát, Riley megelőzte. - Lehet. De sokkal jobb, mint a Trinity.

- Ez a te véleményed. Ha lett volna gyerekem, Jennifernek kereszteltem volna. - Az ajtóra mutatott a botjával. - Gyere velem a nappaliba. Olvasd fel a horoszkópot, te jobban látsz. Valaki kérte, hogy ne zavarják - bámult Blue-ra.

- Riley az én vendégem, s itt marad.

- Megint babusgatja. - Nita rosszállóan méregette Riley-t. - Úgy bánik veled, mint egy csecsemővel.

Riley a szandálját tanulmányozta. - Nem egészen.

- Nos? - kérdezte Nita sürgetően. - Jössz vagy nem?

Riley az ajkát rágta. - Azt hiszem.

- Várj - ölelte át Blue a kislány vállát. - Itt maradsz mellettem.

Legnagyobb megdöbbenésére azonban Riley pár másodpercnyi tétovázás után elhúzódott tőle. - Nem félek tőle.

Nita orrlyukai kitágultak. - Miért kéne félnie tőlem? Szeretem a gyerekeket.

- Vacsorára - vágta rá Blue.

Nita a fogát szívtá, aztán Riley-hoz fordult. - Ne álldogálj ott.

- Ott maradsz, ahol vagy - szólalt meg Blue, mikor Riley elindult Nita után a nappaliba. - Hozzám jöttél, Riley, nem hozzá.

- Tudom, de az az érzésem, hogy vele kell mennem - felelte Riley beletörődve.

Blue Aprilra nézett, aki alig észrevehetően bólintott. Csípőre tette a kezét, és megfenyegette Nitát. - Esküszöm, ha bármi sértőt mond neki, felgyújtom az ágát, miután elaludt. Nem tréfálok. Riley, el kell majd mondanod, miről beszéltek.

Riley idegesen dörzsölte a karját. - Rendben.

Nita Aprilre biggyesztette az ajkát. - Hallotta, hogy beszél velem? Maga a tanú. Ha történik velem valami, hívja a rendőrséget. - Riley-hoz fordult. - Remélem, nem köpködsz olvasás közben. Mert azt nem bírom elviselni.

- Nem, asszonyom.

- Hangosabban beszélj. S húzd ki magad. Meg kell tanulnod járni.

Blue várta, hogy Riley elszontyolodjon, de a tizenegy éves kislány csak nagy levegőt vett, kiegyenesítette a vállát és bevonult a nappaliba. - Ne is figyelj rá, miket beszél - kiáltott utána

Blue. - Velejéig romlott.

A fogszívás végre elhalkult.

Blue Aprilra nézett. - Miért ment el vele?

- Teszteli magát. Tegnap este kivitte Pamacsot sötétedés után sétálni, ma reggel pedig, amikor megpillantott egy gyíkot a tónál, rávette magát, hogy közelebb merészkedjen hozzá, bár olyan fehér volt, mint a fal. - April leült a székre, miután Blue hellyel kínálta. - Kiábrándító. Volt mersze elszökni Nashville-ből, égnek állna tőle a hajad, ha tudnád, hogyan, szembeszállt az apjával, mégis azt hiszi magáról, hogy mindentől fél.

- Nagyszerű kölyök. - Blue bekukucskált a nappaliba, hogy meggyőződjön róla, Riley még életben van, aztán elővett a szekrényből egy süteményes dobozt és az asztalra tette.

- Hogy tudsz együtt élni ezzel a nővel? - April vett egy süteményt.

- Alkalmazkodom. - Blue is fogott egy kekszet, s leült Aprillel szemben. - Riley csodálatos kislány.

- Azt hiszem, Dean áll a tesztelesek háttérében. Hallottam, hogy a szellemi edzettségről beszél neki.

- Végre a testvérévé fogadta?

April bólintott, s elmesélte, mi történt múlt kedden este, aznap, amikor Dean megjelent az ekhós szekéren, és szeretkeztek. Blue akkor is tudta, hogy fáj valami a férfinak, s most már azt is, hogy mi. Témát váltott. - Hogy halad a ház?

April kinyújtóztatta macskatestét. - A festők végeztek, folyamatosan érkeznek a bútorok. De a munkások, akiknek a verandát kellett volna megépíteniük, Nita szabotázsja alatt elígérkeztek máshová, s csak két hét múlva tudtak volna visszajönni. Hiszed vagy sem, Jack vállalta át a munkát. Szerdán hozzákezdett a keretnek.

- Jack?

- Ha szüksége van még egy kézre, rámondul Deanre, hogy segítsen. Ma egész délután együtt dolgoztak, és egy szót sem szóltak egymáshoz. - April vett még egy süteményt. - Ez isteni. Nem tudom, min vesztetek össze Deannel, de jó lenne ha kibékülnétek, s visszajöhetnél főzni. Riley-val már kezdjük unni a müzlit meg a szendvicset.

Bárcsak ilyen egyszerű lenne. - Ha megcsináltam a festményt, elmegyek Garrisonból.

April csalódottnak tűnt, ami jólesett Blue-nak. - Akkor hivatalosan is felbontottátok az eljegyzéseket?

- Soha nem voltunk jegyesek. Dean két héttel ezelőtt szedett fel egy főúton Denver után. - Blue beszámolt Montyról és a hódjelmézről.

April cseppet sem lepődött meg. - Érdekes életet élsz.

A nappaliban Riley befejezte Mrs. Garrison horoszkópjának a felolvasását. Az állt benne, hogy szerelem van a láthatáron, amitől Riley olyan zavarba jött, hogy szeretett volna hozzátenni még valamit, de nem jutott eszébe semmi. Szeretett volna Aprillel és Blue-val lenni a konyhában, de Dean azt mondta, nem hagyhatja, hogy az emberek lássák rajta, mennyire fél tőlük. Azt is mondta, hogy figyelje, Blue hogyan gondoskodik magáról, s tegye ő is ugyanezt.

Mrs. Garrison úgy szorította az újságot, mintha attól tartott volna, hogy Riley ellopja. - Az a nő a konyhában. Azt hittem, Susannak hívják. A városban így nevezik.

Blue-n kívül senki nem tudta, hogy April Dean anyja. - April a második keresztnéve.

- A rokonod? Mit keresel a farmon?

Riley a kanapé karfáját babrálta. Azt kívánta, bárcsak elmondhatná Mrs. Garrisonnak, hogy Dean Robillard a bátyja. - April a család barátja. Olyan, mint a... mostohaanyám.

- Hümm. Ma szebb vagy, mint a múlt héten.

Riley hajára célzott. April elvitte leváogatni, s vettek pár új ruhát is. Bár még csak egy hét telt el, Riley pocakja már nem tűnt olyan nagynak, talán mert nem maradt ideje unatkozni és enni. Ha el akart menni April faházába, a nyakába kellett vennie a lábait, s ő gondoskodott Pamacsról is. A biciklizést megnehezítették a hegyek, s Deannel is gyakorolnia kellett. Néha csak arra vágyott, hogy leüljenek és beszélgessenek, de Dean mindig szeretett csinálni valamit. Talán mert fiú volt és futball-játékos.

- Leváगतam a hajam. Kevesebbet nassolok és sokat biciklizek.

Mrs. Garrison lebiggyesztette az ajkát, s Riley észrevette, hogy rózsaszín rúzs kenődött a ránciba. - Blue teljesen elvesztette a fejét aznap Josie-nál, amikor azt mondtam, hogy kövér vagy.

Riley a kezét tördelte az ölében, s eszébe jutott, hogy Dean azt mondta, ki kell állnia magáért. - Tudom, hogy az vagyok. De maga megbántott.

- Nem szabad mindent ennyire mellre szívní, amikor nyilvánvaló, hogy valakinek rossz napja van. Különben is, most már nem is tűnsz olyan kövérnek. Jól teszed, hogy küzdesz ellene.

- Nem szándékosan.

- Nem számít. Tanulnod kellene táncolni, hogy szebb legyen a járásod. Én valaha társastáncot tanítottam.

- Egy ideig balettoztam, de nem nagyon ment, ezért abbahagytam.
- Ki kellett volna tartanod. A balett önbizalmat ad.
- A tanár azt mondta a gyermekfelügyelőmnek, hogy reménytelen vagyok.
- S te annyiban hagytad? Hová tetted a büszkeséged?
- Nem tudom.
- Itt az ideje, hogy megtaláld. Fogd ott azt a könyvet, tedd a fejedre és sétálj.

Riley nem akart, de átvágott a nappalin az aranszínű hattyúasztalhoz, s a fejére tette a könyvet, amit rajta talált. Azonnal leesett. Felvette és újra megpróbálta, ezúttal több sikerrel.

- Fordítsd úgy a csuklódat, hogy a hüvelykujjad előre mutasson - parancsolta Mrs. Garrison. - A mellkasod kidülled, a vállat hátrahúzódik tőle.

Riley kipróbálta, s magasabbnak, felnőttebbnek érezte magát.

- Ez az. Végre úgy festesz, mint aki jól érzi magát a bőrében. Mostantól így kell járnod, megértetted?

- Igen, asszonyom.

April kukkantott be. - Ideje mennünk, Riley.

A könyv leesett Riley fejéről, ő lehajolt, hogy felvegye. Mrs. Garrison keskeny résnyire húzta össze a szemét, mintha valami csúnyát akart volna mondani arról, hogy Riley milyen kövér és ügyetlen, de nem így történt. - Nem akarsz dolgozni?

- Dolgozni?

- A füleden ülsz? Gyere vissza a jövő héten, és sétáltasd meg Tangót. Blue-nak semmi hasznát nem veszem. Azt mondja, sétáltatja, de csak a sarokig viszi el, és hagyja aludni.

- Mert túl öreg - kiáltotta Blue a konyhából.

Mrs. Garrison szemöldökei között ráncok jelentek meg, mintha arra gondolt volna, hogy ő is túl öreg már a sétához. Riley már nem félt tőle annyira. Tetszett neki, amikor Mrs. Garrison azt mondta, most már úgy fest, mint aki jól érzi magát a bőrében. April, Dean és az apja mindig dicsérték, de csak az önbecsülését igyekeztek építeni, s ő nem hitt nekik. Mrs. Garrison nem foglalkozott olyan dolgokkal, mint az önbecsülés, ezért ha ő dicsért meg valakit, az nem véletlen volt. Riley úgy döntött, a farmon is gyakorolni fogja a könyvvel való járást.

- Hozza a táskámat, Blue!

- Fegyver van benne?

Riley nem akart hinni a fülének, hogy beszélt Blue Mrs. Garrisonnal. Mrs. Garrisonnak bizonyára nagyon nagy szüksége lehetett rá, különben elzavarta volna. Kíváncsi lett volna, hogy vajon Blue is tudja-e ezt.

Amikor Mrs. Garrison megkapta a táskáját, kivett belőle egy ötdollárost és Riley-nak nyújtotta. - Semmi olyat nem vehetsz rajta, ami hizlal.

Riley húsz dollárt szokott kapni az apjától, s nem volt szüksége több pénzre, de gorombaságnak tartotta volna nem elfogadni. - Köszönöm, Mrs. Garrison.

- Ne felejtsd el, mit mondtam a tartásodról. - Becsukta a táskáját. - Blue a jövő héten érted meg a farmra.

- Nem tudom, hogy ott leszek-e még. - Jack nem mondta, mikor mennek el, ő pedig félt megkérdezni, mert mindennél jobban vágyott arra, hogy a farmon maradhasson egész hátralévő életére.

Hazafelé April átnyúlt az ülésen, és megpaskolta Riley lábát. Nem szólt semmit. Csak paskolt. Sokszor meg is ölelte, megsimogatta a haját és együtt táncoltak. Néha teljesen úgy viselkedett, mint az anyja, csak nem beszélt folyton a kalóriákról és a fiúkról. És soha nem káromkodott úgy, mint Marli. Riley szerette April virág-, erdő-és spirálfűzet-illatát. Soha nem mondta volna, de néha jobban érezte magát Aprillel, mint Deannel, mert akkor nem kellett egész idő alatt labdák után rohangálnia.

Elmosolyodott, pedig ezernyi dolog miatt aggódhatott volna. Már alig várta, hogy elmondja Deannek, kettesben volt Mrs. Garrisonnal, és már nem is félt tőle.

Lehet, hogy Blue szobája volt a legkisebb az emeleten, de egyben a legtávolabb eső is a munkaadójától, s egy kis erkély nyílt a hátsó kertre. Törökülésben ült a rózsaszín plüssszőnyegen, hátát az ágy virágmintás fejkéjének támasztva, s az elkészült rajzot tanulmányozta. Nita szeme olyan volt, mint egy vadászgörényé. Ezen még dolgoznia kell. Vagy nem.

Az aranyozott ébresztőóra éjfél mutatott. Félretette a vázlatfüzetét, ásított és behunyta a szemét. Megjelent előtte a fák alatt álló ekhós szekér. Az ablakban fény pislákol, hazahívta. De a birtok nem az otthona volt, s a hiányát éppúgy meg fogja szokni, mint minden más helyét, amit maga mögött hagyott. S az emberekét.

Valami az erkélyajtónak koppant, s összerezzent. Odafordult, s egy alakot látott. A szíve nagyot dobbant. Érzelmi zűrzavar - várakozás, félelem, düh - támadt rá. Felkelt a szőnyegről, az ajtóhoz sietett és felrántotta. - Mit művelsz? Majdnem szívrohamot kaptam.

- Ilyen hatással vagyok a nőkre. - Dean belépett. Egzotikus fűszerillatot árasztott, Blue fasírozottszagot. A férfi a gyűrött Goodyear pólót nézte, régi festékpacával a márkajelzésen. Blue még a haját sem tudta ma reggel megmosni, mert Nita a botjával verte a fürdőszobaajtót, reggelit követelve. Dean azonban a csupa rózsaszín hálószobát illetve kritikus megjegyzéssel. - Hol tartod a Barbie-kat?

- Telefonálnod kellett volna. Vagy ami még jobb, elkerülni. - Blue úgy beszélt, mint egy duzzogó exbarátnő, de rosszul esett neki, hogy a férfi nem jelentkezett, mégha ezt is akarta.

- Abban mi móka lett volna, ha telefonálok? - Kopott, gombos farmert és testhez álló, zsabóbetétes fekete pólót viselt. Ki más venné fel a kettőt egymáshoz? S ki más állt volna ilyen jól?

- Honnan tudad, hogy ez az én szobám?

Dean bedugta az ujját Blue gyűrött pólóujjába és kiegyenesítette. - Csak itt égett a villany.

Ha nem lett volna olyan késő, ha Nita nem örölte volna fel a türelme utolsó maradványát, ha nem hiányzott volna neki a férfi, jobban tudta volna leplezni megbántottságát. De így

elrántotta a karját. - Egész héten felém sem néztél, most meg rám törsz az éjszaka közepén.

- Tudtam, hogy hiányozni fogok, ha lehetőséget adok rá.

- Tűnj el.

A férfi lenézett rá ábrándos kék szemével, és megsimogatta az arcát a hüvelykujjával. -

Kimerült vagy. Nem unod még?

Blue elszakította a pillantását a férfi V kivágású pólójából kikandikáló napbarnított bőrről. - Halálosan.

- Helyes. Akkor megengedem, hogy visszagyere.

Blue nem tehetett róla. Megszívta a fogát.

Dean elmosolyodott. - Megint makacskodni akarsz.

- Nem bújhatok ki a bőromból. - Blue megfogott egy halom frissen mosott ruhát, és betette a komódba. - Menj el. Nem hívtalak, és nincs kedvem szócsatázni.

- Ez új. - Dean bepréselte magát egy rózsaszín, fodros budoárszékbe. Nem illett hozzá, mégis még férfiasabb lett tőle. - A helyzet a következő, Blue. Nem mondom, hogy önző vagy, de néha mások érdekeit is figyelembe kellene venned, nem csak a sajátodat. - Kinyújtotta és keresztbe tette a lábait. - Például a Riley-ét. Nem evett egy tisztességes ételt, mióta elmentél.

- Vegyél fel egy szakácsot. - Blue letérdelt, hogy felszedje a szőnyegről a vázlatait.

- Tudod, hogy nem tehetem, amíg Őrült Jack nálunk van. Eltökélte, hogy egyedül építi fel azt a rohadt verandát. A munkások eddig nem ismerték fel, de csak mert nem érintkezik senkivel, és senki nem gondolja, hogy egy rocksztár áll a létrán kalapáccsal a kezében. - Hosszú, farmerba bújtatott láb nyúlt el Blue előtt. - Csak bajt hozna ránk, ha személyzetet tartanánk.

Blue kirántott egy ceruzát a férfi sarka alól. - Jack hamarosan odébbáll, csakúgy mint Riley. A probléma meg van oldva.

- Ebben nem vagyok olyan biztos. - Dean visszahúzta a lábát. - Nem könnyen kérek szívességet, de elkelne egy kis segítség.

Blue felvette az utolsó rajzot is, és felállt. - Van már állásom.

- Amitől szenvedsz. - Dean felemelkedett a puffos székből.

Ahogy Blue felnézett rá, a piciny hálószoba még kisebb lett. Volt egy biztos módja, hogyan űzze el a férfit.

- Mennyit fizetsz?

Blue azt várta, hogy Dean elkezdje kihúzni a százdollárosokat a pénztárcájából, és kirúghassa. A férfi azonban a csuklóján lévő kötést vakarta meg. - Semmit. Szívességet kérek. Vacsorát vasárnap estére.

Ezzel kihúzta az erkölcsi talajt Blue lába alól.

- Tudom, hogy nem kis kérés, de mindannyian nagyra értékelnénk. Ha elkészíted a listát, beszerzem a hozzávalókat.

Blue biztos volt benne, hogy a férfi majd pénzt fog ajánlani, ami tökéletes ürügyet szolgáltatott volna arra, hogy a képébe vágja a vasárnapi vacsorát, de Dean túljárt az eszén, s ha visszautasítja, udvariatlan lesz. Ledobta az ágyra a vázlatait, s arra gondolt, mennyire hiányzik neki a farm. Találkozni szeretett volna Riley-val. Látni az új bútorokat, Pamacsot, és zavarba jönni Jacktől. Szeretett volna ismét a részükké válni. Régen is ez volt a gyengéje -tartozni próbált valahová, amihez semmi köze nem volt. - Mindenki ott lesz?

Dean elhúzta a száját. - Megint hülyét akarsz csinálni magadból Jack előtt?

- Már érettebb vagyok.

- Persze. - Dean felkapta a vázlatokat az ágyról. - Igen, mindenki ott lesz. Mondd meg, mire van szükséged.

Csak még egyszer. Gondolatban felleltározta a kamrát, és felsorolt pár dolgot, aminek a felírásával Dean nem fárasztotta magát. A férfi felmutatta az utolsó rajzot. - Ez jó, de azt hittem, a kutyáját fested meg.

- Nita úgy döntött, hogy ő is rajta akar lenni a képen. - Nitát jobban érdekelte, hogy magánál tartsa Blue-t, mint a festmény. - Most már hazamennél végre?

A férfi pillantása az ágyra vándorolt. - Nem rohanok.

Blue csípőre tette a kezét. - Le kell vetnem a ruhámat, csak mert te unatkozol és úgy döntöttél, átugrasz az erkélykorláton?

Dean összeráncolta a homlokát. - Téged tényleg bánt, hogy idáig nem jöttem. - Blue felé bökött. - Nem te vagy az egyetlen, aki megsértődhet.

- Semmi rosszat nem tettem neked. Állást kellett találnom, s ne mondd, hogy volt állásom, mert nem volt.

- Számítottam rád, de te cserben hagytál. Nem érdekelt, mit érzek.

A férfi őszintén dühösnek tűnt, de Blue nem hitt neki. - Mindenki úgy bánik veled, mint a hímes tojással, s te tökéletesen kezelni tudod őket. Az bánt, hogy valami nem úgy történt, ahogy te akartad. - Az erkélyajtóhoz viharzott, hogy kidobja a férfit, de ahogy lenyomta a kilincset, elképzelte Deant szétplaccsanni a földön kitekeredett lábbal, s meggondolta magát.

- Az bánt, hogy azt hittem, számíthatok rád.

Blue összeszorította az állát a belenyilalló büntudattól, s átvágott a szobán. - Menj ki a bejárati ajtón. Egy pisszenést se, különben életem végéig ezt hallgathatom.

A férfi zord pillantást vetett rá, elé állt és kinyitotta az ajtót magának. Blue követte a

rózsaszín szőnyeggel borított folyosóra, el egy szörnyen ronda velencei kanálist ábrázoló festmény mellett, le a lépcsőn, hogy bezárja mögötte az ajtót. Dean a pihenő után megtorpant és megfordult. Blue egy fokkal magasabban állt, pillantásuk találkozott. A poros kristálycsillár halvány fényében a férfi arca egyszerre volt ismerős és titokzatos. Blue azzal áltatta magát, hogy ismeri, de hogy is ismerhette volna? Dean a fellegekben járt, Blue két lábbal a földön.

Meg se moccan, amikor a férfi felemelte a karját és beletúrt a hajába. A laza gumiszalag, mely alig tartotta tincseit, leesett a földre.

Dean csókja kemény és megrázó volt. Blue mindenről megfeledkezett, és átölelte a férfi nyakát. Felemelte a fejét és szétnyitotta az ajkát. Dean megfogta a fenekét és megszorította. Blue hozzásimult, csípőjét a férfiéhez préselte.

Dean olyan hirtelen szakította ki magát az ölelésből, hogy Blue-nak meg kellett kapaszkodni a korlátba. Persze hogy a férfi észrevette. Blue hátradobta a haját. - Ennyire unatkozol egyedül?

- Nem unatkozom. - Dean halk, reszelős hangja úgy karistolta a bőrét, mint a smirglipapír. - Amit érzek... - keze a lány csupasz combjára siklott a sort széle alatt. - Amit érzek... az egy szexre éhes tüzes kis test...

Blue-ban szikrák pattogtak. Megnyalta a száját, és Dean ízét érezte. - Sajnálom. Most, hogy már megkaptalak, kielégíttem a kíváncsiságomat. Ne vedd sértésnek, de hidegen hagysz.

A férfinak a szeme sem rebbent. Végigsimított Blue mellén, szándékosan. - Nem veszem.

Mikor Blue libabőrös lett, rámosolygott, nem túl barátságosan, megfordult és kiment a házból.

Másnap reggel Blue úgy érezte, mintha másnapos lett volna, miközben kiment Nitának a vasárnapi újságért. Tegnap este Deannek nem volt joga mérgesnek lenni rá, csak mert nem imádja és csodálja őt úgy, mint mindenki más. Ma este, ha elmegy a farmra, móresre kell tanítania.

Mikor lehajolt az újságért, sziszegő hangot hallott a sövény másik oldaláról. Felnézett és látta, hogy Syl az, a helyi használtcikk-kereskedés tulajdonosa, aki egy piros macskaszemlencsés napszemüvegben kukucskál a bokor mögül. Sylnek rövid vörös haja és vékony szája volt, amit sötétvörös szájkontúrral nagyobbított meg. Blue csípte a humorát, mikor találkoztak a Grill Istállóban. Syl azonban most akcióban volt, sziszegett, mint egy

locsolócső, s integetett Blue-nak, hogy menjen közelebb. - Gyere ide. Beszelnünk kell veled.

Blue a hóna alá csapta az újságot, s követte Sylt a sarkon túlra. Az utca másik oldalán egy aranyszínű Impala állt, s két nő szállt ki belőle: Dean ingatlanügynőke, Monica Doyle; s egy karcsúbb, középkorú afroamerikai, akit Syl Penny Wintersként mutatott be gyorsan, ő volt a város Myrtle Néni Padlása nevű antikvitásboltjának a tulajdonosa.

- Egész héten arra vártunk, mikor leszel egyedül - mondta Syl, miközben köréje gyűltek. - De akárhányszor bementél a városba, ő is mindig veled volt, ezért úgy döntöttünk, lecövekelünk a ház elé, mielőtt elmegyünk a templomba.

- Mindenki tudja, hogy Nita dührohamot kap, ha nem kapja meg időben a vasárnapi újságját. - Monica elővett egy zsebkendőt tengerészkék-citromsárga Vera Bradley táskájából, mely jól illett elegáns kosztümjéhez. - Te vagy az utolsó reményünk, Blue. A befolyásodra van szükségünk.

- Nincs befolyásom. Ki nem állhat.

Penny az aranykeresztet babrálta piros ruhája nyakában. - Ha ez így lenne, mostanra már megszabadult volna tőled is, ahogy mindenki mástól.

- Még csak négy napja vagyok nála.

- Rekord. - Monica finoman trombitált az orrával. - Fogalmad sincs, hogyan parancsolgat mindenkinek.

Ez nem volt igaz.

- Meg kell győznöd Nitát, hogy támogassa a *Garrison Felvirágzik*-ot. - Syl feltolta az orrán a macskaszemet. - Csak így menthetjük meg a várost.

Garrison Felvirágzik, ahogy Blue rögvest megtudta, egy terv volt, amit a helyi vezetők állítottak össze a város feltámasztása érdekében.

- Itt mennek át a turisták útban a Smokies-hegység felé - mondta Monica -, de nincs egy tisztességes étterem, nincs szálloda, alig van bolt, ahol megálljanak. Ha Nita zöld utat adna a *Garrison Felvirágzik*-nak, minden egycsapásra megváltozna.

- Országos franchise-hálózat híján - magyarázta Penny a nosztalgiára építenénk, s olyanná varázsolnánk ezt a helyet, mint amilyennek az emberek egy amerikai kisvárost képzeltek, mielőtt a KFC bevonult.

Monica a vállára kanyarította a táskáját. - Nita természetesen nem hajlandó együttműködni.

- Könnyűszerrel ide lehetne csábítani a turistákat, ha hozzájárulna néhány fejlesztéshez - mondta Syl. - S egy centjébe sem kerülne.

- Syl öt éve próbál egy igazi ajándékboltot nyitni a használtcikk-kereskedése mellett - tudósította Penny - de Nita gyűlölte az anyját, s nem adja ki neki az üzlethelyiséget.

Ahogy a templom harangja megkondult, a nők körvonalazni kezdték a *Garrison Felvirágzik* terv egyéb részleteit, köztük egy félpanziós szálloda megépítését, Josie éttermének átalakítását, s egy Andy Berillo nevű valaki kávézójának a hozzátoldását a pékséghez.

- Nita szerint a kávézók a kommunistáknak valók - mondta Syl. - Mit keresne egy kommunista Kelet-Tennessee-ben?

Monica karba tette a kezét. - Különb is kit érdekelnek manapság a kommunisták?

- Csak azt akarja, hogy a városban mindenki tudja, mi a véleménye rólunk. Nem szeretek senkire sem rosszat mondani, de hagyja meghalni ezt a várost kicsinyes bosszúból.

Blue-nak eszébe jutott Nita mások kegyeit kereső mosolya a korai garrisoni képeken, s azon gondolkodott, mennyire másképp alakultak volna a dolgok, ha a helyi asszonyok akkor befogadják, nem pedig kiközösítik. Bármit mondjon is Nita, Blue kételkedett benne, hogy el akarja adni a várost. Lehet, hogy gyűlölte Garrisons, de nem volt hová mennie.

Syl megszorította Blue karját. - Te vagy az egyetlen, akire most hallgat. Győzd meg, hogy ezek a fejlesztések pénzt raknak a zsebébe. A pénzt szereti.

- Segítek, ha tudok - felelte Blue -, de csak azért tart engem, hogy kínozhasson. Oda sem figyel rá, mit mondok.

- Csak próbáld meg - mondta Penny. - Mindössze ennyit kérünk.

- Győzd meg - mondta Monica sokkal határozottabban.

Nita hisztériás rohamot kapott aznap délután, mikor Blue közölte vele, hogy elmegy, de ez nem hatotta meg Blue-t, s négy órákor rendőri beavatkozás terhe mellett elindult a farmra a Roadsterrel. A legutolsó látogatása óta lekaszálták a legelőket, s kijavították a kerítést. Az istálló előtt parkolt le Jack SUV-ja mellett. A meleg szél belekapott a hajába, ahogy átvágott az udvaron.

Riley rohant elé. Csacska mosolya mintha nem is ugyanazé a szomorú lányé lett volna, akit Blue alig egy hete ott talált a tornácon. - Képzeld, Blue! - kiáltotta. - Nem megyünk haza holnap! Apa azt mondta, hogy pár napot még maradnunk kell a veranda miatt.

- Ó, Riley. Ez nagyszerű. Nagyon örülök.

Riley a bejárati ajtó felé húzta. - April azt akarja, hogy itt menj be, s mindent megmutathasson. S tudod, mi történt még? April sajtot adott Pamacsnak, mire ő olyan bűdöseket pukizott, hogy Dean rám akarta kenni az egészet, pedig nem is én voltam.

- Persze-persze, kend csak a kutyára - mosolygott Blue.
- Nem, tényleg. Nem is szeretem a sajtot.

Blue nevetett, és megölelte.

April és Pamacs a bejárati ajtónál üdvözölték. Az előtér friss tojáshéj színben ragyogott a késő délutáni napfényben. A folyosót földszínű futószőnyeg borította.

April az absztrakt nyersvázlatra mutatott, amit Blue egy knoxville-i galériában fedezett fel.

- Látod, milyen remekül mutat? Igazad volt a kortárs művészet és az antik bútorok összevegyítésével kapcsolatban.

Alatta a ládán fából és rézből készült tálca állt, melybe Dean már be is költöztette a tárcáját és a kulcsait egy bekeretezett fotó mellé, mely kora gyermekkorában készült róla rövidnadrágban és akkora sisakban, hogy a kulcsontját verdeste. A láda mellett egy hajlított kovácsoltvas fogas várakozott a kabátokra, egy rusztikus vesszőkosárban egy pár edzőcipő és egy futball-labda hevert. Egy faragott támlás, robosztus mahagóni szék kényelmes helyet kínált lecserélni egy cipőt, vagy átnézni a postát. - Mindent rá terveztél. Észrevette, mennyire személyre szóló minden?

- Kétlem.

Blue a faragott fakeretes ovális tükröt nézte a falon. - Már csak egy polc kell a hidratálókrémjének és a szempilláspiráljának.

- Viselkedj. Észrevetted már, hogy alig néz tükörbe?
- Igen. Csak nem akarom, hogy tudja.

Blue-nak tetszett a ház többi része is, különösen a nappali, melynek teljesen más hangulatot adott a halvány vajszínű festés és a hatalmas keleti szőnyeg. A vidéki tájkép, ami egy antikvitásüzlet eldugott sarkában szúrt szemet Blue-nak, jól illett a merész kortárs vászonhoz, amit April a kandalló fölé akasztott. Helyükre kerültek a bőrszékek, amikre April bukkant rá, a hifiberendezést rejtő, faragott diófaszekrény és a hatalmas dohányzóasztal, fiókjaiban távirányítókkal és videokazettákkal. Újabb fényképek kerültek elő, gyermekkori barátokkal, a tinédzser és az egyetemi évekből. Valahogy Blue-nak az volt az érzése, hogy nem Dean szorgalmazta.

Dean önkéntelenül a konyhából hallatszódó Balek Eyed Peas zenéjéhez igazította a kalapácsolását. A nap nagy részében együtt dolgoztak Jackkel a verandán. A falak álltak, holnap hozzákezdenek a tetőhöz. Dean a konyhaablak felé pillantott. Blue intett neki, amikor

megérkezett, de nem sietett ki üdvözölni, Dean pedig nem ment be. Dühös volt magára, hogy tegnap este elvesztette a fejét ott a lépcsőn, de legalább most játékba hozta Blue-t, a hazai pálya előnyét pedig semmi nem múlta felül. Blue szerette a farmot, s ha ahhoz elég makacs is volt, hogy visszajöjjön, arra emlékeztetni tudja, hogy miről marad le. Így vagy úgy, Dean eldöntötte, hogy megszerzi, amit akar - kapcsolatot, amit mindketten megérdemelnek.

Valaki felhangosította bent a zenét. Aprilnek és Riley-nek segíteniük kellett volna a vacsorakészítésben, de April nem szeretett főzni, s Dean látta, ahogy krumpli-pucolás helyett táncolni ráncigálja Riley-t. Nézte, ahogy Blue félretesz egy keverőtálat és csatlakozik hozzájuk. Ugrált, mint egy tündér, a karját lengette, lófarkát dobálta. Ha egyedül lett volna, talán Dean is táncra perdült volna vele, de Aprillel és Jackkel a nyakán, soha.

- Azt hittem, felbontottátok az eljegyzést Blue-val. - Jack egy pillanatra megdöbbenett. Azonkívül, hogy adjon oda egy szerszámot vagy tartson egy deszkát, nem szólt hozzá egész délután.

- Nem éppen. - Dean bevert egy újabb szeget. Tornáztatta a vállát, s az végre megerősödött. - Útkereszteződéshez érkeztünk, ez minden.

- Merrefelé mutató útkereszteződéshez?

- Ezt próbáljuk kitalálni.

- Baromság. - Jack megtörölte az arcát az ingujjába. - Nem veszed komolyan. Csak figyelemelterelés.

Blue gyakorlatilag ugyanezt mondta attól a naptól fogva, hogy találkoztak, s Deannek el kellett ismernie, hogy van benne némi igazság. Az utcán vagy egy klubban soha nem akadt volna meg rajta a szeme, de csak mert Blue soha nem ment volna oda hozzá. Annyi gyönyörű nő között, akik kezüket-lábukat törve igyekeztek magukra vonni a figyelmét, hogyan vehetett volna észre valakit, aki visszahúzódik?

- Vigyázz vele - folytatta Jack. - Keményen játszik, de a szeme elárulja.

- Ne keverd össze a valóságot a dalaid szövegével, Jack. Blue pontosan tudja, mi a pálya.

Jack vállat vont. - Te biztos jobban ismered, mint én.

Többet nem is beszéltek, s végül Dean elment zuhanyozni.

Miközben nézte, ahogy Dean eltűnik a házban, Jack megtörölte izzadsággyöngyös homlokát. Bár csak egy hetet akart maradni a farmon, még mindig itt volt. April így vezekelt, ő úgy - ennek a verandának a megépítésével. Nyaranta együtt dolgozott az apjával, s most

Dean-nel ugyanezt teszik. Nem mintha Deant egy fikarcnyit is érdekelte volna az apa-fia rítus, de őt igen.

Gyönyörködött a veranda alakulásában. Szilárdan állt. Az örege büszke lett volna rá.

Blue kinyitotta a konyhaablakot. Jack April könnyed, érzéki mozdulatait nézte, hosszú hajának tincsei, mint késpengék röpködtek a feje körül.

- Nincs még valaki, aki harminc fölött így tudna táncolni, mint te - hallotta Blue-t, mikor a dal véget ért.

Riley levegő után kapkodott, igyekezett tartani a lépést Aprillel. - Apa ötvennégy, és remekül táncol. A színpadon mindenesetre. Nem hiszem, hogy máshol is táncolna.

- Régen igen. - April kisimította a haját az arcából. - A koncertjei után kerestünk egy félreeső klubot, és zárásig roptuk. Sokszor nyitva is maradtak a kedvéért. Ő volt a leg... - Elhallgatott, vállat vont, aztán lehajolt, hogy megpaskolja a kutyát. A következő pillanatban megszólalt a telefonja, s kisietett a konyhából, hogy felvegye.

Tegnap Jack hallotta, hogy Marknak szólítja az egyik hívóját. Előtte Bradnek. A jó öreg April. Jó öreg erekció, ha a közelébe került. Még így is lefeküdt volna vele újra.

Hamarosan New Yorkba kell utaznia, és szeretne volna megkérni Aprilt, hogy vigyázzon addig Riley-ra. A gyereket rábízta volna. Csak magát nem.

Valaki dörömbölt az ajtón, amikor Dean végzett a zuhanyozással. Kinyitotta és látta, hogy Nita Garrison áll a küszöbön. Egy poros fekete szedán épp akkor húzott el mögötte. Dean a konyha felé fordult. - Blue, keresnek.

Nita térden vágta a botjával, mire Dean automatikusan hátralépett, elég rést hagyva az öregasszonynak, hogy besurranjon. Blue megjelent a konyhából, finom süteményillatot hozva magával. - Jaj, ne - nyögte, mikor megpillantotta Nitát.

- Otthagytam a cipőjét a lépcsőn - vádaskodott Nita. - Megbotlottam benne és legurultam a lépcső aljáig. Szerencse, hogy nem törtem ki a nyakam.

- Nem hagytam a cipőm a lépcsőn, és maga nem esett el. Mivel jött?

- Az az ostoba Chauncey Crole hozott. Egész úton kifelé köpködött az ablakon. - Nita beleszagolt a levegőbe. - Sült csirkét érzek. Nekem soha nem sült csirkét. Le kell ülnöm. Tele vagyok horzsolásokkal az eséstől.

Riley ugrándozott ki a konyhából Pamaccsal a nyomában. - Hello, Mrs. Garrison. Ma gyakoroltam a könyvvel.

- Hadd lássam. De előbb keríts nekem egy kényelmes széket. Hatalmasat estem.
- Van egy nappaliban. Megmutatom. - Riley elvezette Nitát.

Blue lisztes arcát dörzsölte a kézfejjével. Nem nézett Deanre. - Jobb, ha szólok Aprilnek, hogy tegyen még egy terítéket az asztalra.

- Az a nő nem fog velünk enni.
- Akkor találd ki, hogyan szabadulj meg tőle. Hidd el, nehezebb lesz, mint gondolnád.

Dean követte a lányt a konyhába, egész úton tiltakozva, de Blue elhessegette. Benézett az ebédlőbe, s látta, hogy rojtos sárga tányéralátétek, régimódi kék-fehér tányérok, egy tál fényes kavics, amit Riley gyűjtött, és egy sárga virágokkal teli váza díszíti az ő antik Duncan Phyfe asztalát. Már csak a falfestmények hiányoztak a helyiségből, amit Blue nem volt hajlandó megfesteni. April ügyet sem vetett rá, jeges teát töltött a poharakba. Dean próbált segíteni Blue-nak, de végül csak hátráltatta. Jack frissen érkezett a zuhany alól. Blue leejtette a fakanalat.

- Örülök, hogy itt van, Blue. - Jack benyúlt a hűtőbe egy sörért.
- Ó... Hello. - Blue lelökte a lisztes zacskót, miközben lehajolt a fakanálért.

Dean leszakított pár papírtörölt. - Váratlan vendég van a nappaliban, Jack, el kellene tűnnöd. - Blue felé intett a fejével. - Biztos vagyok benne, hogy az első számú rajongód meg fogja menteni a vacsorádat.

Jack tekintete Aprilt követte, de úgy tűnt, hogy az asszony nem veszi észre. - Már eleget bujkáltam. Ez magánterület. Ha ki is derül, hogy itt vagyok, ide nem jöhetnek utánam.

Dean húsz éven át került mindent, ami kapcsolatba hozhatta Jack Patriottal, s nem akarta, hogy Nita Garrison fünek-fának elhíresztelje, hogy Jack itt volt.

- Apa ma bement egy sörözőbe - szólalt meg Riley az ajtóból. - Munkásruhában volt és nem viselt fülbevalót. Senki nem ismerte fel.

- Kit nem ismert fel senki? - jelent meg Nita mögötte. - A futballsztárt? Mindenki tudja, hogy itt van. - Észrevette Jacket. - Maga kicsoda?

- Az apám - felelte Riley gyorsan. - Mr. Weasley. Mr. Ron Weasley.
- Mit keres itt?
- Ő... ő April fiúja.

April szeme szikrákat szórt, miközben az ebédlő felé mutatott. - Remélem, velünk vacsorázik.

Blue felhorkant. - Hat lóval sem tudnád elvonszolni.

- Nem bánom. Add a karod, Riley, nehogy megint elessek.
- Mrs. Garrison azt hiszi, hogy Riley butácska - állapította meg Riley mindenki hallatára.

- Nem te vagy butácska, hanem a neved, az pedig nem a te hibád. - Nita vádló pillantást vetett Jackre.

- Az anyja ötlete volt. Én Rachelnek szerettem volna keresztelni.

- A Jennifer jobb lett volna. - Nita betuszkolta Riley-t maga előtt az ebédlőbe.

Jack Blue-hoz fordult. - Ki a fene ez?

- Vannak, akik Sátánnak hívják. Mások Belzebubnak. Ki hogy.

Dean elmosolyodott. - Blue munkaadója.

- Sok szerencsét - mondta Jack.

Blue kivette a sült spárgát a sütőből. Elkezdtek behordani a kínáló tálakat. Blue szeme szikrázott, mikor meglátta, hogy Nita az asztalfőre ült. Riley a bal oldalán, közvetlenül mellette. Dean gyorsan letette a kenyereskosarat, s megragadott egy széket az asztal másik végén oldalt, olyan messzire a vén szipirtyótól, amennyire csak lehetett. Jack szinte ugyanilyen fejvesztve szabadult meg a meleg krumplisalátától, és sietett Riley mellett helyet foglalni Deannel szemben. April és Blue egyszerre döbbentek rá, hogy csak két üres szék maradt, egy az asztal másik végében, egy közvetlenül Nita jobbján. Mindketten megiramodtak az asztal vége felé. April egy fejhosszal vezetett, amikor Blue mocskos eszközökhöz folyamodott, és oldalba taszította a csípőjével. April kiesett a ritmusból, Blue pedig levetette magát a székre. - Gól...

- Csaltál - sziszegte April.

- Gyerekek... - szólt rájuk Jack.

April hátradobta a haját, s elvonult, hogy elfoglalja helyét Nita mellett, aki Blue zsarnokoskodására panaszkodott Riley-nak, és lemaradt mindenről. April így Dean bal oldalára került. Miután megrakta a tányérját, Dean csodálkozva látta, hogy pár pillanatra lehajtja a fejét. Mióta van ez?

- Csak egy kenyeret - figyelmeztette Nita Riley-t, miközben magának kettőt vett. - Nehogy viaszszedd a kilókat.

Blue már nyitotta a száját, hogy Riley védelmére keljen, de a kislány megelőzte. - Tudom. Már nem eszem olyan farkasétvággal, mint régen.

Ahogy Dean körbenézett az asztalnál, egy amerikai család paródiáját látta. Egy nagymama, aki nem nagymama. Szülők, akik nem szülők. Blue, aki meghatározhatatlan szerepet játszik azonkívül, hogy Őrült Jacknek nyalizik. Gondoskodott róla, hogy Jack kapja a legnagyobb részt a csirkéből, s rohant, hogy tiszta villát hozzon neki, amikor a férfi véletlenül leejtette. Deannek eszébe jutott, amikor gyermekfejjel a barátainál vacsorázott és saját családról ábrándozott. Nem kellett volna a falra festenie az ördögöt.

Mindenki megdicsérte Blue főztjét, kivéve Nitát, aki hiányolta a spárgáról a vajat. A csirke ropogós és szaftos volt. A csípős öntetű meleg krumplisaláta tetejét sós sült szalonnacsíkok borították.

- Mrs. Garrison társastáncot tanított - közölte Riley.

- Tudjuk - mondta Dean és Blue egyszerre.

Nita Jacket vizslatta. - Ismerősnek tűnik.

- Igen? - Jack megtörölte a száját a szalvétával.

- Hogy is hívják?

- Ron Weasley - felelte Riley a poharába.

Kezdett megjönni a magához való esze, s Dean cinkosan rákacsintott. Csak azt remélte, hogy Nita nem rokona Harry Potternek.

Várta, hogy Nita folytassa a keresztkérdéseit, de nem így történt. - A vállad - mondta, s Riley azonnal kihúzta magát a széken. Nita April és Dean között jártatta a tekintetét. - Hasonlítanak.

- Gondolja? - April szedett még magának spárgát.

- Ugye rokonok?

Dean megdermedt, de a kishúga a családi titkok védőjévé avanzsálta magát. - Mrs. Garrison leckét ad nekem testtartásból. Egész jól tudok már könyvvel a fejemen sétálni.

Nita Blue-ra mutatott a harmadik szelet kenyérével. - Másnak se ártana.

Blue fenyegetően nézett rá, és felkönyökölt az asztalra.

Nita diadalittasan vigyorgott. - Látják, milyen gyerekes!

Dean elmosolyodott. Blue határozottan gyerekes volt, de olyan édes - liszttel az arcán, elszabadult tintafekete hajtincseivel, konok arckifejezésével. Hogy lehet ilyen vonzó egy ilyen bajkeverő?

Nita Deanhez fordult. - A futballjátékosok rengeteget keresnek a semmivel.

- Így van.

Blue háborgott. - Dean keményen edz. Hátvédnek lenni nem csak fizikai megterhelést jelent. Szellemi kihívás is.

Ahogy Blue elhallgatott, Riley vette át a szót. - Három éve játszik egyfolytában a profiligában.

- Fogadni mernék, hogy én gazdagabb vagyok - mondta Nita.

- Lehet. - Dean egy csirkeszárny fölött méregette az asszonyt. - Mennyije van?

Nita felfortyant. - Nem mondom meg.

Dean elmosolyodott. - Akkor soha nem tudhatjuk meg.

Jack, aki mellényzsebből kifizethette volna mindkettőjüket, remekül szórakozott. Mrs. Garrison kiszívott egy ételmaradékot a foga közül, s lecsapott rá. - Maga mivel foglalkozik?

- Pillanatnyilag Dean verandáját építem.
- A jövő héten nézze meg az ablakpárkányomat. Korhad a fa.
- Sajnálom - mondta fapofával Jack. - Ablakokkal nem foglalkozom.

April rámosolygott, Jack vissza. A világ megszűnt körülöttük létezni. Csak egy másodpercig tartott, de mindenki észrevette az asztalnál.

Vacsora után Nita közölte, hogy megvárja a nappaliban, míg Blue elpakol, hogy hazavihesse. April azonnal felállt. - Majd én elpakolok. Menj csak, Blue. Ám Dean még nem akarta, hogy Blue elmenjen. Ez a kis vacsoraparti idáig semmi másra nem volt jó, csak arra, hogy őt emlékeztesse, mennyire hiányzik neki, hogy nappal együtt legyen Blue-val, éjjel pedig benne. Ez nem mehet így tovább. - El kéne égetnem a szemetet. Mi lenne, ha előbb segítenél?

Riley mindent megtett, hogy keresztülhúzza a számításait. - Majd én segítek.

- Ne olyan hevesen. - April elkezdte összeszedni a tányérokat. - Amikor azt mondtam, hogy rendet csinálok a konyhában, úgy értettem, mindenki segítsen, kivéve Blue-t.

- Várjunk csak egy kicsit - szólt közbe Jack. - Egész nap a verandán dolgoztunk. Megérdemlünk egy kis pihenést.

Hirtelen egy csónakban eveznek Jackkel? Soha. Dean fogta az üres csirkés tálat.

Riley felugrott. - Be tudom pakolni a mosogatógépet. - Te válaszd ki a zenét - mondta April. - De rock legyen.

- Nem fogok kimaradni, ha zene is lesz - tiltakozott Blue. - Én is segíteni akarok.

Riley bekísérte Nitát a nappaliba, míg a többiek leszedték az asztalt. Visszatért iPodjával, és bedugta April erősítőjébe. - Aztán ne valami nyálas zenét kelljen hallgatnom - mondta Jack. - A Radiohead jó lesz, vagy Wilco.

April felnézett a mosogatóból. - Vagy Bon Jovi. - Jack ránézett. April vállat vont. - Az egyik titkos kedvencem, s nem fogok bocsánatot kérni.

- Az enyém Ricky Martin - mondta Blue.

Deanre néztek, de ő nem volt hajlandó részt venni a meghitt családi gyónásban, ezért Blue úgy döntött, hogy találgatni fog. - Clay Aiken?

Nitának nem volt ínyére, hogy kihagyták, s becsoszogott a nappaliból. - Mindig szerettem Bobby Vintont. Meg Fábiant. - Leült a konyhaasztalhoz.

Riley a nyitott mosogatógéphez lépett. - Nekem Patsy Cline a kedvencem, anyának megvolt

minden lemeze, de az osztálytársaim kigúnyoltak, mert nem tudták, kicsoda.

- Jó ízlésed van - dicsérte meg Jack.
- Mi a helyzet veled? - kérdezte April Jacket. - Ki a te titkos kedvenced?
- Nem nehéz kitalálni - szólalt meg Dean hirtelen. - Te, April. Nem igaz, Jack?

Dean kezdte magát kellemetlenül érezni a konyhára boruló kínos csend miatt. Mókamester szokott lenni a Partikon, nem ünneprontó.

- Bocsássatok meg - mondta Blue. - Deannel el kell égetnünk a szemetet.
- Mielőtt bárhová is menne, Mr. Futballsztár - közölte Nita -, szeretném tudni, mik a szándékai az én Blue-mmal.

Blue felnyögött. - Valaki lőjön le.

- A Blue-val való kapcsolatomban magánügy, Mrs. Garrison. - Dean kivette a szemetet a mosogató alól.

- Biztos vagyok benne, hogy szeretné ezt hinni.

April és Jack abbahagytak mindent, majd kibújtak a bőrükből örömeikben, hogy Nita elvégzi helyettük a piszkos munkát. Dean az oldalajtó felé lökdöste Blue-t. - Elnézést.

De Nita nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni. - Tudom, hogy már nem jegyesek. Nem hiszem, hogy bármikor is el akarta volna venni feleségül. Csak megszerzi, amit lehet. Ilyenek a férfiak, Riley. Mindegyik.

- Igen, asszonyom.
- Nem mindenki - mondta Jack a lányának. - De Mrs. Garrisonnak igaza van.

Dean belekarolt a lányba. - Blue tud vigyázni magára.

- Kétféleképpen járó katasztrófa - ellenkezett Nita. - Valakinek oda kellene figyelnie rá.

Blue-nak ez már túl sok volt. - Magát nem az érdekli, hogy mi van velem. Csak bajt akar keverni.

- Nicsak, mekkora szája lett valakinek.
- Még jegyesek vagyunk, Mrs. Garrison - mondta Dean. - Menjünk, Blue.

Riley felugrott. - Lehetek én a koszorúslány?

- Igazából nem vagyunk jegyesek. - Blue kötelességének érezte, hogy tájékoztassa a kislányt. - Dean csak unatkozott.

Az áljegyeségük túl kényelmes volt ahhoz, hogy hagyja Blue-nak tönkretenni. - Jegyesek vagyunk. Blue csak durcáskodik.

Nita a padlóra koppantott a botjával. - Gyere, Riley, a nappaliba. Tartsd távol magadat ezektől az emberektől. Megmutatok néhány láberősítő gyakorlatot, hogy folytathasd a balettot.

- Nem akarok balettozni - morogta Riley. - Gitárleckéket akarok venni.

- Tényleg? - kérdezte Jack.

- Anya mindig azt ígérte, hogy majd megtanít, de sose tartotta be.

- De az alapakkordokat megmutatta, nem?

- Nem. Nem szerette, ha hozzányúlok a gitárjához.

Jack elkomorult. - A faházban van az akusztikus gitárom. Hozzuk el.

- Komolyan? Megengeded, hogy játszam rajta?

- Neked adom.

Riley olyan képet vágott, mintha egy gyémántkoronát raktak volna a fejére. Jack félredobta a törülőkendőt. Dean kivonszolta Blue-t, cseppet sem gyötörve a büntudattól, hogy Nita kegyeire bízsa Aprilt.

- Nem duzzogok - mondta Blue, mikor kiléptek az oldaltornácra. - Ezt nem kellett volna mondanod. S nem szép dolog azzal áztatnod Riley-t, hogy ő lesz a koszorúslány.

- Majd túléli. - Dean odalépett az olajtartályhoz, amiben a szemetet szokták elégetni. Tele volt. Meggyújtott egy gyufát a dobozból, amit April egy villámzárás tasakban tartott, és beledobta. - Miért nem mennek el? Jack itt ragadt. April addig nem megy el, amíg Riley. A vén boszorka az utolsó csepp a pohárban. Senkit nem akarok itt látni! Csak téged.

- Ez nem olyan egyszerű.

Nem, nem volt egyszerű. Ahogy a tűz fellobbant, hátrahúzódott, leült a fűbe és a lángokat nézte. Láta, hogyan bízik benne Riley egyre jobban. Sápadsága eltűnt, az új ruhák pedig, amiket April vett neki, máris kezdtek nagyok lenni rá. Szeretett a verandán dolgozni, még Jackkel is. Valahányszor bevert egy szeget, úgy érezte, odateszi a kézjegyét az öreg farmra. Aztán ott volt Blue.

Blue odalépett mögé. Dean felkapott egy celofánpapírt a fűről, s a tűz felé dobta.

Blue nézte, ahogy a celofánpapír a tartály mellett landol, de Dean észre sem vette, hogy elvétette a célt. Az alkonyi fényben tökéletesen kirajzolódott tűnődő arcéle. Blue leült mellé a fűbe. Újabb kötés jelent meg a férfi kezén, ezúttal a tenyerén. Blue megérintette. - Építési baleset?

Dean a térdére támasztotta a könyökét. - A fejemen is van egy búb.

- Milyen a munkatársad?

- Nem beszél velem, és én nem beszélek vele.

Blue keresztbe tette a lábát és a tüzet bámulta. - Legalább annyit el kellene ismernie, hogy mit tett veled.

- Már megtörtént. - Dean ránézett. - Te beszéltél már az anyáddal?

Blue kihúzott egy fűszálat. - Vele más a helyzet. - A tűz pattogott. - Olyan, mint Jézus. Joga van Jézus lányának panaszkodni, hogy Jézus tönkretette a gyermekkorát, mert örökké mások lelkét ment megmenteni?

- Anyád nem Jézus, s ha az embernek gyerekei vannak, vagy nevelje fel őket, vagy adja örökbe.

Blue kíváncsi lett volna, hogy Dean fel akarná-e nevelni a gyerekeit, de a gondolat, hogy a férfi otthon üljön a családjával, miközben ő a világot járja, lelombozta.

Dean átölelte a vállát, s Blue nem tiltakozott. A lángok magasabbra csaptak. Blue fülében zúgott a vér. Elege volt már abból, hogy a második legjobbal kell beérnie. Csak egyszer az életben szeretett volna veszélyes szeszélynek hódolni. Az esti szél belekapott a hajába. Feltérdelt és megcsókolta a férfit. Majd később a helyére teszi Deant. Most csak a pillanatnak akart élni.

Deannek nem volt szüksége bátorításra, hogy visszacsókolja, s nem sokkal később a magas fűben gázoltak az istálló mögött, látótávolságon kívül a házból.

Dean nem tudta, Blue miért gondolta meg magát, de mivel a lány ujjai bent voltak a nadrágja derekában, nem akarta megkérdezni.

- Nem akarom - mondta Blue, mikor a férfi kigombolta a nadrágját.

- Néha az egyénnek fel kell áldoznia magát a csapatért. - Dean lehúzta Blue rövidnadrágját és fehérneműjét a bokájára, letérdelt és kényeztetni kezdte. Édes volt, fűszeres, mámorító szerelmi bájjal érzékeinek. Sokkal hamarabb, mielőtt betelt volna vele, Blue elérte a beteljesülést. Lehúzta, s magára fektette, hogy megvédje a fenekébe szűrő gáztól. Csekély áldozat volt cserébe, hogy végre elmerülhetett ebben a meleg, vonagló testben.

Blue a két keze közé fogta a férfi fejét. - Ne merészelj sürgetni! - mondta összeszorított foggal.

Dean megértette az álláspontját, de Blue olyan szűk, olyan nedves volt, s ő olyan sokáig várt rá... A lány csípőjébe markolt, keményen behúzta férfiasságába, s elengedte magát.

Utána attól félt, hogy Blue tombolni fog, ezért leszorította, s átkulcsolta lábával a csípőjét. Megcsókolta és kettejük közé nyúlt. Blue háta ívbe feszült és megremegett. Dean a kezét

mozgatta és kielégítette.

Amikor vége lett, a haját simogatta, mely kiszabadult a lófárokból. - Csak hogy felfrissítem a memóriádat, azt mondtad, nem tudlak felizgatni.

Blue belemélyesztette a fogát a férfi kulcscsontjába. - Nem tudsz felizgatni, a racionális testrészemet semmiképpen. Sajnos vannak buja testrészeim is. Azokat határozottan felizgatod.

Dean még korántsem telt el, s ismét simogatni kezdte azokat a buja részeket, de Blue legördült róla a gazba. - Nem paráználkodhatunk itt egész este.

Dean elvigyorodott. Paráználkodni, dehogynem.

Blue-n rajta volt a pólója, de alul meztelen volt. Elfordult megkeresni a bugyiját, kitűnő rálátást biztosítva a férfinak a fenekére, miközben beszélt. - Riley lesz az egyetlen, aki nem fog rájönni, mit műveltünk. - Megtalálta, felállt, és volt mersze csúfondárosan Deanre nézni. - Megmondom, mi lesz, Boo. Úgy döntöttem, hogy viszonyt kezdek veled: rövidet és mocskosat. Kihasznaállak, nincs kecmec, úgyhogy ne önérzeteskedsz majd nekem. Nem érdekel, mit gondolsz. Nem érdekel, mit érzel. Csak a tested érdekel. Nos, áll az alku vagy sem?

Blue volt a legfurcsább nő, akivel valaha találkozott. Elkapta előle a rövidnadrágot, mielőtt felvehette volna. - Mit kapok cserébe a megaláztatásért, hogy kihasznaállnak?

Blue arcára visszatért a csúfondáros kifejezés. - Engem. Vágyaid tárgyát.

Dean úgy tett, mintha gondolkodna. - Még néhány ilyen vacsora, mint a mai, és benne vagyok. - Belopta az ujját Blue bugyijába. - Mindenféleképpen.

Jack kihúzott egy széket az asztal alól a faházban, és hangolni kezdte öreg Martinját. Ezzel szerezte a *Born in Sint*, s most azt kívánta, bárcsak ne ajándékozta volna el ilyen elhamarkodottan. A horpadások és karcolások jelentették élete utolsó huszonöt évét. De a felfedezés, hogy Marli egyetlen gitárját sem adta oda Riley-nak, feldühítette. Riley is elővett magának egy székét, s olyan közel ült le, hogy majdnem összeért a térdük. Szeme megtelt ámulattal, ahogy az ütött-kopott hangszert nézte. - Tényleg az enyém?

A férfi sajnálkozása elpárolgott. - A tiéd.

- A legszebb ajándék, amit valaha kaptam.

Jack torka elszorult Riley ábrándos arckifejezésétől. - Szólnod kellett volna, hogy gitárra váagsz. Küldtem volna egyet.

Riley mormogott valamit, amit az apja nem értett.

- Tessék?

- Szóltam. De úton voltál, s biztos nem hallottad.

Jack nem emlékezett rá, hogy Riley említette volna valaha is a gitárt, de ritkán figyelt oda erőltetett telefonbeszélgetéseikre. Bár időről időre küldött Riley-nak ajándékokat: számítógépet, játékokat, könyveket és cédéket, soha nem ő választotta őket. - Sajnálom, Riley. Azt hiszem, elengedtem a fülem mellett.

- Semmi baj.

Riley-nak megvolt az a szokása, hogy mindenért megbocsásson, mely viselkedés csak most szúrt szemet Jack-nek az elmúlt tíz napban. Sok más dolgot sem vett észre, amit kellett volna. Amíg kiállította a csekkeket és gondoskodott róla, hogy Riley jó iskolába járjon, úgy gondolta, a lánya megkapja a jussát. Ennél többet nem akart tenni, mert az már zavarta volna az életvitelét.

- Nagyjából ismerem a húrokat - mondta Riley. - Bár az F-et nehezen tudom megszólaltam.

- Figyelmesen nézte, ahogy Jack a gitárt hangolja, magába szívott mindent, amit az apja csinált. - Sokat olvastam az interneten, s egy ideig Trinity is megengedte, hogy gyakoroljak a gitárján. De aztán visszakérte.

- Trinitynek van gitárja?

- Egy Larrivee. Csak öt leckét vett. Unalmasnak tartja a gitározást. De fogadni mernék, hogy Gayle néni vissza fogja íratni. Most, hogy anya meghalt, Gayle néninek kell egy partner, s azt mondta Trinitynek, hogy egy napon olyanok lesznek, mint a Judds, csak szebbek.

Jack látta Trinityt Marli temetésén. Már csecsemőkorában is ellenállhatatlan volt, rózsásarcú, kék szemű, szőke göndör hajú angyal. Ahogy Jack emlékezett rá, ritkán sírt, aludt, amikor kellett, s a gyomrában tartotta a tápszert ahelyett, hogy lövedéknek használta volna, mint Riley. Amikor Riley egyhónapos volt, Jack turnézni indult, s örült, hogy mentséget talált elmenekülni egy holdvilágképű, ordító kisbabától, akit nem tudott megvigasztalni, és egy házasságtól, amire rájött, hogy óriási baklövés volt megkötni. Az évek során néha megfordult a fejében, hogy talán jobb apa lett volna, ha egy olyan elbűvölő gyerek jutott volna neki, mint Trinity, de az elmúlt tíz nap felnyitotta a szemét.

- Szép volt tőle, hogy kölcsönadta a gitárját, de fogadni mernék, hogy nem ingyen tette.

- Megállapodtunk.

- Halljuk.

- Nem akarom elmondani.

- Akkor is mondd el.

- Muszáj?

- Attól függ, akarod-e, hogy megmutassam, hogyan tudod könnyedén megszólaltatni az F-et.

- Azt mondtam Gayle néninek, hogy Trinity velem volt, amikor valójában a barátjával volt. S vennem kellett nekik cigarettát.

- Tizenegy éves.

- De a barátja tizennégy, s Trinity nagyon érett a korához képest.

- Igen, nagyon érett. Gayle-nek be kellene zárnia, s meg is fogom mondani neki.

- Ne. Trinity még jobban meg fog utálni.

- Helyes. Legalább távol tartja magát tőled. - Mivel Jack még nem dolgozta ki a részleteket, visszafogta magát, hogy elmondja Riley-nak, nem sokat fogja ezután látni Trinity hercegnőt. Annyit azonban már tudott, hogy nem bízza Gayle kétes felügyeletére a lányát. Riley nem fog bentlakásos iskolába járni, Jack pedig a szünetekhez fogja igazítani az utazásait, hogy Riley ne érezze magát egyedül. - Honnan szereztél cigarettát?

- Attól a fiútól, aki a háznál dolgozott. Ő vette nekem.

A megvesztegetés Riley túlélési eszközévé vált, döbbent rá Jack. Szégyellte magát. - Vigyázott rád valaha is valaki?

- Tudok vigyázni magamra.

Nem akarta elhinni, hogy Marlival megtagadtak tőle egy ilyen alapvető dolgot, mint a gitár.

- Megmondtad anyádnak, mennyire szeretnél játszani?

- Próbáltam.

Ugyanezen az ügyetlen módon neki is megpróbálta. Hogyan vádolhatja Marlit, hogy nem figyelt eléggé Riley-ra, amikor ő sokkal rosszabb volt?

- Meg tudod mutatni akkor az F hangot?

Jack szemléltette, hogy kell lefogni a húroknak csak a legvégét, hogy kis kézzel is át lehessen érni. - Szóval akkor tényleg az enyém?

- Igen, s nálad jobb helyen nem is lehetne. - Jack hirtelen komolyan gondolt minden szót.

Riley magához szorította a gitárt. Jack odanyújtott neki egy pengetőt. - Rajta, próbáld ki.

A férfi mosolyogva nézte, hogy Riley ugyanúgy a szájába veszi a pengetőt, amíg eligazítja a hangszert az ölében, ahogy ő szokta. Amikor végzett, kivette a szájából, figyelmesen nézte a bal kezét, s megpendítette az F-et, ahogy az apja mutatta. Egyből sikerült, s utána lejátszotta a többi hangot is. - Nagyon jó - dicsérte Jack. Riley arca ragyogott. - Gyakoroltam.

- Hogyan? Azt hittem, visszaadtad Trinitynek a gitárját.

- Így is van. De kivágtam egyet kartonpapírból, hogy fejlesszem az ujjtartásomat.

Jacknek összeszorult a szíve. Felállt. - Mindjárt visszajövök.

Amikor beért a fürdőszobába, leült a kád szélére és a kezébe temette az arcát. Volt pénze, autói, házai, platinalemezekkel teli szobái. Mindene megvolt, a lányának meg kartongitáron kellett gyakorolnia.

Beszélni akart Aprillel. Most az a nő tűnt az egyetlennek, akihez tanácsért fordulhatott, aki valamikor megőriztette.

Kélet-Tennessee-be beköszöntött a június a maga hőségével és párás levegőjével. Blue minden este beengedte Deant az erkélyen át titkos légyottjukra, néha csupán percekkel azután, hogy a férfi udvariasan az ajtóig kísérte a Grill Istállóban elköltött vacsora után. Deannek ellenállni reménytelennek bizonyult, mégha tudta is, hogy a tűzzel játszik. De most, hogy már nem függött a férfitől munka, pénz és szállás tekintetében, úgy döntött, megkockáztatja. Végül is pár hét múlva úgyszólván továbbáll. Nézte, ahogy Dean meztelenül ül a feltornyozott párnáknak dőlve. - Úgy festesz, mint aki mindjárt meg fog szólalni.

- Csak azt akartam mondani...

- Nem beszélünk, nem emlékszel? Csak szexet akarok tőled. - Blue az oldalára gördült, magával húzva a lepedőt. - Én vagyok minden férfi álma.

- Rémálma. - Dean egyetlen mozdulattal lerántotta magukról a lepedőt, arccal lefelé az ölébe fektette Blue-t, és jó nagyot a fenekére csapott. - Mindig elfelejtetted, hogy én vagyok a nagyobb és erősebb. - Újabb ütés, majd epekedő simogatás. - S hogy olyan kislányokat eszek reggelire, mint te.

Blue hátranézett a válla fölött. - A reggeli csak nyolc óra múlva lesz.

Dean visszafordította a hátára. - Akkor mit szólnál egy késő esti nassoláshoz?

- Kétszer is gondolja meg, hogy ujjat húz-e velem, Miss Blue Bailey - mondta Nita pár nappal később, mikor Blue közölte, hogy inkább a portrét szeretné befejezni, nem pedig csokoládés süteményt sütni, ahogy azt a munkaadója követelte. - Még hogy ács? Azt hiszik, teljesen hibbant vagyok? Abban a pillanatban tudtam, kicsoda, ahogy megláttam. Jack Patriot. Ami pedig Dean házvezetőnőjét illeti... Még a vak is láthatja, hogy az anyja. Ha nem akarja, hogy felhívjam a barátaimat a sajtónál, azt ajánlom, vonuljon be a konyhába és süsse meg azt

a csokis süteményt.

- Nincsenek barátai a sajtónál, sem máshol. Kettőn áll a vásár. Ha nem tartja a száját, mindenkinek beszámolok azokról a papírokról, amiket az íróasztalában találtam selejtezés közben.

- Miféle papírok?

- Tanúsítványok egy hatalmas összegről, amit az Olson családnak küldött, miután mindenüket elvesztették egy tűzben, egy új kocsiról, ami rejtélyes módon termett ott egy asszony háza előtt, mikor meghalt a férje és magára maradt a gyerekekkel, a tucatnyi nélküöző család gyógyszer számláiról, amiket titokzatos módon egyenlítették ki. Folytathatnám, de nem teszem. Tényleg azt akarja, hogy mindenki megtudja, Garrison gonosz boszorkányának akkora szíve van, mint egy ház?

- Fogalmam sincs, miről beszél. - Nita peckesen kivonult a szobából, botja minden lépésnél büntetést mért a padlóra.

Blue újabb csatát nyert a vén szatyorral szemben, de azért megsütötte a süteményt. Azok közül az asszonyok közül, akikkel Blue az évek során lakott, Nita volt az első, aki nem akarta elengedni.

Aznap este Dean keresztbe tett lábbal ült Blue ágyának lábánál, Blue a férfi meztelen combján nyugtatta keresztben az alsó lábszárát. Ahogy összeszedték magukat egy különösen izomerősítő szeretkezés után, Dean Blue lábát masszírozta, mely kilógott a lepedő alól, amit Blue magukra kanyarított. Blue felnyögött, miközben a férfi a lábboltozatát masszírozta.

Dean abbahagyta. - Ugye nem fogsz megint háyni?

- Az három napja volt. - Blue bátorításképpen, hogy Dean folytassa a munkát, megmozgatta a lábát. - Tudtam, hogy valami nem volt rendben a rákkal, amit Josie-től szállítottak ki, de Nita váltig állította, hogy semmi baja.

A férfi egy kissé túl erősen nyomta bele a hüvelykujját Blue talpába. - Te meg egész éjszaka hol a vécé fölé hajoltál, hol a folyosón csúsztál-másztál, hogy kiszolgáld azt a vén tyúkot. Csak egyszer szeretném megérni, hogy felveszed a telefont és segítségül hívsz.

Blue nem volt hajlandó tudomásul venni a férfi szörszálhasogatását. - Boldogultam. Felesleges lett volna téged zavarni.

- Attól félsz, hogy fel kellene adnod a függetlenségedet, ha segítséget kérnél? Az élet nem egyéni sport, Blue. Néha támaszkodni kell a csapatra.

Addig éljen. Ez szőlőjáték volt kezdettől fogva. Blue a kétségbeesés, a balsejtelem és a páni félelem nyugtalanító keveréke ellen küzdött. Majdnem egy hónapja találkoztak Deannel, ideje volt továbblépni. Nita festménye majdnem kész volt, s pár nappal ezelőtt felvett egy kitűnő házvezetőnőt, aki hat gyereket nevelt fel, és lepergett róla a legdurvább sértés is. Nem volt, ami Garrison-ban marasztalja, ha csak az nem, hogy nem akarta itt hagyni Deant. Ő volt álmai szeretője: fantáziadús, önzetlen, kéjsóvár. Nem tudott betelni vele, ma este pedig kirekesztett minden mást.

A férfi éjfekete End Zone boxerjét nézte. - Miért vetted fel? Meztelenül szeretlek.

- Észrevettem. - Dean érintése könnyedebb lett, mikor felfedezett egy varázspontot Blue térdhajlatában.

- Egy vadmacska vagy. Csak így juthatok egy kis lélegzetvételnymi szünethez.

Blue a férfi igazi végső zónájára szegezte a tekintetét.

- Nyilvánvaló, hogy a Mennydörgés Ura teljesen magához tért.

- A félidőnek vége. Taktikát változtatunk.

Jack kivette az útitáskáját a kocsija csomagtartójából, miután megállt az istálló mellett. Régóta nem kellett cipelnie a saját csomagját, az elmúlt pár hétben azonban kénytelen volt, valahányszor elhagyta a farmot egy rövid látogatásra New Yorkba, vagy egy hosszabbra a Keleti Partra. Kezdtől körvonalazódni a turné. Tegnap jóváhagyta a marketingtervet, ma pedig sajtótájékoztatót adott az új albumáról. Szerencsére a megyei reptér elég nagy volt egy magángép fogadásához, így a közlekedés nem okozott problémát.

Dean beleegyezett, hogy Riley a farmon maradhasson, amíg ő egy hónap múlva elutazik a Stars edzőtáborába. Ez azt jelentette, hogy Aprilnek el kellett halasztania a Los Angelesbe való visszatérését, aminek Dean egyáltalán nem örült, ezt Jack tudta. Úgy tűnt, mindenki áldozatokat vállal a lányáért.

Majdnem hét óra volt, a munkások mára már befejezték. Letette a táskáját az oldalajtónál, s megkerülte a házat, hogy lássa, a villanyszerelő bekötötte-e a verandára a mennyezeti ventilátort. A falak álltak, a tető fent volt, s boldogan szívta be a nyersfa illatát. A semmiből hirtelen egy halk női hangot hallott, olyan ártatlant, olyan édeset, olyan tökéletesen tisztát, hogy egy pillanatra azt hitte, csak képzelődött.

„Emlékszel, amikor fiatalok voltunk,

s ébren maradtunk, hogy a napfelkeltét lássuk?

Miért nem mosolyogsz, drágám?”

Elfelejtett levegőt venni.

„Tudom, hogy az élet kegyetlen,

S te még nálam is jobban tudod.”

Angyali, mélabúval árnyalt, harmatos ártatlan hangja volt. Az utolsó refrénnél rögtönzött, egy oktávval magasabban énekelt, hangterjedelme túlszárnyalta Jack rekedt baritonját. A férfi követte a zenét.

A lány a veranda talapzatának dőlve ült keresztbe tett lábbal, Jack öreg Martinjával az ölében, a kutya összegömbölyödve feküdt mellette. Pufóksága eltűnt, fényes barna haj söpörte az arcát. Akárcsak Jack, ő is könnyen lebarnult, s a naptej ellenére, amihez April ragaszkodott, a bőre majdnem ugyanolyan barna volt, mint az övé. Annyira figyelt arra, hogy a megfelelő akkordokat pendítse meg, hogy aláfestő éneke szinte utózóngének tűnt.

A *Why Not Smile?* utolsó hangját is elvitte a szél. Nem vette észre Jacket, a kutyához beszélt. - Most mit játszik?

Pamacs ásított.

- Azt imádom! - Rázendített a *Down and Dirty*, az egyik legnagyobb Moffatt-sláger nyitányára. Jack kihallotta belőle Marli blúzos dorombolását és az ő vontatott hanghordozását, de Riley hangja csak az övé volt. Mindkettőjüktől csak a legjobbat tette a magáévá. Pamacs végre odatrappolt hozzá, hogy a kötelező hármassal vakkantással üdvözlje. Riley leengedte a kezét a refrén közepén, s Jack meglátta rajta az ijedelmet. Az ösztönei azt súgták, hogy legyen óvatos.

- Úgy tűnik, a sok gyakorlás meghozta gyümölcsét. - Jack megkerült egy kupac fahulladékot, amit, úgy tűnt, senkinek sem volt ideje eltakarítani.

Riley a mellére szorította a gitárt, mintha még mindig attól félt volna, hogy az apja visszaveszi. - Csak éjszakára vártalak.

- Hiányoztál, hát hamarabb visszajöttem.

Riley nem hitt neki, pedig ez volt az igazság. Jacknek hiányzott April is, jobban, mint szerette volna. S valami perverz módon még a fájdalom is, ami akkor hasított belé, ha Deant látta játszani Riley-val, nevetni Blue-val, vagy akárcsak szócsatázni a vén szipirtyóval. Leült a földre az egyetlen gyermeke mellé, akije volt, a kislány mellé, akit későn szeretett meg. -

Hogy megy az F?

- Jól.

Jack felkapott egy szöveget, ami beleesett a fűbe. - Egész szép hangod van. Ugye tudod? - Riley vállat vont.

Hirtelen Marli hangja csendült fel a férfi fülében egy tavalyi kurta telefonbeszélgetésből. „A tanára azt mondja, csodálatos hangja van, de én soha nem hallottam. Tudod, mennyire hízeleg mindenki a hírességeknek. Még a gyereket is felhasználják, hogy a közeledbe férkőzzenek.”

Újabb hiba, amit elkövetett. Vakon hitt benne, hogy Riley-nak jobb sora lesz a volt feleségénél, mint nála, pedig tudta, Marli milyen önző. Az ujjai között sodorgatta a szöveget. - Beszéljessünk, Riley.

- Miről?

- Az éneklésről.

- Nincs mit mondanom.

- Ne gyere nekem ezzel. Hihetetlenül jó hangod van, de amikor kértelek, hogy énekeljünk együtt, azt mondtad, nem tudsz. Nem gondolod, hogy érdekelt volna?

- Attól én még ugyanaz vagyok.

- Hogy érted?

- Attól, hogy tudok énekelni, még nem lettem más ember.

- Nem értem, mire gondolsz. - Jack a szemétkupacra dobta a szöveget. - Magyarázd el.

- Nem érdekes.

- Az apád vagyok. Szeretlek. Nekem elmondhatod. Kendőzetlen kétkedés jelent meg a szempárban, mely annyira hasonlított az övéhez. Szavak nem fogják meggyőzni arról, hogy mit érez. Riley felugrott, kezében a gitárral. A rövidnadrág, amit April vett neki, lecsúszott a csípőjére. - Meg kell etetnem Pamacsot.

Riley elrohant, Jack pedig a veranda talapzatának dőlt. Riley nem hitte el, hogy szereti. S miért is hitte volna?

Néhány perccel később April kocogott ki az erdőből karmazsinvörös sportmelltartószerű topban és testhez simuló, fekete tréningnadrágban. April csak mások jelenlétében viselkedett vele természetesen, s most kiesett a ritmusból. Jack azt hitte, tovább fog futni, de April lassított és elindult felé. Izmos teste, veritéktől fénylő csupasz hasa felkorbácsolta a férfi szenvedélyét.

- Későbbre vártalak - mondta April kifulladásra.

Jack egyik térdre megroppant, mikor felállt. - Te szoktad mondani, hogy a kocogás azoknak

a veszteseknek való, akik nem elég kreatívak ahhoz, hogy mással is elűssék az időt.

- Sok baromságot mondtam.

A férfi elszakította a pillantását a veritékpatakról, mely belecsurgott az April két melle közötti völgybe. - Miattam ne szakítsd félbe a futást.

- Már csak le lazítani akartam.

- Elkísérlek.

Apriléhoz igazította lépteit. April a turnéről érdeklődött. Régen tudni akarta, hány lány utazik az együttessel, s hol fognak megszállni. Most üzletasszonyként kérdezett költségekről és jegyelővételtől. A lekaszált legelőt körülvevő, frissen festett, fehér fakerítés felé sétáltak. - Hallottam, hogy Dean azt mondja Riley-nak, jövő tavaszra vesz pár lovat.

- Mindig szerette a lovakat - mondta April.

Jack feltámasztotta a lábát az alsó lécre. - Tudtad, hogy Riley-nak milyen jó hangja van?

- Te most jöttél rá, ugye?

Jacknek kezdett elege lenni belőle, hogy mindenki a szemére veti a hibáit, miközben ő is pontosan tisztában van velük. - Szerinted?

- A múlt héten hallottam először. - April a kerítésre könyökölt. - Riley a szőlőfa mögött rejtőzött. Meg is fáztam.

- Beszéltél vele?

- Nem adott rá lehetőséget. Abban a pillanatban, ahogy meglátott, elhallgatott és könyörgött, hogy ne mondjam el neked. - Hihetetlen, hogy valakinek ennyire jó hangja legyen ilyen fiatalon.

Jack nem értette. - Miért akarta eltitkolni előlem?

- Nem tudom. Talán Deannek elárulta.

- Kérdezd meg nekem, rendben?

- Kérdezd meg te.

- Tudod, hogy nekem nem fogja megmondani. A pokolba is, úgy építettük fel azt az átkozott verandát, hogy húsz mondatot se váltottunk.

- A BlackBerrym a konyhában van. Küldj neki e-mailt.

Jack lerakta a lábát. - Egyre szánalmasabb ez az egész.

- Igyekszel, Jack. Ez a lényeg.

Többet akart. Többet akart Deantól. Többet Riley-től. Többet Apriltől. Azt akarta, amit régen April önzetlenül adott, s kézfejjével végigsimított az asszony arcán. - April...

April elrántotta a fejét, és elsétált.

Dean aznap későn olvasta csak el a Riley hangjával kapcsolatos e-mailt, s egy pillanat alatt rájött, hogy nem April, hanem Jack küldte. Bepötyögte a választ.

Majd rájössz magadtól.

Eszébe jutott Blue, ami egyre gyakrabban fordult elő. Sok nő azt hitte, hogy pornószárnak kell lennie ahhoz, hogy felizgassa, s az egész olyan hamis volt ettől. De Blue nem valószínű, hogy sok pornófilmet nézett volna. Ügyetlen volt, durva, spontán, tüzes és mindig önmaga - az ágyban ugyanolyan kiszámíthatatlan, mint azon kívül. De Dean nem bízott benne, s ami ennél is fontosabb, nem függhetett tőle.

A létra a verandához támasztva állt. A válla nem tiltakozott, mikor arrébb rakta, hogy ellenőrizze a tetőt. Egy hónap múlva kezdődött az edzőtábor, semmi más nem járt a fejében, mint egy rövid viszony. Szerencse, mert Blue alapvetően magányos típus volt. A jövő héten el akarta vinni lovagolni, de ki tudja, itt lesz-e még. Egyik este felmászik az erkélyre, s rá fog jönni, hogy elment.

Felcsatolta a szerszámtartóját és felmászott a létrán. Egy dolgot tudott: Blue odaadta a testét, de minden mást megtagadott tőle, s ez nem tetszett neki.

Két nappal később Jack rajtakapta Aprilt, amint este a tópartján táncolt, s felállt a szőr a tarkóján. Csak a nád susogása és a tücskök ciripelése adta a talpalávalót. Karjával a levegőben hadonászott, haja aranyszálként repkedett körülötte, s a csípője, az az izgató csípő úgy mozgott, mint egy szexuális táviró... Add nekem, bébi... Add nekem, bébi.

Vér tolult az ágyékába. Zene nélkül boszorkányosnak tűnt, egyszerre hátborzongatóan gyönyörűnek és nem kevésbé örültnek. April az ő istennő szemével és macskadorombolásával... A lány, aki a rock and roll királyainak kegyence volt a hetvenes években... Jack a csontja velejéig ismerte ezt a szétrepesztő boszorkánytáncot a tó partján. A szertelensége, vad szükségletei, szexuális vakmerősége részegítően hatott egy huszonhárom éves fiúra. A fiúra, akit Jack réges-rég maga mögött hagyott. Most el sem tudta képzelni, hogy April másnak is engedelmeskedjen, mint a saját akaratának.

Ahogy a képzeletbeli ritmusra táncolt, a faház hátsó ajtaján át kiszűrődő fényben megvillant a fejhallgató zsinórja. Hát mégse képzeletbeli volt a zene. Az iPod-jából szóló muzsikára táncolt. Nem volt más, mint egy fickándozó középkorú asszony. De a varázs ettől még megmaradt.

Csípője követte az utolsó ritmust is. Haja még egyszer utoljára megcsillant, aztán lehanyatlott a karja. Kivette a fülhallgatót. Jack visszahúzódott a fák közé.

Blue rápillantott a kész festményre, mielőtt elhagyta a házat. Nita ötvenes-hatvanas évekbeli jégkék bálruhát viselt, mely kiemelte a gyémánt fülbevalót, amit Marshalltól kapott nászajándékba a hetvenes években. Karcsú volt és gyönyörű. Bőre hibátlan, sminkje színpadias. Blue egy képzeletbeli hatalmas lépcsőre állította, Tangóval a lábánál. Nita kitöröltette Tangót.

- Nem is olyan rossz, mint vártam - mondta, mikor először látta meg a portrét kiakasztva az aranszínű tapétára az előtérben.

Blue lefordította, hogy ez azt jelenti, tetszik neki, s bár mértéktelenül giccses volt, Blue örült, hogy tökéletesen sikerült elkapnia Nita önmagáról alkotott képét: a szexis csillogást a szemében, rózsaszín rúzsos ajkának csábos mosolyát. Nem egyszer rajtakapta Nitát, ahogy ott áll az előtérben a képet tanulmányozva, öregedő szemében vágyakozó kifejezéssel.

Blue pénztárcája dagadt. Bármikor itthaghatja Garrisont.

Nita jelent meg mögötte, hogy elinduljanak vasárnapi vacsorájukra a farmra. Dean és Riley húspogácsát sütöttek, Blue grillezett babot, friss mentával és citromlével ízesített görögdinnye-salátát készített. Amikor Dean hozzálátott a hamburgeréhez, ugratni kezdte Blue-t a freskókkal, hálátlansággal, művészi gyávasággal és felségárulással vádolva, melyek könnyedén leperegtek Blue-ról. Nem úgy az, amit April mondott.

- Tudom, mennyire szereted ezt a házat, Blue. Meglep, hogy nem akarod rajta hagyni a kezed nyomát.

Blue karja libabőrös lett, s mire a többiek a repetájukért nyúltak, már tudta, hogy meg kell festenie a freskókat - nem azért, hogy a házon nyomot hagyjon, ahogy April mondta, hanem hogy Deanen. A freskók maradandóak lesznek. Emlékeztetni fogják Deant, valahányszor belép a szobába. Lehet, hogy a férfi azt el fogja felejteni, milyen színű volt a szeme, lehet, hogy el fogja felejteni a nevét, de amíg a freskók a falon vannak, őt nem tudja elfelejteni. Tologatta az ételt a tányérján, elment az étvágya. - Rendben. Megcsinálom.

Egy görögdinnyeszelet lecsúszott April villájáról. - Tényleg? Nem fogod meggondolni

magad?

- Nem, de ne felejtsd el, hogy figyelmeztettelek. Az én tájképeim...
- Szirupos maszatolások. - Dean vigyorgott. - Tudjuk. Szerencséd, csillagvirág.

Nita felnézett a grillezett babból. Blue legnagyobb megdöbbenésére nem tiltakozott. - Amíg elkészítéd a reggelimet és a vacsorámat, nem érdekel, hogy közben mit csinálsz.

- Blue mostantól visszaköltözik az ekhós szekérre - mondta Dean mézesmázosan. - Sokkal kényelmesebb lesz neki.

- Nem úgy gondolja, hogy magának? Blue naív, de nem ostoba.

Blue tudott volna vitatkozni. Naív volt és ostoba. Minél tovább marad, annál nehezebb lesz majd elmennie. Tapasztalatból tudta. Szörnyen hiányozni fog neki Dean, ha elmegy, de életre szóló gyakorlatot szerzett olyan emberektől elbúcsúzni, akik fontosak voltak neki, s rajta túl fog jutni hamarosan.

- Egyetlen ésszerű oka sincs, hogy abban a mauzóleumban maradj - mondta Dean másnap este a vacsoránál a Grill Istállóban -, mikor egész nap a farmon fogsz dolgozni. Tudom, mennyire szeretsz a szekéren lakni. Még egy mobilvécét is berakatok a kedvedért.

Blue szerette volna. Szerette volna a nyári eső kopogását hallani a ponyva tetején, míg el nem nyomja az álom, mezítláb álldogálni a harmatos fűben reggel, ha kilép, s egész éjjel Deanhez bújni. Mindent szeretett volna, ami kísértheti és kínozhatja majd, ha elmegy.

Letette a söröskorsóját anélkül, hogy ivott volna belőle. - A világ minden kincséért sem mondanék le a látványról, ahogy az én Rómeóm éjjelente átmászik az erkélykorlátomon a desszertért.

- Ki fogom törni a nyakam a desszertért.

Nem valószínű. Rómeo tudtán kívül megerősítette a korlátot Chancey Crole-lal, aki városi mindeneként debütált.

Syl tűnt fel az asztaluknál, hogy Blue teljesítményének teljes hiányát konstatálja Nita hozzájárulását illetően a városfejlesztési tervhez. Blue ismét megpróbálta megértetni vele, mennyire reménytelen a helyzet. - Ha én azt mondom fehér, ő azt mondja fekete. Valahányszor megpróbálok beszélni vele róla, csak rontok a helyzeten.

Syl elcsente Blue egyik sültkrumpliját, s egyik oldalról a másikra rángatta a szájában. - Pozitív hozzáállás. Mondd meg neki, Dean. Mondd meg, hogy pozitív hozzáállás nélkül senki nem érhet el semmit.

Dean hosszan, kitartóan nézett Blue-ra. - Így igaz, Syl. A pozitív hozzáállás a siker kulcsa.

Blue a freskókra gondolt. Megfesteni olyan lesz, mint elhullajtani egy bőrréteget - nem napégés utáni hámláskor, hanem amikor a bőr még él.

- Nem adhatod fel - mondta Syl. - Amikor az egész város léte tőled függ. Te vagy az utolsó reményünk.

Miután Syl elment, Dean áttolt Blue tányérjára egy érintetlen sügérdarabot. - A jó hír az, hogy az emberek annyira drukkolnak neked, hogy rólam meg is feledkeztek. Végre nyugodtan meg tudtam enni a vacsorámat.

Június utolsó napján Blue bepakolta Dean Vanquishé-nek hátuljába a festőfelszerelését, kitolatott Nita garázsából és elindult a farmra. Ahelyett, hogy elhagyta volna Garrisons, hozzákezdett az ebédlő freskóihoz. Annyira ideges volt, hogy reggelizni sem tudott, s remegő gyomorral behurcolkodott. Ha csak ránézett az üres falakra, izzadt a tenyere.

Dean kivételével mindenki bekukkantott, miközben készülődött. Még Jack is. Féltucatszor látta az elmúlt hetekben, mégis megbotlott a kis állólétrában.

- Bocsánat - mondta Jack. - Azt hittem, hallotta, hogy jövök.

Blue felsóhajtott. - Akkor sem lett volna sokkal jobb. Az a sorsom, hogy megalázzam magam a jelenlétében.

Jack vigyorgott és megölelte.

- Remek - zsörtölődött Blue. - Most már soha többé nem moshatom ki a kedvenc pólómat.

Mikor a férfi elment, Blue kiragasztotta a vázlatait, amire támaszkodni akart a munka során. Szürke ceruzával hozzálátott felskiccelni a hegyek, az erdőségek, a tó, a hullámszó legelő körvonalait. Ahogy kijelölte a kerítés helyét, egy autót hallott megállni a ház előtt, és kinézett.

- Édes istenem!

A tornácra sietett, s nézte, ahogy Nita felhúzza magát a piros Corvette vezetőüléséről. April is meghallhatta a kocsit, mert megjelent Blue válla mögött és halkán kiejtette a bé betűs szót.

- Mit művel? - kiáltotta Blue. - Azt hittem, nem tud vezetni.

- Már hogyan tudnék vezetni - csattant fel Nita. - Miért lenne autóm, ha nem tudnék vezetni? - A téglával kirakott ösvényre bökött a botjával. - Mi a baj a betonjárdával? Valaki ki fogja törni a nyakát. Hol van Riley? Segítenie kell.

- Itt vagyok, Mrs. Garrison - rohant ki Riley most az egyszer a gitárja nélkül. - Blue nem mondta, hogy meglátogat.

- Blue nem tud semmit. Csak azt hiszi.

- Meg vagyok átkozva - morogta Blue. - Mit tettem, hogy ezt érdelem?

Riley bekísérte Nitát, s a konyhaasztalhoz vezette, ahogy az öreglány parancsolta. - Hoztam az ebédem - vette elő Nita a táskájából a szendvicset, amit Blue készített neki előzőleg. - Nem akarok zavarni.

- Nem zavar - mondta Riley. - Ha jóllakott, felolvasom a horoszkópját és gitározok magának.

- Gyakorolj balettozni.

- Később. Majd ha gitároztam.

Blue a fogát csikorgatta. - Mit keres itt?

- Riley, nem tudod, van-e tejszínhabotok? Csak mert Blue nem szereti a tejszínhabos szendvicset, azt hiszi más se. De hát ez Blue. - Riley kivette a palackot a hűtőből. Nita ráfújta a szendvicseire, és jeges teát kért Apriltől. - Nem instantot. És sok cukorral. - Riley felé nyújtotta a fél szendvicset.

- Nem, kösz. Én sem szeretem a tejszínhabos szendvicset.

- Kezdesz finnyás lenni.

- April szerint ne együnk meg olyasmit, amit nem szeretünk.

- Ez rá igaz is, de nézz magadra. Csak mert egyszer kövér voltál, még nem jelenti azt, hogy anorexiássá kell válnod.

- Hagyja békén, Mrs. Garrison - állt a sarkára April. - Nem lesz anorexiás. Csak odafigyel rá, hogy mit eszik.

Nita ötölt-hatolt, de Aprillel szemben kétszer is meggondolta, hogy vitába szálljon-e.

Blue azzal a határozott gyanúval tért vissza az ebédlőbe, hogy nem ez lesz az egyetlen nap, amikor Nita tábort üt náluk.

Dean aznap délután morcosan és veritékesen jött meg a verandaépítésről. Blue arra a megállapításra jutott, hogy nagy különbség van egy rendszeresen nem tisztálkodó izzadt férfi és egy olyan között, aki aznap reggel zuhanyozott. Az előbbi visszataszító volt, az utóbbi... nem. Lett is volna kedve hozzábújni nyirkos mellkasához, meg nem is.

- Az árnyékok a nappaliban alszik - mondta, miközben sejtelve sem volt, milyen hatást gyakorolt ő és nedves pólója Blue-ra. - Ennek a nőnek több vér van a pucájában, mint neked.

- Ezért jövünk ki olyan jól.

Dean megvizsgálta az ajtóra és az ablakkeretekre ragasztott vázlatokat, majd a hosszú falra irányította a figyelmét, ahol Blue elkezdett dolgozni az égen. - Ez egy hatalmas kép. Honnan tudod, hol kezdjed?

- Fentről le, sötétből a világos felé, hátulról előre, nagytól a kicsiig. - Blue lejött a létráról. - Azért mert ismerem a technikáját, te még meg fogod bánni, hogy erre kényszerítettél. A tájképeim...

- Érzelmös mázsolmányok. Tudom. Hagyd már abba az aggodalmaskodást. - Dean a fémkocsin álló konzervdobozokat tanulmányozta. - Hagyományos latexfestékek.

- Dolgozom zománc, olaj- és akrýlfestékekkel, mert gyorsabban száradnak, közvetlenül a tubusból, ha élénk színt akarok elérni.

- Az a macskaalom, amit behoztam a kocsiból...

- A legjobb módszer megszabadulni a terpentintől, amiben az ecsetjeimet mosom. Összecsomósodik, aztán...

Riley rontott be a helyiségbe, kezében a gitárjával. - Mrs. Garrison azt mondta, hogy két hét múlva lesz a születésnapja! S hogy még soha életében nem volt születésnap partija. Marshall csak ékszereket adott neki. Rendezhetünk neki meglepetéspartit, Dean? Kérlek, Blue. Süthetnél tortát, lenne hot dog, meg ilyesmi.

- Nem!

- Nem!

Riley rosszállóan ráncolta a homlokát. - Nem gondoljátok, hogy kegyetlenek vagytok?

- De igen - felelte Dean -, s nem érdekel. Nem rendezek neki partit.

- Akkor te, Blue. Nála.

- Nem fogja értékelni. Nincs benne a szótárában a szó. - Blue fogta a festéket, amit egy műanyagpohárba öntött, és felmászott a létrára.

- Ha nem lenne hozzá mindenki ilyen kegyetlen, talán ő sem lenne az. - Azzal Riley kiviharzott.

Blue utána nézett. - A mi kislányunk kezd teljesen úgy viselkedni, mint minden normális, kezelhetetlen kamasz.

- Tudom. Nem csodálatos?

Az volt.

Dean végül elment, hogy megnézzon pár lovat. Blue fehér festéket vitt fel az ecsetjére, s ismét megjelent Riley a gitárjával. - Fogadni mernék, hogy még születésnap üdvözlőkártyát sem küldött neki soha senki.

- Küldök neki. Még tortát is sütök. Adunk neki partit, csak mi ketten.

- Jobb lenne, ha többen is jönnének.

Ahogy Riley visszament Nitához, isteni szikra pattant ki Blue fejéből, örvendetes figyelemelterelés arról, mi fog és mi nem fog alakot öltetni a falakon. Átgondolta a dolgot, végül felhívta Sylt a hasznáلتcikk-kereskedésben.

- Azt akarod, hogy a város rendezzen meglepetéspartit Nita születésnapjára? - csodálkozott Syl. - Ráadásul két hét alatt kellene tető alá hoznunk?

- Az a legkevesebb. Bárkit odaédesgetni, az a kihívás.

- Tényleg azt hiszed, hogy ha partit adunk neki, meglágyul annyira a szíve, hogy hozzájárul a várostervhez?

- Lehet, hogy nem. De senkinek nincs jobb ötlete, csodák pedig vannak. Szerintem egy próbát megér.

- Nem tudom. Hadd beszéljek Pennyvel és Monicával.

Fél óra múlva Syl visszahívta. - Megcsináljuk - mondta a lelkesedés legkisebb jele nélkül. - Csak ott legyen. Tökéletesen rávallana, ha kiszagolná a dolgot és nem jönne el.

- Ott lesz, ha le is kell lőnöm és odavonszolnom a holttestét, akkor is.

Miután féltucatszor félbeszakították, többek között Nita is, Blue nehéz kék takaróponyvát akasztott az ebédlő két ajtajára, amit a munkások hagytak ott, s elment. Amikor kész volt, még egy BELÉPÉS FEJVESZTÉS TERHE MELLETT táblát is kitett. Elég ideges volt anélkül is, hogy ott kukucskáljanak a válla fölött egész idő alatt, míg dolgozik.

A nap végén mindenkit megesketett a házban az iPod-jára, a gitárjára, Tangóra, Pamacsra és egy bizonyos Dolce&Gabbana csizmára, hogy tartsa távol magát az ebédlőtől, míg a freskók kész nem lesznek.

Aznap este bement Nita hálósobájába, mikor az öreg hölgy éppen levette a parókáját és láthatóvá vált lapos, gyér ősz haja. - Érdekes telefonhívásom volt ma - mondta, miközben leült az ágy szélére. - Nem akartam szólni, de úgyis a fülébe jutott volna, aztán engem szapult volna, hogy titkolózom.

Nita egy kefét emelt a fejbőréhez. Nem kötötte össze a kimonóját, s Blue látta, hogy a kedvenc piros szaténhálóinge van rajta. - Miféle telefonhívást?

- Egy rakás idióta azt tervezi, hogy születésnap meglepetéspartit szervez magának. De ne aggódjon. Lefújtam. - Blue felkapta a Star legújabb példányát az ágy végéből, s úgy tett, mintha átlapozná. - A fiatalabbak a városban meghallották a régi történetet, s úgy gondolják, csúnyán bántak magával, mikor ideköltözött. Jóvá akarták tenni, mintha jóvá lehetne tenni az ilyesmit, egy partival a parkban, hatalmas tortával, léggömbökkel és csacska ünnepi beszédekkel csupa olyanoktól, akiket gyűlöl. Világosan közöltem velük, hogy nem lesz

semmiféle parti.

Most az egyszer úgy tűnt, hogy Nitának elakadt a szava. Blue ártatlanul forgatta az oldalakat. Nita letette a kezét és összehúzta a kimonóját. - Érdekes... lenne.

Blue elnyomott egy mosolyt. - Hátborzongató lenne, s nem vehet részt benne. - Ledobta az újságot. - Csak mert végre rájöttek, hogy aljasul bántak magával, attól még semmi nem változott.

- Azt hittem, az ő oldalukon áll. Mindig azt mondta, hogy megbántom az embereket. Engedjem meg nekik, hogy új boltokat nyissanak, ahol senki nem fog vásárolni. Új panziót, ahol senki nem fog megszállni.

- Jó befektetések, de maga nyilvánvalóan túl öreg ahhoz, hogy értsen a modern közgazdasághoz.

Nita nagyot szívott a fogán, és ráripakodott Blue-ra. - Azonnal hívja vissza őket és mondja meg nekik, hogy rendezzék meg azt a nagy partit. Minél nagyobb, annál jobb. Megérdemlem, és itt az ideje, hogy ráébredjenek.

- Nem tehetem. Meglepetéspartinak szánták.

- Azt hiszi, nem tudom eljátszani, hogy meg vagyok lepve?

Blue egy ideig fel-alá járkált a szobában ellenérveket hozva fel, s minél jobban tiltakozott, Nita annál jobban belelovallta magát. Mindent egybevetve, nagyszerű munkát végzett.

A freskó azonban már más tészta volt. Ahogy teltek a napok, úgy tért el egyre jobban a vázlataitól, míg végül összetépte valamennyit.

Dean indítványozta, hogy a július negyedikét kettesben ünnepeljék a Smokies-hegységbe való kirándulással. Hosszú léptekkel és végtelen kitartással kanyarodott vissza újra és újra a szerpentes ösvényen, hogy bevárja, de egyszer sem próbálta meg sürgetni. Sőt, azt mondta, jó neki ez a lassúbb tempó, legalább nem izzadja le a hajzseljét. Blue egy csepp zselét sem látott a férfi hullámos hajában, de Dean túl szép volt ahhoz, hogy figyelmeztesse. Gyűlölte, amikor Dean szép volt, ezért miközben tábori ebédjüket fogyasztották, megpróbált belekötni. A férfi behúzta egy vízesés melletti árnyékos csaltosba, s addig csókolta, amíg esztét nem vesztette. Aztán ezt kegyetlenül kihasználta. - A fához - parancsolta.

Dean legújabb, több milliárd dolláros ezüstlencsés napszemüvege eltakarta a szemét, de szájának elragadóan fenyegető állásától Blue megborzongott. - Miről beszélsz?

- Jól begerjesztettél. Ideje eljátszanunk a Börtönszökés játékot.

Blue megnyalta a száját. - Ijesztően hangzik.

- Az is. Neked mindenképpen. Ha szökni próbálsz, megkeserülöd. Most pedig fordulj arccal a fának.

Blue kísértést érzett, hogy elfusson, csak hogy tesztelje a férfit, de a játék túl izgató volt. Kezdetől fogva játszottak ilyen uralkodás-behódolás játékokat. Könnyeddé tette a dolgokat, ahogy Blue szerette. - Melyik fához?

- A börtönlakó választása. Az utolsó esélyed, mielőtt a kezembe veszem az irányítást.

Blue túl sokáig halogatta a dolgot, a férfi izmainak hullámozását csodálva az inge alatt. Dean karba tette a kezét. - Ne kelljen még egyszer szólnom.

- Fel akarom hívni az ügyvédemet.

- Itt én vagyok a törvény.

Dean még mindig meg tudta lepni. Blue egyedül volt kilencven kiló csúcsférfival, és soha nem érezte magát nagyobb biztonságban vagy jobban felizgulva. - Ne bánts.

Dean lassan levette a napszemüvegét és behajtotta a szárait. - Az attól függ, követed-e a parancsokat.

A szexuális túlfűtöttségtől remegő térdel Blue egy mohaszőnyeggel körülvett, robosztus juharfához lépett. A közeli vizezés permete sem tudta lehűteni. Dean félredobta a napszemüvegét, s meglökte Blue-t, hogy szembekerüljön a fával. - Tedd a kezed a törzsre, s ne vedd le addig, amíg nem szólok. - Blue lassan kinyújtotta a kezét a feje fölé. A bőrét dörzsölő durva fakéreg csak fokozta erotikus veszélyérzetét. - Mi ez az egész, uram?

- Szökés történt a hegygerinc túloldalán álló, maximálisan biztonságos női börtönből.

- Vagy úgy? - Hogy lehet egy szupersztárnak ennyi képzelőereje? - De én csak egy ártatlan kiránduló vagyok.

- Akkor nincs mitől félnie, ha megmótozom.

- Csak hogy bebizonyítsam az ártatlanságomat.

- Okos. Szét a lábat.

Blue pár centire szétnyitotta csupasz combját. Dean letérdelt mögé és még széjjelebb tolt. Borostája Blue combjának belső felét dörzsölte, ahogy lehúzta a zokniját, és ujjainak bilincskébe zárta a bokáját. Hüvelykujjával a bokacsont alatti üreget simogatta, egy olyan erogén zónát izgatva, aminek a létezéséről Blue nem is tudott. A férfi lassan végighúzta kezét Blue meztelen lábán, mely azonnal libabőrös lett. Blue várta, hogy Dean elérje a rövidnadrágja szélét, de csalódnia kellett, amikor elsiklott a kényelmesre nyitott lábokról, és inkább a pólóját húzta feljebb.

- Börtöntetoválás - mordult fel. - Ahogy sejtettem.

- Leírtam magam egy iskolai pikniken, s amikor felébredtem...

A férfi keze megállapodott Blue derekán, a nadrág felett. - Ne fáradjon. Ugye tudja, mit jelent ez?

- Nincs több iskolai piknik?

- Meztelenre kell vetkőznie.

- Ó, kérem, csak azt ne.

- Ne ellenkezzen, különben erőszakot kell alkalmaznom. - Dean benyúlt Blue pólója alá, feltolta a melltartóját és végighúzta hüvelykujját a mellbimbóján. Blue felnyögött és leengedte a karját.

Dean megcsípte a mellbimbóját. - Mondtam, hogy megmozdulhat?

- B-bocsánat. - Bele fog halni a szexuális gyönyörbe. Valahogy sikerült visszatennie zsibbadt karját az előző helyzetbe. Dean lehúzta a cipzárját, s letolta a nadrágját meg a fehérneműjét a bokájához. Hűvös szél simogatta Blue meztelen bőrét. Arcát a durva fatörzsre hajtotta, mikor a férfi játszani kezdett a fenekével, gyúrta, hüvelykujjával a rést simogatta, próbálgatta, meddig engedi Blue, hogy elmenjen ebben a sikamlós játékban.

Mint kiderült, nagyon messzire.

Végül, amikor már megőrült a vágytól és alig bírt állni, meghallotta a férfi cipzárjának surrogását. - Még egy utolsó helyre be kell néznem - mondta Dean rekedten.

Azzal szembefordította, s félrerúgta Blue rövidnadrágját és fehérneműjét. Tekintete felhőssé vált a vágytól, félig leeresztett szemhéja mögött. Mintha Blue súlytalan lett volna, felkapta, s a fatörzsének támasztotta a hátát. Széttárta a lábait és közéjük lépett. Blue átkulcsolta a férfi csípőjét, karjával erős nyakába kapaszkodott. Dean szétnyitotta az ujjával, ellenőrizte, mennyire izgatott, s végül elvette azt, ami ebben a pillanatban vitathatatlanul az övé volt.

Miközben mélyen belehatolt, vigyázott, nehogy az érdes fakéreg kidörzsölje Blue bőrét. Blue a férfi vállgödrébe temette arcát, beszívta magába, és sokkal hamarabb elérte a beteljesülést, mint szeretne volna. Dean többet akart. Miután hagyta pihenni egy pillanatig, ismét mozogni kezdett benne, betöltötte, csábította, parancsolta, hogy csatlakozzon hozzá. Mellettük zubogott a vízesés. Kristálytisza bugyogásába beleolvadt Blue zihálása, Dean rekedt parancsai és nyers becéző szavai. Ajkuk egybeforrt, elnyelte a szavakat. A férfi Blue fenekébe vágta az ujjait. Egy hullámvás... egy lökés... s őket is elsodorta az ár.

Nem beszéltek utána. Ahogy lefelé baktattak az ösvényen, Dean ment elől, Blue-t pedig megrázkódtatásként érte, hogy elsírta magát. A valahova való tartozni akarás régi érzése ismét gyökeret vert benne.

Dean megszaporázta a lépteit, növelve köztük a távolságot. Blue ismerte, mint a tenyerét. Úgy váltogatta a partnereit, mint más a ruháját. Barátokat, szeretőket... ilyen egyszerűen. Ha véget ért egy kapcsolat, sorba álltak az emberek, hogy a megüresedett helyre léphessenek.

Dean megfordult és kiáltott valamit - olyasmit, hogy ismét megéhezett. Blue erőltetetten felnevetett, de a mérkőzés öröme elszállt. Ami nem indult többnek buta szexuális játéknál, felébresztette benne gyermekkori törékenységét és védtelenségét.

A levél, amit Seattle-ből küldtek tovább, másnap érkezett Virginiától. Amikor Blue kinyitotta, egy fénykép esett ki belőle. Hat piszkos ruhás és könnyes mosolyú iskoláslány állt egy egyszerű faépület előtt a dzsungelben. Az anyja közepén, kimerülten és diadalmasan. Az aljára egy egyszerű üzenetet írt: Biztonságban vannak. Köszönöm. Sokáig nézte a fényképet. Minden kislány arcánál megállt, akit megmentett a pénze, s elmúlt a bosszúsága.

Csütörtök délután, négy nappal a Smokiesban tett kirándulás után és két nappal Nita partija előtt, elvégezte az utolsó simításokat is a falakon. A freskók már alig mutattak valami hasonlóságot az eredeti vázlatokkal, csakúgy, mint egyetemi évei érzелgős tájképeivel. Teljesen mások voltak, mind rossz, Blue mégsem tudta rávenni magát, hogy kijavítsa.

Mindenki tiszteletben tartotta a kérést, hogy kerülje az ebédlőt, s Blue másnap reggelre tervezte a nagy leleplezést. Letörölt egy izzadságcseppet a homlokáról. Reggel elromlott a légkondicionáló a házban, s még nyitott ablakok és egy hordozható ventilátor mellett is melege volt, éremlygett és rettegett. Mi van, ha... De erre majd csak Nita partija után gondol. Nyirkos pólójával legyezve magát hátralépett, hogy megvizsgálja katasztrofális, szerencsétlen műveit. Semmit nem csinált még, amit jobban szeretett volna.

Végzett az utolsó satírozással - egy szivaccsal finoman árnyalta a körvonalakat -, s hozzákezdett a takarításhoz, mikor meghallotta, hogy autók érkeznek. Kinézett a nyitott ablakon, s látta, hogy két fehér hosszított limuzin áll meg a ház előtt. Az ajtók kinyíltak, s elegáns emberek szálltak ki. A férfiak mind jól megtermettek voltak, inas nyakkal, kidagadó bicepszekkel és izmos felsőtesttel. A nők eltérő bőrszínűk és hajviseletűk ellenére mintha az érzékiség és a fiatalság klóngyarából érkeztek volna. Fejükön napszemüveg billegett, csuklójukról márkás retikülök lógtak, léha testükön olyan ruhák feszültek, amikből kivolt mindenük. Dean Robillard valódi élete épp most látogatott el hozzájuk.

Dean megint a szomszédos lovardába ment, April és Riley ügyeket intéztek, Jack elvonult a faházba dalt szerezni, Nita pedig most az egyszer otthon maradt. Blue kiengedte, ami a

lófarkából maradt, ujjával végigszántott izzadt haján, majd ismét összekötötte valami csinosabb copfba. Miközben félrehajtotta a takaróponyvát, s kilépett az előtérbe, meghallotta a nők hangját.

- Nem gondoltam, hogy ilyen... parasztos.
- Van istálló meg minden.
- Nézzetek a lábatok elé, lányok. Ugyan nem láttam teheneket, de ettől még lehetnek.
- Boo tudja, hogy kell élni - mondta az egyik férfi. - Nekem is kéne vennem egy ilyen házat.

Ahogy Blue kilépett a tornácra, a nők végignézték rajta: piszkos pólóján, rongyos rövidnadrágján, festékpettyes bakancsán. Egy farönk nyakú, kilométer széles vállú férfi előrelépett. - Dean?

- Nincs itthon, de egy óra múlva hazaér. - Blue beletörölte mocskos tenyerét a nadrágjába.
- A légkondicionáló pillanatnyilag nem működik, de leülhetnek a hátsó verandára és megvárhatják.

Kövétek Blue-t a házon át. A veranda az új szürke palakővel, frissen festett fehér falaival és magas mennyezetével hűvös és tágas volt a füledt ebédlő után. Három kecses Palladio-stílusú ablak helyezkedett el a falban, melyeken át rolótól árnyékolt fény vetült a fonott székekre és a fekete kovácsoltvas asztalra, mely pár nappal korábban érkezett. Feketemintás halvány zöld párnák kölcsönöztek eleganciát az otthonos helyiségnek.

Négy férfi volt, de öt nő. Egyik sem törődött a bemutatkozással, de Blue elkapott pár nevet: Larry, Tyrell, Tamika... és Courtney, egy magas, nagyon szép barna, aki úgy tűnt, egyik férfihoz sem tartozik. Blue rögtön kitalálta, miért.

- Ahogy vége az edzőtábornak, azonnal ráveszem Deant, hogy menjünk el San Franciscóba egy hétvégére - mondta Courtney csillogó haját dobálva. - Tavaly Valentin-napkor nagyon jól éreztük magunkat, s megérdemlek egy kis szórakozást, mielőtt megismerem az új negyedikeseket.

Remek. Courtney még csak nem is buta.

A nők panaszkodni kezdtek a hőségre az újonnan beszerelt mennyezeti ventilátor kavarta szellő ellenére. Mindnyájan azt hitték, hogy Blue a személyzet tagja, s sört, jeges teát, cukormentes üdítőt és hideg ásványvizet rendeltek tőle. Blue hamarosan hot dogot készített, sajtot szeletelt, s felszolgált a házban található összes kekszet. Az egyik férfi tévéműsort, a másik Tylenolt akart. Blue elsőnek közölte a hírt egy gyönyörű vörössel, hogy Garrisonba még nem érkezett meg a thai konyha.

April telefonált, miközben Blue krumpliszirmot keresett a kamrában. - Láttam, hogy

Deannek látogatói vannak, ezért letértem a faházhoz. Riley velem van. Itt maradunk, amíg tiszta nem lesz a levegő.

- Nem kellene elrejtőznöd.

- Ilyen az élet. Különb is, Jack azt akarja, hogy meghallgassam az új nótáját.

Blue azt kívánta, bárcsak ő is ott lehetne a faházban és meghallgathatná Jack Patriot új számát ahelyett, hogy Dean barátait szolgálja ki.

Amikor Dean végre megérkezett, a verandán mindenki felugrott, hogy üdvözlje. Bár ló- és izzadságszagot árasztott, Courtney, aki panaszkodott az enyhe trágyaszag miatt, a nyakába vetette magát. - Dean, drágám. Meglepetés! Már azt hittük, sosem érsz ide.

- Hé, Boo. Szép ez a ház.

Dean még csak Blue felé sem nézett. Blue visszavonult a konyhába, ahol elkezdte behajigálni a hűtőbe a romlandókat. Pár perc múlva Dean beugrott. - Kösz, hogy szórakoztattad őket. Gyorsan lezuhanyzom, aztán jövök.

Ahogy eltűnt, Blue azon töprengett, Dean arra célzott-e, hogy továbbra is szolgálja ki a vendégeit, vagy csatlakozzon a társasághoz. Bevágta a hűtőajtót. Folytatja, amit abbahagyott.

De mielőtt elszabadulhatott volna, Roshawn jelent meg az ajtóban és jégkrémet kért. Blue tiszta tányérokat vett elő, piszkosakat pakolt el. Miközben megtöltötte a mosogatógépet, egy frissen zuhanyozott Dean sietett el mellette. - Még egyszer kösz, Blue. Te vagy a legjobb. - A következő pillanatban már kint hallotta a verandán, hogy együtt nevet a barátaival. Blue csak állt, s a konyhát nézte, amit úgy szeretett. Hát ennyi volt. Ha volt egyáltalán valami. Meg kellett róla bizonyosodnia. Remegő kézzel pár meleg, cukormentes dobozos üdítőt rakott egy tálcára az utolsó üveg hideg sör mellé, és kivitte a verandára.

Courtney Dean mellett állt, átölelve a derekát, egy fényes barna hajtincs a férfi szürke ingpólójának ujjára hullott. Telitalpú cipőjében majdnem olyan magas volt, mint Dean. - Boo, vissza kell jönnöd Andy és Sherilyn partijára. Megígértem, hogy ott leszünk.

Az enyém! Akarta mondani Blue. De nem volt az. Senki nem tartozott hozzá, soha. Odavitte Deanhez a tálcát. Pillantásuk találkozott - az ismerős kék szempár, mely oly sokszor nevetett bele az övébe. Már épp meg akarta mondani, hogy neki tartogatta az utolsó hideg sört, de mielőtt kinyithatta volna a száját, a férfi elfordította a tekintetét, mintha láthatatlan lett volna.

Gombóc nőtt a torkában. Finoman letette a tálcát az asztalra, bement és vakon visszabotorkált az ebédlőbe. Újabb nevetés szállt felé. Fogta az ecsetjeit és kimosta. Gépiesen dolgozott, visszapasszította a festékes dobozok tetejét, elpakolta az eszközeit, összehajtotta a rongyait, eltökélve, hogy összetakarít, hogy ne kelljen ide visszajönnie. A ponyva megzörrent az ajtónyílásban, és Courtney dugta be a fejét az ebédlőbe. Tanár léte nyilvánvalóan nem

tudta elolvasni a BELÉPNI TILOS táblát.

- Vészhelyzet van - mondta anélkül, hogy a freskókra pillantott volna. - A sofőreink ebédelni mentek, nekem meg kijött egy hatalmas pattanásom. Nincs nálam a korrektorom. Bemennél a városba és hoznál egy Erace-t vagy valami hasonlót? S ha már ott vagy, vehetnél pár üveg ásványvizet. - Courtney elfordult. - Megkérdezem, a többiek akarnak-e valamit.

Blue félretolta a kocsit az útból, és azt mondta magában, hogy adjon a férfinak egy esélyt. De Courtney volt az, aki visszajött kezében egy százdollárossal. - Korrektor, ásványvíz és három zacskó Cheetos. Tartsd meg a visszajárót. - Blue kezébe nyomta a bankjegyet. - Köszí.

Tucatnyi forgatókönyv pergett le Blue szeme előtt. Azt választotta, amivel megőrizhette a méltóságát. Egy óra múlva visszament az üres házba, s ledobta a konyhaasztalra a korrektort, az ásványvizet, a Cheetost és az aprót. Felsöpörte az ebédlőt, visszarakta a székeket a helyükre, bepakolt Nita kocsijába és letépte a ponyvát az ajtónyílásról. Tökéletesebb pillanat nem is ígérkezhetett volna befejezni valamit, ami el sem kezdődött.

Egy utolsó pillantást vetett a freskókra, és olyannak látta őket, amilyenek voltak. Szentimentális zagyvaságok.

Dean az ösvény szélén állt. Táncoltak. Mind a hárman. A faház mögött, a csillagok alatt, a hátsó lépcsőre tett hangszóróból üvöltő zenére. Ahogy az apját nézte, saját atlétatermetének genetikai forrását látta. Látta Jacket táncolni videókon és élőkoncerteken, amikre kénytelen volt elmenni a csapattársaival. Eszébe jutott, hogy valami csökkent agyú rockkritikus Mick Jagger mozgásához hasonlította az apját, pedig Jackben nem volt semmi abból a hermafrodita settenkedésből és peckességből. Csupa erő volt.

Riley, akinek már ágyban kellett volna lennie, esetlenül, de egy kölyökkutya olyan energiájával táncolta körbe Jacket, hogy Dean legszívesebben felnevetett volna, ha nem lett volna annyira szomorú.

April mezítláb táncolt. Hosszú gézszoknyája a csípőjére tekeredett. Nyújtózkodott és megemelte a haját. Ahogy ajkával érzéken csücsörített, Dean gyermekkorának szertelen, önző anyját látta benne, a rock and roll isteneinek rabszolgáját.

Riley-ből kifogyott a szusz, s lerogyott a fübe a kutya mellé. Jack és April egymást nézték. Jack művi ágyéktekeréssel válaszolt az asszony simijére. A tornác fényei visszaverődtek April karkötőiről. Belehúztak, úgy mozogtak, mintha évek óta együtt táncoltak volna. April illegette magát, ajka nedves kis párnácskákat formált. Jack egy rocker lekicsinylő pillantásával nézett rá.

Dean nem jött volna ide, de April pár napja nem válaszolt az e-mailjeire. Most pedig nézte, hogyan jön össze a szeme láttára a két ember, akik nemzették. Micsoda tökéletes befejezése egy elcseszett napnak. Courtney púp volt a hátán, s örült, mikor elhúzta a csíkot Nashville-be vásárolni. A fiúk még maradtak. Túl sokáig. El akart menni Blue-hoz, de mire odaért Nita Garrison házához, az ablakokban már sötét volt. Mindenesetre felmászott az erkélyre, az ajtó azonban zárva volt, Blue ágya pedig üresen nézett vissza rá az üveg másik oldaláról. Perzselő fájdalom hasított belé, mielőtt ismét felülkerekedett benne a józan ész. Blue szombatig, Nita születésnapjáig nem fogja elhagyni a várost. Holnap helyrehozza a dolgot, már amennyire lehet.

A július negyedikei kirándulás óta már semmi nem volt a régi. Valami elromlott azzal az elfuserált szexuális játékkal. Először az egész olyan izgató volt, nézni Blue komikus próbálkozásait, hogy eljátssza a megfélemlített nőt. De a végén, amikor egymáshoz bújnak, gyengédség ébredt benne, és valami megváltozott. Amit még nem volt képes kielemezni.

Riley új erőre kapott, és ismét belevetette magát a táncba. Dean a fénykörön kívül állt. Elválasztva tőlük. Pont, ahogy akarta.

Jack Riley felé mozgott, a kislány pedig bemutatva mohó, esetlen mozdulatainak teljes repertoárját, csillogtatta előtte a táncudását. April mosolygott és ellejtett mellőlük. Csavarodott a szoknyája. Félrebillentette a fejét. Forgott. Ekkor látta meg Deant.

Egy ütemet kihagyva kinyújtotta a kezét.

Dean nem moccan. April közelebb táncolt, karjával hívogatva a körbe.

Dean dermedten, szédülten állt génjei börtönében. A zene, a tánc odahúzta, ahol nem akart lenni. A beléje ágyazódott örökítő anyag duplaspirális genetikai láncolatát a sportokban gyümölcsozította, de most azok a létraszerű szerkezetek vissza akarták húzni az eredeti irányba. A tánchoz.

Az apja szvingelt.

Az anyja hívta.

Hátat fordított nekik, és visszament a házba.

Jack felnevetett, mikor April hirtelen abbahagyta a táncot. - Nézd, Riley. Leköröztük.

Jack nem látta Deant. April mosolyt erőltetett magára. Jack és Riley végre megtanulták jól érezni magukat egymással, nem fogja tönkretenni a szomorúságával. -nSzomjas vagyok. Hozok valamit inni. - Mikor beért a konyhába, behunyta a szemét. Fájdalmat látott Dean arcán, nem megvetést. Oda akart menni hozzájuk - April érezte -, de nem tudta megtenni az első lépést.

Narancslét töltött magának és Riley-nak. Dean érzéseit nem tudta irányítani, csak a sajátjait. Engedd el, bízd istenre. Jacknek jeges teát öntött. Sört kívánt volna, de nem volt szerencséje. April nem számított rá ma este a faházban. A hátsó kertben üldögéltek Riley-val, fiúkról dumcsiztak és egy régi Prince albumot hallgattak, mikor megjelent. Aztán már csak arra emlékezett, hogy táncolnak.

Mindig remek páros voltak. Ugyanaz a stílus, ugyanaz az energia. Míg a zene elvarázsolta, nem kellett arra gondolnia, hogy Jack Patriotot még ötvenkét évesen is elbűvöli. Egy ballada

hangzott fel. Kivetítte az italokat, s megállt a küszöbön. Jack megpróbálta rávenni Riley-t, hogy lassúzzanak.

- De nem tudom, hogy kell - tiltakozott Riley.

- Állj a lábamra.

- Túl nehéz vagyok. Összenyomom a lábujjaidat.

- Egy ilyen vézna, mint te? Semmi baja nem lesz a lábujjaimnak. Gyere. Pattanj fel. - Jack a karjába vonta, Riley pedig óvatosan a cipőjére lépett mezítláb. Olyan kicsinek tűnt mellette. Olyan szépnek göndör hajával, csillogó szemével, aranyszínű bőrével. April beleszeretett.

Leült a lépcsőre és nézte őket. Gyerekkorában elképzelte, ahogy egy Riley korabeli lány így táncol az apjával. April apja úgy bánt vele, mint egy kolonccal, s eszébe jutott, hányszor zárkózott be a fürdőszobába, hogy ne lássák, amikor sír. De aztán kiegyenlítette a számlát, mikor felcseperedett. A fiúktól megkapta azt a szeretetet, amit tőle nem. Többek között Jack Patriottól.

Riley-nak jó ritmusérzéke volt, s végül elég önbizalmat érzett magában ahhoz, hogy leszálljon apja lábáról és megtegye az első önálló lépéseket. Jack a végén megforgatta és azt mondta neki, hogy oltári volt, Riley pedig dagadt a büszkeségtől. April felszolgált az italokat. Amikor megitták, Jack közölte, hogy Riley-nak már rég ágyban kellene lennie, s visszaviszi a házba. April túl nyughatatlan volt ahhoz, hogy bemenjen, kihozott hát egy takarót és leterítette, hogy a csillagokat nézze. Blue négy nap múlva készült indulni, Dean másfél hét múlva, ő pedig rögtön utána vissza Los Angelesbe. Beletemetkezik a munkába és erőt merít a tudatból, hogy végre megtanulta megvédeni a lelkét.

- Dean Riley-val maradt - mondta az ismerős whiskyrekedt hang. - Nem hagytam magára.

April felnézett, s látta, hogy Jack átvág a fűvön. - Azt hittem, már lefeküdtél.

- Nem vagyok olyan öreg. - Odament a zenegéphez, s keresgélgni kezdett a mellette heverő cédéék között. Lucinda Williams *Like a Rose* című száma csendült fel. Visszament a takaróhoz és kinyújtotta a kezét. - Táncolj velem.

- Rossz ötlet, Jack.

- Rossz ötletekkel kezdődtek a legszebb napjaink. Ne légy olyan maradi.

April ezt gyűlölte, s Jack tudta. Felállt. - Ha megpróbálsz felizgatni...

A férfinak kivillant a foga egy kalózvgyorban, s a karjába vonta. - Örült Jack csak a harminc év alattiakat próbálja meg felizgatni. Bár mivel sötét van...

- Fogd be és táncolj.

Jack régen szex- és cigarettaszagot árasztott. Most tölgyfát, bergamottot és éjt. Az alkata is más volt, mint az a csontos test, amire April emlékezett. Most is vékony volt, de izmos is.

Arca elvesztette azt az ösztövért benyomást, amit a pofacsontja alatti beesett üregek keltettek, mikor megérkezett a farmra. Körbevette őket Lucinda dala. Közelebb húzódtak, míg már csak néhány centiméter választotta el őket egymástól. Hamarosan az sem. April átölelte a férfit. Jack a derekára fonta a kezét. April hozzásimult. Jacknek erekcója volt, figyelemreméltó, de nem követelőző.

April hagyta, hogy magával ragadja a zene. Lebegett, égett benne a vágy. Jack kisimította April haját a nyakából, s a füle mögé nyomta az ajkát. April felemelte a fejét és hagyta, hogy a férfi megcsókolja. Mély, édes csók volt, sokkal izgatóbb, mint egykori részeges csókjaik. Amikor szétváltak, a kérdés Jack tekintetében visszarántotta Aprilt a valóságba. Megrázta a fejét.

- Miért? - suttogta az asszony haját simogatva.
- Már nem érdekelnek az egyéjszakás kalandok.
- Megígérem, hogy több éjszakás lesz. Kell, hogy izgassa a fantáziádat, milyen lenne. Jobban mint Jack hitte. - Sok olyasmin jár az eszem, ami nem jó nekem.
- Biztos? Nem vagyunk már gyerekek.

April elhúzódott. - Már nem pazarolom az energiámat vonzó rockerekre.

- April...

Megcsörrent a telefon a lépcsőn. Köszönöm, istenem. April elindult, hogy felvegye.

- Ugye nem akarod felvenni?
- Muszáj. - Ahogy April a lépcsőhöz sietett, a szájára szorította a kézfejét, de nem tudta, azért-e, mert le akarja törölni a csókjukat vagy megpecsételni. - Halló?
- April, itt Ed.

- Ed, már vártam, hogy hívj. - April besietett a házba. Fél óra eltelt, mire letette a telefont. Visszament, hogy behordja a holmikat, s meglepődve látta, hogy Jack még mindig ott van, a takarón fekszik és a csillagokat nézi. Egyik térdét felhúzta, karját a tarkója alá tette. April túl boldog volt, hogy még ott találta.

- Mesélj róla - szólt Jack anélkül, hogy ránézett volna.

April hallotta a merevséget a hangjában, s eszébe jutottak a férfi régi féltékenységi rohamai. Ha nem hagyott volna rég fel a játszadozással, most azt mondta volna neki, hogy menjen a pokolba, de ehelyett leült a takaróra és hagyta, hogy a szoknyája lágy redőkben felcsússzon a térdéig. - Róluk.

- Hányan vannak?
- Most? Hárman.

April megacélozta magát, mikor Jack az oldalára gördült, hogy a szemébe nézzen. De a

férfi nem vonta felelősségre. - Tehát nem a szeretőid.

Megállapítás volt, nem kérdés.

- Honnan tudod?

- Férfiak hívogatnak a nap legkülönbözőbb óráiban. Miért?

April csak kíváncsiságot hallott ki a kérdésből. Vagy azért, mert Jacket nem érdekelte, kivel tart kapcsolatot, vagy ezért, mert kezdte megérteni a nőt, akivé lett. Lefeküdt a takaróra. - Gyógyulófélben vagyok az alkoholizmusból és a drogfüggőségből. Éveken át voltam a névtelen alkoholisták tagja. Pillanatnyilag három férfi és egy nő a pártfogoltam, mindegyikük Los Angeles-i. Nem egyszerű a távolság miatt, de nem akarnak pártfogót váltani.

- Megértem. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól csinálod. - Jack felkőnyökölt, hogy lenézhesen rá. - Soha nem jutottam túl rajtad teljesen. Ugye tudod?

Aprilnek nevén kellett neveznie a dolgokat, nem úgy, ahogy látni szeretne volna. - Nem én vagyok, akin nem tudtál túljutni. Hanem a Dean miatti büntudatomon.

- Tudom, mi a különbség, s te vagy az egyetlen nő, akit képtelen voltam elfelejteni.

Ahogy April felnézett rá, Jack lehajolt és ismét megcsókolta. April ajka puha és megadó lett. Mikor azonban April megérezte, hogy a férfi keze a lába közé siklik, eszébe jutott, hogy Jack iránta való érzései mindig is a nadrágjában kezdődtek és végződtek. Kigördült alóla és felállt. - Komolyan beszéltem.

- Azt várod, hogy elhiggyem, lemondta a szexről?

- Csak rockerekkel. - April kikapcsolta a zenét és kezdte összeszedni a holmijait. - Három hosszú távú kapcsolatam volt, mióta tiszta vagyok. Egy zsaruval, egy televíziós producerrel és a fotóssal, aki megismertetett a Szív Képtárral. Mind nagyszerű fickó és botfűlű. Még karaokézni sem tudnak.

April a sötétben is ki tudta venni a férfi gúnyos mosolyát. Jack felállt. - Szegény April. Képes vagy megfosztani magad a forró rockerszextől.

- Tisztelem magam. Talán jobban, mint te.

- Tudom, hogy csalódást fogok okozni, de évekkal ezelőtt megkomolyodtam. Megszoktam, hogy igazi kapcsolataim legyenek. - Jack felemelte a takarót és odavitte Aprilnek. - Ez az egyetlen, amit még nem próbáltunk együtt. Talán itt lenne az ideje...

April annyira meglepődött, hogy csak bámult rá. Jack belenyomta a kezébe a takarót, egy csókot nyomott az arcára és magára hagyta.

Másnap reggel hétkor Dean lefékezett Nita háza előtt. Gyűlölte magát, amiért tegnap fájdalmat okozott Blue-nak. Csak azért zárta ki a társaságból, hogy a barátai ne bombázzák kérdésekkel. Hogyan magyarázhatta volna meg nekik Blue-t, amikor még magának sem tudta? Értett a nőkhöz, ha a barátai vagy a szeretői voltak, de nem mindkettő egyszerre.

Egy galamb röpült fel a madáritatóból, ahogy átvágott a hátsó ajtóhoz. Kopogás nélkül bement. Nita a konyhaasztalnál ült hatalmas szőke parókájában és egy ízléstelen virágos köntösben. - Hívom a rendőrséget - mondta inkább sértődötten, mint dühösen. - Letartóztatatom betörésért és birtokháborításért.

Dean lehajolt és megsimogatta a letargiás Tangó füle tövét. - Ihatnék előbb egy kávét?

- Alig múlt hét. Kopoghatott volna.

- Nem volt kedvem. Ahogy magának se, ha hozzám jön.

- Hazugság. Mindig kopogok. Blue még alszik, tűnjön el és ne zavarja.

Dean töltött két csészébe Nita tintafekete kávéjából. - Hogyhogy még alszik ilyen későn?

- Biztos vagyok benne, hogy magának ehhez semmi köze. - Nita ingerültsége végül a felszínre bugyogott, s a férfi felé bökött mutatóujjával. - Összetöri a szívét. S még csak nincs is lekiismeret-furdalása.

- Blue dühös - Dean kikerülte Tangót. - Hagyjon magunkra egy kicsit.

Nita széke csikorgott, mikor felállt az asztaltól. - Egy jó tanács, Mr. Nagymenő. A maga helyében benéznék a mosdó alá. Dean felszaladt az emeletre.

Blue nem volt meglepve, mikor meghallotta Dean hangját letről. A nap besütött az erkélyajtón, miközben felhúzta a farmerja cipzárját. A Nita szobája melletti hálóban aludt, mert nem tudott volna ellenállni a férfinak, ha átmászik a korláton. Most viszont, ha Dean vissza akarja édesgetni magát a kegyeibe, sok szerencsét.

Az ágy szélén ült és a szandálját húzta, amikor a férfi megjelent az ajtóban. Szőkén, jóképűen, ellenállhatatlanul. - Millió dolgom van Nita holnapi partija előtt, most nem akarok ezzel foglalkozni.

Dean letett egy csésze kávét Blue éjjeliszekrényére. - Tudom, hogy dühös vagy.

A düh csak egy része volt a dolognak, az a része, ami nem a titkolózásról szólt. - Később, Dean. Az igazi férfiak elkerülik az ilyen beszélgetéseket.

- Ócska duma. - Dean parancsoló hangja mindig meghökkentette Blue-t. - Ne vedd személyes sértésnek a tegnapit. Nem arról van szó, amit gondolsz.

- Nagyon is személyes sértésnek tűnt.

- Te azt hiszed, hogy a piszkos ruhád miatt nem mutattalak be a barátaimnak, de nagyon messze jársz az igazságtól.

Blue felpattant az ágyról. - Ne fáraszd magad. Nem az a fajta nő vagyok, akit a barátaid el tudnak képzelni Malibu Dean oldalán.

- Tényleg azt hiszed, hogy ilyen kicsinyes vagyok?

- Nem. Azt hiszem, hogy alapvetően úriember vagy, ezért nem akartad világosan megmondani, hogy csak egy haverod vagyok, szeretői kiváltságokkal.

- Több vagy, mint haver, Blue. Te vagy az egyik legjobb barátom.

- Vagyis mi vagyok? Egy... haver!

Dean beletúrt a hajába. - Nem akartalak megbántani. Csak szerettem volna, hogy titokban maradjon, ami köztünk van.

- Ahogy te mindent titokban akarsz tartani az életben. Nem kezd egy kicsit kicsúszni a lábad alól a talaj?

- Neked fogalmad sincs róla, milyen futballszárnak lenni. Óvatosnak kellennem.

Blue fogta a kávéscsészét, és felkapta a táskáját az ágy végéből. - Lefordítva ez azt jelenti, hogy a mocskos kis titkaid egyike lettem.

- Rohadt dolog ezt mondani.

Blue nem bírta tovább, azzal a titokkal, amit ő rejtegetett, nem. - Megkönnyíteni a helyzetet. Péntek van. Holnap lesz Nita partija. Vasárnap még vannak elintéznivaló ügyeim, de hétfő reggel első dolgom lesz ismeretlen helyre távozni innen örökre.

A férfi arckifejezése viharossá vált.

- Azt ajánlom, hogy ez csak egy újabb hóbertod legyen.

- Miért? Mert én fejezem be helyetted? - Minden érzélem, amit palástolni akart a férfi elől: szomorúság, félelem, fájdalom, igyekezett áttörni szájhősködésén, de visszafojtotta. - Az élet szép, Boo. Béreltem egy olcsó kocsit, és vettem egy vadonatúj atlaszt. Szórakoztató kitérő voltál, de most már ideje továbbállnom.

Blue nyilvánvalóan olyan játékba kezdett, amire Dean nem számított, s ökölbe szorult a keze. - Még időre van szükséged, hogy felnőjj. - A férfi szavai olyan hidegek voltak, hogy Blue szinte várta, mikor látszódik meg Dean lehelete a levegőben. - Holnap megbeszéljük Nita partiján. Akkorra talán képes leszel józanul gondolkodni. Azzal kísértált a szobából.

Blue visszarogyott az ágyra, és ostoba módon azt kívánta, bárcsak Dean a karjába venné és bocsánatért könyörögne. A legkevesebb, hogy valamit vakkanthatott volna a freskókról, mielőtt elment. Látnia kellett. Tegnap Nita postaládájában egy kézzel kézbesített borítékot

talált, benne April csekkjével. Ennyi. Semmi személyes megjegyzés. Aprilnek és Deannek hibátlan volt az ízlése. Gyűlöltek. Tudta, hogy így lesz. Mégis reménykedett az ellenkezőjében.

Dean végigviharzott a rózsaszín szőnyeggel borított folyosón. Amíg arra koncentrált, hogy kitekerje Blue nyakát, nem kellett arra gondolnia, micsoda gazember. Gyűlölte magát, amiért fájdalmat okozott neki. Blue tényleg azt hitte, hogy nem akarja bemutatni a barátainak, de nem erről volt szó. Ha a fiúk nem sajnálták volna rá az időt, hogy beszélgessenek vele ahelyett, hogy úgy bántak vele, mint egy pincéernővel, beleszerettek volna. De Dean nem akarta, hogy bárkik is - különösen a csapattársai - a nyelvüket köszörüljék egy olyan magántermészetű dolgon, mint a Blue-val való viszonya, mikor az még ennyire friss. A pokolba is, még két hónapja sincs, hogy ismeri.

Blue pedig most azt tervezi, hogy elhagyja. Tudnia kellett volna egész idő alatt, hogy nem számíthat rá. De azok után, ahogy tegnap bánt vele, nem volt olyan egyszerű őt hibáztatni. Már a pihenőnél járt, mikor eszébe jutott, mit mondott Nita. Az öregasszony szeretett bajt keverni, de a maga fura módján törődött Blue-val. Megfordult és visszament az emeletre.

Blue fürdőszobájának rózsaszín fala, rózsaszín csempéje és táncoló pezsgősüvegekkel mintázott zuhanyfüggönye volt. A törölközőtartón félrecsúsztatva ott lógott Blue törölközője, még nedvesen. Letérdelt a mosdó elé, kinyitotta a szekrényajtót és farkasszemet nézett az éppen az orra előtt heverő, celofánba csomagolt dobozzal.

Gyors lépteket hallott maga mögött. - Mit csinálsz? - rohant be Blue.

Miután az agya felfogta, mit lát, a vér kiment a fejéből. Megfogta a dobozt, és valahogy sikerült felállnia.

- Ne nyúlj hozzá!
- Azt mondtad, szedsz gyógyszert.
- Szedek is.

Óvszert is használtak. Kivéve pár alkalmat... Dean ránézett. Blue vissza, nagy szemekkel, sápadtan. A férfi felemelte a terhességi tesztet. - Gondolom, nem a Nitáé.

Blue megpróbált makacs kifejezést ölteni, de nem sikerült. Lesütötte a szemét. - Pár hete, amikor ételmérgezést kaptam Josie rákjától... kihánytam a gyógyszert. Nem is foglalkoztam vele.

Egy tehervonat száguldott Dean felé. - Azt akarod mondani, hogy egyetlen kihányt

gyógyszer miatt teherbe estél?

- Lehet. A ciklusom egy hete késett, nem tudtam, miért nem jött meg. Aztán eszembe jutott, mi történt a gyógyszerrel.

Dean a dobozt szorongatta a kezében. A vonat a koponyájában zakatolt. - Ki sem nyitottad.

- Holnap. Előbb túl akarok lenni Nita partiján.

- Nem. - Dean behúzta Blue-t a fürdőbe és a tenyerével benyomta az ajtót. Bénának érezte az ujjait. - Ma. Most. - Feltépte a csomagolást.

Blue túl jól ismerte, s hamar rájött, hogy ezt a csatát nem nyerheti meg. - Várj meg a hallban.

- Nem. - Dean kinyitotta a dobozt.

- Most pisilem.

- Pisilj újra. - Dean máskor fürge ujjai ügyetlenkedtek a használati utasítással, mikor megpróbálta széthajtani.

- Fordulj el.

- Fejezd be, Blue. Mindjárt túl leszünk rajta.

Blue némán átvette a dobozt. Dean állt és nézte. Várt. Blue-nak végre sikerült elvégeznie a dolgát.

A használati utasítás szerint három percet kellett várni. Dean a Rolexén mérte. Három számlap volt rajta, az egyik sebességmérő, de ő csak a kismutató lassú haladását nézte. Ahogy körbe-körbe araszolt, tucatnyi gondolat, amit nem tudott szavakba önteni - nem akart szavakba önteni -, tolult az agyába.

- Letelt már? - kérdezte Blue. Dean izzadt.

Pislogott és bólintott.

- Nézd meg - suttogta Blue.

Nyirkos kézzel felemelte a pálcát és megnézte. Aztán Blue-ra nézett, s pillantásuk találkozott. - Nem vagy terhes.

Blue kifejezéstelen arccal bólintott. - Helyes. Most már mehetsz.

Dean órákon át kocsikázott, s végül kikötött a hátsó úton. Leállította a teherautót a repedezett aszfalt szélén, és kiszállt. Tíz óra sem volt. Kánikula lesz. Vízcsobogást hallott, s követte a hangot a fák közé, ahol meglátta a patakot. Egy rozsdás olajoshordó feküdt az oldalán a vízben néhány öreg gumibroncs, ágyrugó és más hulladék társaságában. Nem szép dolog, hogy az emberek idehordják a szemetüket.

Belegázolt a vízbe és elkezdte kivonszolni. A cipője átázott, sár és zsír borította. Megcsúszott egy mohás kövön, vizes lett a rövidnadrágja, de kellemes volt a hűs patak

érintése. Azt kívánta, bárcsak egy hegynyi szemét zárná el a patak útját, hogy itt tölthesse az egész napot, de a víz hamarosan ismét akadálytalanul folyt tova.

Egy világ omlott össze benne. Alig bírt levegőt venni, miközben visszaült a teherautóba. Sétál egy nagyot, ha megérkezik a farmra, és kiszellőzteti a fejét. De nem jutott el idáig. Azon kapta magát, hogy a faházhoz vezető keskeny ösvényre kanyarodik.

Gitármuzsika ütötte meg a fülét, ahogy kiszállt a kocsiból. Jack egy konyhaszéken ült a tornácon, csupasz bokáját a korláton nyugtatva keresztben, mellére fektetett gitárral. Három napos borostát, Virgin Records pólót és fekete rövidnadrágot viselt. Dean sáros zoknijá legyűrődött a bokáján, lába cuppogott a cipőben, ahogy a tornához közeledett. Ismerős aggodalom árnyékolta be Jack tekintetét, de tovább játszott. - Úgy nézel ki, mintha elveszettél volna egy iszabirkózó-versenyt.

- Van még itt valaki?

Jack megpendített néhány akkordot. - Riley biciklizik, April kocog. Hamarosan itt kell lenniük.

Dean nem hozzájuk jött. Megállt a lépcső aljánál. - Blue-val nem vagyunk jegyesek. Két hónappal ezelőtt szedtem fel Denver határában.

- April mondta. Kár. Nagyon kedvelem. Megnevettet.

Dean ledörzsölt némi rászáradt sarat az ujjairól. - Ma reggel meglátogattam. Pár órája. - A gyomra felfordult, s igyekezett mélyeket lélegezni. - Azt hitte, terhes.

Jack abbahagyta a gitározást. - Az?

Egy madár rikoltzott a bádogtetőn. Dean megrázta a fejét. - Nem.

- Gratulálok.

Dean vizes zsebébe dugta a kezét, aztán ismét kihúzta. - Ez a terhességi teszt... Várni kell... biztos tudod. Három perc múlva ad eredményt.

- Igen.

- A lényeg...az a három perc, amíg vártam... mindenféle gondolatok kergették egymást a fejemben.

- Érthető.

A lépcsőfokok nyikorogtak, mikor Dean felment a tornácsra. - Olyasmik, hogy hogyan fogom elintézni Blue-nak a biztosítást. Az ügyvédemre bízom-e majd a gyerektartás intézését vagy az ügynökömre. Hogyan tartsam távol a sajtót. Ismered a gyakorlatot.

Jack felállt, és a széknek támasztotta a gitárt. - Pánikreakció. Emlékszem a tünetekre.

- Amikor neked voltak pánikreakcióid, te mennyi voltál? Huszonnégy? Én harmincegy vagyok.

- Huszonhárom voltam, de a lényeg ugyanaz. Ha nem akarsz elvenni Blue-t, ki kell találnod egy forgatókönyvet.

- A kettő nem ugyanaz. April bolond volt. Blue nem az. A legjózanabb, akit valaha ismertem. - Abba akarta hagyni, de nem tudta. - Azt mondta, a mocskos kis titkaim egyikévé tettem.

- Azok, akik nem élnek reflektorfényben, nem értik.

- Én is ezt mondtam neki. - Dean a gyomrát dörzsölte, ahol égett. - De az a három perc... Mindenre gondoltam. Ügyvédre, gyerektartásra...

- Az ember agyán mindenféle aljasság végigfut egy ilyen pillanatban. Felejtse el.

- Hogy felejtsem el? Mint apa vagy mint gyerek? - Ne hasonlítsd össze magad velem. Láttalak Riley-val. Ha Blue terhes lenne, semmi szín alatt nem fordítaná hátát a gyermekednek. Te mellette állnál, míg felnő.

Deannek annyiban kellett volna hagynia, de a térde megremegett, s leroskadt a lépcsőre. - Miért tetted, Jack?

- Mégis, mi a fenét gondolsz, miért? Ködösíthetnék neked, de a helyzet az, hogy nem tudtam, mihez kezdjek Aprillel, s nem akartam, hogy felborítsd az életem. Rocksztár voltam. Egy amerikai idol. Túlságosan lefoglalt, hogy interjúkat adjak és hagyjam kinyalni a seggemet. Ahhoz fel kellett volna nőm, hogy apa legyek, s abban mi lett volna a szórakozás?

Dean a két térde közé ejtette a kezét, és a pergő festéket piszkálta a lépcsőn. - De aztán megváltoztál, nem?

- Soha.

- Marhaság. - Dean felállt. - Emlékszem azokra az apa-fia-találkozásokra tizenhárom-tizennégy éves koromban. Megpróbáltad jóvátenni az elvesztegetett éveket, én meg szemközt köptelek.

Jack fogta a gitárját.

- Nézd, egy dalon dolgozom. Az, hogy te végre úgy döntöttél, kiásod a régi szemetet, még nem jelenti azt, hogy nekem is lapátot kell ragadnom.

- Egyet mondj meg. Ha másképp csinálhatnál valamit...

- Nincs ha, úgyhogy ezt hagyjuk.

- De ha lenne..

- Ha másképp csinálhatnék valamit, elvennék tőle! - fakadt ki Jack. - Ehhez mit szólsz? S ha nálam lennél, kitalálnám, hogy legyek apa. Szerencsére nem így történt, mert amennyire látom, te magadtól is remekül helyt állsz. Bárki büszke lenne rá, ha ilyen fia lenne. Elégedett

vagy, vagy még egy istenverte ölelést is vársz?

Dean gyomrában a görcs végre felengedett. Ismét tudott levegőt venni.

Jack leengedte a gitárt. - Addig nem tudsz velem kibékülni, amíg nem békültél ki anyáddal. Megérdemli.

Dean beletörölte sáros cipőorrát a lépcsőbe. - Ez nem olyan könnyű.

- Könnyebb, mint ennyi fájdalommal együtt élni.

Dean sarkon fordult és visszament a teherautójához.

A tornácon hagyta sáros cipőjét és zokniját. Mint mindig, most se jutott eszébe senkinek bezárni a bejárati ajtót. A házban csend volt és hűvös. Az előtérben egy kosárban heverték a cipői. Baseballsapkái a fogason lógtak. A réztál mellett, amibe a kulcsát és a felesleges apróit dobta, egy nyolc- vagy kilencéves kori fényképe állt. Csontos, csupasz mellkas; a rövidnadrág alatt előreugró bütykös térd; akkora futballsisak, mely elnyelte a fejét. April készítette az egyik nyáron, amikor Venice Beachen laktak. Gyermekkori fényképei itt is, ott is felbukkantak a házban, fényképek, amikre nem is emlékezett.

Tegnap este Riley megpróbálta rávenni, hogy nézzék meg együtt Blue freskóit, de ő Blue-val akarta először látni, s kitért előle. Most elfordult az ebédlőtől anélkül, hogy egy pillantást vetett volna befelé, s a nappaliba ment. A süppedős kanapék tökéletes kényelmet biztosítottak égimeszelő alakjának. A televíziót úgy helyezték el, hogy ne tükröződjék benne a lámpa fénye, ha meccset néz. A fa dohányzóasztalt védő, tökéletesen vágott üveglap szükségtelenné tette a poháralátéteket. A fiókokban benne volt minden, amire szüksége lehetett: könyvek, távirányító, körömvágó csipesz. Az emeleten egyik ágnak sem volt lábvége, a mosdókat az átlagosnál magasabbra szerelték. A fürdők tágasak voltak, extra hosszú törölközőfogasok tartották a méretes fürdőlepedőket, ő azokat szerette. April mindenre gondolt.

Részeg zokogása Dean fülében visszhangzott. „Ne haragudj rám, bébi. Megjavulok. Megígérem. Mondd, hogy szeretsz, bébi. Ha mondod, hogy szeretsz, megígérem, hogy nem iszom többet.”

Kizárt dolog, hogy az a nő, aki eltorzult, szeszélyes szeretetével fojtogatta, ugyanaz a nő legyen, aki ezt az oázist teremtette, az otthonát.

Túl sok volt a mai nap. Időre volt szüksége, hogy tisztába jöjjön ezekkel a kusza érzésekkel, de évek teltek el, s mire jutott? Az erkélyajtón át látta, hogy April lép be a verandára. Jackkel építették, de April találta ki: a magas mennyezetet, a boltíves ablakokat, a palakő padlót, mely

a legforróbb napon is hűvös maradt.

April a derekára szorította tenyere élet, hogy kifújja magát a futás után. Teste veritéktől fénylett. Fekete rövidnadrágot, rikítókéék sportmelltartószerű topot viselt, s haját messzemenően stílusosabb lófarokba csavart: mint Blue zilált kreációja.

Deannek tusolnia kellett volna. Egyedül akart lenni. Beszélni szeretett volna Blue-val, aki megértett mindent. Ehelyett lenyomta az erkélyajtó kilincsét és kilépett a verandára.

A hőmérséklet már elérte a huszonkilencet, de a kő hideg volt a talpa alatt. April háttal állt neki. Dean tegnap este félrehúzta a székeket, mikor leslagozta a verandát, April pedig most visszatologatta az asztal mellé. A férfi odalépett a cédélejátszóhoz, mely egy fekete kovácsoltvas polcon állt. Meg se nézte, Aprilnek melyik lemeze van benn. Ha az anyjáié, csak jó lehet. Megnyomta a gombot.

April megpördült, mikor a kis hangszórókból megszólalt a zene. Eltátotta a száját a döbbenettől. Megbámulta Dean sáros külsejét és mondani akart valamit, de Dean megelőzte. - Akarsz táncolni?

April csak nézte. Gyötrelmes másodpercek teltek el. Más nem jutott Dean eszébe, elkezdett mozogni a ritmusra. April kövé dermedten állt. Dean kinyújtotta a karját, de az anyja - aki már akkor a táncnak élt, mikor más földi halandók még csak járni tudtak -, elfelejtette, hogyan kell csörögni.

- Meg tudod csinálni - suttogta Dean.

April szaggatottan vette a levegőt, félúton a sírás és a nevetés között. Aztán kihúzta magát, felemelte a karját és átadta magát a zene ritmusának.

Addig táncoltak, míg patakokban nem folyt róluk a veríték. Rocktól a hiphopig megcsillogtatták a tudásukat mindenben, igyekezve felülmúlni a másikat. April nyakára hajtincsek ragadtak, sáros izzadságcseppek folytak le Dean lábszáráról a padlóra. Nem ez volt az első alkalom, hogy együtt táncoltak, jutott eszébe. Gyerekkorában sokszor megesett. April elrángatta a tévé vagy egy videojáték elől, néha még a reggelije elől is. Dean elfelejtette, hogy voltak szép napjaik is.

A dal közepén a zene hirtelen elhallgatott. Egy héja vijjogott bele a csendbe. Megfordultak, s látták, hogy egy szeszélyes Riley áll a néma cédélejátszó mellett csípőre tett kézzel. - Túl hangos!

- Hé, kapcsolj vissza - mondta April.

- Mit csináltok? Dél van, nem este.

- Táncolni bármikor lehet - mondta Dean. - Neked mi a véleményed, April? Megengedjük, hogy a kiscsaj velünk táncoljon?

April a magasba emelte az orrát. - Kétlem, hogy tartani tudná az iramot.

- Tudom - erősködött Riley. - De én ebédelni akarok, s ti bűdösek vagytok.

Dean vállat vont. - Nem bírná.

Riley felháborodottan a homlokát ráncolta. - Ti beszéltek?

Dean és April ránéztek. Riley vissza. Aztán visszakapcsolta a zenét, és mind a hárman együtt táncoltak.

Blue világos pirosítót vitt fel a pofacsontjaira. Halvány rózsaszín színe jól illett új szájfényéhez és a fekete szempillafestékhez. Tust is használt a szempillatövek mentén, s festéket a szemhéján. Remekül nézett ki.

Nagy ügy. Büszkeségből, nem azért mert tetszeni akart. Még valamit be akart bizonyítani Deannek, mielőtt elmegy Garrisonból.

Ahogy kifelé indult a fürdőből, észrevette az üres terhességi tesztet, amit tegnap reggel, miután Dean elment, a szemetesbe dobott. Nem volt terhes. Pompás. Nem tudott volna gondoskodni egy gyerekről egy ilyen vándorló életmóddal. Talán soha nem is lesz gyereke, s ez így van jól. Legalább az ő gyerekének nem kell keresztülmennie azokon, amiken neki. Mégis újszerű ürességet érzett. Még egy dolog, amit fel kell dolgoznia.

Nita szobájába ment. A nyári ruha alja, amit a partira vett, a térdét verdeste. Napsárga volt, bodros szegéllyel, szűk felsőrésszel, melyből kilátszott majdnem az egész melle. Új lila szandálja finom szalagcsokorral kapcsolódott a bokájánál. A rikító lila szín és az ametiszt fülbevaló, amit Deantól kapott, némi útszéli benyomást kölcsönzött az ultranőies ruhának.

Nita az utolsó csinosításokat végezte a tükör előtt. Hatalmas szőke parókájával, gyémántcsillár fülbevalójával és hullámszó, pasztelszínű kaftánjával úgy festett, mint egy, a helyi idősök bordélyháza által fenntartott parádés kocsi. - Menjünk, Napsugaram - mondta Blue az ajtóból. - S ne felejtsem el meglepődni.

- Csak magára kell néznem - felelte Nita, miközben tetőtől talpig végigmérte Blue-t.
- Itt volt az ideje, ez minden.
- Rég. - Nita közelebb lépett, és szétrázott egy tincset Blue hajában. - Ha rám hallgatott volna, már rég levágathatta volna Garyvel.
- Ha magára hallgattam volna, most szőke lennék.

Nita fintorgott. - Csak egy ötlet volt.

Garynek azóta viszkedett a tenyere, hogy levághassa Blue haját, hogy találkoztak a Grill Istállóban. Mihelyt beültette a székébe, drasztikusan megrövidítette a fülcimpáit, frufrut

nyisszantott neki, ami kiemelte Blue szemét, s a rövid tincseket összevissza borzolta az arca körül. A vágás túl hercigre sikeredett ahhoz, hogy Blue kényelmesen érezze magát benne, mindazonáltal szükségszerű volt.

- Kezdetől fogva annak a futballjátékosnak kellett volna öltöznie - mondta Nita. - Akkor talán komolyan vette volna.

- Komolyan vesz.

- Pontosan tudja, miről beszélek. Talán beleszeretett volna magába. Ahogy maga öbelé.

- Bolondulok érte, de nem vagyok belé szerelmes. Nagy különbség. Én soha nem vagyok szerelmes. - Nita nem értette. Az egész azért volt, hogy Blue felemelt fejjel távozhasson. Azt akarta, hogy Dean a legkevesbé se szánakozva gondoljon vissza rá.

Blue kilökdöste az öregasszonyt. Miközben kitolatott a garázból, Nita ellenőrizte a napellenző tükörjében a rúzsát. - Szégyellhetne magát, amiért hagyja, hogy az a futballjátékos elüldözze a városból. Meg kéne állapodnia Garrisonban, nem összevissza futkosnia a világban.

- Nem tudok Garrisonban élni.

- Már mondtam, mennyit fizetek, ha marad. Sokkal többet, mint amennyit az ostoba kis festményeivel keresne.

- Szeretem az ostoba kis festményeimet. Amit nem szeretek, az a rabszolgasors.

- Én élek rabszolgaságban - szegült ellene Nita -, teljesen a fejemre nőtt. Makacsságában nem látja, hogy egy remek lehetőséget szalaszt el. Nem fogok örökké élni, s tudja, hogy nincs kire hagyjam a pénzemet.

- Maga egyike a halhatatlanoknak. Mindannyiunkat túl fog élni.

- Tréfálkozzon csak, de milliókat keresek, s minden egyes centje a magáé lehetne egy nap.

- Nem kellene a milliói. Ha lenne magában egy szemernyi tisztesség, mindent a városra hagyna. Csak arra vágyom, hogy itt hagyjam Garrisons. - Blue fékezett a stoptáblánál, mielőtt rákanyarodott a Church Streetre. Éppen időben volt. - Ne felejtse el - mondta. - Legyen nyájas.

- Arthur Murray-nél dolgoztam. Tudom, hogyan kell nyájasnak lenni.

- Jobban meggondolva, csak tátozjon, én majd beszélek, így biztonságosabb.

Nita horkantása majdnem nevetésnek hangzott, s Blue-nak eszébe jutott, mennyire hiányzott neki a vén szipirtyó. Nita mellett önmaga lehetett, külön.

Ahogy Dean mellett.

A Church Street felett kifeszített, léggömbökkel díszített zászlón az állt: **BOLDOG 73. SZÜLETÉSNAPOT, MRS. GARRISON!** Dean pontosan tudta, hogy Nita hetvenhat, és semmi kétsége nem fért hozzá, hogy Blue áll a család mögött.

Körülbelül száz ember gyűlt össze kötelességtudóan a parkban. Itt még több léggömb ringatózott a szélben a múlt heti július negyedikéi ünnepségről fent maradt, kék-fehér-piros zászlókkal. Fekete pólót és hasonló szemfestéket viselő tinédzserek bandája éppen most játszotta el a „Happy Birthday” punkrock verzióját. Riley közölte Deannel, hogy ők Syl unokaöccsének amatőrregyüttese, az egyetlen zenészek, akik ma hajlandóak voltak fellépni.

A park elülső részében a kis rózsakert mellett Nita már hozzálátott felválni a golflabdalyuk nagyságú születésnap tortát. Dean lemaradt az ünnepi beszédekről, de a tömeg arckifejezéséből ítélve, nem volt emlékezetes. Újabb zászlókkal borított hosszú asztalokon puncssal és jeges teával teli kancsók álltak. Dean észrevette Aprilt és Riley-t a süteményes asztalnál, amint egy sárga ruhás nővel beszélgetnek. A helyiek integetve és kiabálva üdvözölték, de ő csak Blue-t kereste.

A tegnapi volt élete legjobb és legrosszabb napja. Előbb a csúnya veszekedés Blue-val, aztán a fájdalmas beszélgetés Jackkel, aztán a táncmaraton Aprillel. Utána nem sokat beszéltek, s nem volt „istenverte ölelés”, ahogy Jack fogalmazott, de mindketten tudták, hogy a dolgok megváltoztak. Deannek fogalma sem volt, milyen lesz az új kapcsolatok, csak azt, hogy ideje felnőnie és megismernie az asszonyt, akivé az anyja lett.

Ismét végigpásztázta a parkot, de még mindig nem látta Blue-t sehol. Valahogy rendbe kell hoznia a dolgot. Nita egy a számára fenntartott székhez vitte a tányérját, miközben Syl és Penny Winters folytatta a tortaosztást az ünneplőknek. Nita nyilakat lőtt az amatőrregyüttes énekese felé, aki megvadult Paul McCartneyként üvöltötte, hogy *You say it's your birthday*. Riley és a sárga ruhás nő háttal álltak neki. April az együttesre mutatott, Riley pedig elszakadt tőle, hogy közelebb menjen.

Syl észrevette, miközben egy szelet tortát dobott egy papírtányérra. - Gyere, Dean. A marcipánrózsák gyorsan fogynak. Blue, hozd ide. Félretettem neki egy szeletet.

Dean körülnézett, de sehol nem látta Blue-t. Aztán a sárga ruhás, apró termetű nő megfordult, s Dean megkapta a szezon első ütését. - Blue?

Egy pillanatra olyan sebezhetőnek látszott, mint az a gyerek, akinek a viselkedésével vádolta. Aztán felvetette az állát. - Tudom. Pokolian csinos vagyok. Tegyel nekem egy szívességet, és ne beszélj róla.

Több mint csinos volt. April nőt faragott a madárijesztőből. A ruhát mintha ráöntötték

volna. Épp annyira volt hosszú, mint kellett, Blue törékeny alakjához ideálisan redőzött. A felsőrészben kirajzolódtak domborulatai, a most divatos telitalpú lila szandál kiemelte vékony bokáját. Kócosra vágott haja érvényre juttatta finom csontozatát. Sminkje csábító és ultranőies volt. Dean tudta, hogy nem kellene sok hozzá, hogy elképesztően jól nézzen ki. S lám. Blue gyönyörű volt, szexis, divatos. Nagyjából megkülönböztethetetlen azoktól a gyönyörű, szexis és divatos nőktől, akiket ismert. Gyűlölte ilyennek látni. Vissza akarta kapni az ő Blue-ját. Amikor végre szóhoz jutott, rosszul indított. - Miért?

- Unom már, hogy mindenki azt mondja, én vagyok a legcsinosabb.

Dean színlelni sem tudta, hogy mosolyog. Legszívesebben visszagyömöszölte volna Blue-t az ő patkányfészek ruháiba, kidobta volna törékeny kis szandálját a szemébe. Blue Blue volt, senkihez sem fogható. Neki nem volt erre szüksége. De ha megmondta volna neki, Blue azt hitte volna, hogy megőrült, így csak végighúzta az ujját Blue vékony vállpántján. - April határozottan érti a dolgát.

- Érdekes. Ő is pont ezt mondta rólad, amikor meglátott. Azt hitte, te raktál össze.

- Magad csináltad?

- Művész vagyok, Boo. Ez csak egy újabb vászon, s nem túl érdekfeszítő. Most menj, és hízelegj Nitának. Eddig még senkit nem szúrt le, de messze még az este.

- Előbb beszélnünk kell. A tegnap történetekről.

Blue sóbálvánnyá vált. - Nem hagyhatom magára. Tudod, milyen.

- Egy óra, és érted jövök.

De Blue már elment.

April intett Deannek Riley feje felett. A régi neheztelés bőröndje nyikorogva kinyílt, de amikor belenézett, nem látott mást, csak port. Ha akarta, odamehetett az anyjához pusztán csevegni. S pontosan ezt tette.

April farmert, szalmakalapot és testhez simuló, régi, Puccinak látszó topot választott ünnepi ruhának. Az együttes felé intett. - Sok gyakorlással a basszusgitárosból még középszerű zenész is lehet.

Riley zendített rá mellette. - Láttad Blue-t? Először meg se ismertem. Teljesen úgy néz ki, mint egy felnőtt.

- Illúzió - felelte Dean.

Én nem úgy látom. - April a szalmakalap pereme alól nézett rá. - S nem hiszem, hogy a férfiak, akik meg akarták környékezni, egyetértenének. Mintha kettőig sem tudna számolni, pedig semmi sem marad rejtve a mi Blue-nk előtt.

- Az én Blue-m - hallotta a férfi a saját hangját. April érdekesnek találta. - A te Blue-d?

Ugyanarról a nőről beszélünk, aki két nap múlva elhagyni készül a várost?

- Nem megy sehová.

April aggodalmasnak tűnt. - Akkor nehéz munka vár rád.

Egy férfi közeledett, mélyen a fejébe húzott baseballsapkában és nagy ezüstsínű napszemüvegben. Riley ugrott egyet örömeiben. - Apa! Azt hittem, nem jössz el.

- Megígértem.

- Tudom, de...

- Annyiszor cserben hagytalak már, hogy nem hitted el. - Jack otthon hagyta a fülbevalóit, közönséges drapszínű pólót és vászonnadrágot vett fel, de semmi sem tudta leplezni híres arcélét, s egy nő, karján egy kisbabával kíváncsian méregette.

Áprilben hirtelen érdeklődés támadt az együttes iránt. Dean feje most nem volt elég tiszta ahhoz, hogy kitalálja, mi folyik köztük.

- Blue-t látom felénk közeledni? - kérdezte Jack.

- Nem félelmetes? - lelkesedett Riley. Ő a legjobb művész. Tudtad, hogy Dean még egy pillantást sem vetett a freskókra az ebédlőben? Mondd meg neki, apa. Mondd meg, milyen szépek.

- Mások.

Blue odaért, mielőtt Dean megkérdezhette, hogy érti.

- Váó! Igazi nő - mondta Jack.

Blue elpirult, mint mindig, amikor Jack megszólította. - Ideiglenes. Túl sok vesződség. - Jack elmosolyodott, Blue pedig Riley-hoz fordult. - Sajnálom, hogy nekem kell közölnöm a rossz hírt, de Nita téged akar - A tömegben támadt résen át Dean látta, hogy Nita böszön integet a székéből. Blue a homlokát ráncolta. - Szívinfarktust kap, ha nem csillapodik le. Szerintem ne kapkodjunk.

- Blue mindig így beszél - vallotta meg Riley a többieknek -, de szereti Mrs. Garrisont.

- Már megint ittál? Azt hittem, ezt már megbeszéltük.

- Blue megragadta Riley kezét, és elsétáltak.

Úgy tűnik, társaságot kapsz - jelentette be Jack - Jobb, ha felszívodom.

Ahogy elment, Haskins bíró és Tim Taylor, a középiskola-igazgató lépett oda Deanhez. - Hé, Boo. - A bíró nem tudta levenni a szemét Aprilről. - Örömmel látjuk, hogy teljesítetd polgári kötelességeidet.

- Bármilyen kellemetlen is - tette hozzá Tim. - Le kellett mondanom a szombat reggeli golfjátékról. - Mindkét férfi Aprilt bámulta. Amikor senki nem mutatta be őket, Tim kinyújtotta a kezét. - Tim Taylor.

Deannek számítania kellett volna erre. Mivel April nem járt olyan helyekre, mint a Grill Istálló, egyikükkel sem találkozott. Kezet nyújtott. - Hello. Susan...

- Az anyám - vágott közbe Dean. - April Robillard.

April keze megrándult. Kezet rázott mindkét férfival, de szalmakalapja karimája alatt a szeme megtelt könnyel. - Sajnálom. - Legyezni kezdte az arcát. - Allergia.

Dean a vállára tette a kezét. Nem tervezte - ennyire előre nem gondolkodott -, mégis úgy érezte, mintha megnyerte volna a szezon legnagyobb meccsét. - Anyám titokban nekem dolgozik, Susan O'Hara néven.

Ez némi magyarázatot követelt, amit Dean ott helyben meg is adott, miközben April pislogott és allergiás köhögést színlelt. Mikor a férfiak végre távoztak, April szembefordult vele. - Ne mondj semmi érzelmőset, különben teljesen összeomlok.

- Rendben. Együnk sutit.

A süteményevés elejét vette Dean saját allergiás köhögésének.

Aprilnek végre sikerült félrevonulnia a tömegtől. A park távolabbi sarkában talált egy védett helyet egy sövény mögött, leült a fübe a kerítéshez, s szabad folyást engedett a könnyeinek. Visszakapta a fiát. Persze a puding próbája az evés, de mindketten makacsok voltak, s bízott benne, hogy működni fog. A távolban az amatőregyüttes énekese fájdalmas fehér rapbe kezdett. Jack kerülte meg a sövényt, s lépett April árnyékos menedékébe. - Hallgattasd el azt a kölyköt, mielőtt ártatlan gyerekek látják a kárát. - Úgy tett, mintha nem vette volna észre April piros szemét, és leült mellé.

- Ígérd meg, hogy soha nem fogsz rappelni - mondta April.

- Csak a zuhany alatt. Bár...

- Ígérd meg!

- Rendben. - Jack megfogta a kezét, s April nem próbálta meg elhúzni. - Láttalak Deannel.

April szeme ismét megtelt könnyel. - Úgy mutatott be, mint az anyja. Ez... csodálatos volt. Jack elmosolyodott. - Örülök.

- Remélem, egy nap ti ketten is...

- Dolgozunk rajta. - Jack April tenyerét simogatta a hüvelykujjával. - Gondolkodtam az egyéjszakás kalandoktól való idegenkedéseden. A megoldás: úgy fogunk randevúzni, mint minden normális felnőtt.

- Randevúzni akarsz?

- Mondtam tegnap este, hogy hozzá vagyok szokva az igazi kapcsolatokhoz. Állandó otthonra van szükségem, most hogy rátaláltam Riley-ra, s ez akár Los Angelesben is lehet. - April ujjjaival játszott, édes, fájó feszültséggel töltve meg April. - Apropos, ezt tekintem az első randinknak. A legközelebbi alkalommal így nagyobb esélyem lesz nyerni.

- Agyafúrt. - April önkéntelenül elmosolyodott.

- Veled akkor sem lehetnék agyafúrt, ha akarnék. - Jack tekintete komollyá vált. - Akarlak, April. Minden porcikádat. Látni akarlak és megérinteni. Megízlelni. Benned akarok lenni. Mindent akarok.

April végre elhúzta a kezét. - S aztán?

- Kezdjük előlről.

- Erre teremtette Isten a kitartottakat, Jack. Én személy szerint egy kicsit magasabb színvonalra vágyom.

- April...

Az asszony felállt, és elindult megkeresni Riley-t.

Deannek végre sikerült kirángatni Blue-t a tömegből, s elvonszolni a baptista templom melletti régi temetőbe. Behúzza a temető leglenyűgözőbb emlékművének, Marshall Garrison fekete gránitszobrának árnyékába. Láttá Blue-n, hogy ideges, de megpróbálta leplezni. - Hogy jöttek rá az emberek, hogy April az anyád? Az egész város felbolydult.

- Nem Aprilről fogunk beszélgetni. Hanem arról, hogy mi történt tegnap.

Blue elfordította a fejét. - Micsoda megkönnyebbülés, igaz? El tudnál képzelni egy gyerekkel?

Elég fura volt, de el. Blue nagyszerű anya lenne, éppolyan heves védelmezője a gyereknek, mint nagyszerű játszótársa. Dean elhessegette magától a képet. - Én arról a buta tervedről beszélek, hogy hétfőn el akarod hagyni a várost.

- Miért buta? Senki nem találja butaságnak, hogy te jövő pénteken edzőtáborba mész. Neked el szabad menni, csak nekem nem?

Blue túlságosan felnőttnek látszott. Dean vissza akarta kapni az ő madárijesztőjét. - Mert még nincs vége, s semmi értelme siettetni, amikor mindketten élvezzük.

- Végeztünk egymással. Én utazgató lány vagyok, s ideje továbbállnom.

- Rendben. Szórakoztathatsz az úton vissza Chicagóba. Jól fogod érezni ott magad.

Blue végighúzta a kezét a Marshall-szobor talapzatán. - Ősszel ott nagyon hideg van.

- Nem probléma. Mindkét lakásomban van kandalló, ami remekül fűt. Beköltözhetsz.

Dean nem tudta volna megmondani, melyikük lepődött meg jobban. Blue sóbálvánnyá vált, aztán lila üvegfülbevalója megrándult fekete fűrtjei között.

- Azt akarod, hogy odaköltözzek hozzád?

- Miért ne?

- Azt akarod, hogy együtt éljünk?

Dean még egyetlen nőnek sem engedte meg, hogy vele lakjon, de a gondolat, hogy megossza Blue-val a lakását, olyan helyénvalónak tűnt.

- Persze. Mi olyan nagy dolog ebben?

- Két nappal ezelőtt még a barátaidnak sem voltál hajlandó bemutatni. Most azt akarod, hogy költözzünk össze.

Blue nem látszott olyan keménynek, mint máskor. Talán a ruha vagy a szögletes arcát keretező lágy hajtincsei miatt. Vagy talán a nyugtalanság miatt, amit Dean meglátott a szemében. Blue füle mögé simított egy fűrtöt. - Két nappal ezelőtt még össze voltam zavarodva. Most már nem vagyok.

- Megértem. Végre elég tűrhetően nézek ki ahhoz, hogy nyilvános helyen mutakozz velem.

Dean dűhbe gurult.

- A kinézetednek ehhez semmi köze.

- Pusztán véletlen? - Blue egyenesen a férfi szemébe nézett. - Ezt egy kicsit nehéz elhinni.

- Miféle gazembernek tartasz te engem? - Dean tovább hadart, mielőtt Blue úgy dönthetett volna, hogy válaszol. - Szeretném megmutatni neked Chicagót, ez minden. Továbbá, szeretnék elgondolkodni kettőnkéről úgy, hogy közben nem ketyeg az óra.

- Várjunk csak. Én vagyok az, akinek gondolkodnia kell, nem emlékszel? Te az vagy, aki a polcok között áll az áruházban és parfümmintákat nyújtogat.

- Hagyd abba! Ne próbálj meg kitérni minden fontos dolog elől egy szellemességgel.

- Ni csak, ki beszél!

Dean jelenlegi taktikája nem vált be, s érezte, hogy kezdte elveszíteni a hidegvérét. - Van néhány üzleti ügyünk is. Fizettem a freskókért, de még nem vettem át őket.

Blue a halántékát dörzsölte. - Tudtam, hogy nem fog tetszeni. Figyelmeztettem.

- Hogy tetszhetne? Még nem is láttam.

Blue pislogott. - Két napja levettem a fóliát az ajtóról.

- Nem mentem be. Neked kellett volna megmutatnod, nem emlékszel? Ez is a megállapodás része volt. Azért a pénzért, amit azokba a falakba fektettem, megérdemlem,

hogy először a művésszel együtt nézzem meg, aki festette.

- Manipulálni próbálsz.
- Az üzlet, az üzlet, Blue. Tanulj meg különbséget tenni.
- Rendben - fortyant fel Blue. - Holnap beugrom.
- Ma este. Már eleget vártam.
- Nappali fényben kell látnod.
- Miért? Főként este eszem ott.

Blue elfordult a szobortól, a férfitől, s elindult a kapu felé. - Haza kell vinnem Nitát. Nincs időm erre.

- Nyolcra érted megyek.
- Egyedül megyek. - Blue ruhájának fodros szegélye a térdét csapkodta, ahogy elhagyta a temetőt.

Dean egy ideig még a sírkövek között őgylgett, s igyekezett összeszedni magát. Olyat ajánlott, amelyet még soha nőnek, s Blue a képébe vágta, mintha nem jelentett volna neki semmit. Blue próbálta továbbra is a hátvédet játszani, de pocsék vezető volt. Nem csak azt nem tudta, hogyan kell figyelni a csapatra, hanem azt se, hogy miképpen kell figyelni magára. Deannek ezen változtatnia kellett valahogy, az idő pedig szorította.

Riley kidobott egy halom papírtányért a szemetesbe, aztán visszaült Mrs. Garrison mellé. Már csak kevesen maradtak, de jó volt a buli, Mrs. Garrison pedig meglehetősen udvariasan viselkedett mindenkivel. Riley tudta, hogy örül, amiért ennyien eljöttek és beszéltek vele. -Észrevette, milyen kedves volt ma mindenki magához? - kérdezte Riley a biztonság kedvéért. - Tudják, honnan fúj a szél.

Mrs. Garrisonnak rúzsos lett a foga, de Riley forgatott valamit a fejében, s nem szólt neki. - Blue említette, mi folyik a városban. Ez Amerika, és szerintem hagynia kéne, hogy az emberek azt csináljanak a boltjukkal, amit akarnak. S úgy vélem, ingyen balettleckéket is adhatna a gyerekeknek, akiknek a szülei ezt nem engedhetik meg maguknak.

- Balettleckét? Ki jönne el? Manapság a kölyköket csak a hiphop érdekli.
- Vannak, akiket a balett is érdekelne. - Riley találkozott ma két középiskolás lánnyal, akik nagyon kedvesek voltak, s ők adták neki az ötletet.
- Nagyon határozott véleményed van arról, mit kellene csinálnom, de mi a helyzet azzal, amit szerintem neked kellene tenned. Ma van a születésnapom, és csak egy dolgot kértem.

Riley azt kívánta, bárcsak soha ne hozta volna fel a témát. - Nem énekelhetek nyilvánosság előtt. Nem tudok elég jól gitározni.

- Lárifári. Annyi balettleckét adtam neked, te meg ezt a kis kérést sem tudod teljesíteni.

- Nem kicsi!

- Jobban énekelsz, mint bármelyik huligán abban az együttesben. Ekkora zenebonát még életemben nem hallottam.

- Majd énekelek otthon. Csak magának.

- Azt hiszed, én nem féltem, amikor először táncoltam közönség előtt? Úgy féltem, hogy majdnem elájultam. De nem hagytam magam.

- Nincs itt a gitárom.

- Nekik van. - Nita a botjával az együttesre mutatott.

- Elektromos.

- Az egyik nem az.

Riley nem gondolta volna, hogy Nita észrevette, hogy a gitáros lecserélte az elektronikus gitárját akusztikusra, mikor megpróbálták elénekelni Green Day's *Time of Your Life* című számát. - Nem kérhetem kölcsön más gitárját. Nem adnák ide.

- Majd meglátjuk.

Riley legnagyobb rémületére Nita felnyomta magát a padról, és az együttes felé csoszogott. Az ünneplők fele már távozott, főként családok maradtak a gyerekek kedvéért, és néhány unatkozó tinédzser. Dean belépett a park oldalbejáratán, s Riley odaszaladt hozzá.

- Mrs. Garrison azt akarja, hogy énekeljek. Azt mondja, ezt kéri tőlem a születésnapjára.

Dean nem kedvelte Mrs. Garrisont, s Riley arra számított, hogy a bátyja majd dühös lesz, de a férfinak szemmel láthatóan máshol járt az esze. - Megteszed?

- Nem! Tudod, hogy nem tehetem. Rengetegen vannak még.

Dean elnézett a húga feje fölött, mintha keresett volna valakit a tömegben. - Nem olyan sokan.

- Nem tudok közönség előtt énekelni.

- Énekeltél nekem és Mrs. Garrisonnak.

- Az más. Idegenek előtt nem tudok énekelni.

Dean végre úgy tűnt, hogy figyel rá. - Idegenek előtt nem tudsz énekelni, vagy Jack előtt nem akarsz?

Amikor Riley elmondta neki, hogy érez ezzel kapcsolatban, megígértette Deannel, hogy soha többé nem hozza szóba. A bátyja kihasználta. - Te ezt nem érted.

- De értem. - Dean átölelte a vállát. - Sajnálom, Riley. Ezt magadnak kell megoldanod.

- Neked nem kellett ennyi idős korodban kiállnod és énekelned.
- Én nem tudok úgy énekelni, mint te.
- Nagyon jó hangod van.
- Jack erőlködik. Semmin sem fog változtatni, ha hallani fogja a dalodat.
- Nem tudhatod.
- Te sem. Talán itt lenne az ideje kideríteni.
- Én már kiderítettem.

Dean mosolya kissé hamiskásnak tűnt, s Riley azt hitte, csalódást okozott neki. - Rendben - adta be végül a derekát a férfi. - Lássuk, mit tehetek azért, hogy a vén szipirtyó békén hagyjon.

Ahogy Dean Mrs. Garrison felé tartott, hogy beszéljen vele, Riley úgy érezte, szédül. Régen, mielőtt a farmra jött, mindig magának kellett kiállni az igazáért, most azonban Dean a védelmére kelt, csakúgy mint mikor az apja vissza akarta vinni Nashville-be. S nem ő volt az egyetlen. April és Blue is a pártját fogták Mrs. Garrison-nal kapcsolatban, noha nem is kérte tőlük. Az apja is szembeszállt Deannel érte, mikor azt hitte, hogy bántani akarja.

Mrs. Garrison éppen a gitárossal beszélt, mikor Dean odaért mellé. Riley a körmét rágta. Az apja egyedül állt a kerítésnél, de Riley látta, hogy néhányan furcsán néznek rá. April segített rendet tenni, Blue éppen a maradék szülinapi tortát csomagolta be elvitelre Mrs. Garrison-nak. Mrs. Garrison azt mondta, hogy ha az emberek véka alá rejtik a tehetségüket, az ki fog veszni belőlük, s Riley-ből egy senki lesz, ha nem marad hű magához.

Riley-nak izzadt a hónalja, s émelygett. Mi van, ha énekelni kezd és felsül? Az apjára nézett. Vagy ami még rosszabb, ha egyáltalán nem sül fel?

Jack kiegyenesedett, mikor meglátta a lányát gitárral a kezében az együttes mikrofonja elé lépni. Még a park másik végéből is látta, mennyire fél. Tényleg játszani fog?

- A nevem Riley - suttogta a mikrofonba.

Törékenynek és védtelennek látszott. Jack nem tudta, miért csinálja, csak azt, hogy nem akarja szenvedni látni. Elindult, de Riley már játszani kezdett. Senki nem figyelt oda, hogy a gitár be legyen dugva a konnektorba, s először a tömeg rá se hederített. De Jack hallotta, s bár a bevezető nagyon halk volt, felismerte, hogy a *Why Not Smile?* az. A gyomra összerándult, mikor Riley énekelni kezdett.

*„Emlékszel, hogy amikor fiatalok voltunk,
minden álmunk olyan volt, mintha az első lett volna?”*

Jacket nem érdekelte, hogy leleplezi-e az inkognitóját. Fel akart menni a színpadra. Ez a dal nem egy tizenegy évesnek való volt, s nem fogja hagyni, hogy Riley kínos helyzetbe hozza magát.

*„Nem várom, hogy megértsd,
azok után, amiken keresztülmentél. Nem kérlek.”*

Riley lágy, lendületes éneke olyan kontrasztot alkotott az együttes hamis vonításával szemben, hogy a közönség kezdett elhallgatni. Riley össze fog omlani, ha kinevetik. Meggyorsította a lépteit, de ekkor April jelent meg mellette és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa. - Hallgasd, Jack. Hallgasd.

Hallgatta.

*„Tudom, hogy az élet kegyetlen.
De te jobban tudod nálam.”*

Riley kihagyott egy akkordváltást, de meg se remegett a hangja.

*„Miért nem mosolyogsz, drágám?
Miért nem mosolyogsz, drágám?
Miért nem mosolyogsz, drágám?”*

A tömegre néma csend borult, s az együttes tagjairól lehervadt a serdülőkori csúfondárosság. Viccesnek kellett volna lennie, hogy egy ilyen kislány éneklje ezeket a felnőtt szavakat, de senki nem nevetett. Amikor Jack a *Why Not Smile?*-t szerezte, dühös, szembesítő támadásnak szánta. Riley maga volt a puszta zenei szívfájdalom.

Befejezte a dalt, C helyett egy F megpendítésével. Annyira figyelt az akkordváltásra, hogy nem tartotta a szemkontaktust a tömeggel, s úgy tűnt, meglepődött, mikor tapsvihar tört ki. Jack azt várta, hogy elmeneküljön. Riley azonban a mikrofonhoz lépett. - Ez a dal a barátomnak, Mrs. Garrisonnak szól.

A hallgatóságból többen ráadást kértek. Dean mosolygott, ahogy Blue is. Riley a szájába vette a pengetőt, és újrhangolta a gitárt. Ügyet sem vetve a szerzői jogra vagy a titkolózásra, ami egy új Patriot-dalt kísért mindig, Riley belekezdett a *Cry Like I Do* című számba, az egyik olyan dalba, amit az apja a faházban komponált. Jack nem is lehetett volna büszkébb. A

nóta végén a tömeg tapsolt, s Riley rázendített a Moffatts' *Down and Dirty* dalába. Jack rájött, hogy a lánya dalválasztása nem magán a dalon alapul, hanem azon, hogy úgy gondolja-e, meg tudja csinálni az akkordváltásokat. Ezúttal, amikor befejezte, egy egyszerű köszönömöt mondott, s visszaadta a gitárt, rá se hederítve az ismétlést követelő hallgatóságra.

Dean ért oda hozzá elsőként és ragadt mellé, miközben az emberek köréje gyűltek, hogy dicséretükkel halmozzák el. Riley alig tudott a szemükbe nézni. Mrs. Garrison olyan önelégülten nézett, mintha ő énekelt volna. Blue arca ragyogott, April nem tudta abbahagyni a nevetést.

Riley nem nézett az apjára. Jacknek eszébe jutott az e-mail, amit Deannek küldött, hogy megtudja, miért titkolózik Riley a hangjával kapcsolatban.

Majd rájössz magadtól, írta Dean vissza.

Akkor azt gondolta, hogy Riley attól félt, hogy nem fogja szeretni, ha nem énekel elég jól, de most már jobban ismerte a lányát. Riley pontosan tudta, milyen jó hangja van, s teljesen mást akart.

Ahogy tömeg oszolni kezdett, egyre többen méregették nyíltan Jacket. Valaki lefényképezte. Egy középkorú nő odalopakodott mellé. - Bo... bocsásson meg, de maga nem Jack Patriot?

Dean látta, mi van készülöben, s azonnal odalépett a nő mellé. - Mi lenne, ha adna neki egy esélyt?

Az asszony elvörösödött. - Nem hiszem el, hogy ő az. Itt Garrisonban. Mit csinál itt, Mr. Patriot?

- Ez egy szép város. - Jack elnézett a nő mellett, s látta, hogy Nita és Blue a szárnyaik alá vették Riley-t.

- Jack a barátom. A farmomon lakik - mondta Dean. - Azt szereti Garrisonban a legjobban, hogy itt félrevonulhat.

- Persze, megértem.

Deannek valahogy sikerült távol tartania a többi kíváncsiskodót. Blue és April a kocsija felé terelték Nitát. Dean Jack felé lökdöste Riley-t, majd eltűnt, nem hagyva más választást a húgának, mint hogy közeledjen az apja felé. Riley olyan izgatottnak tűnt, hogy Jacknek belesajdult a szíve. Mi van, ha téved? De nem volt ideje átgondolni. Gyors csókot nyomott a feje búbjára. Riley-nak születésnapitorta-illata volt. - Nagyszerű voltál. De én a lányomat akarom, nem egy bakfis rocksztárt.

Riley felkapta a fejét. Jack lélegzet-visszafojtva állt. Riley tekintete megtelt kétségekkel. - Tényleg? - kérdezte egyetlen hosszú levegőkifújással.

Ezen a nyáron olyan közel került a lányához, de elég a legkisebb botlás, s mindennek vége.
- Nem azt akarom mondani, hogy ne énekelj, ez teljesen tőled függ, de valamit tisztán kell látnod. Csodálatos hangod van, de azok az igaz barátaid, akik akkor is szeretnének, ha botfüled lenne. - Jack hatásszünetet tartott. - Mint én.

Riley sötétbarna szeme, mely teljesen olyan volt, mint az apjáé, elkerekedett.

- Dean és April - tette hozzá Jack. - Sőt, Mrs. Garrison. - Kissé dadogott, de muszáj volt, hogy Riley megértse. - Ne azért énekelj, hogy kiérdemeld bárki társaságát. Vagy szeretetét.

- Tudod - suttogta Riley.

Jack úgy tett, mintha félreértette volna. - Éveken át benne voltam. Sok mindent láttam.

Riley most aggódni kezdett. - De azért még énekelhetek az embereknek, nem igaz? Alig rontottam a gitárral.

- Csak ha igazán akarsz. S ha nem engeded, hogy bárki is az alapján ítéljen meg, milyen a hangod.

- Megígérem.

Jack megölelte és magához húzta. - Szeretlek, Riley.

Riley apja mellkasára hajtotta a fejét. - Én is szeretlek, apa. - Ez volt az első alkalom, hogy Riley kimondta ezeket a szavakat.

Kart karba öltve sétáltak a kocsinhoz. - Beszélhetnénk a jövőmről? - kérdezte Riley, mielőtt odaértek volna. - Nem az éneklésről, hanem az iskoláról, arról, hogy hol fogok lakni, meg minden.

Ekkor Jack hirtelen rájött, hogy fogja kezelni ezt az egészet. - Késő. Már döntöttem.

Riley tekintetében visszaköltözött a régi feszültség. - Ez nem igazságos.

- Én vagyok az apád, én hozom a döntéseket. Gyűlölök én lenni a rossz hír hozója, sztárbébi, de a közelébe sem fogsz menni Gayle néninek, sem Trinitynek, akárhogy könyörögsz is.

- Igazán? - A szó úgy tört fel Riley-ből, mint egy halk zokogás.

- A részleteket még nem tudom, de Los Angelesbe megyünk együtt. Ott keresünk neked egy jó iskolát. Nem egy bentlakásost. Rajtad akarom tartani a szemem. Felveszünk egy házvezetőnőt, akit mindketten kedvelünk, hogy valaki szórakoztasson, amíg én utazom. Néha meglátogathatod Aprilt, ezen a részen még dolgozom. Mi a véleményed?

- Azt hiszem... azt hiszem, ez a legcsodálatosabb dolog, ami történt velem valaha az életben.

- Én is.

Ahogy beült a kocsiba, Jack elmosolyodott magában. Lehet, hogy a rock and roll fiatalít, de

abban is van valami, ha az ember végre felnő.

Huszonnegyedik fejezet

Blue egy órával később ért a farmra. A délutáni sárga nyári ruhát egyszerű fehér blúzra és egy új khaki rövidnadrágra cserélte, mindkettő igazán jól állt neki. Dean remélte, hogy Jack és Riley tapintatosak lesznek. - Nem akarom - mondta Blue, ahogy belépett az előtérbe.

Dean ellenállt a kísértésnek, hogy megcsókolja, és becsukta a bejárati ajtót. - Azt tanácsolom, legyünk rajta túl gyorsan. Menj be előttem az ebédlőbe és kapcsold fel az összes villanyt, hogy azonnal mellbevágjon a borzalom.

Egy félmosolyt sem sikerült kicsikarnia Blue-ból. Furcsa volt ilyen elveszettnek látni.

- Igazad van. - Blue elviharzott mellette új lila szandáljában. Dean szerette volna kidobni a szeméttbe, s visszaadni rá azt a ronda fekete bakancsot. Az ebédlőben kigyúltak a fények. - Utálni fogod - szólt ki Blue.

- Azt hiszem, ezt már említetted. - Dean elmosolyodott. - Lehet, hogy előbb innom kéne valamit. - Nagy levegőt vett, s belépett az ebédlőbe. A mosoly lehervadt az ajkáról.

Sok mindenre felkészült, de arra, amit látott, nem. Blue egy ködös, látomásos erdei tisztást festett. A sejtelmes fák levelei között halvány fényszalmaszálak szűrődtek keresztül. Az egyik ágról virágzó indákból font hinta himbálódzott. A természetben soha nem látott virágok nőttek egy káprázatos tó mellett táborozó cigánykaraván körül. Deannek elállt a szava. Annyit tudott kinyögni: - Az egy tündér?

- Cs... csak egy kicsi. - Blue felpillantott a piciny teremtésre, aki az ablakból nézett le rájuk. Aztán a kezébe temette az arcát. - Tudom. Szörnyű! Soha nem kellett volna megfestenem, de az ecsetem önálló életre kelt. Ki kellett volna törölnöm. Meg a többieket is.

- Vannak még?

- Időbe telik, míg észreveszed. - Blue belerogyott egy székbe az ablakok között, s feszült volt a hangja. - Sajnálom. Nem akartam. Ez egy ebédlő. Ezek a freskók egy gyerekszobába valók vagy egy általános iskolába. De a falak olyan tökéletesek voltak, a fény magával ragadó, s nem tudtam, hogy ennyire festeni akarok egy ilyet.

Dean mintha nem tudta volna felfogni. Bárhova nézett, valami újat látott. Egy madár, csőrében szalagokkal díszített kosárral, repül az égen. Az ajtókeret mellett egy szivárvány úszott, s egy felhő egy öregasszony pirospozsgás arcával nézett le a cigánykaravánra. A leghosszabb falon egy egyszarvú dugta bele az orrát a vízbe a tóparton. Nem csoda, hogy Riley-nak annyira tetszett mindez. S nem csoda, hogy April aggodalmasnak látszott, mikor felőlük kérdezett. Hogy festhetett egy ilyen kemény, felvágott nyelvű Blue ennyire lágy, varázslatos dolgot? Úgy, hogy egyáltalán nem volt kemény. Blue keménysége csak páncél volt, amit magára öltött, hogy boldoguljon az életben. Belül ugyanolyan törékeny volt, mint azok a harmatcseppek, amiket a virágkelyhekre festett.

Blue ujjaival a hajába túrt, miközben a kezébe hajtotta a homlokát. - Borzalmasak. Miközben festettem, tudtam, hogy rosszat teszek, de nem tudtam magamnak megálljt parancsolni. Mintha valami elszabadult volna bennem, s kiömlött volna. Visszaadom a csekket, s ha kapok pár hónapot, megtérítem, amennyibe a helyiség helyreállítása kerül.

Dean letérdelt elé, és lefejtette Blue kezét az arcáról. - Senki nem fest újra semmit - nézett Blue szemébe. - Szeretem őket. S szeretlek téged.

Olyan természetes volt, mint a levegővétel. Sorsa utolérte, amikor Denver után megállt a főúton. Blue kihívást jelentett a számára, elbűvölte, felizgatta - istenem, de még mennyire felizgatta. Megértette, s Dean is megértette őt. Ezek a freskók látni engedték benne az álmodozót, a nőt, aki eltökélte, hogy hétfő reggel elmenekül előle.

- Nem kell alakoskodnod. Megmondtam, mennyire gyűlölöm, amikor kedves vagy. Ha a barátaid meglátták volna...

- Amikor a barátaim látni fogják, nem kell majd aggódnom, hogy csend áll be a vacsora közbeni beszélgetésbe, az biztos.

- Azt fogják hinni, hogy elment az eszed.

- Nem, miután megismertek téged.

Blue a férfi hajába túrt. - Neked makulátlan az ízlésed, Dean. Ez a ház férfias. Minden egyes négyzetcentimétere. Te is tudod, hogy ezek a freskók nem illenek ide.

- Tökéletesen helytelenek és hihetetlenül szépek. Akárcsak te. Mondtam már, milyen csodálatos vagy?

Blue Dean arcát kutatta. Mindig is képes volt átlátni a férfin, s az arckifejezése egyre csodálkozóbb lett. - Neked tényleg tetszenek, ugye? Nem csak azért mondod, hogy kedves légy.

- Soha nem hazudnék neked olyasmiben, ami ennyire fontos. Csodálatosak. Gyönyörűek. - Dean csókolni kezdte - a szeme sarkát, az arcát, felső ajkának ívét. A helyiség elvarázsolta őt,

s Blue hamarosan a férfi karjaiban találta magát. Dean felkapta, s egyik mesevilágból a másikba lépve, kivitte - a cigányszekér menedékébe. A festett indák és különös virágok alatt szeretkeztek. Némán. Gyengéden. Tökéletesen. Blue végre az övé volt.

Másnap reggel ő tehetett az üres párnáról maga mellett, mert nem törődött vele, hogy megrendelje a mobilvécét. Felvette a pólóját és a rövidnadrágját. Azt ajánlja Blue-nak, hogy főjön az a kávé. Úgy tervezte, hogy kiül a verandára vele, s miközben megisszák az egész kancsóval, megbeszélük a jövőjüket. Mikor azonban átvágott az udvaron, látta, hogy a piros Corvette eltűnt. Berohant, és csörgő telefon fogadta.

- Azonnal jöjjön ide! - rikácsolta Nita, mikor felvette. - Blue el akar menni.

- Miről beszél?

- Felültetett minket, azt mondta hétfőn utazik. Egész idő alatt azt tervezte, hogy ma megszökik. Chauncey Crole vitte el a bérelt autójáért, s most pakol be. Tudtam, hogy valami nincs rendben. Blue...

Dean eleget hallott. Tizenöt perccel később befordult az ösvényre Nita háza mögött, s farolva fékezett a szemeteskukák mellett. Blue egy régi típusú Corolla nyitott csomagtartójánál állt. A hőség ellenére fekete izomtrikót, farmert és bakancsot viselt. Dean nem lepődött volna meg, ha szegecses bőrövet lát a nyakában. Az egyetlen lágy, ami volt rajta, a pelyhes kis frizurája volt. Dean kiugrott a teherautóból.

- Kösz a semmit.

Blue bedobott egy doboz festőfelszerelést a kocsiba. A hátsó ülés már megtelt. - Gyerekkoromban egy életre kibúcsúzkodtam magam - mondta hűvösen. - Soha többé nem akarom átélni. Apropos, biztosan örülni fogsz neki, megjött a vérzésem.

Dean még soha nem bántott nőt az életében, de most szerette volna addig rázni Blue-t, amíg összekoccannak a fogai. - Te meghibbantál, tudsz róla? - Odarontott hozzá. - Szeretlek!

- Persze, persze, én is szeretlek. - Blue bedobta a katonai vászonzsákját.

- Komolyan beszélek, Blue. Összetartozunk. Múlt éjjel meg kellett volna mondanom, mit érzek, de te olyan szörnyen ijedős vagy, hogy elő akartam készíteni a talajt, nehogy elriasszalak.

Blue csípőre tette a kezét, próbálta a gonoszt játszani, de nem túl nagy sikerrel. - Nézz szembe a tényekkel. Te nem szeretsz.

- Olyan nehéz elhinni?

- Igen. Te Dean Robillard vagy, én pedig Blue Bailey. Te márkás cuccokban jársz, én örülök egy Wal-Mart akciónak. Én vándormadár vagyok, neked karriered van, ami felfelé ível. Akarod, hogy folytassam? - Blue lecsapta a csomagtartót.

- Ez felszínes baromság.

- Aligha. - Blue kivett egy olcsó napszemüveget a táskából, amit a motorháztetőn hagyott, s feltette. Tombolása alábbhagyott, alsó ajka megremegett. - Az életed a feje tetejére állt a nyáron, Boo, s én voltam, aki átsegített rajta. Élveztem az elmúlt hét minden percét, de nem ez az élet. Alice voltam a te Csodaországodban.

Dean gyűlölte, hogy tehetetlennek érzi magát, s támadásba lendült. - Hidd el nekem, hogy az ebédlőmből ítélve én jobban tudom, mi a különbség álom és valóság között. Te még arra sem jöttél rá, milyen istenverte tehetség vagy!

- Kösz.

- Szeretsz, Blue.

- Bolondulok érted, de nem vagyok szerelmes.

- De igen. Csak nincs merszed szembenézni vele. A nagydumás Blue Bailey évekkal ezelőtt berezelt.

Dean várta, hogy Blue ellentámadást indítson, de a lány csak a kavicsokat piszkálta a bakancsa orrával. - Realista vagyok. Egy szép napon hálás leszel érte.

Minden felvágás és hepciáskodás eltűnt Blue-ból. Csak megjátszotta, hogy erős. Hamis volt - belül gyenge, tele félelemmel és sérelemmel. Dean igyekezett visszaszerezni a hidegvérét, de nem sikerült. - Nem tehetem meg helyetted, Blue. Vagy van merszed kockáztatni, vagy nincs.

- Sajnálom.

- Ha elmész, nem megyek utánad.

- Megértem.

Dean nem akarta elhinni, hogy Blue megteszi. Még akkor is várta, hogy összeszedje a bátorságát, mikor Blue beszállt a kocsiba. De a motor felbőgött. Egy kutya ugatott a távolban. Blue kitolatott. Egy méh zümmögött el Dean mellett a mályvarózsa felé, miközben Blue távolodott. Dean várta, hogy megálljon. Hogy megforduljon. Nem így történt.

A hátsó ajtó becsapódott, s Nita jött le a lépcsőn, köntöse szétlebbent karmazsinvörös hálóinge fölött. Dean beugrott a teherautóba, mielőtt az öregasszony odaért volna hozzá. Valami hihetetlen motoszka az agyában. Megpróbálta elhessegetni, de ahogy az ösvényen hajtott, egyre erősödött. Mi van, ha Blue igazat mondott? Mi van, ha csak ő lett szerelmes?

Igaz lenne, kérdezte magától Blue, miközben utoljára hajtott végig a Church Streeten. Gyáva? Levette a szemüvegét, és megtörölte a szemét a keze fejével. Dean szerette, különben soha nem mondta volna. De mások is mondták már, hogy szeretik, s mindenki hagyta elmenni. Dean sem lesz más. Az olyan férfiak, mint ő, nem a magafajta nőknek voltak teremtvé.

Kezdetől fogva tudta, hogy ez a viszony veszélyes, de bármennyire is küzdött, hogy kordában tartsa az érzelmeit, a szívének nem tudott parancsolni. Lehet, hogy egy nap majd kellemes emlékként gondol vissza a férfi szavaira, most azonban egy rozsdás kés volt, amit megforgattak a szívében.

A könnyek fékezhetetlenül csorogtak az arcán. Nem tudta kivenni a fejéből Dean fájdalmas szavait. A nagydumás Blue Bailey évekkal ezelőtt berezelt.

Dean nem értette. Az mindegy, hogy ő mennyire igyekezett, senki nem szerette ahhoz eléggé, hogy magához láncolja. Soha...

Levegő után kapkodott. Elérte a városhatárt jelző táblát. Zsebkendőt keresett a táskájában. Ahogy kifújta az orrát, magába nézett, s egy olyan nőt látott, aki hagyta, hogy a félelem irányítsa az életét.

Levette a lábát a gázzról. Nem hagyhatja így el a várost. Dean nem ostoba. Még soha nem adta oda a szívét senkinek. Tényleg túl sebzett ahhoz, hogy felismerje a szerelmet, vagy egyszerűen csak realista? Azt kereste, hol fordulhat meg, mikor meghallotta a szirénát.

Egy óra múlva Byron Wesley rendőrfőnökkel nézett farkasszemet a szürke acélasztalon át.
- Nem loptam el a gyémánt nyakékét - mondta Blue legalább századjára. - Nita rakta a táskámba.

- Miért tette volna?

- Hogy Garrisonban tartson. Már mondtam. - Blue öklével az asztalra csapott. - Ügyvédet akarok.

A rendőrfőnök kivette a szájából a fogpiszkálót. - Hal Cates vasárnap reggelként golfozik, de hagyhat neki üzenetet.

- Hal Cates Nita ügyvédje.

- Ő az egyetlen a városban.

Ami azt jelentette, hogy Blue-nak fel kellett hívnia Aprilt.

April azonban nem vette fel, Blue-nak pedig Jack száma nem volt meg. Mivel Nita csukatta be, nem volt valószínű, hogy kifizetné érte az óvadékot. Már csak Dean maradt.

- Zárjon be. Gondolkodnom kell.

- Bemész ma Blue-hoz? - kérdezte Jack hétfő délután Deantól, egy nappal Blue letartóztatása után, miközben egymás mellett álltak létráikon, és az istállót festették.

Dean kitörölte az izzadtságot a szeméből. - Nem.

April felnézett rá az ablakmázolásból. A vörös kendő, amit a hajára tekert, máris fehér festékpöttyöktől tarkállott. - Biztos vagy abban, amit csinálsz?

- Biztos, és nem akarok róla beszélni. - Egyáltalán nem volt biztos. Csak azt tudta, hogy Blue nem volt elég erős ahhoz, hogy játékban maradjon. Ha Nita nem állítja meg, mostanra már átszelte volna a megyét. Amikor Dean ma reggel felkelt, elhatározta, hogy vagy lerészegedik és az is marad, vagy lefesti ezt az átkozott istállót, és addig fárasztja magát, amíg elmúlik testéből a fájdalom.

- Hiányzik - mondta Jack.

Dean leszedett egy pókhálót a festékes rongyával. Blue faképnél hagyta annak ellenére, amit mondott neki.

- Azt hiszem, nem Dean és Blue az egyedüliek, akik veszekedtek - szólalt meg Riley lentről. - Te meg April is, apa.

Jack arra a területre szegezte a tekintetét, amit festett. - April és én nem veszekedtünk.

- Szerintem igen. Tegnap alig szóltatok egymáshoz egész nap, s egyikőtök sem táncolt.

- Festünk - magyarázta April. - Nem lehet mindig táncolni.

Riley a lényegre tért. - Szerintem össze kéne házasodnotok.

- Riley! - April, aki soha nem zavartatta magát semmiért, most elpirult. Jacket nehezebb volt kifürkészni.

Riley nem tágitott. - Ha összeházasodnátok, Dean nem lenne... tudjátok. Fattyú - suttozta.

- Apád a fattyú, nem Dean - csattant fel April.

- Ez nem volt szép. - Riley az ölébe vette Pamacsot.

- April dühös rám - mondta Jack, belemártva a hengerét a létrájára akasztott vödörbe. - Noha csak annyit mondtam neki, jó lenne, ha randiznánk.

Dean kényszerítette magát, hogy félretegye saját nyomorúságát. Lenézett Riley-ra. - Tűnés.

- Nem akarok.
- Beszélnem kell velük. Felnőtt téma. Később mindent elmondok. Megígérem.

Riley egy ideig gondolkodott, aztán bementek a házba Pamaccsal.

- Nem akarok vele randizni - sziszegte April, miután Riley eltűnt. - Alig titkolt kísérlet, hogy ágyba vigyen. Nem mintha manapság olyan ellenállhatatlannak tartanám magam, de próbáld meggyőzni. - Jackre mutatott az ecsetjével, s a festék lefolyt a karján. - Szeretted a kihívásokat, és visszautasítottalak. Neked ez új.

Bármilyen ellenszenves volt is hallgatni a szülei szexuális életét - vagy annak nyilvánvaló hiányát -, a beszélgetés kockázatokat hordozott, s Dean kényszerítette magát, hogy nyugton maradjon.

- Nekem az az új, hogy nem tudod lezárni a múltat.

Sértegetni kezdték egymást, olyan önfeledten védve magukat, hogy közben észre sem vették, milyen fájdalmat okoztak a másiknak, de Dean érzékelte. Lemászott a létráról. Az ő élete válságban volt, de azzal tisztában volt, másoknak mit kellene tenniük. - Sokat jelentene nekem, ha tényleg szeretnétek egymást, de ez az én problémám. Tudom, nem akarjátok, hogy tévedésnek érezzem magam, s kezdetek belefáradni, hogy színleljetek a jelenlétemben.

Aljas húzás volt, s Blue azonnal átlátott volna rajta, de Blue pillanatnyilag rács mögött ült a városi börtönben, amiért ellopott egy nyakéket, amit Nita tett a táskájába.

- Tévedés? - kiáltotta April, megszabadulva az ecsetjétől. - Soha nem érezted magad tévedésnek.

Jack is lejött a létráról, s hirtelen egy malomban örölve Aprillel, odalépett mellé. - Csoda voltál, nem tévedés.

Dean egy festékfoltot dörzsölt a kezén. - Nem tudom, Jack. Ha a szüleid csípőből utálják egymást...

- Mi nem utáljuk egymást - felelte Jack élesen. - Akkor sem utáltuk, amikor a magunk alatt voltunk.

- Az akkor volt, s most most van. Ahogy én látom... mindegy. Nem is kellene törődnöm vele. Eszi, nem eszi, nem kap mást. Ha megnézitek egy meccset, majd addig cserélgetem a jegyeket, amíg a legtávolabbi ülést nem kapjátok egymástól.

Blue a szemét forgatta volna, de April a mellére tette a kezét, festékfoltot hagyva utána. - Ó, Dean... nem kell elválasztanod bennünket. Nem erről van szó.

Dean zavart színlelt. - Akkor miről. Jobb lenne, ha elmondanátok, mert össze vagyok zavarodva. Van családom vagy nincs?

April lerántotta a fejkendőt. - Szeretem apádat, bármilyen ostoba is. Régen is szerettem és

most is. De ez nem jelenti azt, hogy ki-be sétálhat az életünkbe, ahogy neki tetszik. - Inkább vádlónak tűnt, mint szerelmesnek, s Dean nem lepődött meg, mikor Jack megsértődött.

- Ha szeretsz, miért nehezítetted meg a dolgomat?

Az öreg nem úgy kezelte a dolgot, ahogy kellett volna, s Dean átölelte az anyja vállát. - Mert leszámolt az egyéjszakás kalandokkal, s nagyon úgy tűnik, hogy ez az, amit te ajánlottál. Nem igaz, April? - Visszafordult az apjához. - Elviszed párszor vacsorázni, aztán arról is megfelelkezel, hogy a világon van.

- Ez baromság - vágott vissza Jack. - S különben is, kinek az oldalán állsz te?

Dean töprengett. - Az övén.

- Kösz szépen. - Jack fülbevalója meglibbent, ahogy a ház felé bökött a fejével. - Szívódj fel. Néhány dolgot tisztáznunk kell anyáddal.

- Igen, uram. - Dean felkapott egy ásványvizes palackot, s eltűnt. Amúgy is egyedüllétre vágyott.

Jack megfogta April kezét, s bevonszolta az istállóba, hogy ne zavarja őket senki. Forrt, s nem csak a hőségtől. A büntudattól, a félelemtől, a vágytól és a reménytől. A poros istálló még mindig széna- és trágyaszagot árasztott. Egy boksznak szorította April.

- Ne merészed még egyszer azt mondani, hogy csak szexet akarok tőled. Megértetted? - Megrázta egy kicsit. - Szeretlek. Hogy tudnálak nem szeretni? Szinte egyek vagyunk. Veled képzelem el a jövőmet. S azt hiszem, hagynod kellett volna, hogy erre magamtól jöjjelek rá, ahelyett, hogy a fiúkat győzködd, milyen erkölcstelen vagyok.

April nem lehetett megfélemlíteni. - Pontosan mikor jöttél rá, hogy szeretsz?

- Azonnal. - Jack látta April szemében a kételkedést. - Talán nem az első éjszaka. Talán nem egészen azonnal.

- Tegnap?

Szeretett volna hazudni, de nem tudott. - A szívem tudta, csak az agyam nem volt képes felfogni. - Megsimogatta April arcát a keze fejével. - Te bátrabb voltál. Abban a pillanatban, ahogy kimondtad a szavakat, mintha egy nagy tojás héja repedt volna szét, s végre megláttam, mi van odabent.

- Mi is?

- Egy szív, tele az irántad való szeretettel. Édes April.

Jack hangja elcsuklott az érzelemtől, de April kemény volt, s egyenesen a szeme közé

nézett. - Beszélj még.

- Írok neked egy dalt.

- Azt már megtetted. Lehet elfelejteni a te emlékezetes dalszövegedet a „zsáktestű szőke szépségről”?

Jack elmosolyodott, s az ujjára tekerte April egyik hajtincsét. - Ezúttal szép dalt írok neked. Szeretlek, April. Visszaadtad a fiamat és a lányomat. Mostanáig olyan világban éltem, ahol a színek sárrá vegyültek össze, de amikor megláttalak, minden ragyogni kezdett. Varázslatos, váratlan ajándék vagy, s nem élném túl, ha ez az ajándék eltűnne.

Arra számított, hogy April tovább keseríti a helyzetét. Puha ajka azonban fokozatosan mosolyra húzódott, s kezét a rövidnadrágja derekára tette. - Rendben. Meglátjuk. Vesd le a ruhád.

Jack gúnyosan felkacagott, és az istálló belsejébe húzta Aprilt. Találtak egy piszkos, régi takarót, s levetették izzadt, festékes ruháikat. Testük elveszítette fiatalos feszességét, de April lágy hajlatai Jack kedvére valók voltak, s April is úgy itta magába a férfit, mintha még mindig huszonhárom éves lett volna.

Nem okozhatott csalódást. Lefektette Aprilt a takaróra, ahol egy örökkévalóságig csókolóztak. Felfedezte April domborulatait és zugait, miközben az istálló zsalugáterlécein át beáramló fénysugarak mint rablánc vetődtek vékony aranykötelekben a testükre.

Amikor már nem bírták tovább elviselni a kínzást, Jack lassan leereszkedett rá. April szétnyitotta a combjait. Beeresztette. Nedves volt és szűk. A kemény padló próbára tette a testüket - holnap majd megfizetik az árát -, de most egyiküket sem érdekelt. Jack mozogni kezdett. Misszionárius pózban. Egyenesen előre, szerelemtől hajtva, tisztán. Fiatalkori zabolátlanság híján volt idejük egymás védtelen szemébe nézni. Kimondani néma üzeneteket és kimondatlan ígéreteket tenni. Egy ritmusra mozogtak. Ringatóztak. Hullámozottak. Amikor vége lett, együtt örvendtek a csodának, ami történt velük.

- Azt éreztetted velem, mintha szűz lennék - mondta April.

- Azt éreztetted velem, mintha egy szuperhős lennék - felelte Jack.

Szex és por, izzadság és rég elfeledett állatok illata borult rájuk, miközben átölelték egymást. Izületeik fájtak a kemény padlótól. Szívük repesett. April gyönyörű haja Jack testét simogatta, mikor felkönyökölt és megcsókolta a férfi mellkasát. Jack April hátát cirógatta. -Most mit fogunk tenni, szerelmem?

April felmosolygott rá hajának aranyhálóján át. - Egyszerre csak egyet, szerelmem.

Bebörtönözve lenni nem volt olyan borzalmas, mint ahogy Blue képzelte. - Imádom a napraforgókat - mondta Carl Dawks helyettes rendőrkapitány. - S a szitakötők is nagyon szépek.

Blue megtörölte az ecsetét és a folyosó végére ment, hogy ellenőrizze, egyformák-e a szárnyak. - Szeretek bogarakat festeni. Csinálok egy pókot is.

- Nem tudom. Az emberek tartanak a pókoktól.

- Ez tetszeni fog nekik. A háló olyan lesz, mintha flitterből lenne.

- Magának aztán van fantáziája, Blue. - Carl új szemszögből vizsgálta a falfestményt. - Wesley kapitány szerint halálfejet kellene az előcsarnokba festeni, figyelmeztetésül a törvény betartására, de mondtam neki, hogy maga nem csinál ilyesmiket.

- Jól tette. - Blue börtönbeli élete furcsamód békésen telt, legalábbis amíg nem gondolt Deanre. Most, ahogy elkezdte megfesteni, amit akart, olyan gyorsan pattantak ki az ötletek a fejéből, hogy alig bírta őket követni.

Carl visszaballagott az irodába. Csütörtök reggel volt. Blue-t vasárnap tartóztatták le, s hétfő délután óta dolgozott a börtön folyosójának freskóin. Készített lasagnát a szolgálatosoknak a közös konyhában, s tegnap, amikor Lorraine, az ügyeletes hólyaghurutot kapott, pár órán át fogadta a telefonhívásokat is. Eddig April látogatta meg, Syl, Penny Winters, Gary, a fodrász, Monica, az ingatlanügynök és Jason, a Grill Istálló bárpultosa. Mindenki együttérzéséről biztosította, de April kivételével senki sem várta lélegzet-visszafojtva, hogy kiszabaduljon a börtönből, míg Nita alá nem írja a városfejlesztési terv végső megállapodását. Ez volt az alku, hogy Nita letartóztathassa. Blue éktelenül dühös volt rá... és kimondhatatlanul meghatódott.

Aki nem látogatta meg, az Dean volt. Figyelmeztette, hogy nem fog utána futni, s nem az a férfi volt, akinek üres fenyegetőzések a szavai.

Wesley kapitány kukkantott be a folyosóra. - Blue, most kaptam a hírt, hogy Lamont Daily beugrik egy kávéra.

- Az ki?

- A megyei seriff.

- Értem. - Blue letette az ecsetjét, megtörölte a kezét és visszament nem zárt cellájába. Jelenleg a börtön egyetlen lakója volt, bár Ronnie Archer is töltött itt pár órát, miután Carl elkapta, hogy felfüggesztett jogosítvánnyal vezet. Karen Ann kifizette szerelméért az óvadékot, nem úgy, mint Dean. Persze Carl kétszáz dolláros óvadékot tűzött ki.

A cella kitűnő helynek bizonyult arra, hogy elgondolkodjon az életéről, s tisztába jöjjön

azokkal a csacsiságokkal kapcsolatban, amik gúzsba kötötték. Syl küldött be neki egy nyugágyat és egy réz állólámpát. Monica könyveket és újságokat hozott. Bishopék, akik immár panziót nyithatnak majd viktoriánus házukban, tisztességes ágyneművel és bolyhos törölközőkkel látták el.

De Blue nem tudta élvezni egyiket sem. Dean holnap edzőtáborba megy. Ideje volt, hogy megszökjön a börtönből.

Tökéletes körömhoid ragyogott le az éjjeli égboltról a sötétségbe borult farmházra. Blue az istálló előtt parkolt le, melyet frissen festettek fehérre, majd az oldalsó ajtóhoz ment, hogy rájöjjön, be van zárva. Akárcsak az elülső. A félelem borzongató érzése költözött belé. Mi van, ha Dean már elment? De ahogy a hátsó kerthez ért, hallotta, hogy a verandán megnyikordult valami, s egy széles vállú alakot vett ki, amint ott üldögél. Az ajtó nyitva volt. Belépett. Jégkockák csilingelése szállt felé. Dean látta, de nem szólt egy szót sem.

Blue a kezét tördelte. - Nem loptam el Nita nyakékét.

Ismét nyikorgás. - Sosem feltételeztem rólad.

- Mások sem, beleértve Nitát is.

Dean a párnázott háttámlán nyugtatta a karját. - Elvesztettem a fonalat, hány alkotmányos jogodat sértették meg. Be kellene perelned őket.

- Nita tudja, hogy sosem tenném meg. - Blue a fekete kovácsoltvas asztal felé lépett.

- Én megtenném.

- Mert benned nincs annyi kollektivitás, mint bennem.

A férfi hűvössége megrepedezett. - Ha annyi kollektivitás van benned, miért menekülsz?

- Mert...

Dean hangos csattanással letette a poharát az asztalra. - Minden elől menekülsz, ami fontos neked.

Blue-nak nem volt ereje védekezni. - Tényleg gyáva vagyok. - Gyűlölt ilyen kiszolgáltatottnak lenni, de ez a férfi Dean volt, s ő megbántotta. - Az igazság az, hogy rengeteg igazán jó ember törődött velem az elmúlt években.

- S mind lemondott rólad. Igen, tudom. - Dean arckifejezése arról árulkodott, hogy nem érdekli. Blue felkapta a poharat, nagyot húzott belőle, s köhögni kezdett. Dean soha nem ivott sörnél erősebbet, de ez most whisky volt.

A férfi felállt, felkapcsolta a veranda új állólámpáját, mintha nem akart volna kettesben

maradni Blue-val a sötétben. Dean borostája jóval túlnőtte a divatos hosszt, haja egyik oldalon lelapult, karján festékfolt éktelenkedett, mégis elmehetett volna még mindig egy End Zone reklámba. - Meglep, hogy kiengedtek. Úgy hallottam, csak akkor fognak, ha Nita a jövő héten aláírja a városterveket.

- Nem engedtek ki. Megszöktem.

Ez már felkeltette Dean érdeklődését. - Mit jelentsen ez?

- Amíg visszaviszem Wesley kapitány kocsiját a szolgálata letelte előtt, szerintem észre sem fogja venni. Maradjon köztünk, de elég lazán veszi a dolgokat.

Dean kikapta a poharat a kezéből. - Megszöktél a börtönből és elloptál egy járorkocsit?

- Nem vagyok olyan ostoba. Ez a kapitány saját kocsija. Egy Buick Lucerne. Különben is csak kölcsönvettem.

- Anélkül, hogy szóltál volna neki. - Dean ivott.

- Biztos vagyok benne, hogy nem bánná. - Blue önérzete felülkerekedett. Belevetette magát egy fonott karosszékbe. - Kösz, hogy rohantál letenni érttem az óvadékot.

- Ötvenezer dollár volt.

- Majdnem ennyit fizetsz egy hajvágásért. Elmentél volna holnap Chicagóba anélkül, hogy láss, ugye? Hagytál volna itt megrohadni.

- Aligha rohadsz. - Dean visszaült. - Az a hír járja, hogy Wesley kapitány kölcsönadott tegnap reggelre a Golden Agersnek egy olajfestmény-bemutatóra.

- Munkaterápiás program. - Blue összekulcsolta a kezét az ölében. - Ugye örültél neki, hogy letartóztattak?

Dean lassan ismét ivott egy kortyot, mintha gondolkodna. - Végül is, mit számít. Ha Nita nem hozza ki a legrosszabbat magából, mostanra már eltűntél volna.

- Jólesett volna, ha legalább... meglátogatsz.

- A legutóbbi találkozásunkkor világossá tetted az érzéseidet.

- S te hagytad, hogy egy ilyen kis semmiség visszatartson?

- Miért jöttél, Blue? - Dean fáradtnak tűnt. - Még mélyebbre akarod döfni a kést?

- Ezt gondolod rólam?

- Azt tetted, amit tenned kellett. S most én is ezt teszem.

- Érthető, ha van némi problémám a bizalommal.

- Neked problémád van a bizalommal. A művészettel. A színlelt keménységgel és a divattal. - Dean elmosolyodott. - Nem, várj, az a színlelt keménység része.

- Épp meg akartam fordulni, mikor Wesley kapitány megállított!

- Persze.

- Így volt. - Blue-ban az fel sem merült, hogy a férfi nem fog hinni neki. - Igazad van. Amit Nita házánál mondtál. - Nagy levegőt vett. - Szeretlek.

- Ühüm. - A jégkockák összekoccantak, ahogy Dean kiitta a poharát.

- Tényleg.

- Akkor miért tűnik úgy, mintha hányni akarnál?

- Még hozzá kell szoknom a gondolathoz. - Blue szerette Dean Robillardot, s tudta, hogy meg kell tennie ezt az egy rémisztő lépést. - Az utóbbi időben sokat gondolkodtam, és... - A szája annyira kiszáradt, hogy úgy kellett kipréselnie a szavakat. - Veled megyek Chicagóba. Együtt fogunk élni. Meglátjuk, hogyan működik.

Hűvös csend következett. Blue kezdett ideges lenni.

- Ez a hajó már elment - felelte a férfi halkán.

- Csak négy napja volt!

- Nem te vagy az egyetlen, akinek volt ideje gondolkodni.

- Tudtam, hogy ez lesz. Pontosan ezt mondtam egész idő alatt. - Blue felállt. - Nem jelentettem mást neked, csak újdonságot.

- Most bizonyítottad be az érvelésemet. Hogy miért ne bízzak benned.

Blue szeretett volna hozzávágni valamit a férfihoz. - Miért ne bízna bennem? Én vagyok a legmegbízhatóbb a földön. Kérdezd meg a barátaimat.

- Akikkel csak telefonon tartod a kapcsolatot, mert pár hónapnál soha nem töltesz velük több időt egy városban?

- Most mondtam, hogy veled megyek Chicagóba, nem?

- Nem csak neked van szükséged biztonságra. Sokáig vártam, hogy szerelmes legyek. Hogy miért kellett beléd szeretnem, nem tudom. Isten jó vicce, szerintem. De egyet mondhatok. Nem fogok minden reggel úgy ébredni, hogy vajon ott vagy-e még.

Blue rosszul volt. - Akkor mi legyen?

Dean konokul nézett rá. - Mondd meg te.

- Már megmondtam. Chicagóval kezdünk.

- Tetszene neked, igaz? - gúnyolódott Dean. - Imádod az új helyeket. Gyökeret eresztetni, az a te mumusod. - Felállt. - Tegyük fel, hogy elmegyünk Chicagóba. Bemutatlak a barátaimnak. Jól érezzük magunkat. Nevetünk. Vitatkozunk. Szeretkezünk. Telnek-múlnak a hónapok. Aztán... - Vállat vont.

- Aztán egy napon felébredsz, és én elmentem.

- Sokat vagyok távol egy szezonban. Gondolj bele, hogy fogod viselni. Meg a nőket. Bárkire rávetik magukat, akin mez van. Mit fogsz csinálni, ha rúzsoltot találsz az ingem

gallérján?

- Amíg nem az End Zone boxereden, azt hiszem, fel tudom dolgozni.

Dean nem nevetett. - Nem érted, Blue. Folyamatosan futnak utánam a nők, s nem az én stílusom elsétálni anélkül, hogy legalább rájuk ne mosolyogjak, meg ne dicsérjem a hajukat vagy a szemüket, vagy ne mondjak valami kedveset nekik, amitől jól érzik magukat, amitől viszont én érzem jól magamat, mert ilyen vagyok.

Született csábító. Blue szerette.

- Soha nem csálnálak meg. - Dean lenézett rá. - Mert ilyen is vagyok. De hogy fogsz hinni nekem, amikor bizonyítékot vársz majd arra, hogy nem szeretlek, hogy én is olyan vagyok, mint a többi, akik hátat fordítottak neked? Nem figyelhetek mindenre, amit teszek, nem cenzúrázhatok minden szót, amit mondok, mert félek, hogy elmész. Nem te vagy az egyetlen, aki megsebzett.

A férfi megcáfolhatatlan logikája megijesztette Blue-t.

- Ki kell érdemelnem egy helyet a Robillard-csapat-ban? Erről van szó?

Blue azt várta, hogy Dean visszakozzon, de nem így történt. - Igen, azt hiszem.

Blue egész gyermekkorát azzal töltötte, hogy bebizonyítsa magának, érdemes mások szeretetére, és soha nem sikerült. Most Dean ugyanezt kérte tőle. Fojtogatta a sértődöttség. Szerette volna megmondani neki, hogy menjen a pokolba, de volt valami a férfi arcán, ami megállította. Egy olyan férfi mélyen gyökerező sebezhetősége, akinek megvolt mindene. Ebben a pillanatban jött rá, mit kell tennie. Talán működni fog, talán nem. Talán épp most készül megtapasztalni egy teljesen más szintű szívfájdalmat. - Itt maradok.

Dean oldalra biccentette a fejét, mintha nem hallotta volna jól.

- A Bailey-csapat itt marad. A farmon. Egyedül. - Blue-ban száguldottak a gondolatok. - Nem is kell meglátogatnod. Nem találkozunk, csak... - egy nevezetes dátumot keresett az időben... - Hálaadáskor. Ha még itt leszek. Ha még akarsz. Nagyot nyelt. - Nézem, ahogy a fák a színüket váltják, festek, minden kétséget kizáróan megkínzom Nitát azért, amit velem tett. Segítek Sylnek megcsinálni az új ajándékboltot vagy... - Elcsuklott a hangja. - Legyünk őszinték... Pánikba esek és elmenekülök.

- Itt akarsz maradni a farmon?

Ezt akarom? Blue-nak sikerült bólintania. Meg kell tennie kettejükért, de főként önmagáért. Belefáradt a céltalanságba, félt attól az embertől, aki akkor lenne, ha ezt így folytatná... a nőtől, akinek az egész élete belefér egy kocsi csomagtartójába. - Megpróbálom.

- Próbálsz? - Dean hangja beléhasított.

- Mit vársz tőlem?

- Hogy olyan kemény légy, mint amilyennek mutatod magad.
- Azt hiszed, ehhez nem kell keménynek lennem?

Dean összeszorította a száját. Blue rosszat sejtett. - Nem eléggé. Emeljük a tétet. A Robillard-csapat nem fog a farmra látogatni. De a Robillard-csapat telefonálni sem fog, egy átkozott e-mailt sem fog küldeni. A Bailey-csapatnak kell minden egyes napot bizakodva leélnie. Nem fogod tudni, hol vagyok, kivel vagyok. Nem fogod tudni, hiányzol-e vagy átvertelek-e, vagy azon gondolkodom, hogyan táncoljak vissza. - Egy pillanatra elhallgatott. Amikor újra megszólalt, hangjából eltűnt az erőszak, és szavai simogattak. - Olyan lesz, mintha hátat fordítottam volna neked, ahogy mindenki más.

Blue hallotta a gyengédséget, de túl törékeny volt ahhoz, hogy elfogadja. - Vissza kell mennem a börtönbe. - Sarkon fordult.

- Blue... - Dean megérintette a vállát.

Blue az ajtóhoz sietett, ki az éjszakába. Aztán rohanni kezdett, bukdácsolva a fűben, a kapitány kocsijához. Dean mindent akart tőle, de semmit nem adott cserébe. Kivéve a szívét, mely éppolyan törékeny volt, mint az övé.

Blue először cigánykaraván-sorozatot festett, voltak közte titkos hegyszorosokban állók, távoli minaretek és aranyozott hagymakupolák hosszú sora felé utazók. Aztán varázslatos falvak következtek madártávlatból, kacsaringós utcákkal, ágaskodó fehér lovakkal, s néha egy kémény tetején ülő tündérrel. Úgy festett, mint egy örült, alig fejezett be egy vásznat, mikor már kezdte is az újat. Nem aludt, alig evett. Ahogy készen lett valamivel, félretolta.

- Ugyanúgy elrejtí a tehetségét, mint Riley - jelentette ki Nita szeptember közepén egy vasárnap reggelen, két hónappal azután, hogy Dean visszament Chicagóba, túlkiabálva a Grill Istálló zaját. - Amíg nincs bátorsága megmutatni a műveit, nincs miért tisztelnem.

- Éjszaka nem fogok tudok aludni emiatt. Ne tegyen úgy, mintha senki nem látná. Tudom, hogy másolatokat küld Deannek azokról a digitális fotókról, amiket velem készített róluk.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy ő és a szülei eladták az élettörténetüket annak a szennylapnak. Majdnem szívrohamot kaptam, amikor megláttam a szalagcímet. „A futballsztár Jack Patriot szerelemgyermeke”. Azt hittem, több méltóság van bennük.

- Az a szennylap ajánlotta a legtöbbet - mutatott rá Blue. - Maga pedig évek óta az előfizetője.

- Az nem számít.

A sajtóban augusztus második hetében jelent meg a cikk, nem sokkal azután, hogy Dean, April és Jack önálló televíziós nyilatkozatot adtak. April azt mondta Blue-nak, hogy Dean Nita születésnapján döntötte el, hogy fellebbenti a fátylat a titokról. Jack annyira meg volt hatva, hogy alig tudott beszélni. Úgy döntöttek, hogy a legtöbb pénzt ajánló lapnak adják el a sztorit, családi alapítványt hozva létre az összegből, mely olyan szervezeteket támogat, akik nehezen elhelyezhető gyermekeknek segítenek állandó otthonra lelni. Egyedül Riley tiltakozott. Ő a kutyáknak adta volna a pénzt.

Blue mindenkivel tartotta a kapcsolatot telefonon - kivéve Deannel. April önként nem sok információval szolgált, Blue pedig nem faggatta.

Nita egy rubintfülbetűt rángatott. - Ha engem kérdez, az egész világ megőrült. Tegnap négy autó foglalta el az új könyvesbolt előtti parkolót. A következő az lesz, hogy minden sarkon egy McDonald's fog állni. S hogy miért mondta a Garrisoni Női Klubnak, hogy mostantól az én házámban gyűlésezhetnek, sosem fogom megérteni.

- Én meg azt nem fogom sohasem megérteni, miért barátkozott össze Gladys Praderrel, azzal a nővel, akit régebben utált. Bár vannak, akik boszorkányok gyülekezetének hívják.

Nita olyan erősen megszívta a fogát, hogy Blue azt hitte, lenyeli a metszőfogát.

Tim Taylor bukkant fel mellettük. - Kezdődik a meccs. Lássuk, össze tudja-e szedni magát a Stars. - A nagyképernyős tévére mutatott, amit felszereltek a Grill Istállóban, hogy mindenki figyelemmel kísérhesse a Stars vasárnap délutáni mérkőzéseit. - Ezúttal próbálja nyitva tartani a szemét, Blue, ha Dean elvéti a lövést. Olyan gyerekes.

- Törődjön a maga dolgával - förmedt rá Nita.

Blue sóhajtott, és Nita vállára hajtotta a fejét. Úgy maradt egy ideig. Végül megszólalt, olyan halkán, hogy csak Nita hallhassa. - Nem tudom, meddig bírom még.

Nita megpaskolta a kezét, megsimogatta az arcát, aztán oldalba bökte. - Üljön egyenesen, különben púpos marad.

Októberre Dean játéka javult, a hangulata azonban nem. Az információtöredékek, amiket kicsalt Nitából, nyugtalankodásra adtak okot. Blue még Garrisonban volt, de senki nem tudta meddig, s azok a cigánykaravánokról és távoli helyekről készült csodálatos, varázslatos festmények, amiket a Nita által küldött fényképeken látott, nem sok jóval kecsegtettek. A Jack és Dean közötti rokon kapcsolat napvilágra kerülése utáni kezdeti vihar elűlni látszott. A családból legalább egy valaki minden meccsen ott ült, attól függően, ki tudott elszabadulni a munkából vagy az iskolából. De bármennyire is szerette őket, a bensejében levő lyuk egyre nőtt. Blue mindenegyest eltelet nappal egyre távolabbinak tűnt. Tucatszor emelte fel a telefont, hogy felhívja, de mindig visszatette. Blue-nak megvolt a száma, neki kellett bizonyítania. Magától kellett megtennie.

Aztán október végén egy esős hétfő reggelen kinyitotta a *Chicago Sun-Times* számát, s minden vér kiment a fejéből. Nagy színes fénykép volt benne róla és egy modellről, akivel tavaly randevúzott, Waterworksnél, kedvenc táncklubjában. Egyik kezében sörösüveget tartott, a másikkal a lány derekát ölelte szorosan, miközben meghitt csókban forrtak össze.

Dean Robilliard és egykori barátnője, Ally Treebow fotómodell kellemes estét töltöttek Waterworksben a múlt héten. Most, hogy újra egymásra találtak, készen áll-e vajon a Stars hátvédje, hogy végre lemondjon a Chicago legpartiképesebb agglegénye címéről?

Deannek zúgott a füle. Blue pontosan egy ilyenre várt. Feldöntötte a reggeli kávéját, olyan sietve nyúlt a telefonért, megfeledezve minden eltökéltségéről, hogy időt adjon Blue-nak. Blue azonban nem vette fel. Hagyott neki üzenetet. Semmi válasz. Felhívta Nitát. Nita minden chicagói lapra előfizetett, így Dean tudta, hogy Blue látta a fotót, de a vén boszorkány sem vette fel. Egy óra múlva a Stars központjában kellett lennie a kötelező hétfő reggeli megbeszélésen. Kocsiba vágta magát, és elindult az O'Hare-ra. Útközben végre szembenézett az igazsággal.

Míg Blue a harciasságát használta arra, hogy távoltartsa magától az embereket, Dean a nyájasságát ugyanilyen hatékonysággal. Lehet, hogy a futballpályán rettenthetetlen volt, de a való életben gyáva. Mindig visszafogta magát, annyira félt attól, hogy vesztesen kerülhet ki egy játszából, hogy inkább önként vállalta a kispadot, ahelyett, hogy végighajtotta volna a meccset. Chicagóba kellett volna hoznia Blue-t. Rég itt lett volna az ideje, hogy felnőjön.

Egy jégeső miatt törölték a járatát, s mire Nashville-be ért, már késő délután volt, hideg és szemerkélő eső. Autót bérelt, és elindult Garrisonba. Útközben letörött faágakkal és elszakadt villanyvezetékeket szerelő teherautókkal találkozott. Végre befordult a farmra vezető sáros ösvényre. A csupasz fák, a nedves, barna legelők és görcsbe ránduló gyomra ellenére is úgy érezte, mintha hazajött volna. Mikor meglátta a világosságot a nappali ablakán át, most először vett nagy levegőt azóta, hogy kinyitotta a reggeli újságot.

Az istállónál hagyta a kocsit, s az oldalsó ajtóhoz rohant az esőben. Zárva volt, a saját kulcsával kellett bemennie. - Blue? - Lerúgta vizes cipőjét, de a kabátját magán hagyta, miközben belépett a hideg házba.

A mosogatóban nem álltak piszkos edények, nem volt kekszes doboz nyitva a konyhapulton. Makulátlan rend volt. Kirázta a hideg. A ház üres volt.

- Blue! - A nappaliba rohant, de a fény, amit az ablakon át látott, egy időzített konnektorba dugott lámpa volt. - Blue! - Kettesével vette a lépcsőfokokat, de mielőtt a hálószobába ért volna, már tudta, mit fog látni.

Blue elment. Ruhái eltűntek a szekrényből. A komód fiókjai, ahol a fehérneműit és a pólóit tartotta, üresek voltak. A nem használt tusoló polcán egy darab szappan árválkodott, még becsomagolva, a gyógyszeres szekrénykében sorakozó piperecikkek mind az övéi voltak.

Lába ólomsúlyú volt, mikor belépett Jack hálósobájába. Nita említette, hogy Blue itt dolgozott, hogy kihasználja a sarokablakon át beáramló fényt, de egyetlen tubus festék sem maradt utána.

Visszament a földszintre. Sietségében Blue ott felejtette a pulóverét, s a nappaliban hagyott egy könyvet, de még a meggyes joghurt is hiányzott a hűtőből, amiből mindig tartott otthon. Ismét a nappaliban kötött ki, nézte a televízió villogó képeit, de nem látott semmit. Kockáztatott és vesztett.

Megcsörrent a telefonja. Még arra sem volt gondja, hogy levegye a kabátját, s elővette a készüléket a zsebéből. April volt az, hogy megkérdezze, hogy van, s ahogy meghallotta anyja hangjában az aggodalmat, a kezébe ejtette a fejét.

- Nincs itt, anya. Elment.

Végül a kanapén nyomta el az álom. Másnap későn ébredt, elgémberedett nyakkal és savmarta gyomorral. A házban még mindig hideg volt, eső verte a tetőt. Kibotorkált a konyhába és kávéfőzőt.

Felvillant előtte egész hátralévő élete. Félt visszamenni a repülőtérre. Semmi másra nem volt jó az a sok kilométer, amit megtett, csak hogy összeszámolhassa, hányszor hibázott. A Stars a Steelers ellen játszott vasárnap. Meccseket kellett volna elemeznie, stratégiát kitervelnie, de egyik sem érdekelte.

Beerőszakolta magát a tus alá, de annyi ereje nem volt, hogy megborotválkozzon. A tükörből üres tekintet meredt rá. A nyáron megtalálta a családját, és elvesztette a szerelmét. A derekára tekerte a törölközőt, s maga elé nézve visszament a hálóba.

Blue keresztbe tett lábbal ült az ágyán.

Megingott.

- Hello - mondta Blue lágyan.

Dean térde elgyengült. Már olyan rég nem látta, hogy el is felejtette, milyen szép. Néhány tincs abból a kócos, tintafekete copfból a szeme sarkát csiklandozta. Zöld poncsót és szűk farmert viselt, mely körülölelte vékony csípőjét. Egy pár sötétzöld balettcipő hevert a szőnyegen az ágy mellett. Ahelyett, hogy feldúlnak látszott volna, inkább mintha nem tudott volna betelni a férfi látványával, s a mosolya szinte szégyenlős volt. Villámcsapásként hasított Deanbe. Mennyit gyötrődött, Blue pedig nem is látta a fotót! Talán a vihar miatt késett a posta. De akkor miért költözött el?

- Hívtál, hogy jössz?
- Hagytam pár üzenetet. - Kábé tizedet.
- Elfelejtettem magamhoz venni a telefonomat. - Blue fürkészőn nézett rá.

Dean szeretne volna kifulladásig csókolni, de nem tehetné. Még nem. Talán soha többé. - Hol... hol vannak a holmijaid?

Blue félrebiccentette a fejét. - Mire gondolsz?

- A ruháid. A festékeid. - Dean felemelte a hangját, pedig nem akarta. - Hol a krém, amit használsz? Hol van az átkozott joghurtod? Hol van?

Blue úgy nézett rá, mintha elment volna az esze.

- Szanasztét.
- Nem!

Blue esetlenül kiegyenesítette a lábát. - A faházban festek. Olajjal dolgozom, így nem kell bűdösben aludnom.

- Miért nem mondtad? - Dean kiabált. Próbált lehiggadni. - Nincs semmi kaja.
- A faházban eszem, hogy ne kelljen minden egyes alkalommal visszarohannom, ha megéhezem.

Dean nagyokat lélegzett, hogy megfékezze a száguldó adrenalint. - A ruháid? Eltűntek.

- Nem - felelte Blue, még mindig zavarodottan. - Átköltöztem Riley szobájába. Nem szerettem nélküled itt aludni. Rajta, nevéss csak.

- Hidd el nekem, per pillanat egyáltalán nem vagyok tréfás kedvemben. A fürdésről is lemondtál? Nem használod a tusolót.

Blue szemöldökráncolva kiült az ágy szélére. - A másik fürdő közelebb van. Jól vagy? Kezdesz megijeszteni.

Eszébe sem jutott ellenőrizni a többi fürdőszobát, vagy átsétálni a faházba. Csak azt akarta látni, amire számított, egy nőt, akiben nem bízhat. De ő volt a megbízhatatlan, amiért védte a szívét. Próbálta összeszedni magát. - Hol voltál?

- Atlantában. Nita állandóan nyaggat a festményeim miatt, s van ott egy remek kereskedő, aki... - Blue elhallgatott. - Majd később elmondom. Kispadra tetted? Emiatt van ez az egész? - Fellobbant benne a düh. - Hogy tehetted? Mit számít, hogy szeptemberben nem játszottál jól? Azóta remek formában vagy.

- Nem tetted kispadra. - Dean nedves hajába túrt. A hálóban pokoli hideg volt, libabőrös volt, és semmi sem volt rendben. - Mondanom kell valamit, s meg kell ígéred, hogy végighallgatsz, mielőtt dührohamot kapnál.

Blue levegő után kapkodott. - Ó, istenem, agydaganatod van. Egész idő alatt itt dekkoltam...

- Nincs agydaganatom. Van egy kép rólam a tegnapi újságban. Egy rákkutatást segítő jótékonysági esten készült a múlt héten.

Blue bólintott. - Nita mutatta, mikor beugrottam hozzá.

- Már láttad?

- Igen. - Blue továbbra is úgy nézett rá, mintha egy tébolyodottat látna.

Dean közelebb lépett. - Láttad a képet a tegnapi *Sun-Times*ban? Amelyiken egy másik nővel csókolózom?

Blue arca végre elfelhősödött. - Egyébként ki az? Fenékbe rúgom.

Dean valószínűleg a kelleténél eggyel több agyrázkódást szenvedhetett, mert szédülni kezdett, s le kellett ülnie az ágy szélére.

- Nita, gondolhatod, mennyire kiakadt. - Blue legyintett és járkálni kezdett. - Annak ellenére, hogy kezdett megkedvelni, még mindig azon a véleményen van, hogy minden férfi szemét.

- Te nem?

- Nem minden férfi, de most ne gyere nekem megint Montyval, a Vesztessel. Tudod, hogy mert nevezni és...

- Füttyölök Montyra! - ugrott fel Dean. - A képről akarok beszélni!

- Csak tessék!

Dean nem értette. Nem Blue volt az, aki minden reggel rettegve ébredt, hogy elhagyják? Szorosabbra húzta a törölközőt a derekán, mely félő volt, hogy leesik.

- A bárnál álltam, mikor odalépett hozzám. Tavaly randiztunk párszor, de nem volt komoly. Részeg volt, rám vetette magát. Szó szerint. Megfogtam, hogy el ne essen.

- Hagynod kellett volna elesni. Az emberek nem tisztelik eléggé a személyiségi jogaidat.

Most Blue viselkedése kezdte idegesíteni. - Hagytam, hogy megcsókoljon. Nem toltam el.

- Megértem. Nem akartad megsérteni. Fotósok álltak mindenhol, és...

- Pontosan. A barátai, a barátaim, idegenek és az az átkozott fotós. De mihelyt kiszabadítottam magam, félrevontam és tisztáztam vele, hogy nincs köztünk semmi. Eszembe sem jutott többé, míg meg nem láttam a tegnapi lapot. Próbáltalak hívni, de...

Blue kutatón nézett rá, aztán megdermedt. - Ugye nem azért repültél ide, mert azt hitted, hogy emiatt elmenekülök?

- Megcsókoltam egy másik nőt.

- Azt hitted, elmegyek. Azt hitted! Amiatt az ostoba fénykép miatt. Azok után, amin keresztülmentem, hogy bizonyítsak előtted. - Blue szeme villámokat szórt. - Te idióta! - Kiviharzott a hálóból.

Dean nem akart hinni a szemének. Ha ő látott volna egy fényképet Blue-ról, amint egy másik férfival csókolózik, tört-zúzott volna. Blue után sietett a folyosóra, a nedves törölköző minden egyes perccel egyre vacogtatóbb lett. - Azt akarod mondani, hogy egy percre sem izgatott, hogy esetleg megcsallak?

- Nem! - Blue elindult lefelé a lépcsőn, aztán visszafordult. - Tényleg azt várod tőlem, hogy összeomoljak, valahányszor egy nő rád veti magát? Mert ha igen, idegroncs leszek, mielőtt véget ér a nászutunk. Bár ha a szemem láttára...

Dean sóbálvánnyá vált. - Most megkérted a kezem?

Blue begerjedt. - Valami problémád van vele?

- Istenem, szeretlek.

- Nem vagyok elragadtatva. - Blue lerontott a lépcsőn. - Miért van az, hogy én bízom benned, de te azok után, amin keresztülmentem, hogy megváltoztattam az egész életemet miattad, még mindig nem bízol bennem?

Az óvatosság azt diktálta, hogy nem ez a megfelelő időpont előhozakodni Blue múltjával. Különben is, igaza volt. Nagyon is igaza, s Deannek el kellett mondania, mire jött rá magával kapcsolatban, de nem most. Blue után eredt. - Mert egy túl jóképű, megbízhatatlan gazember vagyok?

- Bingó. - Blue megállt a fogas mellett. - Túl sok hatalmat adtam neked ebben a kapcsolatban. Nyilvánvalóan itt az ideje, hogy visszavegyem.

- Nem kezdenéd azzal, hogy levetkőzől? - Blue szemöldöke összeszaladt. Ilyen könnyen nem fog megkegyelmezni neki, s Dean gyorsan a lövészárókba menekült. - Honnan vannak ezek a ruhák?

- April rendel mindent. Tudja, hogy nem foglalkozom vele. S túl ideges, túl dühös vagyok ahhoz, hogy levetkőzzek.

- Megértem. Sokat kellett szenvedned miattam. - Deant, az erőteljes erekciót leszámítva, amit még jeges törölközője sem tudott lehűteni, teljes nyugalom árasztotta el. - Mesélj Atlantáról, drágám.

Bölcs húzás volt a részéről, átmenetileg elterelte ugyanis Blue figyelmét arról, hogy egy megbízhatatlan, szerelemittas idióta. - Ó, Dean, csodálatos volt. Ő a legtekintélyesebb kereskedő Délen. Nita egyfolytában a festményekkel zaklatott, s a végén annyira felmérgecsített, hogy elküldtem pár fényképet a kereskedőnek. Másnap felhívott és közölte, hogy mindet látni akarja.

- S nem tudtad felvenni a telefont, hogy beszámolj egy ilyen fontos dologról?

- Van miről gondolkodnod. Őszintén szólva, Dean, ez a legjobb védekezés, a támadási

taktika...

- Blue... - Dean türelme határához ért.

- Egyébként minden tetszett neki. Önálló kiállítást rendez nekem. S nem fogod elhinni, mennyit fizet.

Ami sok, az sok. - Egybekötjük az esküvővel. - Két lépéssel átszelte a köztük lévő távolságot, a karjába kapta, s pontosan úgy csókolta, ahogy hónapok óta vágyott rá. Blue visszacsókolta. De még mennyire. - Esküvő lesz, Blue. Mihelyt vége a szezonnak.

- Rendben.

- Ennyi?

Blue mosolygott, és tenyerébe fogta a férfi állát. - Megingathatatlan férfi vagy, Dean Robillard. Minél többet festek, annál világosabb a számomra. S tudod mi még? - Végighúzta ujját Dean felső ajkán. - Hogy én is megingathatatlan vagyok. S nagyon is hűséges. - Dean magához húzta. Blue a mellkasához szorította az arcát. - Azt mondtad, gyökeret kell vernem, s igazad volt. Olyan könnyű volt boldognak lenni, amikor együtt voltunk. Meg kellett nehezítenem a dolgunkat. A tudat, hogy van egy családom, sokat segített. Elűzte a félelmemet.

- Örülök. April...

- Nem April. - Blue felemelte a fejét. - April az egyik legjobb barátom, de nézzünk szembe a ténnyel, számára te vagy az első. - Szinte szabadkozva nézett rá. - Az igazság az, hogy Nita jóban-rosszban mellettem áll. S hidd el nekem, addig nem fog meghalni, amíg valaki szíven nem szúrja. Nem bánod, ha Aprilt bízzuk meg az esküvőnk megszervezésével? Én csak tönkretenném, s különben is, inkább festek.

- Nem te akarod megszervezni a saját esküvődet?

- Nem. Nem izgatnak az esküvők. - Blue olyan gyengéd, ábrándos tekintettel nézett rá, amelyet Dean csak el tudott képzelni. - Másrészt viszont nagyon is izgat, hogy hozzámenjek ahhoz a férfihoz, akit szeretek.

Dean addig csókolta szenvedélyesen, míg Blue levegő után kapkodva el nem tolta. - Nem bírom tovább. Várj itt.

Blue felszaladt, s dacára annak, hogy Deant a kihülés fenyegette, készségesen várt. Járkálni kezdett, hogy felmelegedjen, s újabb csodás teremtményeket fedezett fel az ebédlő falán, köztük egy jóságos képű sárkányt. Azt is észrevette, hogy az ekhós szekér ajtó nyitva állt, s az ablakban két kis alak körvonala rajzolódott ki.

Blue léptei elhalltak mögötte. Dean megfordult. Ha leszámította a fekete bakancsot, Blue-n csak egy csipkés rózsaszín melltartó és egy hozzáillő apró bugyi volt. Az ő Blue-ja

rózsaszínben. Alig tudott betelni vele. Blue-nak volt elég bátorsága finom ruhát felvenni és érzelmes képeket festeni.

- Versenyezzünk! - Incelkedő mosollyal az ajkán Dean elé vágott, s a bugyijából két félbevágott barackként kikandikáló fenékkal kirohant a házból. Dean elvesztegetett pár másodpercet a látványban való gyönyörködésre, de így is utolérte Blue-t az udvar közepén. Ismét ónos eső kezdett esni, Dean elvesztette a törülközőjét, s ott állt meztelen fenékkal, mezítláb, halálra fagyva. Blue megint előbb indult, így ő ért először a szekérhez. Pajkosan nevetett, mint a manócskák, amiket festett. Jégcseppek csillogtak a hajában, mellbimbójának udvara átlátszott nedves, selyem melltartóján. Dean bement utána.

Odabenn dermesztő hideg volt. Blue lerúgta a bakancsát. Dean lefejtette róla a nedves rózsaszín bugyit. Rádőltek a hideg ágyra. A férfi magukra húzta a takarót, először csak vizes, reszkető testükre, aztán a fejükre is. Sötét barlangjukban a kezükkel, testükkel, csókjukkal és fogadalmukkal melegítették fel egymást.

Eső dobolt a boltíves tetőn, verte a kis ablakokat, kopogott a kék ajtón. Egymás mellett feküdtek, tökéletes menedékben.

Epilógus

A szmokingot arra kellett volna kitalálni, hogy csak Dean Robillard viselhesse, gondolta Blue, miközben az oltárnál mellette állt. A férfi annyira jóképű volt, hogy Blue-nak gondolatban le kellett vetköztetnie, máskülönben megijedt volna, bár ő maga is csodálatosan festett Vera Wang menyasszonyi ruhájában, amit April talált neki. April kezébe adni a nász megszervezését, Blue második legokosabb döntésének bizonyult, közvetlenül azután, hogy hozzáment ehhez a férfihoz, akiről kiderült, hogy éppolyan bizonytalan, mint ő.

A fél világból érkezett fehér orchideák százai töltötték be a szentélyt. Kézzel ráöltött kristályok csillogtak a sorokat díszítő halványkék virágcsokrokon. A kék futószőnyegen újabb kristályok rajzolták ki a menyasszony és a vőlegény monogramjait. A templom zsúfolásig megtelt Dean barátaival és csapattársaival, akik iderepültek a februári szertartásra, plussz a Garrisonban szerzett új barátokkal. Hála Deannek, a Stars végül csak az utolsó meccsen kapott ki a bajnokságért folytatott küzdelemben, mely tekintve a gyenge kezdést, óriási teljesítménynek számított.

Jack ott állt Dean mellett, mint tanú. Szmokingja épp olyan makulátlanul illett rá, mint a fiára, de Jack ezüst fülbevalókkal dobta fel. Blue koszorúslánya, April hosszú kék ruhája sokkal hivatalosabb volt, mint az a nyári ruha, amit már kiválasztott közelgő hawaii esküvőjükre. Szűk családi körben fogják tartani, bár April és Jack megengedte Riley-nak, hogy elhozza a legjobb barátját az iskolából, hogy legyen egy magakorabeli, akivel mulathat. Dean már odaadta szüleinek nászajándékba a tó körüli birtokot, ahol hamarosan lebontják a faházat és megépítik a saját nyaralójukat.

- Ki adja feleségül ezt a nőt ehhez a férfihoz?

Nita emelkedett fel az első sorból. Fenséges volt hullámozó kék kaftánjában. - Én - mondta olyan hangon, mely nem adott helyt vitának. Nita kísérté az oltárhoz Blue-t, mindkettejüknek így volt természetes. Virginia még mindig Columbiában volt, s szót emeljen azokért, akiknek nem volt hangjuk. Dean küldött neki egy mobiltelefont, amin egyre gyakrabban beszéltek

Blue-val, bár ő tudta, hogy a telefon hamarosan egy árvaházban fog kikötni.

Riley felállt az első sorban. Gyönyörű volt és boldog pasztelkék ruhájában és fehér rózsabimbókkal sötét hajában. Jack felemelte a gitárját, hogy lánya énekét kísérje az alkalomra együtt írt dalban. Riley csodálatos hangja betöltötte a templomot, s amikor Jack csatlakozott hozzá a refrénnél, zsebkendők zörögtek mindenfelé.

Ideje volt letenni a fogadalmat. Dean lenézett Blue-ra, szemében gyengédség ragyogott, ahogy a feleségében is. Szépség vette őket körül: gyertyák, orchideák, a családjuk, a barátaik. Blue lábujjhegyre állt. - Hála Aprilnek - suttogta -, olyan esküvőd lett, amelyenről kislány korod óta mindig is álmodtál.

Dean gyöngyöző kacagása eggyel több ok volt arra, hogy tiszta szívből szeresse ezt a férfit.

Kettesben töltötték a nászéjszakát a farmházban. Holnap Jack magángépével nászútra utaznak dél-franciaországi házába, ma éjszaka azonban megelégedtek annyival, hogy meztelenül feküdjenek a nappali kandallója elé takarókból vetett ágyon.

Blue becsúszhatta térdét Dean combja közé. - Két olyan férfihoz képest, akik tréfát űznek abból, ha hímneműek ölelgetik egymást, ma alaposan kivették a részleteket Jackkel.

Dean megcsókolta a haját. Simogatni kezdték egymást. Egyik mozdulat követte a másikat, s beletelt egy kis időbe, míg folytatták a beszélgetést. - Még mindig szoknom kell a gondolatot, hogy gazdag feleségem van.

- Ne túlozz. - Pedig Blue festményeit vitték, mint a cukrot. Hétköznapi emberek, akiknek fogalmuk sem volt, mi fán terem a művészet, de tudták, mi tetszik nekik, megvették, ahogy elkészült egy. Blue munkája megadta Deannek azt a perspektívát is a jövőre, amit keresett. Üzleti vállalkozásba kezdenek Aprillel, Blue tervei alapján hóbortos ruhákat fognak piacra dobni. Mire Deannek vissza kell vonulnia, remélik, hogy kiterjeszthetik a profiljukat bútorokra és lakberendezésre. Mivel csalhatatlan szemük volt a jó ízlésre, s Deannek jó érzéke az üzlethez, Blue-nak kétsége sem volt afelől, hogy sikeresek lesznek. Dean a hatalmas vásznat nézte, mely a nappali falát uralta, mely miatt itt ünnepelték a mézesheteik kezdetét, s nem a hálószobájukban fent. Megsimogatta Blue vállát. - Nem hiszem, hogy vőlegény kapott volna valaha is szebb ajándékot.

- Álomban láttam. - Blue befészkelte magát a férfi vállgödrébe. - Alig aludtam, míg kész nem lett.

Blue megfestette a farmot, de mint minden munkája, ez is egy csodavilág volt. Kinyitotta a

ház falait, hogy látni lehessen, mi történik bent. Az egyik szobában egy karácsonyfa körül ültek mindannyian. A másikban egy idős asszony köré gyültek, aki a születésnap gyertyáját fújta el éppen. Kiskutyák játszottak a konyhában. A hátsó kertben bajnoki győzelmet ünnepeltek, a ház mellett július negyedikét a városlakók. A tornácon egy fej nélküli hódjelmezt viselő alak ült egy halloweeni tökön. Kitaposott út vezetett a háztól a tóig, melynek partján egy apa és a lánya gitároztak, egy hosszú szőke hajú asszony az égre emelte a karját. Lovak legeltek a legelőn. Tarka madarak gubbasztottak az istálló tetején. A ház fölé pedig egy hőlégballon ereszkedett két mosolygó babával, akik a kosárból kukucskáltak kifelé, született csábítók mindketten. Dean jegygyűrűje megcsillant a lángok fényében, mikor a cigányszekérre mutatott. - A hőlégballon után ezt a részt szeretem a legjobban. Blue-nak nem okozott gondot kitalálni, miért. - Valahogy sejtettem, hogy így lesz.

A cigányszekér a fák lombkoronája alatt várakozott. Vastag indák rögzítették a kerekeit. Deannel ott álltak mellette, s az emberek, akiket szerettek, körbetáncolták őket?

♥ VÉGE ♥

Susan Elizabeth Phillips

Született Csábító

A Chicago Stars hátvédje, Dean Robillard a legszerencsésebb fickó a világon: szupersztár sportoló, a liga büszkesége és szép, mint egy görög isten. De ő is kerülhet rossz hangulatba. Dean kocsiba vágja magát, hogy megnézzze végre vidéki házát. Amikor letér a sztrádáról egy gyér forgalmú főútra, megpillant valakit...

Blue Bailey festőművész, aki nem tud sokáig megülni egy helyben. Fuvarra van szüksége, Amerika leghíresebb futballsztárjának pedig nagyon lenyűgöző a sportkocsija. Most már csak annyit kell tennie, hogy folyamatosan szórakoztassa a férfit, és eltitkolja előle kétségbeejtő helyzetét: nincs egy vasa sem, sehol nem várja senki. Dean és Blue hihetetlenül vonzódnak egymáshoz. Életükbe és egymás iránti leküzdhetetlen vonzalmukba belekeveredik egy ötvenéves rocksztár, egy házvezetőnő és egy tizenegy éves kislány; a gyerek kétségbeesetten vágyik családra. A vadóc művésznő és a vonzó futballsztár a nyár folyamán kockázatos játékot játszik, harcolnak önmagukkal és egymással. Megismerik egymás gyenge pontjait, és megtanulják szeretni egymást. A testi szerelem korábban jön, mint a lelkek egymásra találása...

„Ő volt álmai szeretője: fantáziadús, önzetlen, kéjsóvár. Nem tudott betelni vele... A férfi éjfekete End Zone boxerjét nézte. - Miért vettel fel? Meztelenül szeretlek... Dean érintése könnyedebb lett, mikor felfedezett egy varázspontot Blue térdhajlatában. - Vadmacska vagy. - Blue a férfi igazi végső zónájára szegezte a tekintetét. - Nyilvánvaló, hogy a Mennydörgés Ura teljesen magához tért.”

A *Született csábító* mindenkinek szól, aki hisz az igaz szerelem csodájában. Susan Elizabeth Phillips elragadó meséje mindenkit elvezet az igazihoz.